

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

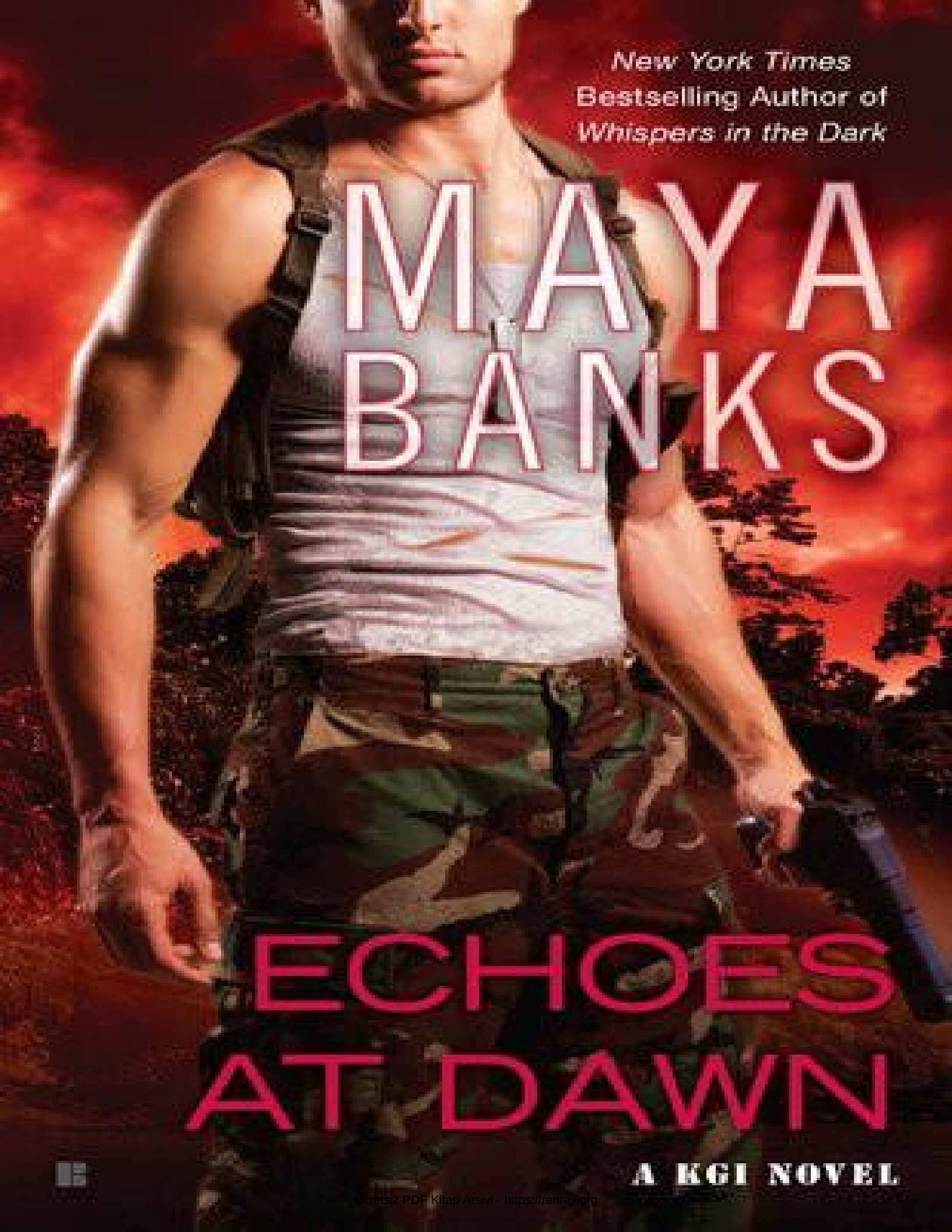
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times
Bestselling Author of
Whispers in the Dark

MAYA
BANKS

ECHOES
AT DAWN

A KGI NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Maya Banks Romanları İçin Övgüler

GİZLİ UZAKLARDA

"Eğer hayali bir aileye evlatlık verilmek isteseydim, bu Kelly'ler olurdu... Kelly kardeşlere kendimi adadım."

-Fiction Vixen

"Aksiyon dolu bir hikâye."

-The Mystery Gazette

KAÇACAK YER YOK

"Oyunun adı hızlı aksiyon... Cinsel, şehvetli bir romantik gerilim hikâyesi arıyorsanız, başka yere bakmanıza gerek yok."

-Night Owl Yorumları

"Harika kıvrımlar ve dönüşler."

-CK2S Kwips and Kritiques

EN KARANLIK SAAT

"Bir ilgi çekici Karışım .
cızırtılı bir romantizm."

ASKERİ eylem ve

-Publishers Weekly

"Maya Banks'yeni serisi ve yine çok başarılı... Bu hikâye aksiyon dolu."

-Night Owl Yorumları

"Gerilim dolu, günahkarca düpedüz harika."

duygusal ve

-Joyfully Reviewed

"Duygusal bir gerilimle işlenmiş."

-Romance Junkies

TATLI GÜNAHA

"Cızırtı, seksapel ve duygusallık! Maya Banks'te hepsi var... Bu kitap ateşin cehennem tarafında ve bu her sayfada kendini gösteriyor... Bu hikâyeyi kaçırmak istemeyeceksiniz."

-Romance Junkies

"Hayata ikinci bir şans vermenin keyifli öyküsü."

-Genre Go Round Yorumları

TATLI BAŞTAN ÇIKARMA

"Maya Banks, okurlarda duygusal bir tepki uyandıran zorlayıcı hikâyeler anlatmakta asla başarısız olmuyor... Beni koltuğumun ucunda tuttu."

-Romance Junkies

TATLI IKNA

"Tüm beklentilerimi aştı. İnanılmaz derecede yoğun ve karmaşık karakterler, lezzetli çatışmalar ve sayfalardaki baskıları eriten patlayıcı seks sahneleri ile Tatlı İkna, Maya Banks hayranlarını, hem yeni hem de mevcut olanları, şehvetli bir şekilde daha fazlası için yalvartacak."

-RT Book Reviews (4½ yıldız)

"Sayfaları tutuşturuyor... Okurlar Maya Banks'in heyecan verici erotik romantizminden keyif alacaklar."

-The Best Reviews

"İyi yazılmış ve çağrıştırmacı."

-Sevgili Yazar

TATLI TESLİMİYET

"Bu hikâye kalbimi birden fazla kez burktu."

-CK2S Kwips and Kritiques

"İlk sayfadan itibaren hikâyenin içine çekildim ve kelimenin tam anlamıyla son sayfaya kadar okumayı bırakamadım."

-The Romance Studio

"Maya Banks'in hikayeleri her zaman okuyucuları büyüleyen durumlarla doludur, ancak hikayeyi hayata geçiren şey yaşadığınız duygusal çekimdir."

-Romance Junkies

YANIMDA OL

"Kesinlikle bayıldım! Tek kelimeyle harika bir yazım. Yükselişte olan yeni bir yıldız var ve onun adı Maya Banks."

-Sunny, Mona Lisa'nın ulusal çok satan yazarı
Tutulma

"Büyüleyici bir erotik romantik gerilim."

-Midwest Book Review

ONUN ZEVKI İÇİN

"[Bu] okuma zevkinde son nokta. Baştan çıkarıcı, büyüleyici ve günahkâr bir şekilde şehvetli, daha iyi bir antoloji isteyemezdim."

-Joyfully Reviewed

"Duygusal durumlarla, sevimli karakterlerle ve sizi daha fazlası için çaresiz bırakacak hikayelerle dolu... Gerilim unsuru içeren, baharatlı romanları seven okurlar için
-Kesinlikle okunması gereken bir kitap!"

-Romance Junkies

"Tamamen sarhoş edici olan For Her Pleasure, yakın zamanda unutamayacağınız kitaplardan biri."
-Romantizme Giden Yol

Maya Banks'in Berkley Heat kitapları

ONUN ZEVKI İÇİN

BENİMLE OL

TATLI TESLİMİYET
TATLI İKNA TATLI
BAŞTAN ÇIKARMA
TATLI AYARTMA
TATLI SAHIPLENME
TATLI BAĞIMLILIK

Maya Banks'in Berkley Sensation kitapları

EN KARANLIK SAAT
KAÇACAK YER YOK
SAKLANACAK
KARANLIKTA FISILTILAR
ŞAFAKTA YANKILAR

COLTERS'IN SÖZÜ

Antolojiler

DÖRT OYUN
(Shayla Black ile)

ÜNİFORMASIZ ADAMLAR
(Karin Tabke ve Sylvia Day ile birlikte)

ŞAFAK VAKTİ ECHOES

MAYA BANKS

BERKLEY SENSATION, NEW YORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA) Inc.
tarafından yayımlanmıştır.
375 Hudson Street, New York, New York 10014,
ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (bir Pearson Penguin Canada Inc.) - Penguin Books Ltd., 80 Strand, London WC2R 0RL, England - Penguin Group Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, Ireland (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü) - Penguin Group (Australia), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Australia (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü) - Penguin Books India Pvt. Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, New Delhi-110 017, India - Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, New Zealand (a division of Pearson New Zealand Ltd.) - Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, South Africa

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra
WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür.

veya hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncının yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrolü yoktur ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

ŞAFAK VAKTİ ECHOES

Bir Berkley Sensation Kitabı / anlaşılmayla yayımlanmıştır
yazar ile

YAYINCILIK GEÇMİŞİ

Berkley Sensation kitlesele pazar baskısı / Temmuz 2012

Telif hakkı © 2012 Maya Banks'a aittir.

Maya Banks'in Shades of Gray adlı kitabından alıntıdır, telif hakkı © 2013 Maya Banks'e aittir.

Maya Banks'in "Exiled" kitabından alıntıdır. Telif hakkı © 2012 Maya Banks'e aittir.

Kapak resmi Craig White'a aittir.

Kapak tasarımı Rita Frangie tarafından yapılmıştır.

İç metin tasarımı Laura K. Corless tarafından yapılmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, taranamaz veya basılı ya da elektronik ortamda dağıtılamaz.

izinsiz olarak elektronik formda yayınlamayazsınız.

Lütfen aşağıdakilerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin

telif hakkıyla korunan materyallerin yazarın haklarını ihlal etmesi.

Yalnızca yetkili baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ISBN: 978-1-101-56893-4

BERKLEY SENSATION®

Berkley Sensation Kitapları The Berkley tarafından yayınlanmaktadır.

Yayın Grubu,

Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür, 375 Hudson Street, New York, New York 10014.

BERKLEY SENSATION® Penguin Group (USA) Inc.

şirketinin tescilli ticari markasıdır.

"B" tasarımı Penguin Group'un (ABD) ticari markasıdır A.Ş.

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE BASILMIŞTIR

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın , bu kitabın
çalıntı mal. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak
bildirilmiştir ve ne
yazar veya yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir
ödeme almamıştır.

HER ZAMAN ÖĞRENME

PEARSON

ŞAFAK
VAKTİ
ECHOES

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41 Grinin](#)

[Tonları Sürgün](#) .

PROLOGUE

GORDON Farnsworth'un Tanrı'dan daha fazla parası vardı. Herkesin hayal edebileceğinin ötesinde bağlantıları vardı. Hayatını kenarda, gölgeler içinde, griye o kadar batmış bir şekilde yaşamıştı ki, geriye bir ruhunun kaldığından bile şüpheliydi.

Elinin altında güç, servet ve bilgi vardı. Ve bunların hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu çünkü kızı ölüyordu ve bunu engelleyecek gücü yoktu.

Dünyanın en iyi doktorları tarafından muayene edilmiş, paranın satın alabileceği en iyi tedaviyi görmüş ve her biri ona aynı şeyi .

Yapılacak başka bir şey yoktu. Kızı kurtarılamazdı. Yapabileceği en iyi şey, kalan ömründe onu rahat ettirmektir.

Siktir et.

Yapabileceği hiçbir şey olmadığını kabul etmedi. Savaşları önledi ve onları kışkırttı. Düzinelerce dünya lideri üzerinde etkisi vardı. Bir hevesle bütün bir ülkeyi mahvedebilirdi. Ve kızını kurtaramıyor muydu?

Yüz bin dolardan fazla ödediği Macallen viskisinden kadehle sık sık kara kara karanlık kütüphanenin sınırlarında dolaştı. Ocaktaki ateş sönmüş, geriye sadece birkaç kor kalmıştı.

Telefonu çaldı ve kulağına götürerek karşı tarafın bir şey söylemesine fırsat vermeden emri verdi.

"Meşru mu?"

"Gerçekten de öyle görünüyor."

Farnsworth'un omuzları çöktü ve kanepeye çöküp kenarına tünedi, sabırsızlığı hırlayarak onu kemiriyordu.

"Her türlü hastalığı ve yaralanmayı iyileştirmeyi başardı, ancak bunun bedeli kendisine ağır oldu. Sınırlarının ötesinde zorlandı ama kendisine sunulan tüm vakalarda başarılı oldu."

"Ona ne yapacağı umurumda bile değil," diye homurdandı Farnsworth. "Onu buraya getirin. Zamanım tükeniyor."

Uzun bir duraklama oldu ve Farnsworth duraklamalardan hoşlanmazdı. Asla iyi haber anlamına gelmezlerdi.

"Emrinizi bekliyordum efendim. Test sonuçlarını öğrendiğimde, onu bir an önce oraya götürmek isteyeceğinizi biliyordum. İçeri girme, varlığına dair tüm kanıtları ortadan kaldırma, onun hakkında bilgisi olanları susturma ve elbette Grace Peterson'ı alıp size getirme emrini verdim."

Bu işin gidişatından hiç hoşlanmamıştı. İçgüdüleri düğümlendi ve dudakları öfkeyle gerildi.

"Ne oldu o zaman? Nerede o? Onu ne zaman bekleyebilirim? Elizabeth'in fazla zamanı yok!"

Derin bir nefes aldı. "Kaçtı, efendim."

Farnsworth ayağa fırladı, öfkesini kusarken dudaklarının kenarına tükürdü. "Kaçtı mı? Kaçtı mı? Bu korkunç bedel ne olacak? O kadar iyileşmeden sonra zayıf ve kırılgan olmasına ne demeli? Küçük bir kadın nasıl olur da iyi eğitilmiş ajanlardan kaçabilir?"

"Bir iletişimsizlik oldu, efendim. İstihbaratımız yanlıştı. Onun tutulduğunu düşündüğümüz oda boştu. Patlamalardan biri onun taşındığı odayı yerle bir etti ve o da bu karmaşada kaçtı."

"İstihbaratınız yanlıştı. İletişimsizlik. Karışıklık. Ne sikime para ödüyorum ben? Bir avuç lanet amatör için mi?"

"Şu anda onu takip ediyoruz. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız efendim." Farnsworth, "Başarısız olmayacağın kesin," diye öfkelenildi. "I

yemin ederim ki kızım ölürse, sen ve değer verdiğin herkes acı çekecek. Tüm aileni yok edeceğim ve sen de bunu izleyeceksin. Sonra da uzun ve acı dolu bir ölümle öleceksin. Beni anlıyor musun?"

"Evet efendim."

Farnsworth bağlantıyı kesti ve telefonu uzun bir süre elinde tuttu, onu pencereden aşağı fırlatmak istiyordu. Sadece kızının iyiliği için hızlı hareket etmesi gerektiğini bilmesi, ona bir sonraki aramayı yapması için gereken itici gücü verdi.

Sonunda bağlantı kurulana kadar bir dizi numara ve güvenlik kodundan geçerken bekledi. Beklemedi, hoşbeş etmedi. Grace Peterson bulunmalıydı ve hemen bulunmalıydı.

"Titan'a ihtiyacım var," diye ısırdı. "Ne kadar tutacağı umurumda bile değil. Bana Titan'ı getir."

BÖLÜM 1

GRACE Peterson battaniyeyi üzerine daha sıkı çekti ve karanlıkta büzüştü. Boş gözlerle yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. Dağ havası soğuktu. Alacakaranlık çöküp güneşli bir öğleden sonranın rahat kalıntılarını silerken olduğu gibi sadece soğuk değildi. Buz gibiydi.

Kasları gerilirken ve sadece soğuğu değil, aynı zamanda bu kadar çok ölüm ve hastalığın onlara verdiği zayıflığı da protesto ederken düşük bir inilti çıktı. Acı onun için uzun zamandır anlamını yitirmişti. Hissettiği şey gerçekten acı olarak kabul edilemezdi. Daha kötüydü. Umutsuzluk ve çaresizliğin ıssızlığından başka bir şey hissedemiyordu. Kendisine uygulanan dehşet yüzünden muhtemelen öleceğini biliyordu. Ve belki de bunu hak etmişti, çünkü kendisine dayatılanlara yardım edememişti.

Kaçışı şans eseri olmuştu. Bir patlama tutulduğu hücreyi yerle bir etmişti. Onunla ilgilenmekle görevli adamlar müdahale edemedi kaçmayı başarmıştı. Ya da belki de ölmüşlerdi. Kendini herhangi bir pişmanlık duymaya ikna edememişti. Ona hiç saygı göstermemişlerdi. Ona cansız bir nesneymiş gibi davranmışlardı. Bir yaraya ya da hastalığa sihirli bir değnekle dokunmuşlar ve ondan her şeyi yok etmesini beklemişlerdi.

Bu yüzden onlardan nefret ediyordu. Duygusuzlukları için onlardan nefret ediyordu. Onu kullandıkları gibi başkalarını da kullandıkları için. Piyonlar. Nesneler

onlara bilgi sağlamak. Onlar insan bile değillerdi. Sadece sayılardı.

Bir başka ürperti dişlerini takırdattı ve kemiklerinin derinliklerine yerleşti. Bir daha asla ısınabileceğini hayal bile edemiyordu. Ayaklarını battaniyenin içine daha fazla kıvırdı ve uçlarını çenesinin altına sıkıca sıkıştırdı.

Katlanmak zorunda her şey yüzünden ciddi şekilde zayıflamıştı. İyileşmek zorunda bırakıldığı her şey için. anda bile fırsatını bulduğunda kaçacak gücü ya da iradeyi nereden bilmiyordu. Ama şimdi gücü tükenmişti. Başka hiçbir şeyi kalmamıştı. Rezerv yok. Ve kararlılığı da aynı şekilde diğer her şeyin yaptığı gibi.

Gözlerini kapatarak biraz teselli bulmaya çalıştı. Biraz huzur.

Kız kardeşi Shea'yı özledi. Onun dokunuşunun rahatlığını özliyordu. Zihninin fırçasını ve gülümsemesinin görüntüsünü. Shea'nın ayrılmaları yönündeki kararını hiçbir zaman gerçekten anlamamış ve ciddiye almamıştı. Ta ki Shea'nın yakalandığı güne kadar ve eğer birlikte olsalardı ikisinin de kaçırılmış olacağını fark edene kadar.

Shea her zaman Grace'i güvende tutmaya kararlıydı ama şimdi Grace de Shea'yı kendisinden mümkün olduğunca uzak tutmaya aynı derecede kararlıydı. Grace avlanmıştı. Peşindekilerin muhtemelen bu dağlarda olduğunu biliyordu. Kısa bir mesafe uzakta olabilirlerdi.

Böylece kapıyı kız kardeşinin yüzüne kapatmıştı ve bu boşluk, en az içine çektiği hastalık ve acı bombardımanı kadar canını yakmıştı. Shea'nın yanında olmaması yalnızlığın en kötüsüydü. Kız kardeşiyle arasındaki telepatik bağı koparmıştı ve en büyük korkusu bunun kalıcı olmasıydı. Asla geri alamayacaktı.

Bir bakıma, bunun bir lütuf olacağını düşündü. Yeteneklerini kaybederse, normal bir hayatı olabilirdi. Ama başka birinin hayatında bir fark yaratma yeteneğini de kaybedecekti.

Sorumluluğun, üzüntünün ve pişmanlığın ağırlığıyla bitkin düşmüş bir halde gözlerini kapattı. Daha güçlü olamamaktan, bu kadar stres altında ezilmekten nefret ediyordu. Ama hastalıklar birbiri ardına karşısına çıkmıştı. Kırık kemikler, korkunç kanlı yaralar, tümörler, hastalıklar ve liste uzayıp gidiyordu. Geçirdiği en korkunç deney, akıl hastalığı olan bir kadının zihnine ulaşip onu iyileştirmesinin istendiği zamandı.

Grace üç uzun gün boyunca deli olmanın gerçekte ne demek olduğunu öğrenmişti. Kadın beynindeki karanlıktan arınmış bir şekilde uzaklaşırken o da kadının varlığını yaşamıştı. Grace iki kez kendini öldürmeye çalışmıştı, bunu kendi istediği için değil, hastalığın emrettiği için yapmıştı. Sonunda, hayatını sonlandırmanın bir yolunu bulacağı korkusu çok büyük olduğu için, kendisi için temel ihtiyaçları bile yapamayacak şekilde kısıtlanmıştı.

Acıkmıştı ama yemek düşüncesi midesinin düğümlenmesine neden oluyordu. Sık sık yakındaki derelerden su içiyordu, çünkü gücünü korumak için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Ve büyük olasılıkla öleceğini bilse de, pes etmeyi kendine yediremiyordu. Henüz değil.

Sessizce arkasını döndü ve bir şekilde daha fazla sıcaklık bulacağı umuduyla battaniyeyi yeniden düzenledi. Eninde sonunda kız kardeşine ulaşması gerekecekti ama bunu şimdi yaparsa Shea, Grace'in içinde bulunduğu korkunç durumu görecek. Shea gelirdi. Kendini büyük bir tehlikeye atacaktı. Grace bir zayıflık anında pes edip kız kardeşiyle arasındaki bağı yeniden kurmaya çalıştığı için Shea feda edilirse Grace bununla asla yaşayamazdı.

Sessiz gözyaşları Grace'in yanaklarından aşağı süzüldü, soğuk hava onları buza çevirene kadar kısa süreliğine tenini ısıttı. Gözyaşlarını öfkeyle sildi ve umutsuzluğun kendisini kontrol etmesine izin verdiği için kendine kızarak daha da eğildi.

Bundan daha güçlüydü ve yine güçlü olacaktı. Sadece yaşadığı çileyi atlatmak için zamana ihtiyacı vardı. Belki bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı ama pes etmeyecekti. Eğer ölürse, kaçarken ölecekti. Ayakta ve savaşıarak ölecekti. Farelerin daha az hor görüldüğü bir laboratuvarıda ölmeyi reddetti.

Uzaktan gelen bir ses onu iliklerine kadar dondurdu. O kadar hareketsiz kaldı ki nefesi bile gecenin içinde bir kükreme gibi duyuluyordu. Gürültüyü bastırmak için battaniyeyi ağzına bastırdı ve gecenin kalın perdesi arasından umutsuzca görmeye çalışarak ağaçlara baktı.

Biri geliyordu.

Karanlığın örtüsü altında dağların arasından sürünerek ilerlediler. Rio yakın olduklarını biliyordu. Günlerdir Grace'e yaklaşıyorlardı ama bir şekilde tam da ona ulaşacaklarından emin olduğu anda onlardan kaçmayı başarmıştı.

Çantasını düzeltti, kızılötesi gözlüklerini taktı ve önündeki alanı tarayarak ısı sinyali yayan herhangi bir şey aradı.

Birkaç küçük form vardı. Hayvanlar. Hatta geyik ya da karaca olması gereken daha büyük bir şekil. Yine de insana benzeyen bir şey yoktu.

Sıkı bir telsiz sessizliği için emir vermişti. Grace'i arayanlar sadece onlar değildi. Ama ona ilk o ulaşmaya kararlıydı. İçgüdüleri ona şafaktan önce ona yetişmeleri gerektiğini söylüyordu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve endişesi omurgasından aşağı kaydı. Yüzleşmekten korktuğu için değildi. Doğrusu, geçen yıl Grace ve Shea'nın hayatını cehenneme çeviren piçleri öldürmekten zevk alacaktı.

Tehlikede olduğunu ve adamlarıyla birlikte bu kedi fare oyununa bir son vermeleri gerektiğini biliyordu.

Yanındaki Terrence, sağ eli, sadece birkaç adım ötede karanlığın içinde eridi. Rio dağın daha yukarısındaki patikadan devam etti. Bir dizi kuytu ve yarık vardı.

Küçük kadın saklanabileceği bir yer arıyordu ve bu yüzden herhangi bir ısı kaynağı bulmak için bölgeyi dikkatle taradı.

, Grace? Burada olduğunu biliyorum. Seni hissedebiliyorum.

Ve bu doğrudu. Belirgin bir karıncalanma vardı, onu güvenlik kamerası görüntülerinde ilk kez gördüğünde yaşadığı farkındalığın aynısı. Kaybolmadan önce onu en son gören kişiydi.

Onun peşinden gidecek ve onu kız kardeşine geri getirecek kişinin kendisi olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak kadar iyi biliyordu. Güvenli ve canlı olarak.

O zamandan beri, onun hareketlerini esrarengiz bir doğrulukla takip etmişti. O ve adamları onu ararken taş üstünde taş bırakmamışlardı. En son görüldüğü eve geri dönmüşler ve aramalarını oradan genişletmişlerdi.

Haftalar sürmüştü ama şimdi Colorado dağlarında bir ipucunu takip ediyorlardı ve Rio yakın olduklarından emindi. İçgüdüleri çılgık atıyordu ve o asla içgüdülerini görmezden gelmezdi. Onu sayamayacağı kadar çok kez hayatta tutmuştu.

Uzaktan bir ses duyunca durakladı. Dönüp bölgeyi taradı ve sonra kendisine ait olmadığını bildiği adamların kızılötesi görüntülerinin ağaçların arasında gizlice ilerlediğini gördü.

Lanet olsun.

Elini yumruk şeklinde kıvırdı. Grace hangi cehennemdeydi? Onun peşindeki adamlarla saklambaç oynayacak zamanı yoktu. Onu yakalayıp buradan gitmesi gerekiyordu.

Tüfeğini omzunun üzerinden çekti ve sessizce ısı izinin olduğu yöne doğru ilerledi. Aslında bütün dağı vurmak ve her yerde cesetler bırakmak istemiyordu. Grace'i bulup gizlice çıkmayı tercih ederdi ama içindeki vahşi taraf biraz kan dökmekten zevk alıyordu.

Gecenin içinden gelen bir çılgık onu bir anlığına dondurdu. Başını kaldırıp uzaklarda kaybolan belli belirsiz yankıyı yakaladı. Bu kadınsı bir çılgıktı ve tüylerini ürperten bir çılgıktı.

Omurga. O küçük seste çok fazla ıstırap, acı ve korku vardı.
Grace.

Koşmaya başladı ve sesin kaynağına yaklaştı. Etrafını daha iyi görebilmek için gözlüklerini kafasından çıkardı. Yüz metre ileride Terrence onun yanına düştü ve kalan mesafeyi silahları hazır bir şekilde koşmaya başladılar.

AĞağıdaki küçük vadiye bakan bir iniğin kenarına vardıklarında yavağladılar. Ay, pürüzsüz kaya zemininden yansıyarak aşağıya doğru parlıyordu ve Rio, Grace Peterson'ın nehir yatağına doğru yüzlerce metre alçalan dik bir kenara sırtını dayadığını görünce içi sıkıştı.

Bir daha yakalanmayacağına dair içindeki acımasız kararlılığı hissetti. Geri dönmeden önce atlayacağından hiç şüphesi yoktu. Korkusu ve ıssızlığı havada elle tutulur bir koku gibiydi. Tüm kaslarını sıktı, kalbini kavradı ve acımasızca sıktı.

Aptallar aptallıklarıyla onu zorlamadan önce ona ulaşmalıydı.

Karnının üzerine çökerek silahını çekti ve nişangâhı Grace'e en yakın adama çevirdi. Aptal herif elini yatıştırıcı bir tavırla uzatmıştı ama diğer elinde bir silah vardı ve doğrudan Grace'e doğrultulmuştu. Bütün duruşu tehditkârdı.

Rio bir el ateş etti. Adam taş gibi yere düştü ve yoldaşları aniden yere düşüp silah seslerinin geldiği yöne doğru döndüler.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Terrence pozisyonunu alırken. "Çatışmaya girmeyeceğimizi sanıyordum?"

"Koru beni. İçeri giriyorum," Rio.

Terrence itiraz edemedi Rio kenara tırmandı ve dibe ulaşana kadar hızla aşağı indi. Terrence onun üzerinde tur üstüne tur atıyor, sesler gecenin içinde sert bir şekilde yankılanıyordu.

Birileri silah seslerini araştırmaya gelmeden önce kısıtlı bir zamanları vardı. Döndü ve hemen Grace'i tekrar aramaya başladı. Dehşet içinde onu tam da kenar ayaklarının altından kayıp aşağı düşerken buldu.

Silah sesleri artınca ileri atıldı. Bu kez Terrence onları korkutmaya çalışmıyordu. Rio kenara doğru uçarken Terrence onları teker teker yere sererken sinek gibi yere düştüler.

Adamının sırtını koruyacağına güvenen Rio, sadece Grace'in ne kadar aşağıya düştüğünü ya da en kötüsünün gerçekleşip gerçekleşmediğini ve nehir yatağına kadar tüm mesafeyi kat edip etmediğini görmeye odaklandı.

Çantasından bir el feneri çıkardı ve karnına doğru eğildi. Işığı aşağı doğru tuttu ve yavaş bir tarama yaptı. Uçurumun kenarına yaklaştığında, ışık yırtık pırtık bir spor ayakkabının üzerinden sekti. Işığı yukarı çekince Grace'in bir çıkıntının üzerinde gevşekçe yattığını gördü. Ayakları uçurumun kenarından sarkıyordu ve ince bedeni çıkıntıya zar zor sığıyordu. Ama yirmi metreden fazla düşmemişti.

Telsiz sessizliğini bozarak acil yardım istedi. Adamlarının onu iple aşağı indirmesi ve Grace'i omzunun üzerinden yukarı çekmesi gerekecekti. Tabii hâlâ hayattaysa. Yine de başka bir alternatif düşünemezdi. Buraya kadar sessizce gitmek için gelmemişti.

Dizlerinin üzerine çökerken, Terrence yanına çöktü ve kendi ışığını yan tarafa tuttu.

"Diego ve Browning bizim altılılarımızı aldı. Decker ve Alton buraya gelmek için çabılıyor," dedi Terrence. "Grace'i alabilmeniz için sizi iple aşağı indireceğim."

"Hepsi öldü mü?"

"Hepsi öldü," diye onayladı Terrence.

Rio yarattıkları karmaşadan yakınlıkla vakit kaybedemezdi. Grace öncelikliydi ve sonra her şey boka sarmadan önce buradan defolup gitmeleri gerekiyordu.

Terrence ucunda iple iniş kancası olan bir ip bobinini çekip çıkardı ve hızla beline bağladı. Birkaç adım geri gitti, topuklarını toprağa gömdü ve sonra fazladan uzunluğu bir kavak ağacının dibine doladı ve kancayı kabuğa yerleştirdi. Diğer ucunu Rio'ya fırlattı.

Rio el fenerini bacağına tutturdu, inişini aydınlatması için aşağıya doğru tuttu. Sonra ipin ucunu beline doladı, sıkıca düğümlendiğinden emin olmak için çekti ve sonra topukları yan tarafa sarkana kadar geriye doğru eğildi.

Aşağı doğru inmeye başlamadan hemen önce Decker ve Alton olay yerine geldi. Nöbet tutan Diego ve Browning'in yanından koşarak geçtiler ve her biri Rio'nun ellerinden birini tutarak aşağı inmesine yardım etti.

İnişini yaparken eğildi, ayağını sağlam basana ve Terrence'in ağırlığını taşıyabileceğinden emin olana kadar bileğinden tuttu.

Aşağı doğru inmeye devam ederken ışık çılgınca sekti. Omzunun üzerinden bakınca Grace'in hâlâ küçük çıkıntıda yattığını gördü. İkisinin de ağırlığını taşıyabileceğini umuyordu.

Ona ulaştığında uçurumun kenarından itti ve kendini kayalığa yaslanacak kadar alçalttı. Hemen parmaklarını boynuna bastırarak nabzını yokladı ve sabit gümbürtüyle rahatladı.

"Grace. Uyan. Seni buradan çıkarmaya geldim ama yardımına ihtiyacım var."

Bir yanıt alamayınca, dudakları hayal kırıklığıyla gerildi. Tepede Decker ve Alton ışıklarını aşağı doğru tuttular. Ayaklarını yan tarafa sokup tutunacak bir yer buldu ve sonra dikkatlice ipi bırakarak kollarını kadının gevşek bedeninin altına kaydırды.

Zihninden üçe kadar sayarak onu yukarı kaldırdı ve sonra serbest eliyle ipi tutabilmesi için onu bir omzunun üzerine yerleştirdi. Onu sıkıca tuttu, kolları bacaklarının arkasında çelik bir bant gibi duruyordu.

"Bizi yukarı çekin," diye takım arkadaşlarına seslendi.

Halat yükseldikçe ayak parmaklarını yan tarafa doğru uzattı. Kasları her iki ağırlığı da taşımanın verdiği gerginlikle şişmişti. İp derisini kesiyordu ve parmakları tutuşundan dolayı uyuşmuştu.

Bırakın öleyim. Lütfen.

Önce bunu yüksek sesle söylediğini sandı. Bu onu ürkütüp hareketsiz bıraktı. Onu daha yükseğe kaldırdıklarında ayak parmakları sürüklendi ve Grace'le birlikte geri kalan yolu çekerlerken ayaklarını yeniden yere basmak ve onlara yardım etmek için çabalamak zorunda kaldı.

Birden nefes alamayacak kadar şiddetli bir ıssızlığa gömüldü. Acı. Korku. Pişmanlık. Umutsuzluk. Ve ruhunun derinliklerine işleyen bir yorgunluk.

O zaman Grace'in en içten düşüncelerini duyduğunu anladı. Onun hissettiklerini hissediyordu. Ve üzüntüsü o kadar büyüktü ki onu şaşırttı.

Gözyaşları içinde kilitliydi ama her birini hissetti. Kadının katlandığı onca şeyle ilgili anılar zihninden geçiyordu, ta ki adam sarsılan hislerini kontrol etmek için gözlerini kapatmak zorunda kalana kadar.

Geri dönmeyeceğim.

Kızın sesi zihnine fısıldadı, o kadar kırık ki öfkeden böğürmek istedi. Bu lanet uçurumun kenarına tırmanmak ve onu acımasızca takip eden vahşileri parçalara ayırıp hepsini yeniden öldürmek istiyordu. Onun ruhunu kıran ve şimdi bile daha fazla katlanmaktansa ölmeyi istemesine neden olan adamları.

Nathan Kelly'nin Grace'in kız kardeşi Shea'yla telepatik olarak iletişim kurabildiğini biliyordu ama Grace'le nasıl ya da aynı şekilde iletişim kurabileceklerini hiç düşünmemişti. O zamanlar bunun bir önemi yoktu. Onu bulma ve güvende tutma aciliyetine kapılmıştı. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Çekingen bir şekilde zihniyle ona ulaştı ve nazikçe ve güven verici bir şekilde konuştu.

O piçlere asla geri dönmeyeceksin Grace. Artık güvendesin. Sana yardım etmek için buradayım. Sakın pes etme. Atlatacaksın.

Bu.

Sessizlikten başka bir şey yoktu ve hayal kırıklığı içinde çenesini sıktı. Zihninizle nasıl iletişim kuruyordunuz? Onunla, az önce kendisiyle konuştuğu şekilde konuşup konuşamayacağını nereden biliyordu ki? Onun bu çaresiz düşüncelerini anladığının farkında olup olmadığını bile bilmiyordu.

Kenara yaklaştığında takım arkadaşlarının yüzleri ortaya çıktı. Onu kalan mesafeye çekerlerken yüz ifadeleri gergindi. Decker ve Browning ipi sıkı sıkı tutarken Diego ileri doğru itti ve Grace'i Rio'nun elinden aldı.

Rio onun ağırlığından kurtulup kendini kenara çekti ve ayağa kalktı. Terrence hafifçe oflayıp pufladı; bu, kurtarmanın ona verdiği zararın tek göstergesiydi. Rio hızla ipi çözdü ve adamlarına cesetlerden kurtulmaları ve sonra da kaçmaya hazırlanmaları için emir verdi.

Hiçliğin ortasındaydılar, destek yoktu, helikopter yoktu, araçları en az iki mil uzaktaydı.

Diego'nun Grace'i dikkatlice yere yatırdığı yere doğru yürüdü ve onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Saçlarını nazik parmaklarıyla yüzünden uzaklaştırdı ve gözlerinin altındaki derin gölgelere, yüz hatlarının solgunluğuna ve alnına kazınmış derin yorgunluk çizgilerine bakarak kaşlarını çattı. Bilinci yerinde değilken bile ifadesi acımasızdı.

Kendisini neyin ele geçirdiğini bilmeden, dudaklarını onun alnına bastırmak için eğilirken buldu.

Pes etme, Grace. Artık güvendesin. Sana zarar vermeyeceğim ve kimsenin de vermesine izin vermeyeceğim. Seni eve götüreceğim.

BÖLÜM 2

Günüşiğı yüzünü ısıtıyordu ama o, iliklerine kadar işleyen bir soğuşun pençesindeydi. Titremek canını yakıyordu ama yine de başka bir şey yapamıyordu.

Sanki göz kapaklarının üzerine baskı yapan ve açılmalarını engelleyen ağırlıklar varmış gibiydi. Ya da belki de artık en basit işleri bile yapacak gücü kalmamıştı.

Acı, yoğunluğuyla onu şaşırtarak üzerinden, içinden süzüldü. Yeni bir şeydi. Tazeydi. Ve sonra yan taraftan düştüğünü hatırladı, ölümün sonunda onu almaya geldiğinden emindi.

Geri çağıramadan önce yumuşak bir inilti kaçtı ve anlık kontrol kaybı için kendini azarladı. Böyle bir hata onu öldürebilirdi.

Grace. Grace.

Kendisine seslenen kişinin adını yüksek sesle değil, zihninde söylediğini fark etmesi bir anını aldı. Geri çekildi, bu uzak sesle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ve sonra etrafı güçle sarıldı. Sıcaklık. Damarlarına doldu, o kadar rahatlatıcıydı ki onu derinden sarstı.

"Grace."

Bu sefer yüksek sesle söylendi. Derin, kaba, hafif aksanlı bir ses. Başka bir dünyaya dair bir ipucu, yerini belirleyemediğı bir dünya.

"Uyan Grace. O muhteşem bebek mavilerini göreyim."

Alını kırıştı ve çevresini anlamaya çalıştı. Gözlerini açmaya korkuyordu. Tekrar canavarların eline düşmekten, onların emirlerini yerine getirmek zorunda kalmaktan korkuyordu. Bu düşünce bile ağlamak istemesine neden oluyordu. Daha fazlasına dayanacak kadar güçlü değildi.

Nazik bir el yanağını okşadı ve saçlarını dikkatlice iterek kulağının üzerine sıkıştırdı. Ne kadar sıcak ve şefkatliydi. Güneşin kavurduğu bir çöle yağan yağmur gibiydi. Herhangi bir rahatlık için çaresizce onu ıslattı.

Korkusunu yenmek ve gözlerini açmak için her şeyini verdi. Güneş ışığı görüşüne saplandı ve onu bir anlığına kör etti.

"İşte bu," dedi adam alçak bir sesle. "Bana geri dön Grace. Ne kadar kötü yaralandığını anlayabilmemiz için uyanman gerekiyor."

Yaralardan bahsedildiği anda, acı çığlık çığlığa vücuduna yayıldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve dudakları . Nefesi hızla dışarı fırladı, göğsü bu çabayla şiddetle sarsıldı.

Bakışları, kendisine dikkatle bakan bir adamın karanlık gözleriyle buluştuğunda korku onu neredeyse felç ediyordu. Bir çığlık attı ve kaçmaya çalıştı, adamın hala onu tuttuğunu bile fark etmedi.

Yere yuvarlandı, nefesini kesen ve vücudunu yeniden acıya boğan bir gümbürtüyle yere düştü.

Üstündeki adam şiddetle küfretti ve hemen yanına diz çökerek iri ellerini kızın narin vücudunda gezdirdi.

"Grace, sana zarar vermeyeceğim." "Geri dönmeyeceğim."

Meydan okuyan yeminini zar zor kekeleyerek söyleyebildi. Konuşmak acı veriyordu. Nefes almak acı veriyordu. Kırılmış hissediyordu. Bir şey kırılmıştı. Kaburgaları, bir kolu... Neyi olduğunu bile çözemiyordu. İşlemesi gereken çok fazla şey vardı.

Panik içinde ona baktı, kaçacak gücü olmadığını biliyordu. Gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti. Onun kendisini geri almasını engellemek için hiçbir şey yapamazdı.

Vücudunu derin bir ürperti kapladı ve tehdit eden gözyaşları yavaşça yanaklarından aşağı süzüldü.

"Grace, beni dinlemeni istiyorum."

Sesi sakın ve garip bir şekilde yatıştırıcıydı. Bu ses tonu onu büyülüyordu, tıpkı ondan başka bir yere bakmayı reddeden o karanlık gözler gibi.

"Benim adım Rio. Seni eve götürmeye geldim. Shea'ya."

Nabızı hızlandı ve boğazı sıkıştı. "Shea?" diye mırıldandı. "O iyi mi?"

Ya bu bir tuzaksa? Ya kız kardeşi hakkındaki bilgileri onu yanlış bir güvenlik hissine sürüklemek için kullanıyorsa?

Yanağına dokundu, parmakları teninde son derece nazikti. İçinde zerre kadar nezaket olan bir adama benzemiyordu. İri ve tehditkârdı. Bir savaşçıydı.

Koyu tenliydi, sonuçlarını umursamadan güneşin altında uzun saatler geçirmiş gibiydi. Saçları ensesinde bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve gözleri gece kadar karanlıktı.

"Onunla kendim konuştum," diye yatıştırdı. "Ona seni bulacağıma ve koruyacağıma söz verdim. Biz iyi adamlarız Grace. Buna inanmakta ya da bana güvenmekte zorlanabileceğinin farkındayım ama sana yardım etmek için buradayız. Shea güvende ve seni tekrar görmeyi çok istiyor. Hepimiz senin için endişelendik."

Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü ve boğazından sessiz bir hıçkırık döküldü. "Beni böyle görmesini istemiyorum."

Gözlerinde anlayışa benzer bir şey parladı. Tekrar yüzüne dokundu ve elmacık kemiğindeki nemi sildi.

"Bana nerede yaralandığını söylemen gerek. Seni taşımak zorundayız. Bu yerde kalamayız, ancak seni zaten taşıdığımızdan daha fazla taşıyarak neyi riske attığımızı bilmem gerekiyor."

Etrafına baktı ve ilk kez yavaşça çevresini inceledi. Diğerlerini gördüğünde nefesi kesildi. Savaşçıları. Rio denen adam gibi. Sert ve yasaklayıcı. Onlara güvenebileceğini nereden bilecekti? Başka ne seçeneği vardı ki?

Bir gece önce düştüğü yerden uzaktaydılar. Onu bulmayı nasıl başarmışlardı ve o düşüşten nasıl kurtulmuştu? Olaya dair hafızası bulanıktı. Sadece öleceğini bildiği o anı hatırlayabiliyordu.

Son zamanlarda bunu çok düşünmüştü. Hangi ayakkabıyı giyeceğini düşündüğü kadar sakin bir şekilde ölümlülüğünü düşünüyordu. Yine de buradaydı ve hayattaydı. Kırılmıştı ama yenilmemişti.

Adamlar onun ve Rio'nun bulunduğu yerden uzağa bakıyorlardı. Dikkatli ve temkinliydi. Silahları havada, duruşları sanki havada bir tehlike sezmişler gibi sertti.

"Grace," dedi Rio. "Konuş benimle. Ne kadar kötü olduğunu bilmem gerek."

Gözlerini kısa süreliğine kapattı ve sonra yeniden açarak bir kez daha onun yüzüne odaklandı. Dudaklarını yaladı. "Canım yanıyor."

"Biliyorum," dedi sessizce.

"Düşüş. Sanırım bir yerimi kırdım."

Dikkatini vücuduna odakladı, neresinin acıdığına ve bunun katlandığı sonsuz işkenceden kalan acıdan nasıl farklı olduğuna dikkat etti. Nefes alışları zorluydu. Sığ ve acı vericiydi.

"Kaburgalar," diye nefes nefese kalmayı başardı. "Sanırım kaburgalarım kırıldı. Ve kolum. Acıyor ama giderek uyuşuyor. Parmaklarımı hissedemiyorum."

Rio onun elini dikkatle kaldırırken, "Evet, görebiliyorum," dedi.

Başını çevirdi ve adamlardan birine başını salladı. Rio'ya en yakın iri yarı adam onun üzerinde gezindiğinde gerildi. Adam bir dağ gibiydi. Kolları kaslarla şişiyordu. Boynu ancak onun kadar kalındı. Bacakları ağaç gövdesi gibiydi.

Rio sanki hava durumu gibi sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi, "Parmaklarında his kaybı var," dedi. "Molayı ayarlamamız gerekecek."

Nabızı patladı ve doğrulmaya çalıştı ama Rio bir elini omzuna koydu. "Sakin ol Grace."

Sesindeki emir onu olduğu dondurdu. "Kendini iyileştirebilir misin?"

Sesindeki boş merak onu şaşırtmıştı. Çok sakindi. Telaşsız. Onun yeteneklerinden sanki dünyadaki en doğal şeylermiş gibi bahsediyordu. İki adam arasında endişeyle bakıştı, bunun bir tür tuzak olup olmadığını merak ediyordu ama ne olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Onu esir tutan insanlar yeteneklerini çok iyi biliyorlardı. Soru sormalarına gerek yoktu. Bu da onu kullanmak isteyen başka bir grup muydu?

Rio elini kızın yanağına koyup usulca okşadığında panik hızla yükseliyordu. "Derin nefes al, tamam mı? Sana yardım edeceğiz. Bu Terrence. Benim ikinci komutanım. Hemen arkasındaki de Diego. Donovan Kelly bizi iyileştirmek için etrafta olmadığında Diego sağlık görevlimiz olarak görev yapıyor, ama Terrence senin için molayı ayarlayacak."

Alnı şaşkınlıkla kırıştı. Bu insanlardan herhangi birinin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Rio onun şaşkınlığını görmezden gelerek konuşmaya devam etti.

"Bu çok acıtacak. Sana yalan söylemeyeceğim. Ama güçlü olmana ihtiyacım var. Çılgık atarsan dikkat çekersin ve bu ihtiyacımız olan son şey. Gömleklerimden birini düğümleyeceğim ve onu istediğin kadar sert ısırmanı istiyorum. Ama sakın ses çıkarma. Bunu yapabilir misin?"

Eğer onun ne kadar çok şeye sessizce katlandığını bilseydi, bu soruyu asla sormazdı. Ama o sadece başını salladı, ne yaparlarsa yapsınlar zaten yaşadıklarına dokunamayacağını biliyordu.

Çantasından bir tişört çıkardı ve onu katlayıp düğümleyerek uzun bir ip haline getirmeye başladı. "Soruma cevap vermedin."

Başkalarına yaptığınız gibi kendinizi de iyileştirebilir misiniz?"

"Evet," diye fısıldadı. "Yani farklı ama daha hızlı iyileşiyorum. Ama o kadar çok şey oldu ki..." Gözlerini kapadı ve daha fazla gözyaşı dökmek için kendini zor tuttu. "Bilmiyorum..."

Rio alçak ve yatıştırıcı bir ses tonuyla konuştu. "Sorun yok Grace. Bundan kurtulmanı sağlayacağım."

Sesindeki bir şey onu sakinleştirdi. Belki de sakin bir vaat ya da mutlak bir inançtı. Korkusunun bir kısmı kayboldu ve rahatlayarak nefesini fısıltıyla dışarı verdi.

Rio, "İşte benim kızım," diye mırıldandı.

Gömleği dikkatlice kızın dişlerinin arasına yerleştirdi, elini çenesinin üzerinde gezdirdi ve sonra kızın ağzını malzemenin üzerine kapattı.

"Güçlü ol."

Gözlerini kapatıp başını salladı, başına gelecekleri görmek istemiyordu.

Güçlü eller şaşırtıcı derecede nazik bir şekilde kolunu kavradı. Aradaki farkı hemen anlayabildi, elini tutanın Terrence olduğunu biliyordu.

Ve sonra aynı anda hem çekti hem de büktü. Adamın gücü onu tamamen şaşırtmıştı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve dişleri gömleği vahşice ısırdı. Vücudu acının anlık parıltısıyla eğildi. Nefes nefese yatarken, burun delikleri almaya çalıştığı düzensiz nefeslerle alevlenirken, üzerine bir rahatlama duygusu yerleşti.

Kolu manipülasyondan dolayı ağrıyordu ama sürekli kızaran acı azalmıştı. Diego araya girdi ve diğer adamlardan birinin getirdiği iki sağlam fidanı kullanarak kolunu hızla bağladı. Kumaş şeritleri sopaların etrafına sıkıca sardı, böylece kadının kolunu hareket ettirmesi imkânsız hale geldi.

Rio düğümlü gömleği ağzından çekti. "Daha iyi misin?"

Başını salladı, hâlâ konuşmak için kendine güvenmiyordu.

"Tamam, şöyle olacak. Hareket etmek zorundayız ve seni hareketsiz tutmak için gereken insan gücünü ayıramam. Sedyemiz yok, bu da demek oluyor adamlarım etrafımızı sararken seni dışarı taşıyacağım ve

Kapak. Kırık bir kol ve kaburgalarla ve Tanrı bilir başka nelerle uğraşıyorsun, bunu yapmanın kolay bir yolu yok. Berbat olacak."

Adamın açık sözlülüğü karşısında gülümsemeye çalıştı ama dudakları titredi ve iç çekerek vazgeçti.

"Silah tutabilmem ve ikimizi de koruyabilmem için en azından bir elimin boşa olması gerek. Terrence seni sırtıma bağlayacak. Bir keresinde bir takım arkadaşımızın karısını ormandan tıpkı seni taşıyacağım gibi taşımıştık, yani işe yarayacak. Endişelenmeni istemiyorum. Başka hiçbir şeye güvenmiyorsan, seni bu dağlardan çıkaracağımıza güven."

Sesindeki sarsılmaz inanç ona haftalardır yaşadığı ilk umudu verdi.

"Pes etmene izin vermeyeceğim," diye devam etti Rio. "Canının yandığını biliyorum. O piçlerin sana ne yaptığını ancak hayal edebilirim. Ama pes etmeyeceksin Grace. Sen bir savaşçısın. Kız kardeşin de bir savaşçı."

Gözyaşları tekrar görüşünde parıldadı ve Rio'nun bulanıklaşmasına neden oldu. "Onunla konuşamıyorum. Kimseyle konuşabileceğimden emin değilim... eskisi gibi yani."

Rio eğildi, yüzü onunkine yaklaştı. "Onu geri alacaksın. Dün gece seni duydum. O orada. Sadece hem bedenen hem de ruhen iyileşmen gerekiyor."

"Kimsin sen?" diye fısıldadı boğazındaki düğümün etrafından.

Sonra gülümsedi, beyaz dişleri koyu teninde parlıyordu. "Seni buradan çıkaracak olan adam benim, sonra da sana zarar veren o orospu çocuklarının peşine düşüp her birinin bağırsaklarını deşeceğim."

Adamın sesindeki tehditten ürperdi ama bu vahşi yemin onu garip bir şekilde rahatlattı.

Terrence, "Yola çıkmamız gerek Rio," diyerek onu şaşırttı. Onun varlığını unutmuştu. Yakınında duran bütün adamları unutmuştu.

Rio başını salladı ve onun üzerinde yükselerek ayağa kalktı. Birden kendini çok küçük, önemsiz ve aşırı derecede

Yerde b z lm   bir  ekilde yatarken, gözlerinde ölüm olan sava  lar tarafından  evrelenirken savunmasızdı.

Bu kez Terrence onun yanında diz çöktü, sesi sessizdi ve kızın  d n  koparmamak için bilerek nazik davrandı ından   pheleniyordu. Bunun için biraz geç kalmıştı...

"Pekala, Bayan Grace. Olacak olan  u. Adamlar sizi Rio'nun sırtına sabitlemek için bir çeşit askı yapacaklar. Sizi çok dikkatli kaldırac  m. Sizi incitmemeye  alı aca  m."

Anladı ını ba ıyla onayladı.

Adam ona gülümsedi ve kız onun sert görünüşüne rağmen son derece yakışıklı bir adam olduğuna karar verdi. Dahası, ona zarar vermemeye  alı aca  nı söylediğinde ona inandı.

Kollarını onun vücudunun altına doğru kaydırđı. "Derin nefes al."

Kadın içine çekti, gözlerini kapadı ve adam yukarı doğru kalktı. Adamın onu bu kadar kolay kaldırmasına hayret etti. Gözlerini açtı ve onu izledi. Belirgin bir gerginlik yoktu. Sadece sakin bir odaklanma.

Diego onun diğer tarafında belirdi.

"Diego kolunu baca ının altından geçirecek," diye açıkladı Terrence. "Ben de diğerini alaca  m."

Adamın gösterdiği sabrı ve korkmaması için her adımı açıklamasını takdir etti. Bu noktada, her şeyin bitmesine hazırdı. Avlandı ı bu yerden ne kadar çabuk ayrılırlarsa, o kadar iyi hissedecekti. Belki o zaman iyileşmeye ba layabilirdi.

Ba ıyla kabul ettiğini belirtti ve bunu yapar yapmaz Diego bir adım  ne çıkıp kolunu bacaklarının altından geçirdi. Diğer kolunu onun arkasına ba ladı ve Terrence'la birlikte onu Rio'nun sırtına doğru tuttular.

Diğer iki adam birlikte tutturdıkları uzun bez  eritlerini hızla Rio'nun poposunun ve bacaklarının altına sardılar. Bir dizi sekiz rakamı yaptılar, ipi ve malzemeyi Rio'nun omuzlarının üzerinden geçirdiler, sonra bacaklarının altından ve etrafından geçirdiler ve Rio sağlam bir  ekilde desteklenip adamın sırtına ba lanana kadar arkasından geçirdiler.

Diego atel takılı kolunu Rio'nun yanına, koltuk altının hemen altına yerleştirdi ve sonra onu da Rio'nun vücutuna sabitledi.

Rio'nun, bırakın silah taşımayı, kendisi bu şekilde vücutuna yapışmışken nasıl hareket edebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama Rio bu durumdan hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Kaburgalar nasıl?" Rio sordu.

"İyi."

"Yürümeye başladığında canı yanacak," diye uyardı Diego. "Hareketlerinizi mümkün olduğunca en aza indirmek için ona doğru bastırmaya çalışın. Ne kadar çok itişip kakışırsanız o kadar çok acı çekersiniz."

Tekrar başını salladı ve Rio'ya olabildiğince yaklaştı. Şimdiden bitkin düşmüştü ve yolculuğa daha başlamamışlardı bile. Ne kadar yol gitmeleri gerektiğini bile bilmiyordu ve sormak istemiyordu çünkü cevabı kaldırabileceğinden emin değildi.

Bunun yerine kendini onların ellerine bırakacaktı çünkü başka seçeneği yoktu. Bu adamların kim olduğ u hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece kız kardeşini tanıyorlardı ve ona yardım etmek istediklerini söylüyorlardı.

Ölmeye hazırdı. Pes etmeye bu kadar hazır olması onu utandırmıştı. En dibe vurduğu anda bu adamlar ortaya çıkmış, pes etmesine izin vermeyi reddetmişlerdi. Rio onu eve götüreceğ ine söz vermişti ama evin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek ailesinden ayrı, kaçak olarak çok fazla zaman geçirmişti.

Nihayet güvende olduğ u ve bunca zaman sonra kız kardeşini görebileceği fikri aklının alabileceğ inden çok daha fazlaydı.

"Hazır mısın Grace?" Rio omzunun üzerinden seslendi.

Derin bir nefes aldı ve bir kez daha bilinmeyene doğru yola çıktığını fark etti. Ancak bu sefer yalnız değildi ve bu, azalan kararlılığını başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar güçlendirdi.

"Hazır."

BÖLÜM 3

RIO'nun Grace'e duyduğu hayranlık her geçen saat daha da artıyordu. Grace'in dayanılmaz bir acı çekiyor olması gerektiğini biliyordu ama yine de buna metanetle katlanıyor, onu engebeli arazide taşırken hiç sesini çıkarmıyordu.

Ekibi, çoğu insanı yalvartacak kadar yorucu bir tempo tutturmuştu. Ama o tek bir ses bile çıkarmadı. Ama onu hissetti. Zihninde güçlü bir varlık değildi. Muhtemelen kendini sıkı sıkıya koruduğunu düşündü. Ama aralarında kısa bir süre önce kurulmuş olan zihinsel yolun kalıntılarını hâlâ hissedebiliyordu ve onun acı çektiğini biliyordu.

"Haberler kötü," dedi Terrence acımasızca.

Rio, araçları bıraktıkları bölgeyi keşfetmesi için önden gönderdiği adamdan rapor almak için başını kaldırdı. Terrence'in dudakları ince bir çizgi halindeydi ve söylemek üzere olduğu şeyi söylemekten nefret ediyormuş gibi Grace'in başını Rio'nun omzuna yasladığı yere bakmaya devam etti.

Diego, Terrence ve Rio'nun yanında durdu. O da Grace'e baktı ama bakışları onun durumunu anlamaya çalışıyordu.

Rio sabırsızlıkla, "Söyle bana," dedi.

Grace'in kötü haberler duyması onu endişelendiremezdi. Zaten daha ne kadar kötü olabilirdi ki? Zaten cehenneme gidip gelmişti.

"Misafirlerimiz var. Keşif yaptığım mesafeden söylemek zor ama saklanma yerimiz belirlenmiş ve bir pusu kurmuşlar."

Rio, Grace'in ona karşı kıpırdanmasına neden olan bir dizi küfür savurdu. Onu daha fazla rahatsız etmek istemediği için hareketsiz kaldı.

"Rio?"

Adını dudaklarında duymak ona garip şeyler yaptı. Kadının korkusunu maskeleyemeye çalışma şekli karşısında kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Belli ki ne kadar çok korku yaydığının farkında değildi. Korkusu elle tutulur, canlı bir şeydi. Kokusunu alabiliyordu. Hissedebiliyordu. Havada titreşirken neredeyse tadını bile .

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı.

Terrence ve Diego, her ikisi de onu rahatlatmak için ellerini ona uzattı.

"Endişelenmeyin Bayan Grace," dedi Terrence huysuzca. "Çok daha kötülerıyla karşılaştık. Elinde silah olan bir avuç iyi çocuğa yenilmeyeceğiz."

Rio onun başını kaldırdığını hissetti ve harcadığı çaba karşısında yüzünü buruşturdu. Kız ona karşı titredi ve Rio'nun midesi sıkıştı. Durumu hiç de iyi değildi. Bunu başka hiçbir şey bilmiyormuş gibi biliyordu. Onu tıbbi yardım alabileceği bir yere götürmeleri gerekiyordu, yoksa başaramayacaktı.

"Nereye gideceğiz?" diye sordu.

Başı, sanki artık onu kaldıracak gücü kalmamış gibi yeniden onun omzuna yaslandı. Nefeslerinin küçük küçük patlamalar halinde boynuna çarptığını hissedebiliyordu.

İşte o zaman ıssızlığı ve... kabullenışı hissetti. Onun kabullenişini. Kendini ölüme teslim etmişti. Hatta onu kucaklamıştı. Keder onu sardı, içine çekti. Öleceğini biliyordu ama bu soğukta ölmek istemiyordu. Bilinmeyenin içinde. Korkarak. Korkarak ölmek istemiyordu.

İçinden öfke fışkırdı. Çaresiz bir öfke. Bir şeye vurmak istedi ama onun acısını arttırmak istemediği için hareketsiz kaldı. Diego ve Terrence'ın bakışlarıyla karşılaştı.

"Fazla zamanımız yok," dedi alçak bir sesle. "Dün bir yedek plana ihtiyacımız vardı." Takım arkadaşlarına sertçe baktı, dudakları hırıltıyla kıvrıldı. "Benim gözetimimde ölmeyecek. . Bize sığınabileceğimiz bir yer bulun ve ona iyileşmesi için biraz zaman tanıyın. Onunla ilgilendikten sonra bir plan yaparız."

Diego, "Biz keşif yaparken senin Grace'le birlikte kalabileceğin bir yer bulmamız gerekiyor," dedi. "İlk önceliğimiz bu."

Terrence başıyla onayladı.

Rio omzunun üstünden baktı ama Grace'in tekrar aşağıya kaydığını, artık etrafının farkında olmadığını ya da belki de umursamadığını hissetti. Hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Fazla zamanı yoktu çünkü Grace her geçen dakika daha da hızlı bir şekilde gözden kayboluyordu.

"Dayan Grace," dedi şiddetle. "Sakin pes etmeye kalkma."

O yapmadı Hatta Karıştır. Rio'nun erkekler toplandı içinde a Sıkı bir çember oluşturdular ve tekrar yola koyuldular, bu kez yüksekliğe geri dönüp ciplerin park ettiği yerden uzaklaştılar. Terrence Rio'nun yanına çöktü ve alçak sesle mırıldandı, "Sam'e telsizle haber verebilirim. Ona neler olduğunu anlatırım. Destek isteyebilirim. Bir helikopter . Bir günün büyük bir kısmını alabilir ama

buradan git."

Rio en iyi, en doğru şeyin patronuna rapor vermek olduğunu biliyordu. Tabii öyle bir şeyi varsa. Doğru, KGI için çalışıyordu. Adamları teknik olarak KGI için çalışıyordu. Ama Rio kendi adamıydı ve adamları ona sadıktı. O nereye giderse onlar da oraya giderdi. Emirlerine uyarlardı.

İçgüdülerini ona KGI yerleşkesindeki duruma tam olarak güvenmediğini söylüyordu. Resnick de işin içindeydi. CIA'deki bağlantıları Grace ve kız kardeşi Shea'yla ilgili karmaşaya boğazına kadar batmıştı ama Rio ne ölçüde olduğunu bilmiyordu.

Ama içinde kötü bir his vardı, hem de çok kötü bir his ve bu yüzden Sam'e henüz ilerleme kaydettiklerini ya da Grace'i kurtarmaya yaklaştıklarını bildirmemişti. Gerekçesinin bir kısmı da Shea Peterson'ın

umutlanmıştı. Kız kardeşini bulmak için çaresizdi ve Rio ona bir söz vermişti. Ona. Sam'e değil. KGI değil. Shea'ya kız kardeşini güvende tutacağına dair söz vermişti.

Nefesini dışarı üfledi. KGI'yı ararsa, kesinlikle geleceklerdi. Ama Grace için en iyisinin bu olmadığı hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Terrence'a Sam'i kontrol etmesini ve işi başlatmasını söylemeye her karar verdiğinde midesi düğümleniyor ve içgüdüleri ona geri çekilmesi için bağırıyordu.

Rio sonunda, "Aramayı ben yapacağım," dedi. Sam'le bizzat konuşması gerekiyordu. Neler olup bittiğini ve Grace'i bir başkasının bakımına bırakma konusunda neden bu kadar isteksiz olduğunu öğrenmeliydi.

şu anda tek istediği Grace'i daha rahat ettirebileceği ve iyileşme sürecini başlatabileceğini umduğu bir yerdi. Pes etmeyecekti. Gerekirse ona acımasızca zorbalık edecekti, ama sonunda onu bedenine ve zihnine bu kadar zarar veren insanlardan aldığına göre, onu kaybetmek için cesedini çiğnemesi gerekiyordu.

Sonraki bir saat boyunca daha yükseğe tırmandılar. Güneş yavaş yavaş alçalmaya başlamıştı ve onlar yükseldikçe hava daha da serinliyordu.

Diego diğerlerini durdurmak için elini kaldırarak, "İşte," diye seslendi.

Diego yerden yukarıya doğru çıkıntı yapan bir dizi büyük kayayı işaret etti. Dik uçurumun kenarına yaslanmış olan kayalar doğal bir barınak oluşturuyordu. Uçurumun duvarı arkadan koruma sağlıyordu ama giriş mümkün değildi. Tek giriş ya da çıkış yolu n taraftı ve Rio yüzlerce metre öteden gelen birini kolayca avlayabilirdi.

"Onu indirmeme yardım et," dedi Rio, sesinde keskin bir aciliyet vardı.

Browning ve Alton aceleyle Grace'i sırtına bağlayan bağları çözdüler. Decker ve Terrence Grace'in ağırlığını onu rahatlattılar. Rio ağrıyan omuzlarını gerdi ve sonra aceleyle doğal muhafazaya girdi.

Diego ona içinde tıbbi malzemeler ve iki matara su bulunan çantasını fırlattı. Terrence çantasından uydu telefonunu çıkardı ve Browning'in yere attığı uyku tulumunun yanına koydu.

Rio yatağı çabucak hazırladı ve Decker ile Terrence Grace'i yatağa yatırdılar.

Terrence, "Keşif yapacağız ve ihtiyacımız olduğu sürece kalabileceğimiz bir yer bulacağız," dedi. "Yakında döneriz."

Rio başını salladı ve adamları ağaçların arasına karışarak onu ve Grace'i yalnız bıraktı.

İlk işi onun korunduğundan emin olmaktı. Sonra onun rahatına bakacaktı. Ölü, onun standartlarına göre oldukça rahatsızdı.

Tüfeğini aldı ve dürbünden etrafını yavaşça taradı. Acele etmiyor, işaretlerin yerlerini not ve manzarayı ezberliyordu.

Yokuşun aşağısını en iyi şekilde görebilecek şekilde konumlandıktan sonra, tüfeğini kolayca ulaşabileceği bir yere koydu ve ardından birkaç el bombası çıkarıp kayalardan birinin dibine özenle dizdi.

Taşıdığı iki bıçağı da çıkarıp el bombalarının yanına yerleştirdi ve en son tabancasını çıkarıp karşı tarafına koydu. Her şeyin bir anda kavrayabileceği kadar yakınında olmasından memnun, dikkatini tekrar Grace'e çevirdi.

Titriyordu ve cildinde soğuk şişlikler baskındı. Bilinçsiz halinde bile dudakları ince bir çizgi halindeydi. Rüya görüp görmediğini, onu esir alanların ellerinde gördüğü muameleyi yeniden yaşayıp yaşamadığını merak etti.

Kasları seğirdi ve usulca inledi. Parmakları spazmodik olarak büküldü ve dizlerini göğsüne doğru çekerek cenin pozisyonuna kıvrılmaya çalıştı.

Kendine daha fazla zarar vereceğini bildiği için onu doğrulttu ve uyku tulumunun üst kısmını vücudunun üzerine çekti. Fermuarını çekerek onu sıkıca içine aldı. Şimdilik onun hareketsiz ve sıcak olmasını istiyordu.

Elini kızın yanağında gezdirerek onu rahatlatmaya çalıştı. İşe yaramış gibi görünüyordu çünkü kız sessizleşti ve hareketsiz kaldı. Elini uzun bir süre orada bıraktı ve sonunda üzüntüyle çekti.

Uydu telefonuna baktı ve nefesini dışarı üfledi. Sam'i kontrol etme vakti gelmişti.

Cevap alamayınca Rio metodik bir Gekilde komutlara göre kiği listesini gözden geçirdi. Kelly'lerden birine ya da birkaçına ulaşamamak alışılmadık bir durum değildi ama hepsine mi?

Yüzünü buruşturarak Steele'in numarasını tuşladı. Steele diğer KGI ekibinin takım lideriydi ve hepsi birlikte yeterince iyi çalışsalar da Rio herhangi bir konuda Steele'e güvenmektense çivi yemeyi tercih ederdi. Diğer takım lideri buz gibi bir piçti, bir insandan çok bir makineydi ve belayı ortaya çıkarmak için esrarengiz bir içgüdüğü vardı, bu da hiç kimsenin ona üstünlük sağlayamayacağı anlamına geliyordu.

Evet, Rio bunun değişeceği günü bekliyordu. Hiç kimse uzun süre kutsanmamıştı. Er ya da geç yüzüstü düşecekti ve Rio bu olduğunda çok fazla gülmemeye çalışacaktı.

Steele'e ulaşamayınca içgüdüleri yeniden çılgılık atmaya başladı. Rio, Grace'in kız kardeşi Shea kurtarılıp güvenli bir yere getirildiği sırada Kelly yerleşkesinden ayrılmıştı. Ama Rio, Grace'in izini sürmek için gerekenler dışındaki ayrıntıları öğrenmek için etrafta dolanmamıştı.

Bir sorun vardı, bu da Rio ve adamlarının tek başlarına oldukları ve Grace'in ihtiyacı olan bakımı almasının ona bağlı olduğu anlamına geliyordu. Bu da onun için sorun değildi. Kendisine ve ekibine güvenmeyi tercih ederdi. KGI her zaman onun arkasını kollamıştı ama o da pek çok kez onlarınkini kollamıştı ve söz konusu kendisi için önemli bir şey olduğunda kontrolü tek başına elinde tutmayı tercih ederdi.

Yerleşik teknoloji gurusu Donovan'a bir mesaj bıraktı, ancak kasıtlı olarak belirsizdi. Kafasında bir fikir -onun fikri- oluşmaya başlamıştı bile.

Ona inatçı derlerdi. Hatta asi. Tüm kuralları çiğneyen bir kariyeri vardı. Hiç kimse onu zapt edememişti ve KGI'daki saygınlığı ve konumu, herhangi bir konuda astı olmaya en çok yaklaştığı şeydi.

Yine de Sam ona güveniyordu ve çoğu zaman Rio'nun kendi yoluna gitmesine izin vermekten memnundu. Takım liderini zorlamadı. Eğer zorlasaydı, belki de Rio şimdi tek başına olurdu. Ama şimdilik KGI'nın sınırları içinde rahattı, çünkü bu ona uyuyordu.

O kadar uzun süre grinin tonlarını yaşayıp soluduktan sonra, Kaptan Amerika tarafında olmak güzel bir değişiklikti. Çizgilerin dışında yaşamıştı. Şimdi nefret ettiği şeyin ta kendisi olmuştu. Shea ve Grace Peterson gibi genç kadınları çalan insanlar. Onları kullanan. Bir kenara atmışlardı. Hepsi daha büyük bir iyilik içindi. Sanki böyle bir şey varmış gibi. Bu dünyada mücadele asla iyi ya da kötü ile ilgili değildi. Para ve güçle ilgiliydi.

Grace, onu yakalayıp kendi boyun eğdirmeyi başaran adamlara para ve güç getirecekti. Rio'nun bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, onu bir daha asla ellerine geçiremeyeceklerdi.

Bu dirençli kadını koruma kararlılığının kefaretle ya da suçluluk duygusuyla hiçbir ilgisi yoktu. Hayatında gerekli olanı yaptığını bilecek kadar pragmatikti. Çok az pişmanlığı vardı ama bu bir hayalet olarak kalmak istediği anlamına gelmiyordu. Hiç kimse olarak. Gerçek değil. Var olmayan. Bir sonraki büyük hırsla hizmet etmek dışında bir hayatı yoktu.

Artık kendi efendisi, kendi Tanrısıydı. Hesap vereceği sadece kendisi vardı. Her sabah uyanıp aynada kendine bakabildiği sürece halinden memnundu. Güneşe tam olarak adım atmaya cesaret edemeyecek kadar uzun süre gölgelerde gizlenmiş biri ne kadar mutlu olabilirse o kadar mutluydu.

Grace'in hareketsiz bedenine baktı ve boynunun yumuşak tarafına dokunmak zorunda kaldı. Nabızı usulca atıyordu

ve göğsündeki gerginliğin bir kısmı hafifledi.

Grace söz konusu olduğunda hissettiği dürtüyü kendisine bile açıklamak zordu. Shea Peterson'ı ilk kez gördüğünde içinde bir şeyler kıpırdanmıştı. Onun gözlerindeki işkenceyi görmüştü. Çoğu savaşçının hayatları boyunca karşılaştıklarından daha fazlasını yaşadığını biliyordu.

Ve sonra Grace'in ailesinin evinin oturma odasında durduğu video görüntüsüyle karşı karşıya kalmıştı. Korkmuştu. Ürkekti ve ürkmüş bir geyik gibi kaçmaya hazırды.

Bu onu yıllar öncesine götürmüştü. Rosalina'nın, değerli küçük kız kardeşinin görüntüsü hafızasında parlıyordu. Karnı yumuşak bir şekilde yuvarlaktı. Gözlerindeki korku. Kendi ölümlülüğünün bilgisi. Bu dünya için fazla uzun olmadığını bilmesi.

Grace'den aldığı aynı bakış ve aynı duyguydu. Bu, onun elinden kayıp gitmesine izin vermeme kararlılığını artırdı. Rosalina'nın yaptığı gibi değil. Onun kollarında ölmüş, kendisine bu kadar zarar veren pisliği bir kez bile kınamamıştı.

Rio'nun o piçin izini bulması tam bir yıl sürmüştü ve Rosalina'nın eski sevgilisi son iki saat boyunca merhamet dilenerek dayanılmaz bir şekilde ölmeden önce bir yirmi dört saat daha geçmişti.

Öldürmek Rio'nun yabancı olmadığı bir şeydi ama bundan daha önce hiç zevk almamıştı. Bu görevden pişmanlık da duymamıştı. Duygusuz olmayı erkenden öğrenmişti. Bu onu daha iyi bir asker ve suikastçı yapmıştı. Ama kız kardeşinin katiline acı çektirmekten vahşi bir zevk almıştı. Ve ölüm yaklaştığında Rio onun gözlerinin içine bakıp Rosalina'nın adını fısıldamıştı, böylece o piç kurusu Rosalina'nın intikamının alındığını öğrenerek cehenneme gidecekti.

Grace kıpırdandı ve hafifçe inledi, alnı acı çekiyormuş gibi kıışmıştı. Yaklaştı, elini uzattı

yanagına dokundu, böylece onun yakında olduğunu bilecekti.

Alacakaranlık dağları örtmüş ve soğuk derinleşmişti. Grace'i daha güvenli, daha az korunaklı bir bölgeye götürebilmek için adamlarının yakında dönmesi gerekiyordu. Onu binlerce kilometre uzağa götürmeden önce dinlenmesi ve iyileşmesi için zamana ihtiyacı vardı. Kendi dünyasına. Onun bölgesine. Sadece kendisine hesap verdiği ve onu güvende tutacağından emin olabileceği tek yere.

BÖLÜM 4

Hayaletler zihnini işgal etti. Ruhunu. Mırıldandılar. Kederlerini, acılarını, deliliklerini paylaştılar. Onca ölümün ve hastalığın kalıntıları, kendi acısıyla karışarak onu ağırlaştırıyordu.

Grace kendi akıl sağlığının feda edilip edilmediğini, çok fazla şey yapıp yapmadığını, tekrarlanan iyileştirmelerle bozulup bozulmadığını merak ediyordu. Yorgunluk ve umutsuzluk en az acı kadar yaygındı ve bunları nasıl bölümlere ayıracağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Evrene yayın yapan açık bir kitap gibiydi. Engel yoktu. Kalkan yoktu. Hayatında hiç olmadığı kadar savunmasızdı.

Hava yine soğuktu ve titriyordu ama o kadar hafif bir hareket bile vücuduna daha fazla acı veriyordu.

Yakınlarda alçak sesle konuşan bir adam vardı. İlk içgüdüğü korkmaktı ama adamın sesinde tanıdık ve rahatlatıcı bir şeyler vardı.

Parçalanmış bilincinde ipuçları aradı, onun kendisi için bir tehlike olmadığını söyleyecek bir şeyler. Sonra parça parça hatırladı, hepsi havaya fırlatılmış bir yapboz gibi geri geliyordu.

Rio. Adının Rio olduğunu ve Shea'yı tanıdığını söylemişti.

Onu uzun bir mesafeye taşımış, yol boyunca bilincine girip çıkmıştı. tüm yol boyunca. adamları

kaybolmuştı ve Rio onu sıcak ve hareketsiz tutmak için bir uyku tulumunun içine yerleştirmişti.

Bu konuda hiç endişesi yoktu. Hareket edecek gücü ya da isteği yoktu.

Görüşündeki bulanıklığın kısmını kırıştırdı ve yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. Siyah kadifeye karşı peri tozu. Sanki biri kriko fırlatıyormuş gibi dikkatsizce gökyüzüne savruluyordu.

Kaç kez yıldızlara bakıp sessizce normal olmayı, Shea'yla birlikte normal bir hayat sürmeyi dilemişti. Ailelerini geri alabilmeyi.

Gözlerini tekrar kapattı. Hayır, onlar ailesi bile değildi. Kim olduklarından emin değildi. Andrea Peterson'ın günlüğünü tam olarak okuyacak zamanı olmamıştı. Tek bildiği, kendisinin ve Shea'nın birer laboratuvar deneyi olduğu ve Andrea ile Brandon Peterson'ın Grace ile Shea'yı çok küçükken kaçırıp kendi çocukları gibi yetiştiren bilim insanları olduğuydu.

"Grace, uyanık mısın?"

Rio'nun sesi karanlıkta sessizdi, ancak fark edilebilir bir fısıltıydı.

Başını salladı ve sonra bunun ne kadar saçma olduğunu düşündü çünkü o küçük hareketi görmeyecekti.

Burnundan nefes aldı ve sonra "Evet" diye fısıldadı.

Adam yaklaştı ve yaklaştığında elinde otomatik bir tüfek olduğunu görebiliyordu ve ona doğru kaymasına rağmen bakışları hâlâ uzaktaydı, izliyor, gözlemliyor, bir kez bile aşağıya bakmıyordu.

"Bir sorunumuz var," diye mırıldandı. "Adamlarımla bağlantımız kesildi. Çatışmaya girmek istemiyorum. Bu çok tehlikeli. Yaralanabilir ya da ölebilirsiniz. Adamlarıma oldukları yerde kalmalarını söyledim. Sen ve ben onların olduğu yere giden alternatif bir yol bulacağız."

"Nasıl kesilmiş?"

"Seni arayan adamlar var ve bizim bulunduğumuz yer ile adamlarımın bize siper bulduğu yer arasındalar. Dinlenebileceğin bir yer bulmaları için onları önden gönderdim ve umarım buradan çıkabilecek kadar iyileşirsin."

Etrafını saran sisin bir kısmı kalktı ve kontrol için savaşı hayaleterle mücadele etti. Döndü, karanlığın içinde onun profilini aradı. Belki de onun bakışlarını hissetmişti ya da aynı anda yere bakması bir tesadüf olabilirdi.

"," dedi.

Başını iki yana salladı. "İyi bir durumda değilsin Grace. Seni riske atmayacağım."

Hareketin neden olduğu acıyı görmezden gelerek kendini dirseğine kadar itti. "Buradan gitmek istiyorum. Onlardan biri olmadığını söylüyorsun. Tamam, sana inanıyorum. Bu yüzden buradan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyorum. Bana yapabileceğin hiçbir şey daha önce yapılmış olanlardan daha kötü olamaz. Bunu başarabilirim."

"Seni taşıyamam," dedi usulca. "Sadece sen ve ben olmasaydık, seni daha önce yaptığım gibi taşıyabilirdim. Ama seni korumak için ellerimin serbest olması gerekiyor, bu da yürümen gerektiği anlamına geliyor."

"Yapabilirim."

Sesinde, sahip olmadığı gücü yansıtan sert bir yan vardı. Önemli değildi. O gücü . İrade. Eğer seçenekleri burada kalıp yakalanma riskini göze almak ya da lanet olası dağdan sürünerek inmekse, bunu yol boyunca elleri ve dizleri üzerinde yapacaktı.

"O zaman şimdi yola çıkıyoruz ve geceyi geçiriyoruz. Kolay olmayacak."

Uzandı ve elini onun koluna koydu. Adam onun dokunuşuyla gerildi ve kasları sertleşerek ona sahip olduğu ham gücün sadece bir örneğini verdi.

"Burada ölmeyeceğim ve beni geri götürmelerine izin vermeyeceğim."

Rio elini onunkinin üzerine koydu ve sıkmadan önce küçük parmaklarını onunkilerin etrafına doladı. "Hiç de ölmeyeceksin."

İçini küçük bir umut ışığı ısıttı. Sesinde büyük bir inanç vardı. Bir ifadeden çok bir yemin gibiydi ve kadın bu söze tutundu.

" bir değişiklik hissediyor musun?" diye sordu.

Hâlâ atel takılı olan koluna baktı. Parmaklarını esnetti ve acının dirseğine kadar çıkmasını bekledi. Parmakları sertleşmişti ama ağrı hafif bir sızıya dönüşmüştü. Ayağa kalkmaya çalışana kadar kaburgalarından haberi olmayacaktı.

"Daha iyi," dedi, bunun bir yalan olup olmadığını umursamadan. Ona biraz umut verme sırası ondaydı.

"Tamam o zaman, şöyle yapacağız. Birlikte taşınacağız. Ne olursa olsun benimle kalacaksın."

"Senin altı mı?"

"Sırtım. Sen arkamda kal. Parmağını kıyafetimin kemer halkasından geçirmeni istiyorum ve ben hareket ettiğimde sen de hareket edeceksin. Çok hızlı gitmeyeceğim ve dikkatli olacağım. Sana yere yatmanı söylersem, yere yatacaksın. Tereddüt yok. Koş dersem, kışını kaldıracaksın. Sana ne yapmanı söylersem, sorgusuz sualsiz ve tereddütsüz yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Adamlarımla buluşacağız ama bu bizim onlardan daha uzun zamanımızı alacak çünkü biz çok daha yavaş hareket edeceğiz. Bizden daha fazla yol kat etmeleri ve bunu iki katı zamanda yapmaları gerekecek, böylece mümkün olan en kısa sürede bizi koruyabilecekler."

Aklında binlerce soru vardı ama önemli olan tek şeyin buradan mümkün olduğunca uzaklaşmak olduğunu biliyordu. Bu yüzden dudağını ısırdı ve kendini zihinsel olarak önündeki çileye hazırlamaya başladı.

Önce en son aldığı yaraları gözden geçirdi. Hâlâ acı verici olsa da nefes almak daha kolaydı. Kolu morarmıştı, hassaslaşmıştı ve hâlâ şişti ama sanki kırık iyileşmeye başlamış gibi daha güçlü hissediyordu.

Çok zayıflamış olduğu için daha uzun süreceğini biliyordu ama birkaç saat bile olsa

Dinlenmek iyileşme sürecini başlatmıştı. Keşke zihni de vücudu gibi çalışsaydı.

Yorgunluğu bulanık zihninden uzaklaştırdı ve kendini dikkatle yukarı doğru itti. Rio ona yardım etmedi ve belki de kendi başına nasıl yapacağını görmek istedi. Ya da belki de sadece onu yaklaşan görevin ne kadar zor olacağına hazırlamak istemişti.

Adam kamp alanındaki varlıklarına dair tüm işaretleri ortadan kaldırırken, o da kendini ayağa kaldırdı ve temiz havayı derin derin içine çekti.

Bacakları titredi ve içindeki güçsüzlük onu sinirlendirdi. Bağlanmamış elini sıkı bir yumruk haline getirdi ve dizlerinin bükülmesine izin vermeyerek ayaklarını sıkıca dikti.

Bunu yapabiliirdi. Bunu yapacaktı.

"Hazır mısın?"

Sesi kulağının dibinde alçak ve boğuktu. Döndüğünde adamın çantasını sırtına bağladığını ve kendisinden bir adım ötede durduğunu, sanki başarma yeteneğini değerlendiriyormuş gibi onu incelediğini gördü.

"Ben hazırım."

Kadının eline uzandı ve bir tabancanın dipçliğini avucuna bastırdı. "Bu dolu. İşte emniyeti. En kötüsü olursa, sadece doğrult, ateş et ve ateş etmeye devam et."

Silahı geri çekerken eli titredi. Silahı nereye koyacağını bilemediği için yere baktı. Rio silahı nazikçe ondan aldı, arkasını döndü ve parmağını kemer köprüsünden geçirmesini söylediği yerden sadece bir santim ötede pantolonuna iştirilmiş deri kılıfın içine soktu. Sonra onun önüne geçti.

İki parmağını halkadan geçirdi ve ilerlemesini engellemeden mümkün olduğunca yakın olmak isteyerek bir adım öne çıktı. Bunu yapmayı ne kadar istemediğini anlatacak kelime yoktu.

Vücudu ona merhamet etmesi için bağıırıyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Sınırındaydı, sınırının ötesindeydi. Bir süredir öyleydi. Ama şimdi duramazdı. Başka seçeneği yoktu. Bu

Yap ya da öl ve teslim olmaya bu kadar yaklaşmış rağmen ölmek istemiyordu.

"Bunu yapabilirim Rio," dedi alçak bir sesle.

Elini kısa bir süreliğine onun elinin üzerine kapatıp bir destek jesti yaparak onu şaşırttı. "Biliyorum."

BÖLÜM 5

RIO'nun amacı onları platoya ulaştırmaktı. Adamları işlerini yapacak ve orada bekleyen bir nakliye aracı olacaktı. Rio'nun görevi düşmanla çatışmaya girmekten kaçınmak ve Grace'i güvenli bir şekilde radarlarının altına sokmaktı.

Bu zahmetli bir , Rio'nun Grace yavaşça arkasındayken araziye kat etmek için harcadığı zamanın onda birinde yapabileceği bir yolculuktu. Ama Grace hiç şikâyet etmedi ve bir kez bile yere düşmedi. Sırf bu yüzden bile Rio'nun saygısını kazanmıştı.

Grace onu durdurmak için kemerinin halkasını çekince olduğu yerde durdu. Sırtına doğru yaklaştı, ağzı kulağına yakın olacak şekilde yukarı doğru gerilirken vücudu onunkiyle aynı hizadaydı.

"Dışarıda biri var," diye fısıldadı. "Muhtemelen deli olduğumu düşündüğünü biliyorum ama onu duyabiliyorum. Az ileride. Soğuk ve öfkeli ve o küçük kaltağı öldürüp bu işi bitirmek istediğini düşünüyor."

Rio kaskatı kesildi. Onun deli olduğunu düşünmüyordu. Onun yeteneklerinin ne olduğundan emin değildi. Anladığı kadarıyla Shea'nınki rastlantısaldı ve kendisi tarafından kontrol edilmiyordu. Telepatisi hedefleyebileceği ya da istediği zaman kullanabileceği bir şey değildi. Ama Grace daha kararlı mıydı? Nasıl oluyor da uzaktaki birini seçebiliyordu?

"Nereden biliyorsun?" diye sordu. Ondan şüphe ettiğinden değil ama elindeki tüm bilgilere ihtiyacı vardı.

Alnını yorgun bir şekilde adamın sırtına yasladı. "Herkesi yakalayamam ama bu adam yüksek sesle yayın yapıyor. O açık bir kitap. Kalkanı yok. Doğal engeller yok. Sinirli ve sinirlendikçe beyin dalgalarını daha çok algılıyorum."

"Başka ne var? kaç kişi olduğunu bilmem gerek. Silahlıysa. Tam olarak ne gördüğünü bilmem gerekiyor."

Sessizleşti, ona yaslandı. Bir eli adamın omzuna doğru kıvrılmıştı ve dikkatini yoğunlaştırmış gibi görünüyordu.

"Görevde," dedi sessizce. "Kızgın çünkü sadece o ve daha aşağı olduğunu düşündüğü bir adam daha var. Onlara pozisyon almaları söylendi. Amaçları bir üçgen oluşturup bizi sıkıştırmak. Kaç kişi olduklarını bilmiyorum ama geniş bir alanda adamları şaşırtmaya yetecek kadar olmalılar."

"Bu iyi," dedi Rio onaylayarak. Sırtından aşağıya inen elini sıkmak için arkasına uzandı. "Bu kullanabileceğimiz bir bilgi. Onlar daha neye uğradıklarını anlamadan ikisini haklayabilirim. Hatlarında bir delik açar ve aralarından geçeriz."

Onun ani heyecan dalgasını hissetti. Ona karşı doğruldu, eli onun elini sıktı. Sanki planını açık ve net bir şekilde anlatması ona güven ve umut aşılamıştı.

"Ben hazırım."

Sessiz tonu, daha önce sesinde duyduğu yenilgiden çok farklıydı. Bu kez şiddetli bir kararlılık vardı.

"Ne kadar uzakta, biliyor musun?"

"Hayır. Özür dilerim. Yine de uzak değil. Zihnimde çok gürültülü."

Döndü ve onu büyük bir kavağa yaslanarak oturur pozisyona getirdi. "Burada kal. Kimıldama." Tabancasını kılıfından çıkarıp ona uzattı. "Gerekirse bunu kullan. Ben iki adamın icabına bakmaya gidiyorum. En fazla on dakika içinde dönerim."

Başını salladı ve silahı aldı. Elleri artık titremiyordu ve silahı nasıl kullanacağını çok iyi biliyormuş gibi kavradı.

Sonra bir an bile kaybetmeden döndü. Karanlığın içinde eriyerek Grace'in ona işaret ettiği yöne doğru ilerledi. Gizlice ağaçların arasından ilerledi, artık arkasında Grace olmadığı için daha hızlı ve daha sessiz hareket edebiliyordu.

Tüfeğini omzuna asan Rio, ağırlığını taşıyabilecek kadar sağlam bir kavağa hızla tırmandı. yarısını geçtikten sonra durdu, bacaklarını gövdenin etrafına kilitledi ve tüfeğini omzuna atarak etrafı hızlıca taradı.

Bölgelerindeki ilk hedefi bulduğunda çabucak ödüllendirildi. Ondan kurtulmadan önce ikincisini buldu, yakın çevrede başkalarının olmadığından emin oldu ve ardından ilk atışı yaptı.

Kolayca üç yüz metreden vurdu ama ölümcül bir isabet sağladı. İlk kurban bir taş gibi yere düştü. Rio iki saniye içinde ikinci adamı da nişangâhına aldı ve onu da aynı hızla ortadan kaldırdı.

Ağaçtan aşağı kaydı ve aceleyle Grace'i bıraktığı yere geri döndü. Yaklaştığında Grace başını kaldırdı ve tabancasını ona doğru doğrulttuğu için memnun oldu.

"Benim," diye seslendi usulca.

Silahını indirdi ve ayağa fırladı. "Öldüler mi?"

Sesinde ne pişmanlık ne de endişe vardı. Yapmak istediği şeyi başarmış olduğuna dair umuttan başka bir şey yoktu.

"Onlar öldü. Hadi harekete geçelim. Fark edilmeden önce onları geçmek için çok kısa bir zamanımız olacak."

Adam döner dönmez, kadın kemerinin halkasını kavradı ve onu ileri doğru itti. Adam, kadının ona ayak uyduracağına güvenerek hızını artırdı. Kız onu hayal kırıklığına uğratmadı. Ağaçların arasından hızla geçerek bir kez daha dağdan aşağı indiler.

Onu dehşete düşürmek ya da sıkıntıya sokmak için değil, daha geniş bir çevreye girmeye cesaret edemediği için doğrudan yere düşmüş adamların yanına götürdü. Grace arkasındayken onunla çatışmak istemiyordu.

İrkilmedi. Tepki vermedi. Hızını bile yavaşlatmadı. Onun ne kadar acı çektiğini merak etmeye başladı. Kötü olduğunu biliyordu ama onun yaşadığı dehşeti hiç kavrayamadığını düşünmeye başlamıştı.

Yavaşlamadılar, hatta ölü adamları geçtikten sonra Rio daha da hızlandı ve Grace'i acımasızca itti. Grace daha sık tökezliyordu ve Rio onun yorulduğunu biliyordu ama yine de devam etti. Onu sınırlarına kadar zorlayacak, sonra da gerekirse yolun geri kalanında onu taşıyacaktı.

GPS'ini kontrol etmek için yavaşladığında Grace aniden onu sertçe itti. İkisi de yere düşerken bir el silah sesi duyuldu ve el cihazı uçtu. Tepki veremedi kulağına bir el silah sesi daha geldi ve Grace'in tabancasını kılıfından çekip ateşlediğini fark etti.

Anında yuvarlandı ve tüfeğini herhangi bir tehdidi ortadan kaldırmak için konumlandırırken bile onu altına aldı. Onu sadece sessizlik ve ardından uzaktan gelen yumuşak bir inilti karşıladı.

Vay anasını. Birini vurmuş.

Sürünerek ilerlerken tüfeğini hazır tutarak ayağa kalktı. Grace'den uzaklaşırken yerde kalması için bir komut verdi.

Elli metre ötede bir adam yere yığılmıştı, tüfeği parmaklarından sadece birkaç santim uzaktaydı. Rio eğildi ve karanlıkta hızlıca bir değerlendirme yaptı ama adam artık nefes almıyordu. Grace onu tam boynundan vurmuştu.

Grace'e doğru baktı, az önce hayatını kurtardığı için afallamıştı. Adamı duymamıştı ve Grace onu tuttuğu için refleksleri o kadar hızlı olamazdı. Muhtemelen tepki verecek zamanı bulamadan vurulacaktı.

Bunun yerine Grace onu iterek yere düşürmüştü ve tek bir tabanca atışıyla hedefi vurmuştu.

Aceleyle Grace'in yanına döndü ve diz çökerek kalkmasına yardım etti. "İyi misin?" diye fısıldadı.

"İyiyim. Sen?" Sesi gergin geliyordu ve onu yere ittiğinde canının yanmış olması gerektiğini biliyordu.

"harikayım. Bunu nasıl yaptın?" "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sadece tepki verdim."

Rio suratsızca, "İkimizin de kışını kurtardın," dedi. "Hadi harekete geçelim. Artık yerimizi tespit etmişlerdir."

Neredeyse onun atel takılı kolunu kavrayacaktı. Onun yorucu temposuna ayak uydururken ve bu sırada kışını kurtarıırken ne kadar yaralı olduğunu unutmak kolaydı.

"Ne kadar uzakta?" diye sordu.

Ses tonundan sormaktan ne kadar nefret ettiği anlaşıyordu ve ayrıca sınırına ne kadar yakın olduğunu da hissediyordu.

Danışmakta olduğu GPS'i geri aldı ve gittikleri yolu inceledi. Dudakları ince bir çizgiye dönüştü ve gözlerini geceye dikti.

"İlerlemeye devam etmeliyiz. Beklediğimden daha iyi zaman geçiriyoruz, bu iyi bir şey. Bu tempoyu koruyabilirsek şafakta ekibimle buluşabiliriz. Eğer yavaşlarsak ya da sen başaramazsan, yatmak, gün ışığını beklemek ve çatışmaya girmek zorunda kalmamayı ummak zorunda kalacağız."

Ondan yayılan sessiz umutsuzluğu hissedebiliyordu. Bir balonun sönüşünü izlemek gibiydi. Ama sonra omuzlarını dikleştirdi, çenesi yukarı kalktı ve tabancanın emniyetini bir kez daha açmadan önce bir mermi daha doldurdu.

Sessiz ve kararlı bir sesle, "Gidelim," dedi.

BÖLÜM 6

Bir ayağını diğerinin önüne koy. Acıyı engelle. Odaklanın.

Grace aynı talimatları kendi kendine defalarca tekrarlardı. Rio'yu yavaşlatmamaya kararlı bir şekilde kaç kez tökezlediğini ve kendini düzelttiğini saymayı çoktan unutmuştu. Artık ezbere hareket ediyordu ve sadece cesareti onu dik tutup ilerlemesini sağlıyordu.

Kendisiyle bu saçma oyunu oynadı. Ne zaman bir tepeyi aşsalar, kendine sadece bir sonraki tepeyi aşması gerektiğini söylüyordu. Sonunda rol yapmayı bıraktı ve çenesini sıkarak bir sonraki adımı atmaktan başka her şeyi aklından çıkardı.

Acının, yorgunluğun ve korkunun olmadığı kendi derinliklerine çekildi. Sadece durursa öleceğini biliyordu. Onlar ölürdü. Ve bu adam kız kardeşine verdiği bir söz yüzünden her şeyi riske atıyordu. Hareket etmeye devam edemeyecek kadar zayıf olduğu için ölmesine izin vermeyecekti.

Sonunda Rio durdu, başka bir el cihazı çıkardı ve uzaklara bakmak için başını kaldırmadan önce bir süre inceledi. Dizleri kilitlendi. Kramplar baldırlarında dalgalandı. Rio ilerlemeye başladı ve parmağı son birkaç saattir tutunduğu kemer halkasından kaydı.

Geri çekildi ve döndü, anında ona doğru geldi. Ellerini onun omuzlarına koydu ve gözlerinin içine bakmak için yüzünü eğdi.

"Grace?"

Tam dizleri bükülürken kollarına yapıştı. Adam onu tutmasaydı sert bir şekilde düşecekti. Kramplar şiddetle düğümlenip ayaklarına ve ayak parmaklarına yayılırken ağlamamak için dudağını ısırıldı. Her iki bacağına da devasa bir kramp girmişti.

"Yapamam," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Özür dilerim. Yapamam. Bensiz devam et. Lütfen."

Rio, "Bana ne olduğunu söyle," diye sordu. "Kramplar. Tanrım, her yerimdeler."

Onu yere yatırdı ve sonra her iki bacağını da tutarak dizlerinden bükte ve her iki ayağını da bacaklarına dayadı. İleri doğru iterek baldırlarını gerdi. Sıcak eller masaj yaparak ve ovarak gergin kasları gevşetti.

Yanında bir matara buldu ve ona uzattı. "İç," diye emretti. "Yeterince susuz kalmışsın. Başından beri sana içirmeliydim. Bunun olacağını tahmin edememem aptallıktı."

Susuzluğunu gidermek için içti ama adam bacaklarındaki kramplara masaj yaparken orada, açıkta ve savunmasız bir şekilde durdukça daha da panikledi.

"Burada böyle kalamazsın," dedi umutsuzca. "Git, Rio. Uzakta olamazsın. Git takımını bul. Beni burada bırak ve geri gel."

"Saçmalık," dedi sertçe. "Ben nereye gidersem sen de oraya gidersin. Seni bırakmayacağım, o yüzden kapa çeneni."

Kaba bir şekilde söylenen bu sözler bile en iyi teselli gibi üzerine çökmüştü. Ses tonu ona onun yanında güvende olduğunu ve onu terk etmeden önce öleceğini söylüyordu. Yapması gerekenin bu olduğunu bilse de, bunu yapmaya niyeti olmadığı için rahatlamıştı.

Matarayı aldı ve sonra boştaki elini tutmak için eğildi. "Ayağa kalk Grace. Kaldır kıçını da . Bunu yapabilirsin. Acıyı arkanda bırak, sadece

Senin yaptığın gibi. Şafağa kadar en fazla bir saatimiz var. Şimdi beni bırakma."

Sözleri onu çileden çıkarmalıydı. Gözyaşlarına boğulmalı ve reddetmeliydi. Yuvarlanmalı ve pes etmeliydi. Bunların hiçbirini yapmadı. Adamın ses tonundaki sert kararlılık onu bir an bile yanıltmadı. Gözlerinde endişe ve saygı vardı ve o anda eğer kalkmazsa, adamın onu kucağına alıp yolun geri kalanına kadar taşıyacağını biliyordu.

Elini onunkine doladı ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Bacakları çığlık atıyordu. Baldırlarına daha fazla kramp girerek ayaklarını felç etti. Kırık kolundaki ateli bağlayan şeritler çözülmüş ve çubuklardan biri dışarı kaymıştı. Ani hareketlilik bileğinden parmaklarına doğru bir acı yayılmasına neden oldu ama o bunu görmezden geldi, atelin geri kalanını söktü ve bir kenara fırlattı.

Daha sonra, o son saati nasıl geçirdiğini asla bilemeyecekti. Kavak ormanı boyunca yürüdüğünü ya da bir noktada kalçalarına kadar yükselen soğuk bir akıntıyı dövdüğünü hatırlamıyordu. Sadece doğuda gökyüzünün aydınlandığını ve şafağın yakın olduğunu fark ettiği zamanı hatırlıyordu.

Şafak onun tılsımı olmuştu. Son hedef.

Gökyüzü yumuşak bir lavantaydı ve sabah yıldızı kadife üzerinde on karatlık bir elmas gibi parlıyordu. Etrafındaki ağaçlar şekillendi ve araziye seçebildi.

Geceyi atlatmıştı.

Sendeleyerek ilerledi, ayağı takıldı ve Rio arkasına uzanamadan kendini toparladı. Rio'nun dikkatini dağıtmamak onun için önemli hale gelmişti. Adam yavaşladı ve bu onu sinirlendirdi çünkü onun için hızını azalttığını biliyordu.

Şimdi olmaz. Bu kadar yakinken olmaz. Tadını alabiliyordu. Özgürlüğün ve güvenliğin tatlılığını hissedebiliyordu. Rio onu uzaklara götüreceğine söz vermişti. Onu güvende tutacağına söz vermişti. Bunun için uçabilirdi.

Kadın onu daha hızlı yürümeye zorlamak için itti ama adam durdu ve yavaşça döndü, elleri kadının kollarını kavradı.

Gözleri nazikti, dokunuşu daha da .

"Artık her şey yolunda Grace," dedi usulca. "Başardık. Adamlarım burada."

Ne dediğini anlayamadan uzun bir süre aptal aptal ona baktı. Sonra omzunun üzerinden bir hareket gördü, Terrence'ın bir kavağın arkasından çıktığını gördü. Ve sonra diğerlerini. Diego adında biri ve diğerlerinin isimlerini aklına getiremedi.

Onlar yaklaştıkça, sanki zihinsel savunmasının sonuncusu da parçalandı. Acı vücudunda çığlık çığlığa yankılandı ve tüm şoku hazırlıksız olduğu bir vahşetle ona çarptığında nefesini kesmesine neden oldu.

Dizlerinin bağı çözülürken Rio'nun bir küfür savurduğunu duydu. Sertçe yere yığıldı, karanlık sıcak, davetkâr bir battaniye gibi etrafını sardı.

BÖLÜM 7

"**Berbat** durumda," dedi Diego acımasızca. "Kolunu sıfırladım. Solunumları sık ve sağ akciğerinden gelen nefes sesleri iyi değil. Susuz kalmış, bitkin düşmüş ve onu taşımadığımız sürece bu dağdan inmesi mümkün değil. İş bitti."

"Buraya kadar gelebildiğine inanamıyorum," diye mırıldandı Terrence.

İki adam yerde yatan Grace'in üzerine eğilmişti. Diego onu iyice muayene etmişti ve yüzü her şeyi anlatıyordu. Kız kötü durumdaydı.

Diego ayağa kalkarken, "Nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum," dedi. "O yürüyen bir ceset."

Rio, sıhhiyecisine ve üçüncü komutanına sertçe kaşlarını çattı. Grace hakkında aşağılayıcı bir şey duymak istemiyordu. Gizli operasyonlarda birlikte çalıştığı adamların çoğundan daha dirençli ve mücadeleciydi. Parasını haftanın her günü ona yatırırdı.

"Ulaşım seçeneklerimiz neler?" Rio talep etti.

Terrence, "Eski bir Chevy iş kamyonuna el koydum," dedi.

Rio nefesini üfledi. "Bu kadar mı?"

Diego omuz silkti. "Daha kötülerini de yaşadık."

Evet, taşıyorlardı. Sadece canlıdan çok ölü olan bir kadını taşıyorlardı. Kibarlığa ve şefkate ihtiyacı olan bir kadın, bir çiftlik kamyonunun kasasında inişli çıkışlı bir yolculuğa değil.

"Arkada bir yatak hazırlayabilirim," diye teklif etti Browning. "Ritz gibi olmaz ama iş görür."

"Ritz hakkında nereden bir şey biliyorsun ki?" Alton homurdandı. "Siktiğimin güzel çocuğu."

Browning homurdandı. "Beni Diego ile karıştırıyorsun. O Bay Suave falan."

Rio ellerini kaldırdı. "Bu lanet dağın her yerinde cesetler bıraktık. Toparlanıp buradan defolup gitmeliyiz. Sam'i tekrar yetiştirmeye çalışacağım."

Terrence bir şey hatırlamış gibi elini cebine attı. "Steele'den bir mesajınız var. Önemli olmalı. Şifreli geldi."

Rio kaşlarını çatı ve Terrence'ın cebinden çıkardığı el cihazına uzandı. Erişim kodunu girdi ve kısa bir şekilde yazılmış mesajı taradı.

Resnick de işin içinde. Altıya dikkat et. Kapsamı bilmiyorum. Ona güvenmiyorum. Onunla KGI durumundan emin değilim. Shea'yı aldı. İki Peterson kardeşle de geçmiş var.

Yüce İsa. Eğer bu işleri karmaşıklaştırmadıysa. Steele en iyi gününde bile şifreli bir piçti. Rio'nun bununla ne yapması gerekiyordu?

Rio kimseye güvenecek biri değildi. Sam'e ve diğer Kelly'lere saygı duyardı. Aralarında bir güven ilişkisi olmadıkça onlar için çalışmazdı. Ama asla kendini kimseye karşı savunmasız bırakacak kadar ileri gitmedi. KGI dahil.

Steele'in mesajı doğru yorumlanırsa, Steele diğer ekip liderine KGI saflarında her şeyin yolunda gitmeyebileceğini ve Resnick'in bir yılan olduğunu haber veriyordu.

Bu Rio'nun hâlâ Sam'le temas kurmak zorunda olduğu gerçeğini değiştirmiyordu ama kendini savunmaktan aciz bir kadın hakkında bilgi verme konusunda onu çok daha temkinli hale getirmişti.

Ne yapacağına çoktan karar vermişti ve bu karar Grace'i Tennessee'ye geri götürmeyi içermiyordu. Özellikle de

Steele onu uyarmıştı. İlgüdüleri onu zaten uyarmıştı ve şimdi bunun yasal olduğunu biliyordu.

Rio sert bir sesle, "Gidelim," dedi. "Bizim için ayarladığın araba nerede, T?"

Terrence'in dişleri parladı ve başını batıya doğru salladı. "Çeyrek mil. Bir kavak korusunda saklı."

Rio, Grace'in yanına diz çöktü ve elini yanağına koydu. Grace kıpırdamadı bile. Bakışları vücudunda gezindi, yırtık pırtık giysilerini, kan ve çürük karışımını, morarmış ve şişmiş kolundaki derme çatma ateli inceledi.

"Bir kez daha, Grace," diye fısıldadı Rio. "Bir yolculuk daha. Seni buradan çıkaracağız. Yemin ederim."

Diego, "Mümkün olduğunca düz kalması gerekiyor," dedi. "Bir akciğerinin çoktan delinmiş olmasından endişeleniyorum. Renginden ve solunumundan hiç hoşlanmıyorum. Solunumları her geçen gün daha da zorlaşıyor. Eğer dikkatli olmazsak, ona daha fazla zarar verebiliriz."

Rio açıkça, "Eğer onu hareket ettirmezsek ölecek," dedi.

Diego başıyla onayladı.

Daha önce Rio'nun sırtına yaptıkları gibi onu sabitlemek için zamanları yoktu. Onu yukarı kaldırıp en iyisini ummaktan başka bir şey yapacak zamanları yoktu.

Rio adamlarına el salladı. Grace'in sorumluluğunu üstleniyordu. Onu bu işten canlı çıkaracağına söz veren oydu. Onu iten, zorlayan ve veremeyeceği şeyleri vermesini isteyen oydu. Onu sadece o taşıyacaktı.

Kollarını olabildiğince nazik bir şekilde kadının bedeninin altından geçirdi ve ağırlığını taşıyarak tam boyuna yükseldi. Onu göğsüne yasladı ve sonra bakışlarını Terrence'a dikti.

"Bizi buradan çıkarman için sana güveniyorum."

Terrence başıyla onayladıktan sonra adamlarına Rio ve Grace'in etrafında pozisyon almalarını işaret etti. Silahlar hazır ve nazırdı.

hep birlikte hareket ederek, bekleyen kamyonu doğru hızlı adımlarla ilerlediler.

Kamyonun park edildiği titrek kavak korusuna vardıklarında güneş ufukta yeni belirmiş, yanık turuncu bir parıltıyla pembe gökyüzünü aydınlatıyordu.

Rio yüzünü buruşturdu. Terrence bunun bir iş kamyonu olduğunu söylerken yalan söylememişti. Ama onları yolun aşağısına götürdüğü sürece işlerini görürdü.

Araca yaklaştıklarında Rio'nun dikkatini bir hareket çekti. Bir kaya gibi düştü ve içgüdüsel olarak kendini Grace'in üzerine konumlandırdı. Adamları tepki göstererek Rio ile potansiyel tehlike arasında bir bariyer oluşturdular.

"Ateş etmeyin. Rio ile işim var."

Sözler Rio'nun kulaklarına ulaştı ve ensesindeki tüm tüyler endişeyle diken diken oldu. Grace'i yere yatırdı ve başparmağını Diego'ya doğru salladı. Rio ayağa kalkıp silahını kaldırdı ve uzaktaki adama doğrulttu.

"Burada ne halt ediyorsun, Hancock?"

Bu kötüydü. Kötüden de kötüydü. Hancock'un bu dağlarda olmasının tek bir anlamı olabilirdi. Titan Grace'in peşindeydi ya da en azından onu kurtarmak için gönderilmişti.

Sikeyim.

BÖLÜM 8

Hancock en ufak bir kıpırdanma **bile** göstermese de, Rio diğer adamı tam olarak görebilmek için ihtiyatlı bir şekilde daireler çizerken silahını havada tuttu. Hancock soğukkanlılıkla izledi, kolları Rio'ya bir tehdit olmadığına dair açık bir mesaj gönderircesine yanlarında gevşekti.

Bu oldukça komikti çünkü Titan'dan gelen birinin tehdit oluşturmadığını düşünen herkes kendini kandırıyordu. Rio bilmeliydi. On yıldır onlardan biriydi.

O gölgelerle yaşamış ve nefes almıştı. Titan'ın ne olduğunu, neler yapabileceklerini biliyordu. Amaçlarının ne olduğunu. Siyah ya da beyaz değillerdi. O kadar griydiler ki, içinde yaşadıkları farklı dünyada kaybolmak çok kolaydı. Kuralların olmadığı ve yasaların geçerli olmadığı bir dünya.

O ve Hancock birlikte hizmet etmişlerdi. Rio, Titan'daki son görevinde Hancock'un hayatını kurtarmıştı. Rio çekip gitmiş ve bir daha arkasına bakmamıştı. Geriye dönüp bakmak istememişti. Ancak şimdi geçmiş gözünün içine bakıyordu ve geçmişle bugününün çarpıştığı hissine kapılmıştı.

"Burada ne yapıyorsun, Hancock?"

Ama o biliyordu. Hancock'un neden burada olduğunu tam olarak biliyordu ama bunu adamın kendisinden duymak istiyordu. Sonra da Hancock'a Grace'e dokunmadan önce cehennemde soğuk bir gün geçireceğini söyleyecekti.

"Silahını indir, Rio. Silahlıyım ama daha silahımı çekemedim beni haklıyorsun. Ben paketlenmişim. Gördün mü?" Rio'nun tüfeğinin kayışını ve koltukaltının hemen altında kılıfında duran tabancayı görebilmesi için kollarını kaldırdı.

"Silahımı yerde seviyorum. Şimdi konuş."

"Ben borcumu ödüyorum. Bedava geçiş hakkın var. Bu seferlik. Benim işim Grace Peterson'ı ne şekilde olursa olsun getirmek. Ekibim en az iki mil uzakta. Sen taşınana kadar orada kalacaklar."

Rio'nun gözlerinin içine bakabilmek için başını bir kademe kaldırdı.

"Bir dahaki sefere mi? Bütün bahisler kapandı. Senin üzerinden geçmek zorunda kalsam bile onu getireceğim."

Rio'nun boğazından bir hırıltı yükseldi ve bir zamanlar dostum dediği adamın üzerine atılmamak için kendini zor tuttu.

Sonra yan dönerek Grace'in yerde yattığı yere baktı, kırılmış ve çok kırılmıştı. Sonra tekrar Hancock'a baktı. "İyi bak, Hancock. Ne yaptığını gör. İşler bu noktaya mı geldi? Masum kadınları mı avlıyorsun?"

Hancock hiç irkilmedi bile. "Bu bir iş. Tıpkı diğer tüm işler gibi. Kuralları biliyorsun Rio. Koro çocuğu gibi davranma. Kaptan Amerika ve ekibine katılmış olabilirsin ama bu kim olduğun ve nereden geldiğin hakkında hiçbir şeyi değiştirmesin. Senin ellerin de benimkiler kadar lekeli ve asla temizleyemeyeceksin. Sana borçluyum. Sen benim hayatımı kurtardın. Bu dağlardan yürüyerek çıkmanın tek sebebi bu. Sakın beni hafife alma ya da bir daha görmezden geleceğimi düşünme hatasına düşme."

Rio bir adım öne çıktı. Sonra bir adım daha. Ta ki Hancock'la burun buruna gelene ve diğer adamın nefesini çenesinde hissedene kadar. Sesi soğuktu, o kadar soğuktu ki etraflarındaki havayı sıcak gibi gösteriyordu. "Beni hafife almana gerek yok. Grace Peterson'dan uzak dur. Seni öldüreceğim Hancock ve tek bir pişmanlık bile duymayacağım."

"Sanırım nerede durduğumuzu biliyoruz. Peşinden geliyorum Rio. Bu senin tek uyarın olacak."

Hancock bir adım geri çekildi, döndü ve Rio daha fazla bir şey söyleyemeden ya da yapamadan ağaçların eriyip gitti. Titan ne kadar şüpheli olursa olsun, onların bir kuralı vardı ve ona göre yaşıyorlardı. Hancock için bir tavır almak kolay olurdu. Grace'i yakalamak. Rio ve adamlarını dağlarda kıştırabilirdi. Yaralı bir Grace ile Rio ve adamlarının kaçması neredeyse imkânsız olurdu, en azından kendilerini ya da Grace'i öldürmeden.

Ama Hancock, çarpık bir adalet duygusu olsa bile bir onur kuralı olan sert bir piçti. Rio onun hayatını bir kez kurtarmıştı ve şimdi borcu ödenmişti. Hancock sadece görmezden gelmekle kalmamış, Rio'ya Grace'in peşinde kimin olduğunu da söylemişti.

Tanrı'dan tek dileği, bu bilginin kendisini daha iyi hissettirmesiydi.

Geri döndü ve aceleyle Grace'in yanına gitti, çenesi sıkılmıştı.

"Bütün bunlar da neydi böyle?" Terrence sordu. Rio kısık bir sesle, "Şimdi olmaz, T," dedi. "Bir an önce

Hancock bugün için yeterince hayırsever karar vermeden önce buradan siktir olup gidin."

Alton ve Browning hemen kamyonun kasasını bir yatak örtüsüyle doldurmak için işe koyuldular. Hatta Grace'e mümkün olduğunca fazla dolgu sağlamak için gömleklerini çıkarıp uyku tulumunun üzerine koydular.

Terrence ve Diego Grace'i yerden kaldırdı ve Rio kamyonun arkasına atlayıp çatlak cama yaslandı. Ardından, Grace dikkatlice yatak örtüsünün üzerine yatırıldı ve Rio onun mümkün olduğunca çok yerini örttü. Saçları bir sorundu. Uzun, gece gibi siyahtı ama çektiği çileden dolayı kirli ve karışık. Mümkün olduğunca çoğunu ensesinin arkasına sıkıştırdı ve gömleklerden birini görünmeyecek şekilde başının üzerine yerleştirdi. Çok da önemli değildi aslında. Hancock ve Titan onun nerede olduğunu biliyorlardı ve ne olduğunu da biliyorlardı.

benziyordu. Onu gizlemeye pek gerek yoktu. Sadece defolup gitmeleri gerekiyordu.

Diego onunla birlikte arkaya tırmanırken, Browning ve Alton Terrence'la birlikte ön tarafa yığıldılar. Diego da tıpkı Rio gibi arka cama yaslandı, böylece Grace ikisinin arasında kaldı. Bacaklarını uzatarak dengeyi sağladılar ya da sağlayabildikleri kadar sağladılar, böylece Grace bir yandan diğer yana hareket etmedi.

Rio elini Grace'in yüzünü örten tişörtün altından geçirdi ve başparmağını hafifçe yanağına sürttü.

Benimle kal, Grace. Dayan biraz. Sen pes eden biri değilsin, bu yüzden şimdi beni bırakma. Seni buradan çıkarırken olmaz. Seni götüreceğim yeri seveceksin. Dinlenmek, iyi yemek yemek ve iyileşmekten başka bir şey yapmayacaksın.

Yanıt gelmedi. Zihninde hiçbir kıpırtı yoktu. Böyle bir şey beklemiyordu. Grace tahammülünün ötesindeydi. Ne kadar isterse istesin bundan sağ çıkabileceğine inanmıyordu. Ve şimdi Titan'ın da işin içinde olduğunu bildiğine göre, acımasız olacaklarını biliyordu. Onları durdurmak mümkün olmayacaktı. Bu bir öldür ya da öldüröl durumuydu.

Artık isimsiz, yüzsüz, karanlık bir örgütle mücadele etmiyorlardı. Titan bir devlettir. O kadar derine gömülmüşlerdi ki varlıklarından sadece birkaç kişinin haberi vardı. Yüksek eğitilmiş. En iyinin en iyisi. Finansman. Destek. Onlar yenilmezdi.

Ve Grace'i getirmeleri için emir almışlardı.

"Kim o, Rio?" Diego sordu. "Tek kelime bile etmedin. Durumu bilmemiz gerekiyor ve sen taş gibi oturuyorsun. Durumun kötü olduğunu anlıyorum ama ne kadar kötü olduğunu bilmemiz gerek."

"kötü," dedi Rio acımasızca. "Siktir."

Bir eliyle saçlarını sildi. Saç tellerinden bazıları, ensesinde at kuyruğu şeklinde tutturduğu tangadan kurtulmuştu. Bir parçasını kulağının arkasına itti ve yatağındaki hafif şişliğe baktı.

Grace Peterson sıradan bir görev değildi. O sadece bir kurban değildi. Bu işte çok kişisel bir çıkarı vardı ve

Nedenini bile açıklayamıyordu. Bu iş için gönüllü olmuştu. Sam, Steele ve ekibini Shea'nın kız kardeşinin peşine göndermeye hazırdı ama Grace'in kaybolmadan hemen önceki video görüntülerini gördükten sonra bu görevi talep etmişti. Sam'e başka seçenek bırakmamıştı. Sam'e ekibiyle birlikte Grace'in peşine düşeceklerini söylemiş ve kısa bir süre sonra da ortadan kaybolmuştu.

Titan'ın Grace'i ele geçirmesine asla izin vermeyecekti. Ona zarar vereceklerinden değil. Aslında, ona hiçbir şekilde zarar vermemeleri için kesin talimatlar aldıklarından emindi. Ama bir kez bir görevle görevlendirildiklerinde, acımasız olurlardı. Başarısızlık bir seçenek değildi ve Rio'nun onlarla çalıştığı onca yıl boyunca hiçbir işi berbat etmemişlerdi.

Yargılamak onların işi değildi. Onların vicdanı bile yoktu. Doğru ya da yanlışla karar vermek onlara düşmezdi. Onlar sadece emirleri uygulardı. Vicdan zayıflar içindi. Duygusuz bir makine gibi çalışıyorlardı ve onları bu kadar tehlikeli yapan da buydu.

Rio elini yorgunca yüzüne sürdü. Hancock'un iki namluyla peşine düşeceğini biliyordu. Sonunda gittiğinde izlerini bu kadar iyi örtmüş olması onu daha da sevindirdi. Rio tüm hayatı boyunca gölgeler içinde yaşamıştı. Başka bir yol bilmiyordu. Belize'de lanet bir kalesi vardı ve yakın zamana kadar onun dışında kimse varlığını bilmiyordu.

Artık KGI bunu biliyordu. Joker Resnick'ti. Steele'in uyarısı aklından bir kez daha geçti. Resnick'in bu işle ilgisi neydi ve ona güvenilebilir miydi?

Sam'le temasa geçip onu uyarmalıydı. Eğer Titan Grace'in peşindeyse, Shea'nın da peşine düşmüşlerdi. Rio'nun bilgiye ihtiyacı vardı ve buna dün ihtiyacı vardı.

"Tamam, demek ki kötü. Bana daha çok şey ver patron. Bu göt sikişi için kayganlaştırıcıya ihtiyacım olacak mı?" Rio, Diego'nun kuru esprisi karşısında yüzünü buruşturdu.

"Bu uzun bir hikâye ve bir kereden fazla anlatmayacağım. Buradan siktir olup gittiğimizde, hepinize tam bir rapor vereceğim. Sonuç olarak kışımızı kollamak zorunda kalacağız,

Grace yarını görecek kadar hayatta kalırsa, onu güvende tutmak için çok çalışmamız gerekecek."

BÖLÜM 9

Yeterince büyük bir kasabaya ulaşır ulaşmaz kamyonu bırakıp Diego'nun düz kontak yaptığı bir SUV'a bindiler. Çalıntı bir araç kullanmak Rio'nun isteyeceği en son şeydi; Titan'ın enselerinde olması yeterince kötüydü. Yerel polisin müdahalesine ihtiyaçları yoktu.

Teksas'a vardıklarında Rio'nun bağlantıları olacaktı. Güvenebileceği insanlar vardı. O zamana kadar, oraya tek parça halinde varabilmeyi umut etmeleri gerekiyordu.

Grace'in olabildiğince rahat olduğundan emin olduktan sonra yaptığı ilk arama, arkadaşı Lazaro'yu aramak ve Belize'ye gitmek için bir uçağa ihtiyacı olduğunu bildirmek oldu.

Sonra Sam'i aradı.

Sam selamlama amacıyla, "Konuş benimle Rio," dedi.

Rio, "Hayır, benimle konuşmanı istiyorum," dedi. "Resnick'le neler oluyor ve tüm bunlara nasıl dahil oldu?"

Uzun bir duraklama oldu ve Rio, Sam'in yüzündeki derin çatık kaşları çok iyi hayal edebiliyordu. Gki takım liderinin arkasından konuşmasından hoşlanmazdı ama olsun. Steele Rio'nun dünyada en sevdiği insan olmayabilirdi ama adam onun arkasını kolluyordu ve o da Steele'in.

"Grace henüz gelmedi mi?" Sam ters bir şekilde sordu.

"Bana neler olduğunu anlatman gerek."

Sam sonunda, "Resnick'in olaya karıştığına dair bazı şüpheler var," dedi. "Kesinlikle karıştı. Shea'yı o yakaladı."

Çünkü aptal herif onu ve Grace'i korumaya çalışıyordu. Yaptığı şey, onu ve Grace'i deneysel projeleri olarak kullanmak isteyen pislikler tarafından kaçırılmasına neden olmaktı. Bu uzun ve karmaşık bir hikaye ama Resnick'in Grace ve Shea'nın doğduğu laboratuvarla bir bağlantısı var. Daha doğrusu özel yetenekleri olan donörlerden alınan yumurta ve spermilerin eşleştirilmesiyle yaratılmışlardır. Resnick de bu başarısız deneylerden biriydi."

"Ne oluyor lan?"

"Biraz sabırlı olun. Grace ve Shea, Petersonlar tarafından laboratuardan alındı. Kaçtılar ve kızların hayatlarının büyük bölümünde kaçmaya devam ettiler. Resnick daha sonra onları finanse etti, ama sonra Petersonlar öldürüldü ve Grace ve Shea kaçmaya devam etti. Yani Resnick sadece onların peşinde değildi, aynı zamanda güçlerini kullanmak isteyen pislikler de peşlerindeydi."

"Peki Resnick hangi tarafta yer alıyor?" Rio talep etti.

Sam iç çekti. "Kim bilebilir ki? Onları korumak istediğini söylüyor. Shea'yı New Mexico'daki bir yerleşkeden kurtardığımızda bize destek oldu. Onlara zarar gelmesine izin vermeden önce halka açıklayacağına yemin ediyor."

"Ona güveniyor musun?"

Sam homurdandı. "Sam Amca için çalışan birine güvenebilir miyim?"

Rahatlama Rio'nun sinirliliğini biraz olsun hafifletti. Kelly kardeşlerin hiçbirinin niyetini sorgulamak istemiyordu ama aptal da değildi. Maaş çeklerini imzalıyor olabilirlerdi ve onlara çok fazla sadakat gösteriyordu ama kimse ona körü körüne inanmıyordu.

Sam sabırsız bir ses tonuyla, "Şimdi bana biraz bilgi ver," dedi.

Rio alçak bir sesle, "Grace elimde," dedi. "O iyi değil. Hiç de iyi değil."

Sam usulca küfretti. "Bu Shea'yı öldürecek ve o hâlâ kendi iyileşme süreciyle mücadele ediyor."

"Bak, Sam. Ağır uğraşıyoruz.

Bilmediğin şeyler var. Benim hakkımda. Geçmişim hakkında."

Ağır bir sessizlik oldu. Sam sessizce, "Kayıt dışı çok şey yaptığını biliyorum," dedi.

"Titan. Adamın Resnick'e sor. Muhtemelen ne olduğunu biliyordur. Açıklayacak zamanım yok. Ama Titan işin içinde. Kara operasyonlar. Kayıt dışı. Bu adamlar yasal. Dalga geçmiyorlar. Kesinlikle amatör değiller. Karşılaşabileceğiniz en iyi eğitimli ajanlardan bazıları. Ve Grace'i getirmek için çağrıldılar."

"Siktir."

"Evet, lanet olsun. Bak, eğer Grace'i istiyorlarsa, büyük ihtimalle Shea'ya izin vermiyorlardır. Kendine ve ailene dikkat etmelisin. Shea'yı hareket ettirmeyi düşün ve sonra da altılına dikkat etmelisin. Bu adamlar görevlerini başarmak için her şeyi yaparlar. Görev her şeydir. Tek şey bu. Yollarına çıkarsan seni indirirler. Grace'i alıyorum. Shea'ya haber ver. Şimdilik ona yalan söyle. Grace'in güvende olduğunu ve benimle olduğunu söyle. Ona ne söylemen gerekiyorsa söyle. Aramızda kalsın ama Grace'in ne kadar ömrü kaldığını bilmiyorum ama Shea'nın bunu bilmesine gerek yok."

"Tanrım," diye mırıldandı Sam. "Steele ve ekibi bir görevde. Basit bir giriş ve çıkış. Rehine kurtarma. Uykularında yapabilecekleri bir şey. İki gün içinde dönmelerini bekliyorum."

"İki gününüz olmayabilir."

"O halde ne yapılması gerekiyorsa yapacağız," dedi Sam sert ve kararlı bir sesle. "Kardeşlerime haber vereceğim ve sonra da Nathan ile Shea'yı buradan çıkaracağız."

"İyi karar. Ben de Grace'e aynısını yapacağım."

Belirgin bir duraklama daha oldu. "İyi yolculuklar Rio. Desteğe ihtiyacın varsa, . Steele kırk sekiz saat içinde hazır olacak. Joe ve Swanny'yi Nathan ve Shea'nın yanına göndereceğim, böylece korumasız kalmayacaklar ama Van, Garrett ya da Ethan'ın her an yanınıza geleceğini biliyorsunuz."

"Eğer hepsi aynıysa, yere ineceğiz. Telsiz sessiz. Daha önce değil, güvenli olduğunu düşündüğüm zaman kontrol edeceğim." Sam hafifçe, "Bana tam olarak güvenmiyorsun," dedi.

"Sana herkese güvendiğim kadar güveniyorum."

Sam güldü. "Bu pek bir şey ifade etmiyor, seni piç kurusu. Sadece kendini öldürtme."

Rio sakın bir sesle, "Sen sadece aileni koru," dedi. "Ben de benim olanı koruyacağım."

GRACE gözlerini açtı ve kirli bir pencereden süzülen güneş ışığına gözlerini kırıştırdı. Kaşları çatıldı ve gözlerini kısarak çevresini netleştirmeye çalıştı. Hatırladığı son şey Rio'nun takım arkadaşlarına ulaştığı ve son gücünün de uçup gittiği idi.

Neredeydi şimdi?

Başını kaldırdı, harcadığı çaba karşısında şok olmuştu. Bir SUV'un arka koltuğundaydı. İleriye baktığında Rio ve ekibinin orta sıraya ve öndeki iki koltuğa sıkışmış olduğunu gördü. Oturmak için çabaladı ve Rio koltuğunda döndü, bakışları onu olduğu yerde dondurdu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Geri çekildi, nefesi onu sert bir vızıltıyla terk etti. "Bilmiyorum. Bu konuda sana geri döneyim."

Gülümsedi, koyu renk gözlerinden sıcaklık akıyordu. "Neredeyiz?" diye sordu zayıfça.

"Birkaç saat önce New Mexico'ya girdik. İyi zaman geçiriyoruz. Böyle gidersek gün batımına kadar El Paso'ya varırız."

"El Paso'da ne var?"

Kıpırdandı ve tekrar oturmaya çalıştı ama Rio koltuğun üzerinden uzanıp elini omzuna koydu. "Yapma. Sadece sakın ol. Orada uzan ve mümkün olduğunca hareketsiz kal ki iyileşebilesin."

Daha fazla yan yatabilmek için hafifçe döndü ve tekrar rahatlayınca iç çekti.

"El Paso'da ne olduğuna gelince, orada bizi Belize uçağına bindirecek bir arkadaşım var."

Gözleri irileşti ve ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Belize mi? Neden Belize?"

"Benim evim orada," dedi. "Güvende. Şimdilik. En azından bir sonraki hamlemizi kadar iyileşebileceğin bir yerimiz olabilir."

"Kimliğim yok. Yani pasaportum yok. Ehliyetim yok. Hiçbir şey yok."

Terrence döndü, yüzünde geniş bir sırıtış vardı. "Ne demek istediğimi anlıyorsanız, bindiğimiz ulaşım aracı pek Amerikan Havayolları'na benzemiyor. Binmek için sizden bilet istemeyecekler."

"Oh."

Rio parmaklarını onun kolunun üzerinde kaydırdı. "Endişelenmeni istemiyorum. Tek istediğim iyileşmeye odaklanman. Gerisini bize bırak."

Başka seçeneği olmadığını fark ederek başını salladı. Bu adamların merhametine kalmıştı. Onlara güvenme kararını çoktan vermişti. Diğer alternatifin ne olduğunu kesinlikle biliyordu ve bu bir seçenek değildi. En azından Rio onu soğuk, steril bir odaya kapatıp eğitilmiş bir kukla gibi iyileşmeye zorlamamıştı. En azından şimdilik.

Başını koltuğa doğru eğdi ve gözlerini kapattı. Belize. Amerika Birleşik Devletleri'nin dışına çıkmayı düşünmek onu ölümüne korkutuyordu. Çok kalıcı görünüyordu, tabutun son çivisi gibi. Yabancı bir ülkede başvurabileceği hiçbir yol yoktu. Pasaportu yoktu. Vatandaşlık kanıtı yok. Bu adamların düşmanı olduğu ortaya çıkarsa ne yapabilirdi?

Hayır, bunun üzerinde duramazdı çünkü paniği her geçen dakika daha da artıyordu. Bunlar iyi adamlardı. Buna inanmak zorundaydı. Çünkü eğer onu günlerce esir tutanlarla aynı kalibrede oldukları ortaya çıkarsa, onun için her şey biterdi.

Rio bir süre sonra onu sarsarak uyandırdı. Elini gözlerine götürdü, tekrar uykuya daldığını fark etmemişti. Araç karanlığa gömülmüştü. Ayrıca yavaşlayarak duruyordu.

"Yerde kal Grace," diye mırıldandı Rio. "Ben kalk diyene kadar yerde kal, tamam mı? Sadece buradaki şeyleri kontrol etmek istiyorum."

önce."

Rio cipin arkasından indi ve Terrence ile Diego'ya Grace'e göz kulak olmalarını, Alton ile Browning'in de kamyonun iki yanında yerlerini almalarını işaret etti.

Sonra Lazaro'nun nakliye işi için "ofis" olarak kullanılan köhne depoya doğru yürüdü. Yaklaşır yaklaşmaz, emniyetten çıkarılan bir silahın ihanet eden tıkırtısını duydu.

Kendi silahını çekti ve sonra seslendi, "Benim, seni aptal paranoyak piç. Kendini öldürtmeden önce kaldır şu lanet silahını."

Bir anlık sessizliğin ardından bir itiş kakış sesi duyuldu. Sonra kapı gıcırdarak açıldı ve uzun boylu, sırık gibi bir adam tüfeğini aralıktan içeri soktu.

"Rio mu? Sen misin?"

Rio iç çekti. "Başka kim olabilir ki? Bir saat önce seni aradım ve yakın olduğumuzu söyledim."

Lazaro dışarı çıktı, tüfeği hâlâ elinde tutuyordu ama Rio'ya değil yukarı doğru doğrultmuştu, Rio buna minnettardı. Lazaro bir kurbağa kadar ürkekti. Silahını kazara ateşlemesi için fazla bir şey gerekmezdi.

"Uçak hazır mı?" Rio sordu.

Lazaro başını salladı ve omzunun üzerinden bir başparmağını salladı. "Arka tarafta. Pilot beş dakika içinde burada olacak. Belize'de planlanmamış, kayıt dışı bir mola vereceksiniz ve sonra uçak bir teslimat rotasında Peru'ya devam edecek. Evrak işlerini çoktan hallettim ve her şeyi resmileştirdim. Belize'ye vardığınızda ortalığı ayağa kaldırmadığınız sürece kimsenin haberi olmayacak. Oradaki dostum her şeyi gizli tutmaya istekli. Oraya inen herhangi bir uçağın kaydı yok, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Rio Lazaro'nun sırtını sıvazladı. "İyi adam. Sana güvenbiliyordum."

"Yüklenin," diye karşılık verdi Lazaro. "Fazla zamanınız yok."

BÖLÜM 10

"**Ne** demek dağlardan kaçtılar?" Gordon Farnsworth böğürdü. "Seni çağırdım çünkü sen en iyisisin. Bu kabul edilemez. Hiçbir şekilde."

Hancock, Farnsworth'un hoşlanmadığı soğuk bir sesle, "İç camaşırını çıkarma," dedi. Fazla ağırbaşlıydı. Fazla "Ne düşündüğün ya da söylediğin umurumda değil" havasındaydı. Farnsworth bir yandan da temkinli davranması gerektiğini biliyordu. Titan dalga geçilecek bir güç değildi. Ama çaresizlik aptalca şeyler yaptırıyor ve söyletiyordu.

"İlk seferinde onu buraya getirmek için tutulan aptallar her şeyi yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. Dağlar onların aptallıklarıyla dolu. Biz de onların pisliğini temizlemek zorunda kaldık. Grace Peterson kaçtı çünkü tek başına hareket etmiyor. Yardım aldı. İyi bir yardım."

Farnsworth yemin etti. "Kim? Bana kim olduğunu söyle. İcabına bakacağım." "Kim olduğu önemli değil," dedi Hancock sakince. "Grace'i bulacağım.

Peterson ve ben onu getireceğiz. Bu işe karışmasanız ve durumu bizim halletmemize izin verseniz daha iyi olur."

Gordon Farnsworth'e ne yapması gerektiğini söylemeye en çok yaklaşan kişi buydu. Başka kimse cesaret edememişti. Ama bu adamın sesinde onu duraklatan bir şey vardı. Farnsworth hayatında ilk kez korkuyu tatmıştı ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

"Yaptığından emin ol," diye kestirip attı. "Kaybedecek hiç zamanım yok. Haftalarım ya da günlerim yok. Sadece saatlerim olabilir ve onun burada olmadığı her saat, kaybetmeyi göze alamayacağım bir saat demek."

Kulağına bir sessizlik geldi ve yüzüne kapatıldığını fark edince afalladı. Acımasızca küfrederek telefonu cebine soktu ve koridorda kızının odasına doğru yürüdü.

Kapıda durdu, derin derin nefes aldı, ağzındaki öfkeden ve korkunun berbat tadından kurtulmaya çalıştı. Elizabeth'in onun güçlü olmasına ihtiyacı vardı.

İçeri girdi ve gece gündüz Elizabeth'in başucundan ayrılmaması için tuttuğu hemşirenin Elizabeth'in hayati belirtilerini kontrol ettiğini gördü.

"O nasıl?" diye fısıldadı, cevaptan korkuyordu.

Hemşire başını salladı. "Bir değişiklik yok. Rahatça dinleniyor. Solunumu şimdilik iyi. Ateşi yok."

Farnsworth onu el sallayarak uzaklaştırdı ve kızının yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. Kızının minik, çelimsiz elini avuçlarının içine aldı ve başını eğerek ayaklarına baktı. Felç edici bir korkuyla karışık soğuk bir öfke onu sararken gözlerini kapattı.

Onu kaybedemezdi. Hayatındaki tek iyi şey oydu.

"Baba?" diye fısıldadı.

Başını kaldırdı, onun uyandığını ve kendisine baktığını görünce şaşırdı.

"Ne yapıyorsun?"

Diğer elini kızın yanağına koydu ve boğazında büyüyen düğümle başparmağını aşağı yukarı ovuşturdu. "Sadece seni kontrol ediyor ve iyi geceler diliyordum. Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim."

Gerçekte ne hissettiği önemli değil, bu onun standart cevabıydı. Onu korumaya çalışması onu öfkeliyordu. Yorulduğunda ya da acı çektiğinde onun bunu bilmesini hiç istemezdi. Öyle olmalıydı.

Onu koruması. Onu tekrar iyileştirmenin bir yolunu bulması.

"Bu iyi," dedi ve elini alnına götürerek altın rengi saçlarını okşadı. "Dayanmana ihtiyacım var. Sana yardım edebilecek biri geliyor."

Elizabeth ona kuşkulu bir bakış attı. Daha önce de yeni bir doktor getirdiğinde yüzlerce kez aynı şeyi söylemişti. Ve sonuç hep aynı olmuştu. Hiçbir şey yapılamazdı.

"Bu sefer farklı olacak," diye söz verdi. Alnından öpmek için öne doğru eğildi. "Bu kişi seni iyileştirecek ve sonra birlikte yapabileceğimiz tüm harika, eğlenceli şeyleri düşün. Bir liste yapmanı istiyorum. Listedeki her şeyi yapacağız."

Yapardı da. Onu mutlu etmek için dünyadaki tüm parayı harcayabilirdi.

"Yarın yaparım baba. Bu gece yorgunum."

Onun elini sıktı. "Elbette yapacaksın. Birlikte bir liste yaparız. Kulağa nasıl geliyor? Belki pizza sipariş eder ve burada bir parti veririz."

Elizabeth gözlerini kapattı. "Bu harika olurdu. Belki o zamana kadar kendimi daha iyi hissederim."

Gözyaşları Farnsworth'un göz kapaklarını yaktı ve onları öfkeyle kırıştırdı. "Uyu artık bebeğim. Baban burada. Sen uyuyana kadar gitmeyeceğim."

BÖLÜM 11

Gecenin köründe Belize'ye indiler. Rio, Grace'i koyu renkli, kapüşonlu bir paltoya sardıktan sonra uçaktan inmesine yardım etti. Sıcak, nemli hava Rocky Dağları'nın soğuşuna hoş bir değışiklik olmuştu. Onu kucakladı, iliklerine kadar işleyen soğuşun bir kısmını hafifletmek için içine çekti.

Yaşadığı şokun bir kısmı geçmişti ve zihni uzun zamandır olduğu kadar bulanık değildi. Ama yeni farkındalıkla birlikte sonuçlar da gelmişti. Yanlış adamlara güvenmiş olma korkusu. Katlandığı dehşetin anıları. Hayali acı, mevcut yaralarının gerçek acısıyla karıştı. Tüm bunlar zihninde ve bedeninde karışıp dönüyor, onu bunaltıyordu.

Aydınlık berbattı.

Rio onu zifiri karanlık, hırpalanmış bir minibüse soktu ve kargo bölümüne uzanmasını söyledi. Doğruyu söylemek gerekirse, son on beş saattir sırt üstü yatmaktan başka bir şey yapmamıştı. Sürünerek içeri girdi ama sırtı minibüsün yan tarafına gelecek şekilde oturdu.

Göğüs kafesi hâlâ cehennem gibi ağrıyordu ama nefes alıp vermesi ona normal geliyordu. Belki o kadar güçlü ya da derin değildi. Solunumunun normalden daha sığ olduğunu söyleyebilirdi. Ama en azından iyileşmenin ilk aşamalarındaydı ve şimdiden farkı anlayabiliyordu.

Koluna baktı ve parmaklarını kırığın meydana geldiği bölgenin üzerinde kaydırđı. Etkilenen parmaklarını esnetti ve kalıcı bir uyuşukluk olmadığından emin oldu.

Terrence'ın kırığı yerleştirmesi çok acıtmış olsa da çok yardımcı olmuştu. Eğer bunu yapmasaydı, vücuğu iyileşme sürecine başlamadan elini kaybedebilirdi.

Hâlâ bir miktar şişlik, belirgin bir hassasiyet ve morarma vardı, ancak kırıkta zayıflık olduğunu gösteren bir krepitus yoktu.

Bir gün içinde, dinlenmek için yeterli zamanı olduğu takdirde, belirgin bir iyileşme gösterecektir.

Rio bir an sonra arka tarafa atladı ve kapılar arkasından kapandı. Ön kapılardan biri açıldığında tepedeki ışık yandı ve Rio'nun gözleri kısıldı.

"Sana uzanmanı söylediğimi sanıyordum. Yaralarını daha da kötüleştirmeni istemiyorum."

"İyi olacağım," dedi sessizce.

"Nefes alış verişin nasıl?"

"Güzel," diye homurdandı. Hâlâ biraz nefes darlığı çekiyordu ama bu onu öldürecek bir şey değildi. Zaten hayal bile edilemeyecek olaylardan sağ çıkmıştı.

Tüm kapılar kapanıp minibüs uzaklaşırken ışık söndü. O ve Rio bir dizi tümsekten geçerken sallandılar ve sallandılar.

"Eviniz uzakta mı?" diye sordu.

"Nehrin yukarısında," dedi kısaca. "İneceğimiz yere çok kısa bir yol var."

"Nehir mi?"

"Evet, yolun geri kalanını tekneyle gideceğiz."

Ani bir ürpertiyle sarsıldı ve kırıdığı kolunun hafif itirazını görmezden kollarını beline doladı.

İçindeki tedirginliği atamıyordu. şimdiye kadar Rio ona sözünün eri bir adam olduğunu kanıtlamıştı. Ama onu medeniyetten ve bildiği her şeyden uzaklaştırdıka paniği daha da artıyordu.

Kimseye güvenemeyeceğini zor yoldan öğrenmişti. Tüm hayatı kaçarak, kasabadan kasabaya, evden eve taşınarak, her zaman gizlilik içinde geçti. Ve

Sonra ailesi öldürüldüğünde, Shea ile ayrılmışlar ve kaçmak onların gerçeği haline gelmiş.

Bir cehennemi diğeriyle mi takas etmişti? Rio'nun tıpkı diğerleri gibi onun yeteneğinden para kazanmak isteyen insanlar için çalışmadığını nereden biliyordu? Şimdi bile onu asla bulunamayacağı kadar derine gizlenmiş, izole bir laboratuvara mı götürüyordu?

Titremeye başladı ve dizlerini göğsüne doğru çekerek ve hareketin neden olduğu acıyı görmezden gelerek öne doğru eğildi.

"Grace?"

Adamın sesindeki soruyu duymazdan geldi ve alnını dizlerinin üstüne koyarak nefes aldı.

Eli kızın saçlarında gezindi, nazik ve rahatlatıcıydı. "Hey, neler oluyor? Yaprak gibi titriyorsun."

Başını kaldırdı ve karanlığa doğru baktı. "Korkuyorum."

Bacağı ayaklarına değene kadar yaklaştı ve kadın onun sıcaklığının kendisini sardığını hissedebildi. "Of?"

Bir nefes daha aldı ve kendini ona açtı, ondan bir şeyler almayı umuyordu, gerçek niyetine dair bir ipucu ya da en azından samimi olup olmadığına dair. Zihinsel olarak onu duyduğunu iddia etmişti ve kafasının içinde onun sesini hatırlıyordu ama bunu hayal etmediğinden emin olamıyordu.

"Senden. Onlardan. Bütün bunlardan. Bir tür cehennemle başka bir cehennemi takas ettiğim için korkuyorum. Aynı hapisane. Aynı dehşet. Sadece farklı gardiyanlar."

Önce onu kızdırdığını düşündü. Sonra onu rahatlatmak için acele edeceğini düşündü. Ama o hiçbir şey yapmadı. Uzun bir süre sessiz kaldı.

"Dikkatli olmakta fayda var," dedi sonunda. Adamın bu sözleri onu şaşırtmıştı. Bunu hiç beklemiyordu. "Çok şey yaşadın. Söyleyebileceğim hiçbir şey farklı düşünmenizi sağlayamaz. Sadece kendi gözlerinle görmen gerekecek."

ve bana güvenip güvenmeyeceğinize kendiniz karar verin."

Zaten bilmediği bir şey söylemiyordu ama bunu ondan duymak farklı görünüyordu. Ve kızın ona güvenip güvenmemesinin onun için bir önemi olmadığını düşündü. Bunu yapmak için para aldığını ve kalbinin iyiliğinden hareket etmediğini varsayıyordu. Bu nedenle, onun ne olduğundan, kim olduğundan ya da kız kardeşiyle bağlantısının ne olduğundan tam olarak emin değildi.

Ağzını açtı, tam da bu konuya açıklık getirmek niyetindeydi ki minibüs durdu.

Saniyeler sonra arka kapı açıldı ve Diego orada durup aşağı inmelerini işaret etti. Önce Rio gitti ve kız da onun peşinden süründü. Kız kenara ulaştığında, hem Rio hem de Diego onu kaldırmak için uzandılar.

Yumuşak bir şekilde ayaklarının üzerine indi. "misin?" Rio sordu.

"Evet."

Etrafına baktı ve manzaranın içinden kıvrıla kıvrıla geçen bir nehrin mürekkep gibi siyah sularını gördü. Ay tepesindeydi ama ince bir bulut tabakasıyla örtülmüştü ve gökyüzünde hızla ilerliyordu.

Rio onun koluna girerek, "Gidelim," diye mırıldandı.

Onu suyun kenarına götürdü ve dıştan takmalı motoru elle tutulan bir kolla çalıştırılan alüminyum bir tekneye bindirdi. Aşağı indi ve bot sallandığında yalpaladı. Zaten teknede olan Terrence onu çabucak sabitledi ve öne doğru ilerlerken elini tuttu.

Diego ona tam ortadaki banka oturmasını işaret etti. Rio gelip onun yanına oturdu. Diego ve Terrence ön tarafa geçerken, Alton ve Browning arkaya yerleştiler. Alton tekneye kılavuzluk etmek için yerini aldı ve bir süre sonra kıyıdan uzaklaşıp nehrin aşağısına doğru kaydılar.

Karanlık sularda yolculuk etmek ürkütücüydü. Tek ışık, puslu havanın arasından görünen ay parçasından geliyordu.

bulut örtüsü. Tedirginlik onu sardı ve dikkatle bir o yana bir bu yana baktı ama kıyı şeridini bile göremedi. Sadece geçmekte olan ağaçların soluk şekilleri ve ormana benzeyen kalın bir arazi görünüyordu.

Korku boğazında düğümlendi. Ağır sessizlik sis gibi yoğundu. Sadece nehrin aşağısına doğru ilerlerken motorun hafif mırıltısı durgun gecede yankılanıyordu.

Sağında bir ışık patlaması gördüğünde kalbi küt küt atmaya başladı ve damarlarında adrenalin yükseldi. Hızla sönmeden önce karanlıkta iki daire çizen alevli bir meşale görmek için arkasına döndü. Rio hayvan sesine benzeyen bir ses çıkardı ama ne tür bir hayvanın böyle bir ses çıkardığını bilmiyordu ve öğrenmek için de acelesi yoktu.

Kıyidan cevap veren bir ses geldi ve sonra yollarına devam ederken ses kayboldu.

"O da neydi?" diye fısıldadı.

Rio, "Şşşt," dedi. "Şimdi olmaz. Sessiz ol."

Sakinleşerek yere çöktü ve gözlerini önüne dikti. Tüm bu sahne bir korku filminden ya da Anaconda'nın korkunç bir yeniden çevriminden fırlamış gibiydi. Bir şeyin sudan fırlayıp teknelerini paramparça etmesini ve sonra da hepsini yutmasını bekliyordu.

Karanlıktan nefret ediyordu. Korkudan altına sıçmaktan ve altlarındaki suyun içinde ne olduğunu düşünmekten ediyordu.

Tek umudu, her nereye gidiyorlarsa bir an önce oraya varmış olmaları.

Birkaç dakika sonra, tekne dönüp nehrin ana kısmındaki karanlık bir girintiye doğru süzüldüğünde duaları kabul oldu. Alton tekneyi karaya çekti ve Diego ile Terrence hemen atlayarak tekneyi kıyıya doğru çekti.

Rio kısaca, "Gidelim," dedi.

Onu öne doğru itti ve Diego onu ön taraftan kaldırmak için bekliyordu. Ardından Rio geldi, onu Alton ve Browning izledi.

Kendini toparlamak, dizlerinin ve bacaklarının bitmek bilmeyen titremesini durdurmak için bir an durakladı. Rio ona çarptı

Sonra da onu sabitlemek için elini omzuna koydu.

"Uzak değil," dedi sessizce. "Sadece ormanın içinde çeyrek mil kadar bir yürüyüş. Eve en yakın girişi vurmak istemedim. Arkadan dolaşıp kaçış yollarından birinden içeri gireceğiz."

Bir kaşını kaldırdı. "Annemle babamınki gibi bir yeriniz varmış gibi görünüyor."

"Öyle de denebilir. Ben paranoyaya pek inanmam. Benim işimde en kötüsünü beklemek kışınızı kurtarır."

Buna itiraz edemezdi.

Onu bir kez daha ileri doğru itti ama Terrence ve Diego yolu gösterirken elini onun dirseğinde tutmaya devam etti. Arada bir durup Grace'in geçebilmesi için sarmaşık ve dallardan oluşan bir arapsaçına engel oluyorlar, sonra da karanlıktaki yolculuklarına devam ediyorlardı. O kadar karanlıktı ki, önündeki Terrence'ın iri cüssesini zar zor seçebiliyordu.

Birkaç dakika sonra durdular ve Terrence ile Diego eğilip kamuflaj ağına benzeyen bir şeyi kenara çektiler ve sonra yerden ahşap bir kapı açtılar. Grace'e bir fırtına mahzenini anımsattı, sadece bu kapı yere bitişikti ve kolayca görülemiyordu.

Diego aşağı indi ve Terrence girişte nöbet tutarak diğerlerine kendisinden önce gelmelerini işaret etti. Rio ayakları yere basana kadar Grace'in elini tuttu ve Diego aşağı inerken ellerini Grace'in bacaklarına dolamış bekliyordu.

Kir ve çamur kokusu ağırdı. Tavan alçaktı ve başını çarpmamak için kendi boyunda bile eğilmesi gerekiyordu. Bu, babasının inşa ettiği gibi yüksek teknolojili bir kaçış tüneli değildi. Toprağın içine oyulmuş, ışıklandırması ve desteği olmayan bir tüneldi.

Elini tünelin kenarında gezdirdi ve toprakla köklerin birbirine dolandığını hissetti.

Sonra Rio bir el fenerini yakarak onu bir anlığına kör etti. El fenerini Diego'ya uzattı, o da yollarını aydınlatmak için tünelde parlattı. Rio daha sonra Diego'yu takip etmek için Grace'in önüne geçti ama Diego elini tutmak için geri uzandı.

Adam onu arkasından çekerken bu jestle rahatladı. Adam onun elini sıkıca tuttu, ilerlerken parmakları onunkilere dolandı.

Birkaç dakika sonra durdular ve Rio Diego'nun önüne geçerek elektronik tuş takımına bir kod girdi. Çelikten sağlam bir duvar gibi görünen barikat aniden yarıldı.

Rio bir kez daha Grace'in eline uzandı ve onu kapıdan içeri çekti. Sıradan bir çamur odası gibi görünen bir yerdeydiler.

Rio ağzının kenarını hafifçe buruşturarak, "Ayakkabılarını çıkar," dedi. "Yerlerimin kirlenmesi konusunda biraz seçiciyimdir."

Diğerleri botlarını çıkarmaya başlayana kadar onun ciddi olduğundan tam olarak emin değildi. Yıpranmış spor ayakkabılarını çıkardı ve sonra adam başka bir kapının kilidini açtı.

Bu kez içeri girdiklerinde, tam olarak normal bir konuta benzeyen geniş bir odaydı. Burası bir oturma odasıydı; kanepeler, bir sehpa ve büyük bir şömine vardı, ancak bunun geleneksel bir odun ocağı olmadığını fark etti. Bir gaz kütüğüne benziyordu.

Çok sayıda rahat görünümlü deri koltuk ve şöminenin üzerine monte edilmiş büyük ekran bir televizyon vardı. Gerçek bir erkek mağarasına benziyordu. Mükemmel bir bekâr odası.

Rio bir dizi düğmeyi çevirdi ve Grace uyum sağlamak için hızla göz kırpana kadar daha fazla ışık yandı.

"Evime hoş geldiniz," dedi kasvetli bir ses tonuyla. Kolunu hafif bir uzattı. "Mi casa es su casa."

BÖLÜM 12

SAM Kelly Kentucky Gölü'ne bakan güvertede durmuş, öne doğru eğilirken korkulukları tutuyordu. Resnick'in kendisini aramasını bekliyordu ve bekleme oyunu oynamak için çok az sabrı olduğunu fark etti.

Söz konusu ailesi ve KGI ekiplerinin üyeleri olduğunda, son derece korumacıydı. Rio'nun şifreli çağrısıyla, artık her ikisinin de tehlikede olduğunu ve her adımda dikkatli olmaları gerektiğini biliyordu.

Nathan ve Shea'yı çoktan göndermişti. Shea hâlâ savunmasız ve kırılgandı ama her geçen gün daha iyiye gidiyordu. Sam yine de bunun Shea'nın gelişimini geriye götüreceğinden endişeleniyordu. Hem onun hem de Nathan'ın.

Yorgun bir şekilde iç çekti. Bazen bu kadar çok endişenin ağırlığı onu yıpratıyordu. Bu yükü kardeşleri de paylaşıyordu ama bu Sam'in katlanmasını kolaylaştırmıyordu.

Güverteye açılan kapı kayarak açıldı. Hafif ayak sesleri ve ardından sıcak, yatıştırıcı bir el sırtında gezindi. Sophie. Karısı. Çocuğunun annesi. Her geçen gün onun için daha fazla şey ifade etmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Döndü, geleceğini bildiği kucaklaşmanın rahatlığını arıyordu. Kızın ince kolları adamın beline dolandı ve kollarının arasına girerek yüzünü adamın göğsüne gömdü.

Kızın başını çenesinin altına sıkıştırdı ve saçlarının tatlı kokusunun tadını çıkardı. Ondandır. Hiçbir şey onun kadar doğru hissettirmemişti.

Sophie onun kollarındaydı.

Geri çekildi ve çenesini yukarı kaldırarak onun gözlerinin içine baktı. "Burada ne için endişeleniyorsun?"

Ağzı acımasız bir çizgi oluşturdu. "Bundan nefret ediyorum Soph. Her şeyden nefret ediyorum. Bazen bu aile gerçek huzuru bulabilecek mi diye merak ediyorum. Ne zaman sona erecek?"

Çenesine dokunmak için uzandı, çenesinde durmadan önce parmaklarıyla bir çizgi çizdi. "Nathan ve Shea için endişelendiğini biliyorum, şimdi de Rio ve onun nerede olduğunu bilmemek. Ama Nathan iyi olacak. Joe ve Swanny onunla birlikte." Onun elini tuttu ve avucunun yumuşak tenini öptü.

"Seni seviyorum, biliyorsun."

Gülümsedi. "Biliyorum. Seni böyle görmekten nefret ediyorum. Sorumluluk yükünü her zaman tek başına üstleniyorsun. Bunu seninle paylaşmak isteyen o kadar çok kişi var ki. Garrett. Donovan. Ethan bile. Ailen. Biz bir takımız, biliyor musun? Biz bir aileyiz. Ve aile aileyi destekler."

Onu kollarının arasına aldı ve kollarını gevşekçe beline doladı. Sonra onu öpmek için eğildi. "Nasıl bu kadar zeki oldunuz Bayan Kelly?"

Gözleri muzipçe parlıyordu. "Hayatına geri döndüğümde beri bana ailenin ne işe yaradığı ve neyle ilgili olduğu söylendi. Belki de sunulana geri vermenin zamanı gelmiştir."

Alınları birbirine değene kadar başını eğdi. "Sen çok özel bir kadınsın Sophie. Benim kadınımsın. Karımsın. Aşkırımsın. Bunu asla unutmanı istemiyorum."

"Ve sen de benimsin, Sam Kelly. Bu gerçeği asla unutmasanız iyi edersiniz bayım."

Kıkırdadı ve sonra onu tekrar öptü. Tam içeri girmelerini ve kendilerini kaptıracakları ders dışı aktiviteler bulmalarını önerecekti ki uydu telefonundan gelen bir sinyal sesi duyuldu.

Yüzünü buruşturdu. "Buna bakmam gerek. Resnick'ten bir telefon bekliyordum. Rio'nun tüm söylediklerini ona anlatmam gerekiyor."

Sophie birkaç adım geri çekildi ama elini bir süre daha tuttu. "İçeride bekliyor olacağım."

Kalbi boğazında, onun uzaklaşmasını izledi. Onu her izlediğinde böyle oluyordu. Aşk sürekli değişen bir duyguydu. Her gün güçleniyordu.

Gönülsüzce telefona uzandı. Artık güvenebileceğinden emin olmadığı bir adamla telefonda konuşmaktansa içeride karısıyla sevişmeyi tercih ederdi. Resnick geçmişte sağlam biriydi. KGI'nin birçok görevini onlara getirmişti. Sam'in beyin takımının başarısından büyük ölçüde o sorumluydu. Sam Amca yıllar boyunca KGI'ya yeterince para aktarmıştı.

Ama her kuruşunu hak ettiklerine eminim.

Sam telefonu kulağına götürürken açıkça, "Bilgiye ihtiyacım var," dedi. Hoş sohbetler için hiç havasında değildi, zaten öyle bir şey de olmayacaktı.

Shea'nın peşindeki piçlerin eline düşmesinden Resnick sorumluydu ve sonuç olarak, beyin aktivitesini izleyen bir makineye bağlanarak işkence görmüştü, böylece zihniyle Nathan'a her ulaşmaya çalıştığında elektrik yükü alıyordu.

KGI, Shea'nın kurtarılmasını izleyen günlerde Resnick'e yardım etmiş olsa da, onu kesinlikle affetmemişti. Onun ne kadar iyi niyetli olduğunu iddia ettiğinden de emin olamazlardı.

"Neye ihtiyacınız var?" Resnick sordu.

Sam o sinirli, tedirgin piçin bir sigara yaktığını ve sakso çeken bir fahişe gibi sigarayı emdiğini hayal edebiliyordu.

"Titan," dedi Sam.

Uzun bir sessizlik oldu. Çok uzun. Resnick'in nefes alışları hattan süzüldü.

"Peki ya onlar?" Resnick sonunda sordu.

"Onlar hakkında bildiğin her şeyi bilmem gerekiyor ve hepsine dün ihtiyacım var."

"Neler oluyor Sam? Bana karşı dürüst ol. Titan ağır bir işti. Derin. Gittiği yere kadar. Ama artık öyle değiller."

"Artık ne demek istiyorsun?"

Resnick, "Önce bana nedenini söyle," diye ısrar etti.

Sam'in burun delikleri alevlendi. "Beni dinle, seni küçük pislik. Bana borçlusun. KGI'ya borçlusun. Ödeyebileceğinden çok daha fazlasını. Eğer Nathan'ı senden çekip almasaydım, o senin zavallı kışını öldürecekti. İzin verseydim şu an dişlerini döküyor olurdu. Burada seninle oyun oynamıyorum. Titan'ın kim ve ne olduğunu ve neden Grace ve muhtemelen Shea'nın peşinde olduklarını bilmem gerekiyor."

"Siktir," diye nefes aldı Resnick. Sesi titrek çıkmıştı. Sam sigarasını üflerken verdiği güçlü nefesi duyabiliyordu. "Bak Sam, eskiden Titan baş belasıydı. Başka kimse işi yap çağırıldığın kişiler onlardı. Pislikleri onlar temizlerdi. Onları yarattılar. Ordu ya da hükümet neye ihtiyaç duyarsa onu yaparlardı. Soru sorulmadan. Dünyanın en büyük sarsıntılarının bazılarında onların parmak izleri var. Ama onlar hiç var olmadılar."

Sam kuru bir sesle, "Evet, bunun nasıl biliyorum," dedi.

"Resmi olarak hiç var olmadılar, ama şöyle bir şey var Sam. İki yıl önce gayri resmi olarak da var olmadılar. Dağıtıldılar, emekli edildiler, ne dersiniz deyin. Kendilerine isim yapmak isteyen birkaç politikacı biraz fazla yakınlaştınca Titan'ı kapattılar."

Sam kaşlarını çatı. "Rio'dan farklı şeyler söyleyen bir telefon aldım. Bana Titan'ın Grace'in peşinde olduğunu ve Shea'nın da hedef olabileceğini söyledi. Bana Shea'nın güvende olduğundan emin olmamı ve kendisinin Grace'le ilgileneceğini söyledi."

"Bir dakika," dedi Resnick hevesle. "Grace onun elinde mi? Onu buldu mu? O iyi mi? Onu ne zaman getirecek?"

"O değil."

"Ne?"

"Rio onun güvenliğini şansa bırakmıyor. Kızları şu anda bir araya getirmenin aptalca olacağını düşünüyor ve ben de buna katılıyorum. Beni Titan konusunda uyarmıştı. Bana söylediğin şeylerin çoğunu söyledi, bu da bana onun bu grup hakkında ilk elden bilgi sahibi olduğunu söylüyor. Eğer kızın peşinde olduklarını söylüyorsa, ona inanırım."

"Siktir, Sam. Siktir, siktir, siktir. Bu hiç iyi değil. Eğer haklıysa, bu Titan'ın haydut ya da kiralık olduğu anlamına gelir. Bu da kimin için çalıştıkları ya da amaçlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz olmadığı anlamına gelir. Dünyadaki herhangi biri için çalışıyor olabilirler."

"Kesinlikle. Benim ilk önceliğim ailemin ve ekiplerimin güvenliğidir. Onların refahını sağlamak için gerekli adımları attım. Grace Rio'nun elinde. Ona bir şey olmasına izin vermeden önce öleceğine inanıyorum."

"Umarım onun hayatı üzerine bahse girmeye hazırsındır," dedi Resnick. "Çünkü senin adamın Rio? Titan'ın başlangıcından birkaç yıl önce çekip gidene kadar ön adamıydı. Belki de bunu ve Titan'ın peşinde olduğunu iddia ettiği kadın konusunda ona güvenip güvenmemen gerektiğini düşünmelisin."

BÖLÜM 13

Şimdi **ne** yapması gerekiyordu? Kanepeye mi uzanacaktı? Biraz televizyon mu izleyecekti? Diğerleri arkasından içeri girip sırt çantalarını atarken, tüfeklerini bir kenara bırakıp kendi aralarında konuşurken o kaskatı duruyordu.

Ne istediğini biliyordu, ama bir şekilde... kaba görünüyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra Bayan Görgülü olmamakla ilgilenmesi fikrine neredeyse gülecekti.

Bir yatak istedi. Herhangi bir yatak. Hatta yerde bile. Sadece rahatlayabilmek, o korkunç gerginlik ve korkudan biraz olsun kurtulmak istiyordu. Kendini güvende ve korunmuş hissettiği bir yerde uyumak istiyordu.

Rio ona doğru bir adım attı ve omzuna nazik bir el koydu. "Diego sana bir göz atacak. Önce bir duş almak istersin diye düşündüm. Duşum ve küvetim var. Kendi başına iyi olacak mısın yoksa yardıma ihtiyacın var mı?"

Isı yanaklarını yaktı ve bir an için dudakları uyuştı. Buna ne demesi gerekiyordu ki? Duşa girip çıkmayı beceremese bile, ondan kendisiyle gelmesini istemeyeceğinden emindi.

"İdare edebilirim," dedi kısık bir sesle.

"Tamam, o zaman sana uyuyacağın yatak odasını göstereyim. Duştan çıktıktan sonra Diego seni kontrol edecek.

ve o zamana kadar sana yiyecek bir şeyler hazırlarım. Açlıktan ölüyor olmalısın."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Normal bir yemek yemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Kilo vermişti ve kaburgalarının derisine doğru çıkıntı yaptığını hissedebiliyordu. Muhtemelen cılız bir korkuluğa benziyordu.

Sanki karnından bir yaşam belirtisi bekliyormuş gibi aşağıya bakarken ince karnını ovuşturdu. Doğrusu yemek fikri ona hiç çekici ama en azından çaba göstermesi gerektiğini biliyordu.

Rio nazikçe, "," dedi.

Oturma odasından geçip koridordaki bir dizi odanın önünden geçerken ona rehberlik etmesine izin verdi. Sonunda bir kapı açtı, ışığı yaktı ve ona içeri girmesini işaret etti.

Büyük bir odaydı. Kocaman, aslında. Ve erkeksi görünüyordu. O zaman buranın onun odası olması gerektiğini anladı. Başını salladı ve bir adım geri çekildi.

"Odanızı alamam. Eminim alabileceğim başka bir oda vardır."

Rio gülümsedi ve başını salladı. "Hayır. Onlardan biriyle yatmak istemiyorsan diğer çocuklar tarafından alındı."

Alını kırıştı ve adam güldü, yüz ifadesinin bu fikirden duyduğu dehşeti yansıttığını fark etmesine neden oldu.

"Kanepeyi alacağım. Sadece bir battaniyeye ihtiyacım var. Ona bile gerek yok. Kanepe cennet gibi hissettirecek."

"Grace," dedi parmağını hafifçe dudaklarına dokundurarak. "Kapa çenenin. Burada benimle kalıyorsun."

Gözleri büyüdü ve bacakları titremeye başladı.

"O kadar korkmuş görünme. Ben yatağın yanında yerde kamp kuracağım. Diğerleri koridorun sonunda olacak. Kendini güvende hissetmeni istiyorum ve de olacak. Korunduğundan emin olmak için elimizden yapacağız."

"Yerde uyuyamazsın," diye hayıflandı. Ellerini sıkmak için . Nedense onun yerde yattığı görüntüsü

O böylesine harika bir konfor içinde uyurken yerde yatmak ona kendini suçlu hissettirdi. Zaten onun için çok şey yapıyordu.

Rio tekrar gülümsedi. "Tatlım, evimin zemini geçmişte uyuduğum pek çok yerden çok daha üstün. Çok güzel çarşaflarım var. Bir kuştüyü yorgan ve birkaç kuştüyü yastıkla beş yıldızlı bir otelde kaldığımı düşüneceğim. Şimdi benimle tartışmayı bırak ve duşa gir. Diego'yu yarım saat sonra içeri gönderiyorum, görmemesi gereken şeyleri görmesini istemiyorsan acele etmelisin. Ben de hemen arkasından yemek getireceğim."

Gözleri şüpheyile sulandı ve elinin tersiyle bir tanesine vurdu. Kirli ve titreyen bir eldi bu.

"Sakin bana ağlamaya da kalkma," diye uyardı. "Senin yaşadıklarını yaşamış bir kadın ağlamaz. Başını dik tutar ve etrafındaki dünyaya onunla uğraşması için meydan okur."

Dudakları titreyerek bir gülümsemeye dönüştü ama adamın nazik sitemi daha fazla ağlama isteği uyandırdı.

Şaşırtıcı bir şekilde, adam onu nazikçe kollarının arasına aldı ve ona sarıldı. Büyük kolları onu sardı ve göğsü sağlam bir destek duvarı oldu. Onu orada tuttu ve rahatlatmak için bir elini sırtında aşağı yukarı gezdirdi.

"Her şey yoluna girecek Grace."

Ne kadar basit ama bir o kadar da güçlü sözler. Umut ve cesaret dolu. Bunlara ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Gözlerini kapadı ve başını onun çenesinin hemen altına yasladı. Sonra kollarını dikkatlice onun beline doladı ve kendini ona daha fazla bastırdı, bir başkasının dokunuşunun rahatlığının tadını çıkardı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi ve sonra yavaşça geri çekti, eli hâlâ kızın saçlarını okşayarak yüzünden uzaklaştırıyordu. "Şimdi git. Temizlen ve kendini yeniden insan gibi hisset. Sana giymen için bir şeyler hazırlayacağım."

En çok yapmak istediği şey onun kollarına yaslanmak ve kucağının sıcaklığında ve rahatlığında yuvarlanmaktı.

Dokunulmaya hasretti. Şefkate. Ona zorla dayatılmayan insan temasına.

Kız kardeşini özlüyordu ve burada, kendisine sarılan bu adamın karşısında dururken, kardeşinin kaybını her zamankinden daha şiddetli hissediyordu.

"Shea'ya söz verdiğini söylüyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Yani onu tanıyorsun. Onu gördün ve onunla konuştun. O nasıl? Güvende mi?"

Rio'nun gözleri yumuşadı ve sanki onun ne kadar arzuladığını biliyormuş gibi bir kez daha ona dokundu. "Seninle ilgiledikten ve bir Geyler yedikten sonra sana her Geyi anlatacağıma söz vermeme ne dersin? Daha da iyisi, akşam yemeğinde konuşuruz."

Grace başını salladı ve yavaşça banyoya doğru döndü. El yordamıyla ışık düğmesini buldu ve içeri girdi. Muhteşem banyoya zar zor baktı. Tek istediği bir duş ve yataktı. Kocaman küvete bir göz attı ama bunun çok uzun süreceğine karar verdi.

Büyük duş kabinine eğildi, suyu dayanabileceği kadar sıcak açtı ve sonra yırtık pırtık giysilerini çıkarmak için geri çekildi.

Zombi kıyametinden çıkmış gibi görünüyordu.

Duşa adımını attığında yan tarafıyla kapıya çarptı. Göğüs kafesinden acı fışkırdı ve yüzünü buruşturarak kendini spreyin altına itti, uzun bir süre orada durdu, derin nefesler alırken göğsü kabardı.

Sonunda acı azaldı ve saçlarını ve vücudunu sabunlamak gibi zorlu bir işe başladı. İşini bitirdiğinde, bu kadar basit bir şeyi yapmak için harcadığı çabadan dolayı bitkin düşmüştü.

Havluyu vücuduna sürerken dikkatliydi. Öyle ya da böyle acımayan tek bir yeri bile yoktu. Kolu hâlâ güçsüzdü ama şişliğin indiğini ve morarmanın çoktan solduğunu fark edince rahatladı. Sadece parmaklarını esnettiğinde ve uzattığında rahatsız oluyordu.

Bir havluyu saçlarına sardıktan sonra büyük, yumuşak havlulardan birini daha vücuduna doladı ve yatak odasına geri döndü.

Yatağın üzerine serilmiş giysileri gördü ve ona doğru yöneldi. Yolu yarılamıştı ki aniden durdu ve odada yalnız olmadığını fark etti.

Havluyu daha sıkı kavrayarak Diego'ya doğru temkinli bir bakış attı.

"Seni korkuttuysam özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle, sanki vahşi bir hayvanı sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi. "Rio'nun seni muayene edeceğimi haber verdiğini sanıyordum."

"Yaptı, ama..." Uğultuyu önlemek için dudaklarını kapattı ve sonra tekrar denedi. "Giyinik değilim. Yani benim için kıyafet bırakacağını söyledi."

"Giyinmeden önce seni kontrol etmem gerekiyor," dedi. Kadın içgüdüsel olarak bir adım geri attı.

Elini kaldırdı. "Hey, sorun yok. Rio'yu çağırayım. Şimdiye kadar yemeğinizle birlikte burada olmalıydı. Niyetim seni korkutmak değildi. Sana baktığımda burada olması gerekiyordu. Bak ne diyeceğim. Gidip onu neyin tuttuğuna bakacağım. Biz bu işi çözene kadar dolapta giyebileceğin bir bornoz var."

Dolabın kapısını açtı ve bir süre sonra elinde kalın, beyaz bir bornozla geri döndü. Yataktaki giysilerinin yanına koydu, ona güven verici bir gülümseme fırlattı ve sonra kapıya yöneldi.

Grace'in omuzları çöktü. Sonra bornozu kaptı ve üzerinde havludan başka şey yokken yatak odasına başka biri girmeden önce aceleyle banyoya geri döndü.

RIO, Diego ile karşılaştığında koridorda ilerliyordu. Durdu ve kaşlarını çattı. "Grace'e bakmaya gittiğini sanıyordum?"

"Evet ve o duştan çıkmadan önce kcini geri alacağını düşünmüştüm. Onu çok korkuttum. Banyodan sadece bir havluyla çıktı çünkü kıyafetlerini yatakta bırakmıştın. Orada olmamı beklemiyordu ve ona baktığımda giyinik olmamasını istediğimi söylediğimde sinir krizi geçirdi."

Rio nefesinin altından küfretti. Yapmak istediği son şey onu korkutmaktı.

Yan döndü ve Diego'nun yanından geçerek yatak odasına girdi ama yatak odasını boş buldu. Kıyafetler hâlâ yatağın üzerindeydi.

"bir bornoz verdim," dedi Diego arkasından. "zerinde sadece o havlu vardı ve üşümüş ve son derece gergin görünüyordu. Bornozun onu o kadar da savunmasız hissettirmeyeceğini düşündüm ve sırayla kontrol ettiğim her bir parçası dışında çoğunlukla kapalı kalması için çalışmamız mümkün."

Rio tepsiyi Diego'ya doğru itti. "İşte, sen bunu al. Ben Grace'i banyodan çıkaracağım."

Diego tepsiyi aldı ve Rio aceleyle banyo kapısına yöneldi. Kapıyı usulca çaldı. "Grace? Tatlım, artık dışarı çıkabilirsin. Sana biraz yiyecek getirdim. Diego'nun seni kontrol etmesine izin verirsen, ondan kurtulacağım, böylece rahatlayıp yemeğini yiyebilirsin ve sonra Shea hakkında konuşuruz."

Rio döndüğünde Diego'nun ona ekşi bir bakış attığını gördü. Diego, "Sağ ol," diye mırıldandı.

Kapı çatırdayarak açıldı ve Rio arkasını döndüğünde Grace'in gözlerini iri ve temkinli bir şekilde dışarı diktiğini gördü.

"Hey," dedi usulca. "Bunu yapmaya hazır mısın? Sadece iyi olduğundan ve sana sağlayabileceğimizden daha fazla tıbbi müdahaleye ihtiyacın olmadığından emin olmamız gerekiyor. abuk olacak."

"Seni burada istiyorum," dedi fısıltının biraz üstünde bir sesle.

Kadının sesindeki kırılğanlık karşısında göğsü çöktü. Farkında olsa da olmasa da aralarında bir güven bağı vardı. Onun yanında kendini güvende hissediyordu. Bu bir başlangıçtı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz verdi. "Dışarı gel de yemeğin soğumadan bu işi bitirelim. Dondurucuda bamyı vardı ve onu buzluğa attım. Seni kesinlikle iyileştirecektir. En rahatlatıcı yemek."

Elini uzattı ve kadının görebileceği şekilde kapı aralığının hemen dışında tuttu. Yavaşça kapıyı araladı ve elini onun elinin içine kaydırıldı.

Onun sertliğine karşı yumuşaktı. Kadifemsi. Bir elektrik hissi kolunu titretti, ensesine kadar uzanan saçlarını diken diken etti. Sonra ince parmaklarını onunkilere daha sıkı doladı.

Cübbesi onu sarmalamıştı. Cüppe ayaklarının dibinde yerde sürükleniyordu ve kolları parmak boğumlarına kadar iniyordu. Cübbeyi neredeyse iki kat sarmıştı ve adam onun nemli, parlak ve kendi giysilerini giymiş görüntüsüne gülümsedi. Hoşuna gitmişti ve bu gerçek yüzünden kendini aptal gibi hissediyordu.

Kendini sersemlikten kurtardı ve onu yatak odasına çekti. Diego tepsisini komodinin üzerine koymuş ve Grace'i olduğundan daha fazla bunaltmak istemiyormuş gibi uzakta durmuştu.

Onu yatağa götürdü ve sonra durakladı. Bir elini onun omzuna koydu ve doğrudan gözlerinin içine bakması için onu çevirdi.

"Şimdi bana bunu nasıl yapmak istediğini söyle, tamam mı? Gidebilirim, kalabilirim, yanında oturabilirim ve bakmayabilirim. Elini tutarım. Burada olduğumu bileceksin ama seni rahatsız edecek hiçbir şey yapmayacağım."

"Sadece yanımda kal. Yani rahatsız olmadığın sürece," diye ekledi aceleyle. Sonra gözlerini kapattı. "Aptalca davranıyorum. Özür dilerim. Bunu yapabilirim."

Rio parmaklarını çenesinin altına soktu ve yukarı doğru itti. "Grace, acımasız adamlar tarafından defalarca acımasızca dövüldün. Eğer bu seni bir şekilde korkutmasaydı biraz endişelenirdim. Sen aptal değilsin."

Derin bir nefes aldı ve sonra endişeyle Diego'ya baktı. Sonra omuzları çöktü ve

bornozu çözmeye başladı. "Hadi şu işi bitirelim."

Diego öne çıktı ve onu durdurmak için elini yavaşça Grace'in elinin üzerine koydu. "Yatağın yanına git. çıkar. Sen yatağa girerken Rio ve ben arkamızı döneceğiz. Oraya vardığında, bornozla üzerini ört. Seni incelerken sadece ihtiyacım olanı ortaya çıkaracağım, tamam mı?"

Ona titrek bir gülümseme verdi. "Tamam."

Grace yan tarafa doğru yürürken Rio usulca arkasını döndü. Bir an sonra onun yatağa doğru hareket ettiğini duydu.

"Artık arkanı dönebilirsin," dedi yumuşak bir sesle.

Rio ve Diego döndüler, ancak Diego bakarak vakit geçirmede. Hızla yan tarafa doğru ilerledi, hızlı ve işle ilgiliydi. Rio bir an durdu ve çenesine kadar çekilmiş bornozuyla kadına baktı. Altından sadece çıplak ayakları ve bacaklarının bir kısmı görünüyordu.

Kız... Kız korkmuş ve gergin görünüyordu ve adam her şeyden çok bunların gitmesini istiyordu. Karşı tarafa geçti ve sonra yatağa tırmandı. Yastıkları arkasına doladı, böylece onun yanında durabilecekti ve sonra elini uzatıp sıktı.

Gülümsedi ve bu gülümseme adamın boğazına ve göğsüne komik şeyler yaptı.

Diğer tarafta, Diego yaralı kolunu muayene etti, yukarı kaldırdı, parmaklarını ve bileğini esnetip uzatmasını ve sonra dirseğinden bükmesini istedi. hiç şikâyet etmeden hepsini yaptı, ancak yumruk yaptığında hafifçe yüzünü buruşturduğunu gördü.

Diego yavaşça kolunu geri yatırdı ve ardından bornozu göğüs kafesinin bir kısmını ortaya çıkaracak kadar yukarı itti. Küçük bir bölgeyi inceledi, acıyıp acımadığını sormak için durdu, sonra karnının geri kalanını incelemeye devam etti.

"Bunların çoğu sen düştüğünde mi oldu?" Diego sordu. "Yoksa ondan önce de yaralanmış mıydın?"

İç çekti. "Bunu açıklamak zor." "Dene bakalım. Acele etme."

Rio'ya baktı ve o da sorun olmadığını belirtmek için elini tekrar sıktı. Başını çevirip tavana baktı ve sonra derin bir nefes aldı.

"Düşmeden önce hastaydım, yaralıydım, hastaydım, ne dersiniz deyin çünkü çok kısa bir süre içinde pek çok insanı iyileştirmiştim. Hiç ara vermedim. Birbiri ardına gelen, hiç bitmeyen bir acı ve delilik silsilesiydi. Zayıf düşmüştüm ve öleceğimden emindim.

"Düştüğümde, o yaralar... gerçek zamanlıydı. Diğerlerinin olmadığı anlamına gelmiyor. Sadece farklıydılar. Doğrudan benim başıma geldiler, başka birinden aldığım için değil. Yani sorunuza cevap vermek gerekirse, düşmeden kaynaklanan yaralar bir dizi yaradan sadece biriydi, ama diğerleri çoktan iyileşmeye başlamıştı, ya da koşullar göz önüne alındığında iyileşebilecekleri kadar iyileşmişlerdi."

Rio ve Diego bakışlarını değiştirdiler. Çok kısa ve net bir açıklama yaptı ama sesindeki çaresizlik ve ıstırap net bir şekilde ortaya çıkıyordu. Çok acı çekmişti. Fiziksel yaraları iyileşecek olsa da, duygusal yaraları çok derindi ve sonsuza dek onunla kalacaktı.

"Pekâlâ Grace, neredeyse bitti. Ama bana düşerken neye zarar verdiğini söylemen gerekiyor. Biraz önce kendinde değildin. Kaburgaların ve kolun demiştin. Peki ya başın? Başka bir yerin acıdı mı?"

Dudaklarını büzdü ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Sonra yavaşça başını salladı.

"Peki şimdi nasıl hissediyorsun? İyileşiyormuş gibi hissediyor musun? Normalden daha mı uzun sürüyor?"

"Daha yavaş. Daha çok acıtıyor. Daha kırılgan hissediyorum. Sanki hala bir şekilde kırılmışım gibi," diye fısıldadı.

Rio kolunu onun omuzlarına doladı ve sonra ona doğru eğildi. Kız hemen başını onun çenesinin altına soktu.

Kahretsin, kırılmıştı. Ruhen ve bedenen. Hâlâ nasıl bu kadar kararlı ve asılı olduğu onu aşıyordu.

Kaderini kabul ettiğini hissediyordu ama yine de nasıl pes edeceğini bilemiyor gibiydi. Ölümü düşünürken bile kendini insanüstü bir güçle zorluyordu. Tüm dayanıklılığın ötesinde. Herkesin pes edeceği bir noktaya gelmişti.

Diego bornozu dikkatlice tekrar üzerine geçirdi. "Kesinlikle kaburgalarını kırdığın ve bir akciğerini deldiğin düşünülürse oldukça iyi durumda olduğunu söyleyebilirim. Nefes seslerin bir tarafta belirgin şekilde azalmıştı ama şimdi neredeyse normal geliyor. Kolunuzu tam olarak hareket ettirebiliyorsunuz ve nerenizin kırıldığını bile anlayamıyorum. Bu oldukça şaşırtıcı."

"Sanırım nasıl öleceğimi bilmiyorum," dedi hüzünle. Rio kaşlarını çatı. Diego'nun ifadesi de daha iyi değildi.

Rio, "Ölüm hakkında konuşsak ve bunun yerine seni yeniden güçlendirmeye odaklansak nasıl olur?" dedi. "İyi bir yemekle başlayalım. Diego, bitirdin mi?"

Diego başını salladı ve kapıya doğru ilerledi.

"Diego?" Grace seslendi.

Durakladı ve arkasını döndü.

"Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Benim için zevkti. Sen inanılmaz bir kadınsın Grace. İçinde bulunduğun durumda o dağlardan nasıl çıktığını asla bilemeyeceğim ama bunu yaptığın için seninle gurur duyuyorum."

Diego dönüp odadan çıkarken Grace'in yanakları övgünün etkisiyle renklendi ve dudaklarında bir gülümseme parıltısı belirdi.

Rio, "Ben arkamı dönüp tepsini hazırlayacağım," dedi. "Neden gidip senin için hazırladığım eşofmanları ve tişörtü giymiyorsun ve sonra gelip yatağına girmiyorsun? Tepsinden yiyebilmen için yastıkları hazırlayacağım."

Bornozunu göğsüne bastırarak doğrulup oturdu. "O zaman Shea hakkında konuşuruz?"

Rio başını salladı. "Evet, sana Shea hakkında her şeyi anlatacağım."

BÖLÜM 14

GRACE aceleyle giyindi, Rio bu kadar yakındayken kendisinin çırılçıplak olmasından tedirgindi. Onun baştan çıkacağından ya da şehvete kapılacağından zerre kadar endişelenmesi gerekmiyordu. Son bir yıl onun için çok zor geçmişti ve özellikle son aylar çok sertti.

Büyük boy sweatshirt'ünü başından çekştirirken Rio'ya karşı nasıl görüldüğünün bilincinde olduğunu fark etti. Diğerlerine değil. Sadece Rio'ya.

Utanç yanaklarını sıktı. Düşünebileceği ya da düşünmesi gereken onca şey , bu adama nasıl görüldüğü bunlardan biri olmamalıydı.

" bitirmedin mi?"

İrkildi ve sonra orada öylece durduğunu fark etti, elleri ne kadar zamandır kazağının eteğine dolanmıştı, Tanrı bilir.

Döndü ve aceleyle yatağa geri süründü. "İşim bitti."

Rio döndü ve kendini bu kadar aptal hissettiği için onun bakışlarını zorlukla karşılayabildi. Sorumsuz bir budala gibi davranan yetişkin bir kadındı. Utanmaktan da öteydi. Kız tarafına kısa bir an bile olsa özgürlük vermeye karar verdiği için kendine kızgındı.

Eğer bu durumdan sağ salim kurtulursa, bir günlüğüne spa'ya gidip el ve ayak parmaklarını yaptıracak ve kendini şımartacaktı

saf kız zevkiyle. Sonra belki Rio'nun yakışıklı bir kopyasını bulur ve hayal gücünü serbest bırakırdı.

O zamana kadar, ayak parmaklarının ne renk olmasını istediği konusunda endişelenecek kadar uzun süre hayatta kalmaya odaklanması gerekiyordu.

Yatak başlığına yaslanmasına yardım etti ve arkasına birkaç yastık yerleştirdi. Sonra birini kucağına koydu ve komodinin üzerindeki tepsiye uzandı. Tepsiyi yastığın üzerine koydu ve bamyanın kokusu burun deliklerine doldu.

Sonunda midesi canlandı ve sanki aniden çöküp tekmelemeye ve çığlık atmaya başladı. Alnından ter boşandı ve midesi şiddetle düğümlendi. Kaşığa uzanırken elleri titriyordu.

Rio'nun eli onun elinin üzerine kapandı ve hareketini durdurdu. Yavaşça kaşığı onun sıkı kavrayışından kurtardı ve sonra bamyayı karıştırdı. Bir kaşık dolusu ağzına götürdü ve dudaklarında test etti.

Sonra da dudaklarına götürdü.

İtiraz edemeyecek kadar şaşırmıştı ve ılık sıvı ağzına doğru kaydı. Bir kaşıktaki cennet gibiydi. Sıcaklık boğazından aşağı, midesine kadar yayıldı.

İşlemi tekrarlamak için gittiğinde, sonunda dilini buldu. "Rio, yapma. Kendimi besleyebilirim. Tanrım, kendimi gülünç hissediyorum. Bu çok utanç verici."

"Ellerin o kadar kötü titriyor ki, ağzına bamyadan bir tane bile alsan şaşarsın. Her tarafına ve yatağa bulaşacak. Şimdi çeneni kapa ve yemeğini ye," dedi yumuşak bir sesle.

Bunu pekiştirmek için bir kaşık dolusu daha dudaklarına götürdü ve o da emerek lezzet patlamasının tadını çıkardı.

Bundan sonra, pozisyonunu değiştirdi, böylece yan yana olmak yerine ona doğru aç yaptı.

"Bol bol su içmelisin," dedi sert bir sesle. "Susuz kalmışsın ve tekrar kramp girmesini istemiyorum."

Otomatik olarak tepsideki açık su şişelerinden birine uzandı ve uzun bir yudum aldı.

Bir kez başladı mı, sanki duramazdı. Suyu hasret kalmıştı. Hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel olmamıştı.

Rio şişeyi yana doğru tutana kadar dikkatlice aşağı çekti. "Dikkatli ol. Kendini hasta edeceksin. Sana biraz besin de vermek istiyorum."

Onu yavaşça kaşık kaşık beslemeye devam ederken, diğer eli serbest elinin üzerinde gezindi. Başparmağı parmaklarının üst kısımlarına sürtündü. Sadece dokunuşu bile onu yatıştırdı, rahatlattı ve boyun kaslarını düğümleyen korkunç gerginliğin bir kısmı kaybolmaya başladı.

"İyi mi?" diye sordu.

"Harika," diye nefes aldı. "Daha önce hiçbir şeyin tadının bu kadar güzel olduğunu sanmıyorum."

"Doymaya ya da hasta hissetmeye başladığında bana haber ver. Aşırıya kaçmanı istemiyorum."

Zaten o noktaya gelmişti ama birkaç lokma daha yedi çünkü yememek için çok iyiydi. Sonunda iç çekerek arkasına yaslandı. "Ben iyiyim. Daha fazla yok."

Rio yatağa geri döndü, kaykıldı ve sonra tepsiye uzandı. Sözünü sakınmadan odadan çıktı ve Grace'i sessizlikte yalnız bıraktı. Evdeki diğer sesleri duymak için kendini zorladı. Diğer adamları. Ama ortalık tamamen sessizdi.

Muhtemelen hepsi yatmaya gitmişti. Kendisini buraya sağ salim getirmek için yaptıkları fedakârlıkları düşününce bir suçluluk dalgası hissetti. Onlar gerçek miydi? Soracak o kadar çok sorusu vardı ki, yorgun zihninin işleyebileceğinden çok daha fazlası.

Rio odaya tekrar girdiğinde başını kaldırıp baktı. Bir an tereddüt etti ve sonra, "Sana konuşacağımıza söz verdim ve konuşacağız, ama seni rahatsız etmiyorsa duşa girmek istiyorum. Beş dakika içinde çıkarım. Sence o kadar uyanık kalır mısın?"

Yine, onu her şeyin, hatta rahatının bile önüne koyduğu için suçluluk hissetti. Onunla birlikte olduğu süre boyunca giydiği kıyafetleri hâlâ üzerindeydi.

"Lütfen yap," dedi sessizce. "Acele etme. Ben uyanık olacağım. Shea'ya ne olduğunu ve nasıl olduğunu bilmek benim için çok önemli."

Rio başını salladı. "Tamam, bana beş dakika ver, döneceğim."

Çekmecesine gitti, kıyafetlerini çıkardı ve banyoya girerek gözden kayboldu. Kapalı kapıdan duşun açıldığını duydu ve uyanık kalabileceği konusunda yalan söylemediğini umarak yatağa daha da gömüldü.

Rio tam dört dakika sonra banyodan çıktığında hâlâ saçlarını kuruluyordu. Uzun süre kalmak istememişti çünkü Grace her an düşecekmiş gibi görünüyordu.

Yatağa doğru bakıp onun gerçekten de uyuduğunu, başının ve vücudunun onu destekleyen yastık yığınının yan tarafına tehlikeli bir şekilde eğildiğini görünce gülümsedi.

Havluyu bir kenara atarak sessizce yatağın kenarına yürüdü, kenara yaslandı ve onu nazikçe sallayarak uyandırdı.

"Grace," diye mırıldandı. "Uyan tatlım. Seni yorganın altına sokup rahat ettirecek kadar uzun, tamam mı?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve nefesi kesildi. Bileğinin üzerinde duran parmaklarında nabzının hızla attığını hissedebiliyordu.

"Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim."

Kendini toparladı ve yastıklara doğru iterek daha yukarı oturdu. "Hayır, sorun değil. Zaten uykuya dalmak istememiştim."

"Biraz dinlenmen muhtemelen iyi bir fikir olacaktır. Ayakta duracak halin yok."

Yüzü düştü. "Konuşacağımızı söylemiştin."

"Yaptım," dedi nazikçe. "Ve yapacağım. Ama belki bu gece değil. Çok yorgunsun, Grace. Nasıl bu kadar

Ŗu anda bilincim yerinde. Normal bir insan neredeyse komaya girmiŖ olurdu."

Dudakları inatçı bir çizgi halinde gerildi. "Ben iyiyim. Kız kardeŖim hakkında bilgi edinmek istiyorum. KonuŖtuktan sonra uyuyacağım."

"Tamam, ama önce rahatlamayı istiyorum."

Yataktan kalkmasına yardım etmek için elini uzattı ve sonra örtüleri indirdi, yastıklarını düzenledi ve tekrar içeri girmesini işaret etti. Kız yerleŖtikten sonra, diğer tarafa doğru yürüdü ve yatağın diğer ucuna, yorganın üstüne oturdu, böylece birbirlerine kedi köŖesi gibi baktılar.

"Kız kardeŖimi nereden tanıyorsun?" diye sordu o daha ağzını açmadan.

"Birkaç ay önce bir Amerikan askerinin esaretten kaçmasına yardım etti."

Grace başını salladı. "Evet, biliyorum. İşler kötüye gittiğinde ben de oradaydım. Shea'nın zarar göreceğinden endişeleniyordum. Telepatiyi uzun süre kullanmak onu zayıflatıyor ve bir de tüm acısını emdiği gerçeği var."

Rio başını eğdi. "Shea senden çok farklı olduğuna yemin ediyor. Bir insanın acısını sadece geçici olarak dindirebileceğini ama kimseyi gerçekten iyileŖtiremeyeceđini söylüyor."

"Bu doğru," dedi Grace sessizce. "Bazı yönlerden farklıyız. Ama diğer açılardan aynıyız. Shea'nın yetenekleri rastlantısal, bu da onu her zaman hayal kırıklığına uğratan bir gerçek. Kiminle bağlantı asla bilemez. Kimi duyacağını. Kimin onu duyabileceğini."

"Peki ya sen? Telepatine odaklanma yeteneğin var mı?"

Grace ellerine baktı ve Rio ona dokunmayı çok istedi. Bir şekilde temas kurmak. Onu kollarının arasına almak ve güvende olduğunu anlayana kadar ona sarılmak.

"Yapabilirim. Ŗu an için emin değilim. Gerçekten her Ŗey karmakarışık. Bana yaptıklarının uzun vadede beni nasıl etkileyeceğinden emin değilim. Shea ile bağımı kopardım çünkü onu korumak istedim.

onu. Ama ona tekrar ulaşmaya çalıştığımda ulaşamadım. Şimdi bana rastgele geliyor. Dağdaki adamı duydum. O kadar büyük bir öfke yayıyordu ki, onu hem duyabiliyor hem de hissedebiliyordum. Ama şimdi etrafımda her şey sessiz. Yeteneğimi Shea'dan daha iyi odaklamayı öğrendim. Ama şu anda her zaman sahip olduğum kontrole sahip değilim. Belki de hiç olamayacağım."

Dudakları, göğsünün ağrmasına neden olan mutsuz bir kaş çatmayla aşağı doğru çevrilmişti. Sesinde çok fazla umutsuzluk ve yorgunluk vardı.

"Shea'nın kurtardığı şu asker... Onu tanıyor musun?"

Rio başını salladı. "Onun kardeşleriyle çalışıyorum. Hepsi eski asker. Kimsenin yapamayacağı ya da yapmak istemeyeceği tehlikeli işleri üstlenen bir özel operasyon grubu yönetiyorlar. Bazen hükümetle sözleşme yapıyoruz ve hükümetin resmi olarak dahil olamayacağı askeri görevler. Diğer zamanlarda ise rehine kurtarma, kaçırılan kurbanların izini sürme, koruma, kısacası çok fazla kas gücü ve gizlilik gerektiren her türlü özel sektör işini yapıyoruz."

Grace'in gözleri büyüdü. Elleri önünde gergin bir şekilde kıvrıldı ve adam onun tedirginliğinin tavan yaptığını anlayabildi. Kafasından neler geçtiğini anlamak için roket bilimci ya da telepatik olmak gerekmiyordu.

"Grace, beni dinle. Peşindeki insanlar bir hükümet grubu tarafından destekleniyor olabilir. Kağıt üzerinde hepimiz aynı takımda olabiliriz, ancak kendi gündemleri olan ve her biri farklı bir efendiye hizmet eden çok sayıda gölge grup var. Biz hükümet için çalışmıyoruz. Devlete ait değiliz. Belirli görevler için Sam Amca ile sözleşme yapıyoruz. Masum sivilleri avlamıyoruz."

"Shea şimdi nerede?" diye sordu endişeyle.

Rio gülümsedi. "Tahmin etmem gerekirse, Nathan'la birlikte ve Nathan onu çok yakından izliyor. Daha güvenli ellerde olamazdı. Onu seviyor. Birlikte cehennemi yaşadılar."

"Ama o iyi mi?" Grace sordu.

"Evet, Nathan ve KGI'nın geri kalanıyla güvende."

"KGI MI? Bu sizin... organizasyonunuzun adı mı?" Yine başını salladı.

"Benim ve Shea'nın peşinde kimin olduğunu biliyor musun?"

Rio'nun dudakları gerildi. "Mesele de bu. Senin peşinde birden fazla grup olmadığına ikna olmadım. Ailenin evine gittiğinde kamera kayıtlarını gördüm. Shea da gördü. Oraya Nathan'la birlikte seni aramaya gitmişti. O zaman seni eve getireceğime dair ona söz verdim."

Grace gözlerini kapadı ve başını destek için yukarı kaldırdığı avucuna yasladı. "Hayatımızın her anında birileri peşimizdeyken, kendi amaçları uğruna bizi yok etmek isterken nasıl yaşayacağız?"

Gözlerini yeniden açtığında, Rio'yu dehşete düşüren bir şekilde, gözleri yaşlarla parlıyordu. Hay aksi. Eğer kız ağlamaya başlarsa, adam boku yerd.

"Ailenin evine gittikten sonra ne oldu Grace?" diye sordu, onun dikkatini dağıtmayı umarak. "O zaman kaçırıldın mı? Kaçmayı başardın mı?"

İç çekti. "Shea haklıydı. Cevap aramaya çalışmam muhtemelen aptalcaydı. Sadece hayatlarımızdan dolayı çok hayal kırıklığına uğramıştım. Ya da eksikliğinden. Bütün bir yıl boyunca kaçıyorduk. Birbirimizi hiç görmedik. Ailemizi öldüren her kimse bizi yakalayacak diye ödümüz kopuyordu. Kendi gölgeme atlıyordum. Kimseye güvenmiyordum. Biri bana gülümsedi, hemen şüphelendim ve yeterince hızlı uzaklaşamadım. Biri merhaba dedi, donup kaldım. Biri bana çok uzun süre baktı ve beni takip ettiğine ikna oldum. Böyle yaşanmazdı. Kız kardeşimi özlemiştim. İkimiz için de normal bir hayat istiyordum. Bu yüzden cevaplar aramaya başladım. Annemin günlüğünü buldum, daha doğrusu her zaman annem olduğunu düşündüğüm kişinin," dedi acı bir şekilde.

"O sadece beni ve Shea'yı laboratuvarı yaratan, sonra da bize acıyıp kendi çocuğu gibi yetiştirmek üzere alıp götüreren bir bilim insanıydı."

"Shea bize söyledi," dedi Rio sessizce. "Kaçış tüneline düşürdüğünüz günlüğü bulmuş."

Grace'in ağızı açık kaldı. "Yani artık gerçeği biliyor."

Başını salladı. "Gittiğinizde ne oldu? Kaçmayı başardınız mı?"

"O zaman yaptım. Ama çok yakındılar ve ben paniklemiştim ve aptaldım. İzimi gerektiği kadar iyi takip edemedim ve birkaç hafta sonra beni yakaladılar. Nerede olduğumu bile söyleyemem. Çoğu zaman uyuşturulmuştum. İyileşmem için deneklerini getirmeye başlayana kadar. Sonra uyanık olmamı ve emirlerini yerine getirmemi istediler."

Rio kendini hasta hissetti. Onun neler yapmak zorunda kaldığını ve neler yaşadığını ancak hayal edebiliyordu. Bunun ona zarar asla tam olarak iyileşemeyeceği bir şeydi. Aptal piçler sahip oldukları değerli hediyeinin farkında bile değillerdi. Ne yaptıklarını bile bilmeden onu yok etmeye çalışmakla meşguldüler.

Kaşlarını çattı. "Peşimde birden fazla grup olabileceğini söylemiştiniz."

Rio başını salladı. "Kesin olarak bilmiyorum ama bildiğim kadarıyla bu mümkün."

"Kaçtığım gün, tutulduğum tesis bombalandı. Silah sesleri duyduğumu hatırlıyorum. Tam bir kaos vardı. Bulduğum hücre çöktü ve sürünerek kaçabildim ama araştırmacıların çoğu ölmüştü ve bunun duyduğum patlamalardan kaynaklandığını sanmıyorum. Her yerde kan vardı, sanki katledilmişlerdi."

Sözünü kesti ve bir elini başına götürdü, ileri geri sallanırken gözlerini kapattı. Telaşlanan adam koluna dokunmak için ileri uzandı ama kadın geri çekildi.

"Bana bir dakika verin. Bir an için aklıma bir şey geldi. O güne dair kısa bir anıydı. Yakınlardaki bir adamdan bir şey almıştım. Ne kadar soğuk hissettiğimi ve beni ne kadar korkuttuğunu hatırlıyorum. Beni bulma ve benim hakkımda bilgisi olanları yok etme konusundaki kararlılığını hissedebiliyordum." Tekrar Rio'ya baktı. "Bu ne anlama geliyor? Bunu neden yapsın ki?"

Rio nefesini üfledi. "Titan."

"Titan?"

Bu en nefret ettiği kısımdı. Onu korkutmak istemiyordu. Onu dehşete düşürmek istemiyordu. Ama ona karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmayacaktı çünkü aldatma sadece ileride daha fazla soruna yol açacaktı. İhtiyacı olan en son şey, onu aldatmaya çalışıyormuş gibi görüldüğü için beklenmedik bir şekilde kaçmasıydı.

Artık kıpırdamadan oturamıyordu, yataktan kalktı ve yatağın ucunda bir ileri bir geri volta attı.

"Titan çok gizli, özel bir askeri kara operasyon grubudur. Resmi olarak mevcut değil. Bunlar son çare adamlarıdır. Pislikleri temizlemek için çağırđınız adamlar, başka seçeneğınız olmadığı için çağırđınız adamlar."

Alnı şaşkınlıkla kırıştı. "O zaman onlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Çünkü eskiden ben de onlardan biriydim."

Bir an için tamamen hareketsiz kaldı, sanki adamın söylediklerini gerçekten anlamamış gibiydi. Sonra gözlerinde alarm parladı ve yastığına doğru geri çekildi. Ama hakkını yemeyelim, çıldırmadı.

"Eskiden öyleydin dedin," dedi kararlı bir sesle. "Neden artık değilsin?"

Adımlarını durdurdu ve ona baktı. Kadın soruyordu, yargılamıyordu. Ona duyduğu hayranlık her geçen saat artıyordu. Kaya gibi sağlamdı. Baskı altında çatlamayan ya da bir kriz anında pes etmeyen biriydi. Daha önce onun gibi bir kadınla tanıştığını sanmıyordu ve Kelly'nin bütün kadınlarıyla tanışmıştı. Onlar kesinlikle olağanüstü kadınlardı. Hayatta kalanlar. Savaşçılar. Çoğu erkekten daha cesur.

Ama Grace'de onu durduran ve dikkatini çeken bir şey vardı.

Yatağın kenarına yaslandı. "Tereddütsüz, sorgusuz sualsiz sadakatin bana göre olmadığına karar verdim."

Başını yana eğdi. "Bazıları bunların kötü özellikler olmadığını söyleyebilir."

"Körü körüne inanç asla iyi bir şey değildir. Vicdansızca, sorgulamadan emredileni yapmak üzere eğitilmiş bir otomatlar birimi olmak... Bunu daha fazla yapamazdım. Titan'la geçirdiğim süre boyunca ruhumun büyük bir kısmını kaybettim. Umarım hepsini kaybetmemişimdir."

"O kadar kötü mü?" diye sordu sessizce.

Bir elini hâlâ nemli olan saçlarında gezdirdi. "Hepsi değil. Hangi tarafta olduğunuza bağlı. Bakış açısına bağlı olarak her zaman bir iyi ve bir kötü vardır. Pişman olduğum şeyler var mı? Evet, var. Ama pişman olmadığım şeyler de var. Hayatıma devam etme ya da kendimi tamamen kaybetme zamanım gelmişti."

"Peki KGI daha mı iyi?"

"Farklı," dedi Rio. "Hangi görevleri alacağımıza biz karar veriyoruz. Hangi tarafta yer alacağımıza biz karar veriyoruz. Kelly'ler... onlar dürüstler. Namuslular. Dürüstlükleri ve ilkeleri var. Bu yüzden onlar için çalışıyorum. Ekibim de bu yüzden onlar için çalışıyor."

Bu onu rahatlatmış görünüyordu.

"Shea çok iyi ellerde, Grace. Nathan onu çok seviyor. Onu son nefesine kadar koruyacaktır."

Kulağa hüzünlü gelen bir iç çekiş yaptı. "Mutluluğu bulduğuna ve güvende olduğuna sevindim. Onun için her zaman istediğim şey buydu - bizim için de - sadece normal bir hayat."

Rio yorganın üzerinden uzanıp onun elini kendi elinin içine aldı. "Oraya varacaksın. KGI bundan kaçmıyor."

"Teşekkür ederim. Beni bulduğun zaman bulmasaydın ne yapardım bilmiyorum. I..." Gözlerini kapadı ve başını öne eğdi. "Ölmeye hazırdım. Sanırım bunu ben bile istedim. Sadece çok yorgundum. Nasıl hissettiğimi sana açıklayamam bile."

Rio elini kaldırıp onun saçlarına dokundu ve nemli tellerden birinin parmaklarının üzerinden kaymasına izin verdi. "En kötü döneminizde olduğunuzu itiraf etmekte utanılacak bir şey yok. Hepimiz o yollardan geçtik."

Başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla buluştu. "En düşük nokta neydi?"

Yutkundu çünkü Rosalinenin ölümünün acısı hâlâ içinde yaşıyordu. Elinde kalan tek şey oydu. Ve o başarısız olmuştu.

onu gerektiği gibi korumak için. Birçok açıdan Titan'dan uzaklaşmasının itici gücü o olmuştu.

"Küçük kız kardeşim öldü," dedi sessizce. "Bir çocuğa hamileydi. Bebeğinin babası olan sevgilisi tarafından dövüldü. Hepsi başka bir adamla konuştuğu için."

Grace'in yüzü sempatiyle buruştu. "Çok özür dilerim. Ne oldu? Cezalandırıldı mı?"

Rio açıkça, "O öldü," dedi.

Grace'in gözleri büyüdü. Dudağını ısırды ve sanki biliyormuş ve sormak istiyormuş ama tereddüt ediyormuş gibi ona sertçe baktı.

Kararı ondan aldı. Güvenliğini emanet ettiği adamın nasıl biri olduğunu bilmeliydi. Tüm gerçeklere sahip olmalıydı.

"takip ettim ve öldürdüm."

"Güzel," dedi Grace şiddetle. "Umarım çabuk da olmamıştır."

Rio şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve sonra bir kahkaha patlattı. Yüzü kaşlarını çatmış ve burnu yukarı doğru kıvrılmıştı, bu da onu... sevimli gösteriyordu.

"Çabuk olmadı."

"Daha zayıf ve savunmasız olanları istismar eden her erkek taşaklarının kesilmesini hak eder."

Rio gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Ayrıntıları anlatmayacağım ama ona aynıyla karşılık verildi."

Kalbi biraz daha hafifledi. Kız kardeşinden bahsederken her zaman olduğu gibi ağır değildi. Grace o piçin peşine düşüp onu tekrar öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu. Bu vahşiliği bir kadında çok çekici buluyordu.

"Sevindim," dedi. Sanki üşümüş gibi ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. "Karşılık verememek dünyanın en çaresiz duygusu."

"Artık çaresiz değilsin Grace. Ben varım."

Onun elini sıktı, parmaklarını sıkıca onunkilere doladı. "Benden bir şey aldılar, Rio. Asla geri alamayacağım bir şeyi. Bunun için onlardan nefret ediyorum."

Daha da yaklaştı ve elini kalçasının üstüne dayanana kadar çekti. "O da ne?"

Yüzü acı içinde buruştu. "Kız kardeşim. Onunla olan bağımlı kopardılar. Bağlantım kopana kadar ona ne kadar bağımlı olduğumu hiç fark etmemiştim. Sessizlikten nefret ediyorum. Kendimi çok... yalnız hissediyorum."

Rio onu dikkatle kollarına çekti ve yanağını göğsüne yasladı. "Onu geri alacaksın. Zihin için yardımcı olabilecek bazı egzersizlerim var. Cehennemden geçtin Grace. Yaralanmadan çıkmayı bekleyemezsin. İyileşmek zorundasın. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da. Özellikle de zihinsel olarak. Bedenin kendi çaresine bakacaktır ama zihnin yaşadıkların yüzünden derin yaralar almış durumda. Muhtemelen sizi korumak için kapanmıştır. Tıpkı senin gibi o da hayatta kalma modunda."

"Bana umudu hissettiriyorsun," diye fısıldadı göğsüne doğru. "Çok uzun zamandır umutsuzdum ama seninle birlikte inanmanın ve inançlı olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayabiliyorum."

Ona bir süre daha sarıldı ve sonunda çekip gitti. "Sanırım bir gece için yeterince konuştuk. Yorgunluktan düşmediğin zaman daha fazla soru soracağından eminim. Dinlenmeye ve tamamen iyileşmeye ihtiyacın var. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Bu konuşmaya yarın devam edebiliriz."

Kadın başıyla onayladı ve adam onu tekrar yorganın altına soktu. Sonra dolaba gidip birkaç battaniye ve birkaç ekstra yastık çıkardı. Yerde rahat bir yer ayarladıktan sonra ona döndü. "Işıkları söndürmeye hazır mısın?"

"Evet," diye mırıldandı.

Çoktan yastıklara sarılmıştı ve ona dönmüş yan yatıyordu.

Yorgun görünüyordu. Yıpranmış. Sanki cehennemi yaşamış gibiydi. Yine de ona daha güzel görünen bir kadın görmemişti.

Belki de bunun nedeni onun kalbini görmüş olmasıydı. Onun ruhu ve direnci. Grace onu tanıdığı kısa süre içinde hayatında büyük bir etki yaratmıştı ve asla unutmayacağını biliyordu.

Onu.

Işık düğmesine uzandı ve odayı karanlığa gömdü. O zaman o sürünerek altında ve kapakları

düzenledi ve gözlerini kapattı. Kasları protestolarını haykırıyor ve yorgunluk kafasında acımasızca atıyordu.

Kadının yumuşak fısıltısını duyduğunda neredeyse uykuya dalmak üzereydi. "Rio?"

Gözlerini açtı ve onu duyabilmek için yarı yarıya ona doğru döndü.

"Uyanık mısın?"

O kadar alçak sesle söylemişti ki neredeyse onu duymayacaktı. "Evet. İyi misin?"

Uzun bir duraklama oldu.

"Grace?"

"Sen..." Sanki ne istediğini sormakta zorlanıyormuş gibi sözünü kesti. "Benimle yatar mısın? Yatakta yani? Sen yakınımdayken kendimi... daha güvende hissediyorum."

Göğsü garip şeyler yaptı. Kadının sesindeki korku ve tereddüt karşısında kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Onun için bir dağ bile yerinden oynatabilirdi.

Kendini yukarı doğru itti ve sonra lambayı yaktı. Gözlerini kırıştırdı ve sonra endişeyle ona baktı.

Sonra örtüleri geri çekti ve yatağın içine girdi. Işığı kapatmak için arkasına uzandı. Odanın üzerine bir kez daha karanlık çöktü ve yüzleri birbirlerine dönük olacak şekilde geri döndü, ancak kızın yüz hatlarını zar zor seçebiliyordu.

Orada sessizce yatıyorlardı, o kadar hareketsizdi ki adam onun nefes alışını duyamıyordu. Kadın kaskatı kesilmişti ve tamamen hareketsizdi ama adam onun gevşemediğini ya da uyumadığını anlayabiliyordu.

"Buraya gel," dedi sessizce.

Adam kolunu kaldırdı ve kız hemen adamın kucağına sarıldı. Vücudu onunkine sıcak bir şok etkisi yaptı, göğsüne yaslandı, bacakları onunkilere değdi.

Kıpırdamadan durdu, kızın tepki verip vermeyeceğini ya da yakınlığından rahatsız olup olmadığını görmek için bekledi, ama kız onu şaşırtacak şekilde kucağına daha da gömüldü, kulağa tatlı gelen bir iç çekti ve sonra ona doğru gevşekçe yerleşti.

"Bu daha mı iyi?" diye sordu.

Ona doğru başını salladı, başı çenesinin hemen altında sallanıyordu.

Birkaç uzun an boyunca, bir sonraki adımda ne yapacağından emin olamadan öylece yattı. Sonunda kolunu indirdi, kadının orta kısmına doladı ve onu kendisine sabitledi. Kadın kıpırdamadı bile. Çoktan uykuya dalmıştı.

Rahatladı, başının ve onun başının yastıklara daha da gömülmesine izin verdi. Onun yanında kendini küçük ve hafif hissediyor, ne kadar kırılgan olduğunu ve buna rağmen ne kadar büyük bir içsel güce sahip olduğunu bir kez daha hatırlıyordu.

Dudakları Grace'in saçlarına değene kadar ağzını aşağı çevirdi. "İyi geceler Grace," diye fısıldadı.

BÖLÜM 15

GRACE zonklayan bir baş ağrısıyla uyandı. Gözlerini açmak için harcadığı çabadan dolayı alnı kırıştı. Vücudunu ve yaralarını değerlendirirken bir an öylece yattı. Sonra kolunu kaldırarak kemiğin kırıldığı yeri inceledi. Parmaklarını esnetti ve uzattı ama biraz sertlik dışında her şey yolunda görünüyordu.

Rüyaları parçalanmış, gerçeğin bir karışımı ve korkularının bir ürünü olmuştu. Defalarca kız kardeşine ulaşmaya çalışmıştı ve bu noktada başarılı olamadığını umuyordu çünkü Shea, Grace için dehşete düşecekti ve Grace'in yapmak isteyeceği en son şey kız kardeşini üzme idi. Özellikle de Rio ona mutlu olduğunu söyledikten sonra.

Aşık.

Korunmuş

Bir an için bile olsa kız kardeşinin sahip olduklarını kıskandığını düşündüğü için kıskançlık ve suçluluk duygusu hızla içine doldu.

Rio'nun yatağı çoktan boşaltmış olduğunu fark ederek doğruldu. Güneş ışığı duvarın en üstündeki tek pencereden içeri süzülüyordu. Evdeki bütün pencerelerin bu şekilde konumlandırılmış olmasını tuhaf buldu. Dışarıyı gören hiçbir pencere yoktu. Bir insanın sığabileceği kadar büyük de değillerdi. Rio'nun bir yangında kaçabilmeyi düşünüp düşünmediğini merak etti.

Başını iki yana salladı. Nedense böyle bir şeyin Rio'nun planından kaçabileceğini hiç sanmıyordu. Bu kadar basit bir şeyi gözden kaçırmayacak kadar odaklanmış ve hesaplı görünüyordu.

Kendini daha iyi hissetmesine ve eskisi kadar kırılmamış olmasına rağmen yavaş hareket etti. Yine de hiçbir şeyi hafife almak istemiyordu. Yeniden bir bütün olmak istiyordu, buna ihtiyacı vardı ve sadece fiziksel olarak değil. Tüm bu kabus başlamadan önce olduğu kadına duyduğu basit arzunun ötesinde bir ihtiyaç vardı.

Şifonyerin üstünde bir kot pantolon ve bir tişört buldu. Kaşlarını çatarak parmaklarını kumaşın yıpranmış yumuşaklığı üzerinde gezdirdi. O kadar keskin bir özlem duygusuna kapıldı ki elini çekti ve diğer eliyle parmaklarını avuçladı.

Kıyafetlere bakarken gözyaşları göz kapaklarını yaktı. Shea'nın kıyafetleri. Ne zaman buraya gelmişti? Rio bunları nasıl almıştı?

Başı dönene ve sallanana kadar kalp atışları göğsünde gümbürdedi. Rio'ya ve adamlarına fazla güvendiğini her düşündüğünde onu saran endişeden nefret ediyordu. Ya en çok korkması gerekenler onlarsa? Burada, Belize'de, Tanrı bilir nerede, ıssız bir yerin ortasındaki bir nehirdeydi.

Gözlerini kapadı ve tekrar Shea'nın kıyafetlerine uzanarak onları rahatlatmak için göğsüne çekti. Kısa bir an için kız kardeşine yeniden sarılmış gibiydi.

Geceyi Rio'nun kollarında geçirmişti çünkü yalnızdı, korkuyordu ve ona güvenmişti. Şimdi inanılmaz derecede aptalca davranıp davranmadığını merak ediyordu ama bu, dağa çıktıklarından beri kendisiyle yaptığı bir tartışmaydı.

Her şeyden çok, yanlış seçim yapmaktan ve yanlış insanlara güvenmekten korkuyordu. Uzun zamandır kimseye güvenmeyi reddetmişti. Sadece Shea'ya. Ve şimdi o bağ da kopmuştu.

Shea'nın tişörtünü başından geçirip vücudundan aşağı çekti. Normalde Shea'nın kıyafetleri ona uymazdı. Shea daha küçüktü, daha kısaydı, Grace kadar kaslı değildi ama Grace son aylarda acı çekmişti. Şimdi Shea'nın tişörtü üzerinde gevşekçe sallanıyordu.

Daha sonra pantolonu giydi ve boyu biraz kısa olması dışında ona tam oturdu. Grace çok kilo vermişti. Ne kadar olduğunu bilmekten korkuyordu.

Gözlerini kapadı ve içine çekti. Shea'nın kokusunu alabiliyordu. Tıpkı giysileri gibi onu da sarıp hissedebiliyordu. Eğer Rio şu anda Shea'yı koruyan organizasyon için çalışıyorsa, Grace onunla konuşabilmeliydi, değil mi?

O zaman en azından bir endişesini giderebilirdi. Rio ve ekibine karşı dikkatli olması gerekip gerekmediği ya da onların gerçekten iyi adamlar olup olmadığı.

Şimdilik, eğer iyi adamlar değillerse, en azından onu esir tutan son insanlardan çok daha iyi muamele görüyordu. Şimdiye kadar...

Deodorant, diş fırçası ve saç için bir fırça bulana kadar banyoyu karıştırdı. Bir gece önce yıkayıp doğruca yatağa gittiği için saçları darmadağınikti.

Yatağa yerleşti ve saç yığınını açmaya koyuldu. Yatağın üzerinde bağdaş kurarak, saçlarını taramak gibi sıradan bir şeyi yapmanın normallliğini gözden kaçırmadı. Başka zaman olsa göz ardı eder, acele eder, bu kadar gündelik bir şeyin üzerinde durmazdı. Şimdi bunun için minnettardı.

Gözlerini kapatarak fırçayı saç tellerinin arasından geçirdi ve dağınık duygularını toparlamaya çalıştı. Shea'yı düşündü, yoğun bir şekilde tanıdık patikaya odaklandı ama patikaya her ulaştığında zihninde karanlıklar kabardı. Kız kardeşiyle yeniden bağlantı kurmak için yaptığı her başarısız girişimde umutsuzluğu daha da artıyordu.

Çok üzgünüm, Shea. Bu benim hatam. Seni dışladım. Ama şimdi sana ihtiyacım var.

Elleri saçlarının arasından aşağı doğru inerken yavaşladı ve gözlerinin kenarları yaşlarla doldu. Burnundan sertçe nefes aldı ve gözlerini kırptırdı. Birkaç sakın nefesin ardından başını kaldırdığında Rio'nun kapının girişinde durduğunu ve bakışlarını ona diktiğini gördü.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Yavaşça başını salladı ve fırçayla aynı yolu tekrar izleyerek kafa derisine vuran rahatlatıcı ritmin tadını çıkardı.

"Üzgün görünüyorsun."

İçini çekti, fırçayı yere bıraktı ve saçlarını omzunun üzerinden geriye attı. Ellerini çapraz ayak bileklerinin üzerine koydu ve parmaklarını gergin bir şekilde geçirdi.

"Shea ile konuşmam gerek. Onunla zihinsel olarak bağlantı kuramıyorum, bu yüzden senin onu aramanı istiyorum. Birlikte çalıştığın insanlarla birlikte olduğunu söylemiştin, değil mi? Onunla konuşmak istiyorum."

Rio kapının pervazına yaslandı, başını yana eğdi ve uzun bir süre onu inceledi. Sonra hafifçe gülümsedi, gözleri eğlenceyle parlıyordu. Bu gülümseme onu rahatsız etti. Sanki bilmediği gizli bir bilgiye sahipmiş gibiydi. Onun incelemesi altında kıpırdandı ama geri adım atmayı reddetti.

"Bana , değil mi?"

Dilinin ucunda böyle bir şeyi aceleyle inkâr etmek vardı ama yalan söylemeyecekti. Bunun yerine ona dik dik baktı. "Henüz kararımı vermedim. Jüri hâlâ kararını vermedi. Ama kız kardeşimle konuşabilmek endişelerimi gidermede çok yardımcı olacaktır."

Çarpık sırtışı daha da büyüdü. "Bazıları pazarlık yapacak durumda söyleyebilir."

Yanakları ısındı ama bu sessiz irade savaşını bakışlarıyla kaybetmesine izin vermeyecekti. Yalvarmayacaktı. Sesi kısılana kadar yalvarmıştı. Merhamet için yalvarmıştı. Özgürlük için. Yalvarışları kulak arkası edilmişti. Bunu bir daha asla yapmayacaktı.

"Onunla konuşmam gerek," dedi kontrollü bir sesle. "Eğer bir tutsak değilsem, bu basit değerlendirmeye kesinlikle değer veriyorum."

Rio kaşlarını kaldırdı. "Tutsak mı? Tatlım, seni Rocky Dağları boyunca sırtımda taşıdım. Eğer bir mahkum olsaydın, seni kendi başına yürütürdüm."

"Yürüdüm!" dedi kızgınlıkla. "Kendi başıma başardım. Senin yardımın olmadan. Belki ilk başta değil ama sonunda başardım."

Rio'nun yüzü yumuşadı ama gözleri hâlâ eğlenceyle parlıyordu. "Öyle yaptın Grace." İlerledi ve yatağın köşesine ona bakabilmek için döndü. "Sana Shea'yı getirebileceğimi garanti edemem. Ama deneyebilirim. Onun da en az senin kadar tehlikede olduğunu anlamalısın."

Endişe omurgasından aşağı kayarken Grace kaşlarını çattı. "Onunla konuşmalıyım Rio. Ona neden ulaşmadığımı anlamayacaktır. Muhtemelen çılgına dönmüştür. Onun iyi olduğunu bilmeliyim ama aynı zamanda benim de iyi olduğumu bilmesini sağlamalıyım."

Rio ona baktı, ifadesi yumuşak ama gözleri keskindi. Konuyu düşünüyor gibiydi ve Rio yapmayacağına yemin ettiği şeyi yapmaya bu kadar yakın olduğunu fark etmemişti. Yalvarışını geri almak için dudaklarını ısırды. Bir daha herhangi bir şey için yalvaracaksa lanet olsun.

"Deneyebilirim," dedi sonunda. "Shea'nın nerede olduğundan hiç emin değilim. Ama ne yapabileceğimi görmek için Sam'i arayabilirim. Ancak bazı koşullar var."

Bir kaşını kaldırdı. "Hangi koşullar?"

"Aramayı yapmadan önce koşullarımı kabul etmeniz gerekiyor."

Hayal kırıklığı kaynıyordu ve ona saldırmamak için her şeyini harcadı ve bunun yerine ona bakarken sakin ve merkezde kaldı.

"Hangi koşullar?" dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Adam başını salladı. "Burada tüm kartlar benim elimde Grace. Götlük yapmaya çalışmıyorum, ama eğer ben

makul bulsanız da bulmasanız da koşullarımı kabul etmeniz sizi güvende tutacaktır."

Gerçekten de ona vurmak istiyordu. Parmakları sıkı bir yumruk şeklinde kıvrıldı ve öfkeden deliye dönmek için diğer elini yumruğunun etrafına sıkıştırmak zorunda kaldı. Çaresiz hissetmekten bıkmıştı. Başkalarının kaprislerine ve boyunduruğuna maruz kalmaktan bıkmıştı.

Sanki onun neyle mücadele ettiğini tam olarak biliyormuş gibi uzandı ve sıkıca sarılmış yumruğunu nazikçe kaldırdı. Başparmağını beyaz parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi ve gözlerinin içine baktı.

"Bana vurmak seni daha iyi hissettirir mi? Yapabilirsin, biliyorsun. Devam et, Grace. En iyi atışını yap."

Ona deliymiş gibi baktı. Adam kızgın değildi. Aslında son derece sakindi. Onun ne yaptığını bir türlü anlayamıyordu. Onunla alay mı ediyordu?

"Vur bana," dedi tekrar. "Kontrolü geri al Grace. Kendini savun. Sana sahip olduklarında kendini zayıf ve güçsüz hissettin mi? Daha fazla güce sahip olmayı diledin mi? Karşı koyabilmeyi? Ya da belki de çok . Bir köşeye sinip birinin sizi kurtarmasını beklediniz mi?"

Öfke kızgındı, kör ediciydi. Savurdu ve adamın çenesine sapladı. Başı geriye fırladı ve parmak eklemlerinden acı fişkırdı. Bir an için ne yaptığını anlayamayacak kadar sersemlemişti.

Başını eğdi ve çenesini tuttu. Çenesini ovuştururken çarpık bir şekilde sırttı. "Güzel vuruş. Yumruğuna daha fazla güç kazandırmak için daha fazla çalışacağız ama hiç fena değil."

Ağzı bir anda açıldı. "Deli misin sen?"

Rio başını yana eğdi. "Bir ya da iki kez bununla suçlandım. Akıl sağlığından ne anladığınıza bağlı."

"Az önce sana vurdum. Kızmadın mı?" "Daha iyi hissetmeni sağladı mı?"

Kaşlarını çattı. Ona tekrar vurmak istedi. O kadar sakindi ki. Onu rahatsız eden bir şey var mıydı? Parmaklarını esnetti

Sonra çenesine baktı, koyu teninde hafif kırmızı bir leke vardı.

"Evet, öyle oldu."

Ve kendini biraz daha iyi hissediyordu. Yoğun öfke ve kızgınlığının bir kısmı, harekete geçtiği anda kaybolmuştu.

Sonra gülümsedi. "Görev tamamlandı."

Kadın başını salladı. "Sen delisin."

Elini indirdi ve arkasına yaslandı. "Birkaç kendini savunma hareketi üzerinde çalışabiliriz. Rezervlerinin ne kadar az olduğunu düşünürsek çok fazla gücün var."

"Sadece kız kardeşimle konuşmak istiyorum," diye patladı.

"Şartlarımı kabul ettiğiniz sürece, bunun gerçekleşmesi için elimden geleni yapacağım."

"Hangi koşullar?" diye sordu kızgınlıkla. "Bana ne olduklarını söylemeden hiçbir şeyi kabul edemem."

Bir kaşını kaldırdı. "Tam tersine, senden kesin bir onay almadan Shea ile konuşmayacaksın."

Acı içine doldu. Bir an için yanıt bile veremedi. Adam kız kardeşini nasıl pazarlık aracı olarak kullanabilirdi?

"Sen bir piçsin."

Omuz silkti. "Bana daha kötülerini de söylendi. Ve ben seni güvende tutacak olan piçim."

Bir dağ gibi hareketsizdi. Nedense gözyaşlarının ya da kadınsı sıkıntıların onun kararlılığında bir değişiklik yaratacağını düşünmüyordu. Kendini bu düzeyde bir manipülasyona indirgeyeceğinden değil. Gururu vardı. Her şeyi elinden alınmıştı, onuru, yaşama arzusu. Zaman zaman ruhunu kaybettiğine ikna oluyordu. Ama gururunu bir kenara bırakmayı reddetti.

"Pekâlâ, kabul ediyorum," dedi yenilgiyle. "Ne olursa olsun." Kendini bu koşulların ne olacağına hazırladı ve az önce şeytanla bir anlaşma yapmadığını umdu.

Rio başını salladı ama zaferinden dolayı kendini beğenmiş görünmüyordu. Yüz ifadesi ciddileşti. "Onun senin kız kardeşin olduğunu biliyorum ve

her şeyi onunla paylaşma eğiliminde olduğunu biliyorum. Ancak, şu anki konumumuzun tehlikeye girmesini istemiyorum."

Grace'in kaşları çatıldı. "Ama nerede yaşadığını bilmiyorlar mı? Yani, burası senin evin, değil mi?" Sonra daha önce sözünü etmediği giysileri hatırlayarak, " arada Shea da buradaydı. Bunlar onun giysileri. Bunları nasıl aldınız?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Her seferinde bir şey. Evet, bunlar Shea'nın kıyafetleri. Hayır, o buraya gelmedi. Onu en son Nathan'la birlikte ailenizin evinden döndüğünde, siz onunla en son iletişime geçtikten hemen sonra gördüm. Seni evde videoya kaydetmiştik. Shea seni bulmak için KGI'dan yardım istedi. Ben de gitmeye gönüllü oldum."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Neden?"

Adam kaşlarını kaldırdı. "Neden ne?"

"Neden gönüllü olasın ki? Tanımadığın bir kadınla neden ilgileniyor olabilirsin ki?"

Rio'nun ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Hayatının çoğunu onursuz insanlarla uğraşarak geçirdiğini anlıyorum. Ama herkes pislik değil. Shea'ya yardım etmek istedim. Sana yardım etmek istedim. Bu kadar basit."

Grace utanarak yere baktı ama Rio çenesini tekrar yukarı doğru itti.

"Diğer sorularınıza gelince, evet, KGI bu yeri biliyor. Yakın zamanda bilgi sahibi oldular. Ama buranın sahibi olduğumu bilmeleri, nerede olduğumuzu bildikleri anlamına gelmiyor. Bu şekilde kalmasını tercih ederim."

"Onlara güvenmiyor musun? Onlar için çalışıyorsun, değil mi?"

"Kimseye güvenmiyorum," dedi açık açık. "Konu senin güvenliğin kadar önemli bir şey olduğunda değil. Bu yüzden kız kardeşinle konuşursan, konuşmanın kapsamı iyi olduğun ve aranızdaki hoş sohbetlerden ibaret olmalı. Eve gelmenizi isteyecektir. Yanında olmanı isteyecektir."

"Neden olamayayım?" Grace sessizce sordu. "Bana ilk geldiğin zaman, beni buraya getirmek için orada olduğunu söylememiş miydin?"

Eve mi?"

Rio başını salladı. "Eninde sonunda. Güvenli olduğunda. Güvenli olduğundan emin olduğumuzda. O zamana kadar Shea'yla birlikte olmanız gereken en son şey. Düşmanın işini çok daha kolaylaştırır."

"Yani tek yapmam gereken ona nerede olduğumu söylememeyi kabul etmek ve sen de onunla konuşmama izin mi vereceksin?"

Rio başını salladı. "Elbette ben de sohbete katılacağım. Yasak bölgeye girmeye teşebbüs ederseniz, derhal kapatırım."

Tartışmak için ağzını açtı ama bunun bir al ya da bırak durumu olduğunu hatırladı. Rio herhangi bir konuda ikna edilebileceğine dair hiçbir işaret göstermiyordu.

"," diye kabul etti sonunda. "Katılıyorum."

Rio yataktan kalktı ve ucunda durdu. "Tamam o zaman. Neden dışarı çıkıp bir şeyler yemiyorsun, sonra da aramayı yaparız."

BÖLÜM 16

GRACE koridorda ayakkabısız yürüyor, ayak parmaklarını pelüş halıya sürtüyordu. Yaşam alanına ulaştığında halının yerini cilalı ahşap aldı ve ayak tabanlarını serinletti.

Birkaç adım durdu ve odanın karşısındaki koltuklara ve sandalyelere yayılmış bir dizi erkeğe baktı. Büyük ekranda bir futbol maçı izliyor, puan farkları ve fantezi futbol seçimleri hakkında tartışıyorlardı.

Her şey çok normal görünüyordu. Sanki bir bekâr evine girmiş gibiydi. Etrafı onu korumak için tutulmuş paralı askerler tarafından sarılmış gibi değil.

Terrence başını kaldırdı ve önce onu gördü. Neredeyse kızın kafası kadar büyük olan iri bir elini kaldırdı ve ona el salladı.

"Haydi, Bayan Grace. Büyük maçı kaçırmak istemezsiniz."

Etrafına bakındı, otomatik olarak Rio'yu arıyordu. Onu mutfaktaki ada barın arkasında buldu, belli ki yiyecek bir şeyler hazırlıyordu.

Başını Terrence'a eğdi. "Oraya git. Isırmazlar."

Elini kotuna silerek tereddütle testosteron yığınınına doğru yürüdü. Dik oturup Terrence'ın yanındaki kanepede ona yer açtıklarında çılgınca bir koşuşturma oldu.

Sadece bir tarafında bir adam olduğu için minnettar bir şekilde köşeyi tuttu ve koluna yaslandı.

"Nasıl hissediyorsun?" Terrence sordu. Grace başını salladı. "Daha iyiyim. Teşekkür."

Diego ona yan gözle baktı ve uzun bir süre onu inceledi, ta ki o koltukta kıpırdanmaya hazır olana kadar.

"Rengin daha iyi," dedi sonunda. "Hâlâ biraz solgun ama iyiye gidiyorsun."

"Teşekkürler, sanırım," diye mırıldandı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Browning seslendi.

Gözlerini kırptırdı ve ona doğru baktı. Adam bir koltuğa yanlamasına oturmuş, bir bacağını kolun üzerinden sarkıtmış, bir elinde bira, diğerini sandalyenin arkalıına dayamıştı.

"Sanmıyorum."

"Şu yaptığın iyileştirme şeyi. Bunu nasıl yapıyorsun?"

Yeteneklerinden söz edildiğinde son derece temkinli davranmaya o kadar alışmıştı ki hemen gerildi ve temkinli olmaya başladı.

Terrence kaşlarını Browning'e doğru çattı. "Götlük yapma."

Diego omuz silkti. "O sadece hepimizin merak ettiği şeyi soruyor. Hepimiz Shea'yla tanıştık. Nathan için ne yaptığını biliyoruz. Shea'ya göre, Nathan'la birlikte Afganistan'dan kaçarken Swanny'ye yardım eden kişi Grace'miş. Bu da bizi meraklandırıyor diyebilirim."

Grace neredeyse panik içinde döndü, bakışları Rio'yu arıyordu. Daha önce olduğu gibi aynı yerde durmuş, ocaktaki bir şeyle ilgileniyordu. Ama ona bakıyordu, bakışları sabit ve okunaksızdı. Sanki ona tek bağına olduğunu söylüyordu. Kendi savaşını kendin ver.

Bir an için onu kurtarmaya gelmemesi onu kızdırdı ama sonra onun görmek istemediğı şeyi gördüğünü fark etti. Sertleşmeye ihtiyacı vardı. Kendine güvenini ve ruhunu yeniden kazanması gerekiyordu. Her zaman ona yaslanırsa bunları nasıl yapabilirdi?

Rio'nun adamlarına baktı ve kendini rahatlamaya zorladı. Elbette merak edeceklerdi. Her normal insan merak ederdi. Ve muhtemelen onu kurtarmak için hayatlarını riske attıkları için onlara bir tür açıklama borçlu olduğunu düşünüyorlardı.

Muhtemelen haklı olurlardı.

Derin bir nefes aldı. "Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum. Sadece her zaman... yaptım. İyileştirmeyeyle ilgili ilk anım, çok küçükken yerde kanadı kırık bir kuşun çırpınışını bulduğum andı. Onu elime aldım ve tüm kalbimle onu iyileştirebilmeyi dilediğimi hatırlıyorum."

Adamların geri kalanı koltuklarında öne doğru eğilerek dinledi.

"mi? İyileştirdin mi?" Browning sordu.

Başını salladı. "Uzun bir süre tamamen hareketsiz kaldı, avuçlarımın içindeydi. Sonra kanat çırpmaya ve çırpınmaya başladı, kaçmaya çalışıyordu, ben de ellerimi açtım ve uçup gitti. Ama bir sonraki bildiğim şey, kolumda korkunç bir acı hissettiğim. Kendi kemiğimin kırıldığını hissedebiliyordum. Dehşete kapılmıştım. Koşarak anneme gittim, o da bana bir daha asla böyle bir şey yapmamamı söyledi.

"Shea onun yanındaydı ve acımı dindirdi. Annemin kucağında olduğumu ve Shea'nın ellerini koluma doladığını hatırlıyorum. Yüzü çok ciddiye. Ne dediğini hala hatırlıyorum. "Her şeyi yoluna koyacağım Grace. Ve yaptı da. En azından geçici olarak."

"Vay canına, bu çok ağır," dedi Decker. "İkinizin yapabilecekleri inanılmaz."

"Yaşım ilerledikçe yeteneğime daha fazla odaklanabildim. Yönlendirebildim. Bunu nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum. Birinden çok uzakta olabilirdim ama eğer onunla bir bağlantım varsa, yine de onu iyileştirebilirdim. Tıpkı Shea'nın Nathan'la olan bağlantısı sayesinde Swanny dediğiniz adama yaptığım gibi."

Terrence kasvetli bir sesle, "İnsanların seni ele geçirmek için bu kadar hevesli olmasına şaşmamalı," dedi. "Olasılıklar sonsuz. Ordunun ya da herhangi bir radikal grubun hayati ilgisini çekebilirsin."

"Durdurulamaz bir savaş gücü," diye araya girdi Diego. "Biri yere düşüyor, Grace psişik bir bağlantıyla onu iyileştiriyor. Bum, tekrar yukarı çıkıyorlar."

Grace daha o sözünü bitirmeden başını sallamaya başlamıştı. "Ben psişik değilim. Yani olayları tahmin edemem, geleceği söyleyemem. Düşüncelerinizi seçebileceğim anlamda bir zihin okuyucu da değilim. Bu... farklı bir şey. Ben telepatiğim, yani zihinsel olarak iletişim kurabiliyorum. Uzaktan iyileştirebilirim, telepatik olarak diyebilirsiniz sanırım."

"Yani düşüncelerimizi okuyamıyor musunuz?" Browning sordu.

Herkes arasında onun yeteneklerine en çok ilgi duyan o gibi görünüyordu. Konuşma boyunca düşünceli bir tavır takınmış, alnı konsantrasyonla kazınmıştı.

"Sana bağlanmadığım sürece olmaz."

"Herhangi biriyle bağlantı kurabilir misiniz?" Decker sordu.

"Shea yeteneklerinin rastgele olduğunu söyledi."

"Bir yapabiliirdim," dedi usulca. "Artık yapabileceğimden emin değilim."

Hepsi merakla ona baktı. Rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

"Onu geri alacaksın."

Grace döndüğünde Rio'nun kanepenin arkasında, omzunun hemen üzerinde durduğunu gördü.

"Uygun bakım ve yenileme ile onu geri kazanacaksınız."

"Umarım haklısındır." Gç çekti ve dönerken omuzları çöktü. Rio'yu hâlâ görebilmek ve diğerlerini de görüş alanına dahil edebilmek için biraz yan durdu. "Eskiden yeteneğimi istemediğimi düşünürdüm. Eğer kafam sessiz olsaydı her şey daha kolay olurdu -hayatım daha kolay olurdu. Diğer insanları duyamasaydım. İyileşemeseydim."

"Peki ya şimdi?" Diego sordu.

"Kız kardeşimi özlüyorum," dedi Grace, Shea'yla olan bağını kaybettiğini düşündükçe göğsünde bir sızı oluşuyordu. "Geçtiğimiz yıl zor geçti. Her zaman çok fazla şey bilmekten korktuğu için iletişimi minimumda tutmaya çalıştım."

benim hakkımda ve nerede olduğum hakkında. Bana karşı kullanılmak ya da beni dışarı çekmek istemedi."

"Nasıl kaybettin?" Decker sordu. "Anlamıyorum. Ne oldu?"

Grace, katlandığı her şeyin anıları hızla ve sert bir şekilde aklına geldikçe uyuştu. Kalan acı eklemlerinde ve kaslarında yankılandı. Kafasının içindeki sesler çığlık atıyordu. Ne yaptığının farkına varmadan avuçlarını şakaklarına götürdü ve her şeyi unutmak için gözlerini kapattı.

Rio sert bir sesle, "Bu kadar yeter," dedi. "Yemek vakti geldi Grace. Gücünü korumalısın."

Yutkundu, Rio'nun onu daha önce kurtarmadığı yerden kurtardığını fark etti ve kendi başına ayakta durmanın, her zaman bu kadar zayıf olmamanın önemini anladı. Geçmiş ona zarar veremezdi. Anılar ona zarar veremezdi. Sadece şimdiki zaman ve gelecek bu yeteneğe sahipti. Hayaletlerden korkmayı bırakmalıydı.

Hepsi hâlâ ona bakıyordu. Boğazını temizledi ve kalan gölgeleri itti.

"Onlar..." Derin bir nefes daha aldı. Kendine gel Grace. Bu önemli bir şey değil. "Tüm o test deneklerini iyileştirmemi istediklerinde, bu beni incitti. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da. Birini iyileştirdiğimde, onun yarasını ya da hastalığını üstleniyorum. Benim oluyor. Sanki doğrudan onlardan alıp özömsüyorum. Onlar özgür ve iyileşmiş olarak giderler. O zaman benim de kendimi iyileştirmem gerekir.

"Bazı dersler çok zordu. Her birinde öleceğimden emin olana kadar zayıfladım. Kız kardeşimle olan bağlantımı kopardım çünkü farkına varmadan ona seslenecek kadar güçsüzleşmek istemiyordum. Beni olduğum gibi görmesini asla istemedim ve onu tehlikeye atmak istemedim."

Terrence kaşlarını şiddetle çattı. Diego da kaşlarını çatarken Decker ve diğerleri hâlâ şaşkın bakışlar atıyordu.

"kopardın mı? Bunu yapabiliyor musun?" Decker sordu.

Grace başını salladı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Hayatımda yaptığım en zor şeydi. O... o benim bir parçamdı. Her zaman yanımdaydı ve aniden yalnız ve korkmuştum. Ve yavaş yavaş ölüyordum."

"İnanılır gibi değil," diye mırıldandı Diego. "Neyi kanıtlamayı umuyorlardı ki? Seni öldürebileceklerini mi? Ölümün onlara nasıl bir fayda sağlayacaktı? Eğer senin güçlerini kullanmak istiyorlarsa, neden sana daha fazla özen göstermediler?"

Grace eliyle yanağını sildi ve orada gözyaşı izi bulamayınca rahatladı. "Anladıklarını sanmıyorum. Nasıl anlasınlar ki? Sanırım beklentilerini karşılamak istemediğim için rol yaptığımı düşünüyorlardı. Ta ki..."

Başını salladı ve dudaklarını kenetledi. Oraya gitmek istemiyordu. Kendisinin yapmadığını, kontrol edemediğini bilse de bu durum onu hâlâ utandırıyordu.

Rio boğazını temizledi. "Bu kadar yeter. Şimdi yemeğe gel Grace."

Minnetle ona baktı, bu kez onun kendisini kurtarmasına izin verdi. Kendini kanepeden itti ve titreyen ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak geçen haftalar yüzünden hâlâ ne kadar sarsılmış olduğunu gizlemeye çalıştı.

Büyük bir şok geçiren Terrence ayağa kalktı ve onu kocaman bir ayı gibi kucaklamadan önce kısa bir süreliğine üzerinde yükseldi. İri adamın göğsüne yapışmış bir halde öylece durdu, adam nefesini keserken ağzı açık kalmıştı.

Bu destek gösterisinden etkilenen kız yavaşça kollarını ona doladı ve sarılmaya karşılık verdi. Adam büyük bir elini kadının sırtında gezdirdi ve sonra çekilirken beceriksizce omzunu sıvazladı.

"Siz çetin cevizsiniz Bayan Grace," dedi sert bir sesle. "Kimsenin size aksini söylemesine izin vermeyin."

Ona gülümsedi. "Teşekkür ederim, Terrence. Çok nazicsiniz."

"Hadi yemeğe gidelim. Rio evdeyken mutfağında güzel şeyler pişiriyor."

Terrence'in onu mutfağa götürmesine ve bar taburelerinin oturduğu büyük adaya çıkarmasına izin verdi. Dün gece her şeye üstünkörü bir göz attığı için etrafına bakındı. Gerçekten de rüya gibi bir mutfaktı. Şef mutfağı dendiğini sanıyordu. Son teknoloji aletler. Kocaman, altı gözlü bir gaz ocağı. Çift fırın. Her şey paslanmaz.

Anlaşılmadı.

Dağlarda bu adamlarla olabilecek en kötü koşullarda zaman geçirmişti. Rio tam bir baş belasıydı. Kimse ona karşı gelmeye cesaret edemezmiş gibi görünen karanlık, düşünceli bir tipti. Ama burada? Rahattı. Özel evine, ev aletlerine ve tüm lüks eşyalara bakılırsa, rahatına düşkün biri olduğu belliydi.

Yatak takımları bile tek kelimeyle mükemmeldi. Daha iyi çarşafı olan bir otelde kalmamıştı.

Rio belli ki dünyayı kurtarmaya gitmediği ve vurulmadığı zamanlarda iyi yaşamayı seven biriydi. Karşısında duran bu adamla, onu sırtına bağlayıp dağ bayır gezdiren adamı bağdaştırmak zordu.

Terrence onu masanın ucuna yakın bir tabureye oturttu, sonra da yanındakini aldı. Diğer tarafında sadece bir tane kalmıştı, diğerlerinin hepsi ekip üyeleri tarafından sahiplenildiği için Rio'ya ait olduğunu düşündü.

Rio önüne bir tabak koydu ve kokusu burun deliklerine doldu. Midesi hemen guruldadı gözlerini kapatarak ev rahatlığında oturup yemek yiyebilmenin tadını çıkardı.

Rio diğerlerine servis yaptıktan sonra onun yanındaki tabureye kaydı ve şöyle bir baktı.

"ye," dedi nazikçe. "İşin biter bitmez Shea'yı senin için aramaya çalışacağım."

BÖLÜM 17

Yemek oldukça basitti. Fırında tavuk, sebze ve pilav, yanında da fırından yeni çıkmış sıcak ekmekler. Ama Grace için bu, hatırlayabildiğinden daha uzun süredir normal bir yemek yemeye en çok yaklaştığı andı.

Orada oturmanın, tavuğunu kesmenin, dilindeki sıcaklık ve lezzet patlamasının sıradanlığının tadını çıkardı. Bilerek acele etmedi, anı aceleye getirmek istemedi. Bir yemeği uzatarak yemekten bu kadar zevk alması muhtemelen gerçekten aklını kaybettiğinin bir işaretiydi.

Ama onun için Noel ve Şükran Günü bir araya gelmiş gibiydi. Tek eksiği Shea'ydı.

Rio'nun ona ne söz verdiğini hatırlayarak, tek bir lokmayı bile ziyan etmek istemeden yemeğine daha hızlı daldı. Çoktan doymuştu ama hepsini yemeye mecburdu. Bu kadar uzun süre yemeksiz kalmak, insanın nihayet bir yemek bulduğunda bunu hafife almamasına neden oluyordu.

Son lokmayı da yedikten sonra başını kaldırdığında adamların çoktan bitirmiş olduğunu ve kendisine tuhaf tuhaf baktıklarını gördü. Bu onu utandırdı ve tabağı itti, yanakları onların bakışları altında ısındı.

"Bu gerçekten iyiydi, Rio. Teşekkür ederim."

Dudakları sertleşerek ona bakmaya devam etti. Başını yana eğerek diğerlerine gitmelerini işaret etti. Onlar gittikten sonra tabağını ve diğerlerini aldı ve

lavaboya yığdı. Sonra başını kaldırıp ona baktı, bakışlarını yakaladı ve uzun bir süre öylece tuttu.

"Yemek yemeyeli ne kadar oldu?" diye sordu açık açık. "Yani gerçekten yemeyeli Grace. Dün gece ve bugün seni izledim ve bir kez bile gözlerini yemeğinden ayırmadın. Sanki tabağından kalkıp gitmesinden korkuyormuş gibiydin."

Alt dudağını ısırđı ve onun incelemesinden kaçınmak için başını eğdi.

"Kilo vermişsin. Seni o kamera kayıtlarında gördüğümden beri. Zayıf ve formdaydın. Daha fazla kas kütlén vardı. Seni neredeyse aç bırakmışlar gibi görünüyorsun."

Onun sözlerinin aşağılayıcı olmadığını bilse de canı yanmıştı. Adam kızgındı. Ona değil. Onun neye benzediğini biliyordu. Mezara kadar kaymadan ölüme olabildiğince yaklaşmış biri gibi. Serin toprağın üzerini örttüğünü ve karanlığın onu sardığını hissettiğine yemin ettiğı zamanlar olmuştu. Hepsi zihnindeydi. Zihni bir sığınak yerine cehenneme dönüşmüştü.

"Bana çoğunlukla serum verdiler," dedi kısık bir sesle. "Dürüst olmak gerekirse bana ne verdiklerinden emin değilim. O haftalar bulanık geçti. Ama eğer sorduğunuz buysa, bana kendi başıma yediğim düzenli yemekler getirmediikleri kesin."

Rio'nun ifadesi daha da fırtınalı bir hal aldı. Gözleri neredeyse siyah olana kadar karardı.

"Burada olduğun sürece sana özel yemekler yapacağım. Bir daha aç kalmayacaksın Grace."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve ardından gülümsedi, şiddetli yemin karşısında bazı gölgeler kalktı. Nefis yemekler ve lüks bir ortamda ağırılanmak pek de zor değildi.

"Şimdi benim için Shea'yı arayabilir misin?" diye sordu endişeyle.

Yüz ifadesi daha da ciddileşti. "Bunu gerçekleştiremeyebileceğimi anlamanız gerekiyor."

Dudakları aşığı doğru kıvrıldı ve mutsuz kaşlarını geri alamadı.

"Elimden geleni yapacağım. Bunun sizin için önemli olduğunu biliyorum."

Adanın etrafında yürüdü ve ona elini uzattı. Kadın parmaklarını adamın avucunun üzerinde kaydırđı, parmaklarına dolandı ve adamın kendisini tabureden çekmesine izin verdi. Onu mutfağın ötesine, dışarıyla bağlantısı kesilmiş olması dışında bir avluyu andıran küçük, kapalı bir alana götürdü. Pencereleer karanlıktı ve kalın görünüyordu ve neredeyse manzarayı bozuyordu.

Ama ötesinde, iyi bakılmış yemyeşil bir bahçe vardı. Japon koi balıklarının bulunduğu küçük bir gölette, balıkların tembel daireleer çizerek yüzdüğü yere sıçramadan önce bir dizi kayanın üzerinden kayan basamaklı bir şelale vardı.

"Bu da ne?" diye sordu etrafına bakarken.

"Burası güvenli bir oda. Dışarıda olmadan açık havanın tadını çıkarabileceğiniz bir yer. Hemen köşede ve şu anda bizi çevreleyen kurşun geçirmez camın arkasında kapalı bir havuz var."

Gözleri büyüdü. "O kadar çok düşmanın mı var?" "Evet."

Onun kısa ve net yanıtını pek beklemiyordu ve daha fazla ayrıntıya gireceğini ya da belki de detaylandıracağını düşündüyse tamamen yanılmıştı. Başka bir şey söylemedi ve bunun yerine bir telefon çıkarıp bir dizi numarayı tuşlamaya başladı.

Rio telefon bağlanırken bekledi ve göz ucuyla Grace'i yakaladı. Arkasını dönmüştü ama vücut duruşu kaskatı kesilmişti. Sessizliğin içinde neredeyse elle tutulur bir tedirginlik vardı. Sonra birkaç adım attı, döndü ve ellerini sıkıca birbirine kenetlediğini görebildi.

Hat açıldığında, Rio parolayı söyledi ve ardından Sam oradaydı, hemen hızlıca ve tüm işiyle.

"Rio, neler oluyor? Neredesin ve Grace iyi mi?"

Rio kaşlarını kaldırdı. "Olmaması için bir neden var mı? Şu anda benimle birlikte ve iyileşmesi iyi gidiyor."

"Resnick'ten bir telefon aldım. Görünüşe göre sadece Grace'e özgü olmayan bir sorunuz var."

Rio neredeyse gülüyordu. Sanki bu yeni bir şeymiş gibi?

"Saçmalamayı kes Sam. Bana sadece ne dediğini söyle. Ona Titan'dan bahsettiğini varsayıyorum."

"Evet. İki yıl önce artık gayri resmi olarak var olmadıklarını söyledi. Dağıldılar ve emekli oldular."

Rio homurdandı. "Bu çok daha iyi bilmesi gereken biri için oldukça naif bir değerlendirme. Hükümet artık onlara ihtiyaç duymuyor diye sessizce çekip gideceklerini, normal işlere gireceklerini, çitleri olan evler alacaklarını ve bir sürü çocuk yetiştireceklerini mi sanıyor?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Titan'ın ilk üyelerinden biri olduğunuzu söyledi."

Evet, Rio bunun ortaya çıkacağını tahmin etmişti. Bu bir şok değildi. Özür dilemek ya da geçmişini açıklamak için bir dakika bile harcarsa lanetlenirdi.

"Ne demek istiyorsun?" Rio sordu.

Sam nefesini üfledi. "Bunun bir anlamı yok. Bak, ketum bir piç olduğumu biliyorum ama sence bunu bilmem herhangi bir zamanda benim için iyi bir şey olur muydu? Sen ve Resnick'in Titan hakkında söylediğiniz her şey doğruysa, KGI'yi tehlikeli bir duruma soktunuz demektir. Resnick'in çok güzel ifade ettiği gibi, bu tür gruplar insanların öylece çekip gitmesine izin vermez. Bu da muhtemelen başından beri senin peşinde oldukları anlamına geliyor."

"Eğer ölmemi isteselerdi, hiç şüphem yok ki çoktan yerin iki metre altında olurdum. Ya da bir yerlerde parçalanmış olurdum."

"Onlara bu kadar kredi mi veriyorsun?"

"Onlar gerçek, Sam. Amatör ya da G.I. Joe olmaya çalışan bir grup çocuk değiller. Eminim radarlarında kalmışımdır ama ben ayrıldıktan sonra görevi devralan adam bana borçluydu. Ben onun hayatını kurtardım. Hâlâ nefes alıyor olmamın tek nedeni bu."

Sam sessizce, "Sadakatinin nerede yattığını bildiğim sürece," dedi.

Rio bir an sessiz kaldı. Sam'in bunu neden yapmak zorunda olduğunu bilse de sorgulanmaktan hoşlanmıyordu. "Buradayım Sam. İşimi yapıyorum. Bu senin için yeterli sadakat olmalı."

"Grace'i içeri almalısın." "Aynı fikirde değilim."

Sam iç çekti. "Onu sonsuza dek elinde tutamazsın, Rio."

"Hayır, ama onu ifşa ederek ve benden yapmamı bekledikleri şeyi yaparak, yani onu kız kardeşiyle yeniden bir araya getirerek onu daha fazla tehlikeye atmayacağımdan emin olabilirim."

"Birlikte gitmeyi kabul edeceğim. Şimdilik," dedi Sam. "Sık sık güncelleme istiyorum. Shea'ya bir söz verdik ve bu sözden geri adım atmaya niyetim yok. Nathan ve Swanny için yaptıklarından sonra olmaz."

"Grace onlara da yardım etti," dedi Rio sakın bir sesle. "O olmasaydı dışarı çıkmayı başaramazlardı."

"Bunu tartışmıyorum. Sadece her ikisi için de doğru olanı yaptığımızdan emin olmak istiyorum," dedi Sam.

"Şimdilik benimle kalıyor. Şimdi, Grace Shea ile konuşmak istiyor."

Rio, Sam'in kafasının içinde dönen çarkları duyabiliyordu.

"Telepatisini kullanamıyor," dedi Rio sessizce, Grace'in duymamasını umarak. "Çok zarar görmüş. Ama Shea'yla konuşmak için yanıp tutuşuyor ve ben de bunu gerçekleştirmeye çalışacağıma söz verdim."

Sam yemin etti. "Bunu yapamam. Henüz yapamam."

"Ne demek yapamam?" Rio tersledi.

"İstemediğimden değil. Nathan ve Shea'gönderdim. Senin önerinle, ekleyebilirim. Henüz beni kontrol etmediler. Hâlâ seyahatteler. Onlardan haber alır almaz aramayı gerçekleştireceğim. Söz veriyorum."

Rio nefesinin altından küfretti ve Grace'e doğru bir bakış daha attı. Gözlerinde umutla ona bakıyordu. Artık ezmesi gereken bir umut.

Rio kısık bir sesle, "Buna ihtiyacım var," dedi. "Onu alacaksın. Sadece bana zaman ver."

"Bende değil."

"Yapabileceğim bir şey yok dostum. Duyar duymaz Shea'ya neler olduğunu anlatacağım ve sonra da aramayı ayarlayacağım."

Rio onayladığını mırıldandı ve aramayı sonlandırdı. Tamamen Grace'e dönmeden önce bile onun hayal kırıklığını hissedebiliyordu.

"Ne oldu?" Grace sesi titreyerek sordu. "O iyi mi? Neden onunla konuşamıyorum?"

Rio onun omuzlarını ellerinin arasına aldı ve sıktı. "Nathan onu güvenli bir yere götürdü. Sam, onlar gelir gelmez onunla konuşmak istediğini söyleyecek. Onunla konuşmak istediğini biliyorum Grace, ama burada öncelik senin güvenliğin -ikinizin de güvenliği-."

Cesurca yutkundu ama adam onun gözlerindeki kederi ve yıkımı görebiliyordu. Sonra arkasını döndü ve bahçeye bakan camın yanında durdu. Alnını cama yasladı, gözlerini kapattı ve sonra adam alnındaki gerginliğin dalgalandığını görebildi.

Huzursuz bir his ensesini sızlattı. Grace'i izlerken bakışları daraldı. Elleri cama bastırdı ve sonra toplar halinde kıvrıldı.

Gözlerini sıkıca kapattı ve tüm vücudu gerildi ve içe doğru eğildi. Küçük bir çığlık attı ve sonra . Gözyaşları gümüş izler halinde yanaklarından aşağı süzüldü. Döndü ve yere oturana kadar camdan aşağı kayd, bacaklarını göğsüne doğru çekti ve sessiz hıçkırıklar omuzlarını sarsarken yüzünü dizlerine gömdü.

BÖLÜM 18

Acı Grace'in kafasında yankılandı, acıdan kendisi sorumluydu çünkü kız kardeşine giden yolu tekrar açamayacağına inanmayı reddederek zorlamaya devam etmişti.

"Grace."

Adı usulca geldi. O kadar nazik ve sessizdi ki neredeyse duymayacaktı. Ama hissetti. Sıcak bir fırça gibi, zihnindeki karanlığın bir kısmını yatıştırıyordu. Kafasındaki vahşi, kaotik uğultuyu sakinleştiriyordu.

Başını güçlükle kaldırabildi ve Rio'nun önünde yere çömelmiş, endişeyle kaşlarını çatmış olduğunu gördü.

"Ne oldu? Ne oldu?" diye sordu.

Alnını bir kez daha dizlerine indirdi ve uzun, sakin nefesler aldı. "Yapamıyorum. Çok denedim ama olmuyor işte. Tanrım, Rio, ne yapacağım ben?"

"Orada olmayan ne?" diye sordu .

"Bağlantı," dedi hayal kırıklığı içinde. Başını kaldırdı ve adamın gözlerinin içine baktı, çaresizlik onu eziyordu. "Kız kardeşimle aramızdaki bağı yok ettim. O gitti. Hepsi gitti. Odaklanamıyorum. Kimseye ulaşamıyorum. Sanki zihnimde esneyen bir kara delik var ve beni tüketiyor."

Rio daha fazla bir Gey söylemek yerine ayağa kalktı ve elini bacaklarından çekmek için aĞağı uzandı. Kadın teslim olup onu ayağa kaldırmasına izin verene kadar yukarı doğru çekti.

"Ayakkabıya ihtiyacın var," dedi onu ana yaşam alanına doğru geri çekerken.

Tamamen şaşkın bir halde ona baktı. "Nereye gidiyoruz?"

Mutfaktan geçip oturma odasındaki dolaba doğru yürürken sessiz kaldı. Bir süre etrafı karıştırmak için kızın elini bıraktı ve sonra ona uyacak gibi görünen bir çift ayakkabıyla çıktı.

Onları kızın ayaklarının yanına, yere bıraktı. "Giy şunları."

Ne kaçırdığını merak ederek uzun bir süre öylece durdu ama adamın kararlı bakışını görünce içini çekti ve dediğini yaptı. İşi bittiğinde, arka girişin hemen içindeki silah rafına gitti ve raftan bir tabanca çekti. Bir şarjör taktı, diğer ikisini cebine attı ve sonra başka bir silaha uzandı. Ona da aynı muameleyi yaptıktan sonra bir omuz kılıfı taktı ve her iki tabancayı da cebine koydu.

Ona doğru bir bakış attı ve sonra odayı geçti, elini tuttu ve evin başka bir bölümüne doğru ilerledi.

Beynine yapışmış gibi görünen örümcek ağlarından kurtulmak için başını salladı. Bu tepkiyi neyin doğurduğunu hayal bile edemiyordu. "Rio, nereye gidiyoruz?"

"."

Bodrum gibi görünen bir yere inen kısa bir merdivenden indiler. Rio'nun durup bir düğmeye basması ve asansör kapılarının açılması onu şaşırttı. Rio onu içeri sokarken ağzı açık kaldı. Bir düğmeye daha bastı ve asansör aşağı inmeye başladı.

Aşağıyı düşünmemeye çalıştı, çünkü aşağısı yerin altındaydı. Hem de çok aşağılarda. Birden adamın onu infaz etmek için bir yere götürdüğü gibi histerik bir düşünceye kapıldı.

İndiklerinde etrafları tamamen karanlıkla çevriliydi. Gözleri alıştığında, ilerideki loş ışığı seçebiliyordu. Rio elini onunkinin içine soktu ve onu uzaktaki ışığa doğru yönlendirdi.

Işığın bir tünelin tavanındaki boru benzeri uzun bir açıklıktan geldiğini anlaması biraz zaman aldı.

Mağara gibi serin ve nemliydi ve içinde bulundukları şeyin gerçekten de bu olduğunu düşündü. İnsan yapımı ama yine de bir mağara. Hiç üşümemesine rağmen titredi ve Rio sanki sıcaklığını onunla paylaşmak istercesine otomatik olarak onu yanına çekti.

Bir kadın için bu tür şeyler yapan erkekler dönüp onları vurmazlar, değil mi? Kadının üşümüş olması neden umurunda olsun ki? Eğer ölmüş olsaydı, çoktan üşümüş olurdu. Dışarı taşmak üzere olan histerik kahkahasını bastırmak için öksürdü. Gerçekten de aklını kaçırmıştı.

Rio onu öldürmeyecekti. Yeterince fırsatı vardı. Üstelik Rio'nun ona ne kadar iyi davrandığı düşünülürken, böyle düşünmesi hiç de insafli değildi. Hayatını tehlikeye atmıştı. Ekibi kendi hayatını tehlikeye atmıştı. Ve burada tam bir korkak gibi davranıyordu çünkü adam onu yerin kim bilir kaç metre altındaki karanlık bir tünele götürüyordu.

Evden uzaklaştıklarından emin olana kadar aşağıya doğru devam ettiler. Yavaş yavaş yükseldiklerini de fark etmişti.

Uzaktan gelen belli belirsiz bir ses kaşlarını çatmasına neden oldu. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Attıkları her adımda biraz daha yükselen donuk bir uğultuydu bu.

Sonra bir kayanın arkasından gelen küçük bir ışık şeridi gördü. Havada belirgin bir farklılık vardı. Sis. Ses sudan geliyordu. Bir sürü su.

Rio onu ışığa doğru çekti ve o da bunun kayadaki bir açıklık olduğunu fark etti, görüş alanından iyice gizlenmişti. Dışarı baktığında, bir şelalenin arkasından çıktıklarını gördü.

Aklı başından gitmiş bir halde Rio'yu takip etti, bakışları yukarıdaki kayadan aşağıdaki havuza dökülen güzel suya takılmıştı. Büyük bir havuzun içinde duruyorlardı.

Şelalenin arkasında bir çukur ve kenarından geçerek akan sudan uzaklaşan küçük bir patika vardı.

"Vay canına," diye nefes aldı.

Rio gülümsedi ve onu patikaya doğru yönlendirdi. Sırtını kayaya dayadı ve spreyden ıslanmamak için ağır ağır dışarı çıktı. Dışarı çıktıktan sonra etraflarını çevreleyen sakin cennete baktı.

"Bu inanılmaz!"

"Öyle, değil mi? Burası benim özel kaçış yerim. Kendimi toparlamak istediğimde sık sık buraya gelirim."

Kendini toparlamak mı? Bu adam kalıcı olarak bir araya gelmiş gibi görünüyordu. En ufak bir çatlağı bile olan biri değildi, hele ki onun gördüğü hiç değildi. Sağlamdı. Güvenilirdi. Hesaplı ve... kendinden emin. Kadının ağzından kaçan kelime . Kendine güveniyordu ama kibirli bir pislik gibi değil. Yetkin olduğunu açıkça biliyordu - hayır, yetkin değil. Bu onu sadece yeterli gösteriyordu. O kesinlikle basit bir yeterlilik ve yeterliliğin ötesindeydi. O...

Bakışları onun üzerinde geziniyor, her ayrıntıyı inceliyordu. Davranışları, sessiz gücü ve soğukkanlılığı. Onda mıknaş gibi çeken bir şey vardı ve bunu neyin yaptığını bir türlü kestiremiyordu.

Bakışları adamın iki yanındaki silahlara kaydı ve sonra kaşlarını çatarak bir daire çizip dünyanın geri kalanıyla arasında bir engel gibi duran orman örtüsünü inceledi. Birdenbire o kadar da pastoral görünmeyen bir dünya. Kötülüğün dışarıda olduğunu bildiği halde. Onu takip ediyordu.

"Burada güvende miyiz?"

Rio onu patikadan aşağıya doğru çekti, havuzun dalgalandığı ve sonra araziye kesen küçük bir nehre açıldığı yer seviyesine indi.

"Hazırlıklı olmayı severim. Tünel şelalenin arkasına çıkıyor. Şelaleye ve havuza ulaşamayacağını söylemiyorum ama bu çok zor olurdu ve yakınlarda biri olsaydı kesinlikle bilirdim. Orman burada sık, hiç dokunulmamış.

Aşırı büyümüş ve suyun kenardan geldiği kaya yüzeyini çevreliyor. Havadan bile görünmüyor çünkü bu bölgede gölgelikler çok kalın. Yani yüzde yüz güvende miyiz? Ben asla o kadar saf değilim. Ama doksan dokuza oldukça yakın olduğumuzu söyleyebilirim."

Ona bir bakış atınca ağzının kenarının seğirdiğini gördü. Gözleri parladı ve sonra gülümsemesi genişledi. Araziyi inceleyen ciddi, çivi gibi sert adamdan aniden şakacı, neşeli bir değiş tokuşa dönüşmesi onu şaşkına çevirmişti.

Ona eliyle işaret etti. "Gel bakalım. Oturup şelalenin tadını çıkarmak için mükemmel bir yerim var."

Onu su kenarına kadar takip etti ve bir ağaç gövdesinden yapılmış bir bankı olduğunu gördü. Bu onu tamamen büyülemişti. Pürüzsüz ahşabın üzerine çöktü ve güzelliği ve huzuru içine çekerek derin bir nefes aldı. Adam onun yanına oturdu, bacakları neredeyse birbirine değiyordu. Uzun bir süre, tıpkı onun gibi, havuza dökülen suyun büyüleyici görüntüsüne baktı.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi.

Başını çevirdiğinde adamın kendisine o yoğun, karanlık gözlerle baktığını gördü, sanki ruhunun her katmanını soyuyormuş gibiydi.

"Gözlerinizi kapatın ve içinize odaklanın. Nerede olduğunuzu hayal edin. İyice bakın ama sonra gözlerinizi kapatın ve duyularınızla uzanın. Havayı koklayın. Sadece suyu değil, etrafınızdaki diğer sesleri de dinleyin. Teninizdeki buğuyu ve havanın sıcaklığını hissedin.

"Acıyı, korkuyu ve endişeyi aklından çıkar. Kız kardeşine ve yıllardır kullandığın o yola odaklan. O yol hala orada Grace. Sadece onu yeniden bulmalısın."

Gözleri donuklaştı ve sıcaklaştı. Onları ovuşturmak istedi ama zaten sahip olduğundan daha fazla duygu ifade etmek istemedi.

Rio sanki anlamış gibi onun yüzüne dokundu. "Telepati hakkında çok şey bildiğimi iddia etmiyorum. Shea ile tanışana kadar filmlerin dışında var olduğunu bile bilmiyordum. Ama zihnin maddeye üstünlüğünü anlıyorum. Güçlü olmak için zihninizin güçlü ve odaklanmış olması gerektiğini anlıyorum. Tıpkı vücudunuzun iyileşmesi gerektiği gibi iyileşmek zorunda. Zihin çok tuhaf bir şeydir. Beyninizi kendini ve sizi tam bir yıkımdan korumanın bir yolunu bulur. Sınırlarıydınız, bu yüzden koruyucu bir önlem olarak kapandı. Şimdi iyileşmesi ve kız kardeşinize giden yolların yeniden açılması için ona zaman tanimalısınız."

"Gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?" diye fısıldadı, umut etmekten korkuyordu ama kalbinin derinliklerinde bir kıpırtı hissetmeye başlamıştı bile. Kontrol edemediği o küçük heyecan patlamasını.

Umut öyle bir armağan ve lanetti ki, hepsi bir arada. "Birçok vardır ki şeylere dudak bükerek gibi Meditasyon. Ancak en güçlü savaşçı, bedeninin ancak zihni kadar güçlü olduğunu bilir. Fiziksel olarak daha zayıf bir kişi, zihinsel olarak daha güçlüyse çok daha güçlü bir rakibi yenebilir."

Adamın kendisine yaptığı gibi o da yanağına dokunmak için uzandı. "Nasıl bu kadar çok şey biliyorsun? Açıkladığında çok mantıklı geliyor. Kendimi o kadar da... deli hissetmiyorum."

Gülümsedi. "Sen deli değilsin Grace. Sadece hasar görmüşsün.

Ama sen hayatta kalan birisin ve bunu da atlatacaksın."

Tekrar şelaleye doğru döndü, kendini daha güvende hissediyordu. Biraz daha hafif ve evet, iyimser. En son ne zaman umut hissetmişti?

Etrafına bakındı, küçük cennet parçasının her ayrıntısını ezberledi ve sonra Rio'nun ona söylediği gibi yaptı ve gözlerini kapatarak tüm odağını içine yönlendirdi.

"Nefes alışını kontrol et," diye mırıldandı. "Al, ver, derin. Tut. Rahatla ve bırak. Vücudunun her bir parçasının gevşemesine odaklan ve sonra bunu gerçekleştir."

Sesi kısıldı ve uzaklaştı. Güzel çevresinin görüntüsüne tutundu ve sonra nefes aldı,

Suyun, bitkilerin, hatta toprağın kokusunu ve ardından egzotik bir çiçek gibi hafif tatlı bir kokuyu içine çekiyordu.

Yavaş yavaş suyun gürültüsünü diğer seslerden ayırmayı başardı ve onlara odaklandı. Kuşlar. Böcekler. Hatta uzaktan maymun sesine benzeyen bir şey bile geliyordu. Bir sürü kuş. Sesleri ayırt etmeye başladı, en az yarım düzine farklı kuş sesi

Yüzünü yukarı doğru çevirdi, hafif sisin cildinin üzerinden eserek onu serinlettiğini ve ferahlattığını hissetti.

Ve sonunda zihninin içine uzandı, kız kardeşine giden o yolu aramak için geçici olarak dışarı itti. Karanlık korkutucuydu ama pes etmedi.

Birkaç uzun dakika boyunca kendini sakın kalmaya zorladı. Zihnini saran o karanlığın içinde süzüldü ve onunla barışmaya çalıştı.

Orada oturduğu süre uzadıkça, karanlık ve sessizlik daha az baskın hale geldi. Gücsüz ve dehşete düşmüş hissetmek yerine, ılık bir yaz öğleden sonrasındaki güneş gibi üzerine huzur çöktü.

Ona tutundu. Sıkıca tutundu. Bırakmayı ve son ayların dehşetine yeniden dalmayı reddetti.

Boğucu korku, umutsuzluk ve hayal kırıklığından bir anlığına bile olsa kurtulmak, cennette birkaç saniye geçirmek demekti.

Orada ne kadar oturduğuna dair hiçbir bilgisi yoktu. Saatler ya da sadece birkaç dakika olabilirdi. Gözlerini yeniden açtığında Rio'yu hâlâ olduğu yerde oturmuş, uzaklara bakarken buldu. Sabırlı. Onu bekliyordu.

Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi başını çevirdi ve tek kaşını kaldırarak sordu. "Biraz daha iyi hissediyor musun?"

"Harikasın Rio. Senden harika bir terapist, yoga eğitmeni ya da meditasyon konusunda uzmanlaşmış biri olurdu. Ya da başka bir şey. Kahretsin, kendimi bile tanımıyorum. Şu anda yanımda olan bu adamla beni cehennemden kurtaran savaşçıyı bağdaştırmakta çok zorlanıyorum. İkisini zihnimde bir araya getiremiyorum."

"Biz de insanız," dedi ama sesinde hiçbir kınama yoktu. "Adamlarımın hepsi. Onlar en iyinin de en iyisi. Hiçbir yerde daha iyileri yok. Hayatım ve senin hayatın üzerine bahse girerim. Ama aynı zamanda çok insani bir yanları da var, kanla, ölümle ve korkuyla ilgisi olmayan bir yan."

"Aksini ima etmek istememiştim," dedi üzüntüyle. "Başın şimdi nasıl? Hâlâ ağrıyor mu? Gergin misin?"

Bir süre düşündükten sonra yavaşça başını salladı. "Ben iyiyim. Gerçekten. Kendimi biraz boş hissediyorum. Güzel bir şey. Sanki üzerimde hiçbir yük yokmuş gibi."

"Bu iyi bir şey. Bir sonraki adım bunun hakkında konuşmak."

İrkilerek bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Bunun hakkında konuşmak mı? Gerçekten de koltuk psikoloğu gibi konuşmaya başladın."

Savunmacı tepkiyi görmezden geldi ve başını yana eğerek kız derme çatma bankta kıpırdanana kadar baktı.

"Daha önce ne söyleyecektin? Çocuklar sana olan biten her şeyi sorarken. Seninle gerçekten ilgilenmediklerini ima ettin... Neye kadar Grace? Seni yavaş yavaş öldürdüklerini fark etmelerini sağlayacak ne oldu?"

Başını eğdi, utanç hemen zihnine doluştu. Sanki anıları uzaklaştırabilecekmış gibi gözlerini sıkıca kapattı. Ama anılar inatla yapışmış, o kısa süre içinde dönüştüğü kişinin acımasız bir hatırlatıcısı olmuşlardı.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu. "Artık sana zarar veremezler. Hayatta kaldın. Seni kırmadılar."

"Ama yaptılar!" diye patladı.

Gözyaşları, artık onlarla savaşacak gücü kalmayana kadar yandı. Yanaklarından aşağı asit izleri gibi süzülüyorlardı ve çığlık atma isteğini bastırdı. Tanrım, sadece bağırmak istiyordu.

Rio onun elini tuttu, avuç içi yukarı kalkana kadar usulca çevirdi ve o da hemen geri çekmeye çalıştı. Sıkıca tuttu, tutuşu acı verici değildi ama rahat da değildi.

Bileğinin üzerindeki ince, soluk çizgide bir yol izledi. İyileşmesi uzun zaman almıştı, yara o kadar vahşiydi ki. Parmaklarını sıkı bir yumruk haline getirdi, bileği adamın kavrayışında esnedi. Sanki onun bu konuyu kapatmasını istiyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Burada ne oldu Grace?" diye sordu sessizce. "Diğer bileğinde de neredeyse aynı iz var. İyileşme yeteneğin göz önüne alındığında, bunlar korkunç yaralar olmalı."

"Beni kırdılar," dedi tekrar, sesi yenik ve kısıktı. "Tanrım, Rio, çok korkunçtu. Kendimi öldürmeye çalıştım. Yaptığım şeyden çok utandım. Neredeyse beni kurtaramıyorlardı. Bana birkaç dakika daha geç ulaşırsanız, çok fazla kan kaybedecektim ve beni en çok utandıran şey, tekrar kendime geldiğimde, ilk düşüncem başaramadığım için üzgün olduğumdu. Ama Tanrım, ben değildim. Yemin ben değildim ama yine de başarılı olmayı dilemekten kendimi alamadım."

Tüm elini onunkine doladı ve başparmağını hâlâ iyileşmekte olan yara izinin üzerinde gezdirdi.

"Ne oldu?"

"Bu bir sınavdı," dedi acı acı. "Zaten çok şey yaşamıştım. Zihinsel ve fiziksel olarak tükenmiştim. Sürekli ağrı içindeydim. Bir düzine farklı hastalıktan dolayı hastaydım. Nefes almak bile acı veriyordu."

"Ne tür bir test?" diye nazikçe sordu.

"Kendisi için tehlike arz ettiği için akıl hastanesine yatırılmış bir kadını getirdiler. Akıl hastasıydı ve intihara meyilliydi. Daha önce birçok kez kendini öldürmeye çalışmıştı ve sürekli gözetim altındaydı ve ağır ilaç tedavisi görüyordu. Onu bana getirdiler ve onu iyileştirmem için beni zorladılar."

"Oh, Grace."

Ses tonu kederle doluydu. Adam kızın bileğini okşamaya devam etti ve kız az önceki kadar umursamadığını fark etti.

"Cehennem gibiydi," diye fısıldadı. "Hiç böyle bir çaresizlik hissetmemiştim. Çok bunaltıcıydı, dalga dalga üzerime geliyordu. Seslerin hepsi bana değersiz olduğumu, bir hiç olduğumu ve kendimi öldürerek dünyaya iyilik yapmış olacağımı söylüyordu. Yaşamaya layık değildim.

"Başta karşı koydum. Onu ele geçirenin o olduğunu biliyordum. Ben olmadığımı biliyordum. Ama bir süre sonra artık benim başladığım ve onun bittiği yeri ayırt edemez oldum. Tek duyduğum ölmem gerektiği idi, ölmem gerektiği idi."

"Özür dilerim," dedi Rio, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. "Tatlım, çok özür dilerim."

"Karyolanın parçalarından birini sökmeyi başardım. Üzerinde bir uç vardı ve onu bileklerime batırdım ve deriyi yırtmaya başladım. Bu artık görmezden gelemeyeceğim bir dürtüydü. Karşı koyamıyordum. Kafamın içindeki hayaletler tarafından oynatılan bir kuklaya dönüşene kadar beni ele geçirdi.

"Beni bulduklarında neredeyse baygındım ve onlara yalvardım, ölmeme izin vermeleri için yalvardım."

Rio ona doğru uzandı ve dikkatle kollarına çekti. Saçlarını parmaklarının arasında düzeltti ve o yaşadığı dehşeti anlatırken ona sarıldı.

"Beni utandıran şey, bunun ben olmadığımı bilmeme rağmen yine de ölmek istememdi. Vazgeçtim. Pes ettim ve korkakça bir çıkış yolu bulmaya çalıştım."

Yüzünü onun omzuna çevirdi ve sonra kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı. Onu göğsüne daha sıkı bir şekilde sabitleyebilmek için pozisyonunu ayarladı.

Bir süre sonra onu çekti, ellerini yüzünü çerçevelemek için yukarı kaldırdı ve sonra eğildi, ağzı onunkine yaklaştı. Gözlerini kırptırdı ve sonra nefesini tuttu, olmak üzere olan şey karşısında şok olmuştu. Bunu bu kadar çok istediği için şok olmuştu.

Dudakları onunkilere dokundu. Sıcak, şehvetli. Elektrik. Adam daha fazla bastırıp hafif bir basınç uygulayarak ağızlarını birleştirdiğinde tüm vücudunu bir ürperti kapladı.

Elleri teninde bir damga gibiydi, duyularına sevgi dolu bir saldırı için onu tutuyordu.

Sonra öpücüğü derinleştirdi, dili kızın ağzının kenarında gezindi. Bir, iki kez, sıcak fırça kızın ağzına girmeye çalışıyordu.

Nefes nefese bir iç çekişle teslim oldu ve ona doğru eğildi.

Bu, kız kardeşiyle arasındaki telepatik bağ dışında herhangi biriyle kurduğu en yakın bağıdı. Bunu arzuluyordu. Basit bir yakınlık. Bir şefkat jesti. En azından bir an için önemli olduğunu bilmek.

Nefes alışları . Kesik kesik, düzensiz ve sarsıntılı.

Artık orada hareketsiz bir katılımcı olarak oturmakla yetinmiyordu. Ona dokunmak istiyordu. Onun tadına bakmak istiyordu. Görebildiği, koklayabildiği ya da hissedebildiği tek şey o olana kadar onu duyularının içine çekmek istiyordu.

Sonunda adam uzaklaştığında, kadın sersemlemişti. Dengesizdi. Sanki bir dalga tarafından devrilmiş ve henüz kendine gelememişti.

Nazikçe saçlarını okşadı, gözlerine şefkatle bakarken her iki elini de başının kenarlarında gezdirdi.

"Sen olağanüstü bir kadınsın Grace. Sadece hayatta kalmadın. Üstesinden geldin. Hayal bile edilemeyecek bir cehennemden geçtin ve yine de savaşıarak geri döndün."

Ona doğru eğildi ve dokunuşundan aldığı zevkle gözlerini kapattı.

Dudaklarını en nazik öpücüklerle Grace'in alnına bastırdı. "Seninle sevişeceğim Grace. Hemen şimdi değil. Sana baskı yapmayacağım ya da bunu aceleye getirmeyeceğim. Ama seni o güvenlik kamerasında gördüğüm andan itibaren benim oldun. Bunun için hiçbir açıklamam yok. Bağlantıyı tam olarak anlamıyorum bile. Ama var ve bence sen de hissediyorsun. Doğru an gelene kadar beklemeye hazırım ama sen benimsin."

Beyni cızırdadı ve neredeyse kısa devre yapacaktı. Sözlerinin şokuyla ağzı açık bir şekilde ona baktı.

Onun bu cesur açıklaması karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. Bu bir soru ya da hüsnükuruntu bile değildi. Bunu adamlarına emir verir gibi kesin bir dille ifade etmişti.

Ve adamın ona bakma şekli... Eğer adamın söylediklerinin doğruluğu konusunda bir şüphesi varsa, gözlerindeki bakış her bir kelimesinde ciddi olduğuna onu ikna etti.

Kalbinin derinliklerinde bir sızı başladı. Daha derinde, ruhunun derinliklerinde. Özlem hızlı ve delici bir şekilde yükseldi. Ne zamandır bir erkekle böyle bir yakınlık kurmayı hayal ediyordu? Sırlarını öğrenmesi konusunda endişelenmesine gerek olmayan biriyle.

Rio zaten biliyordu. Kabul etmişti. Onun olduğunu söylemişti.

Hiçbir zaman gerçek anlamda kimseye ait olmamıştı. Ebeveynleri olduklarını iddia eden ve hayatının çoğunda onu yetiştiren insanlara bile. Sadece Shea'ya sahipti. Başka hiç kimse ona yaklaşamamıştı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye çıkmayı başardı sonunda.

Rio'nun gülümsemesi nazik ama kendinden emindi. "Söyleyecek hiçbir şey yok Grace. Sen benimsin. En başından beri benimdin. Seni eve getiren adam olmaya karar verdiğimde hiç şansın yoktu."

BÖLÜM 19

GRACE'in başı dönüyordu, ayakları üzerinde duramıyordu ve kız kardeşiyle olan başarısız bağlantısından dolayı duyduğu acı ya da üzüntü gitmişti. Zihni Rio'nun cesur açıklamasıyla çalkalanıyordu.

Bu ne anlama geliyordu?

Tam olarak ne anlama geliyordu?

Bunun sonuçlarını ya da nedenlerini kavramaya bile başlayamıyordu. Geçen yıldan önce, yeterince çekici bir kadın olduğunu söyleyebilirdi. Herhangi bir kadın kendini gerçekten güzel bulur muydu? Ama Grace'in ciddi bir saygı sorunu yoktu. Sadece herhangi bir kişisel ilişki söz konusu olduğunda utangaç ve beceriksizdi.

Shea'yla birlikte büyüdükleri için Grace'in arkadaşlıklar kurması ya da erkek arkadaş edinmesi için hiçbir fırsat olmamıştı.

Ama son bir yılda gücünden çok şey kaybetmişti. Tonunu. Her zaman bağlı kaldığı fitness rejimi hiç şüphesiz onu kurtarmıştı çünkü eğer girdiği kadar güçlü olmasaydı, hayal bile edilemeyecek bir şeyden sağ çıkacak kadar güçlü olamazdı.

Artık daha zayıftı. Yıpranmıştı. Korku ve yorgunluk etrafını sarmış gibiydi. Erkekler ürkek küçük farelerden etkilenmiyordu, değil mi? En azından kendini öldürmeye çalışmış ve bunu başaramadığı için üzgün olan tam bir akıl hastası değil, dengeli birini istiyorlardı.

Tüm bunların yanı sıra, kadın ya da erkek herhangi bir şeyi nasıl düşünebilirdi ki!

Rio onun yüzünün kenarlarını okşadı. "Bütün bunları seni korkutmak için söylemedim Grace. Kurnazlık ve incelik hiçbir zaman suçlanmadığım iki şeydir. Ben açık sözlüyümdür ve oyun oynamayı sevmem. Bildiğim tek yol bu, bu yüzden seni huzursuz ediyorsa özür dilerim."

Buna verecek bir cevabı bile yoktu. Ne söyleyebilirdi ki zaten?

Kızın dudaklarına bir öpücük daha kondurdu ve sonra onu şelaleye giden patikaya doğru çevirerek kendisine ne cevap vermesi gerektiği sorununu çözdü.

"Geri dönmeliyiz. Burası güvenli olsa da seni uzun süre açıkta bırakmak istemiyorum. Yine de konuştuğumuz şeyler üzerinde çalışmanı istiyorum. Meditasyonu ve sana verdiğim zihinsel egzersizleri dene. Kız kardeşinle aradaki yolu yeniden kurmak için çalışmaya devam et. Zamanla düzelecektir."

Şelalenin arka tarafındaki ilerleyişini durdurması için onun elini çekti. Adam yüzünde meraklı bir ifadeyle döndüğünde, parmak uçlarına doğru eğildi ve kendi öpücüğünü başlattı.

Utangaç, garipti ve Rio'nunki kadar ayak parmaklarını kıvrırmıyordu. Aslında, dudaklarını onunkilere değdirdiğinde yeterince hızlı geri çekilemedi.

Ama onun bariz deneyimsizliğine hiç aldırıyor gibiydi. Yüz ifadesi şaşkınlıktan tam bir memnuniyete dönüştü.

"Teşekkür ," dedi ciddi bir tonda. Adam soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Her şey için." Kolunu şelaleye ve çevresindeki alana doğru uzattı. "Bunun için. Anlayışınız için. Beni kurtarmak için bu kadar çok şeyi riske attığın için. Bana yardım etmek istediğin ve en kötüsüne inanmadığın ya da yaptığım şeyler için beni yargılamadığın için. Hissettiğim minnettarlığı nasıl ifade edeceğimi bile bilmiyorum, ama bundan daha fazlası var ve tüm hissettiklerimi size açıklayacak kelimelerim yok. Sadece bunu bilmeni istiyorum, buna ihtiyacım var."

"Neyi bilmeni istediğimi biliyor musun?" Rio ciddiyetle sordu. Alnını kırıştırdı ve başını yana eğdi. "Ne?"

Parmağının ucuyla kızın burnuna dokundu. "Ne kadar özel olduğunu bilmeni istiyorum Grace Peterson. Sanırım buna uzun zamandır inanmıyorsun. Belki de hiç inanmadın. Ama ben görüyorum ve şimdi senin de görmeni istiyorum."

Bu çok fazlaydı. Onun içine nasıl ulaşabilir ve en çok neye ihtiyacı olduğunu nasıl görebilirdi? Ona inanacak birine. Onu kullanmaya çalışmayan biri. Onun özel olduğunu düşünen biri, güçlerinden dolayı değil, sadece Grace Peterson olduğu için.

"Seni tekrar öpeceğim," diye fısıldadı.

Gözleri karardı ve hareketsiz kaldı. Elini uzatıp parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Elbette, senin merhametine sığınıyorum."

Çekingen bir şekilde, parmak uçlarında yükselirken göğüsleri göğsüne değene kadar ona doğru eğildi. Ama sonra elleri onun beline dolandı, arkasındaki kıvrımın üzerinden aşağı kaydı ve onunla buluşmak için eğildi.

Onu bir kez öptü ama bu kısa temas onu tatmin etmemişti. Daha fazlasını istiyordu. Bu sefer keşfetmek istiyordu. Daha önce adam her şeyi yapmıştı ve kadın orada öylece durmuş, sersemlemiş ve yoğunluğun altında ezilmişti.

Bu sefer yavaş ve uzun sürmesini istiyordu. Onun tadına bakmak istedi. Acele etmedi ve bu kadar yakın olmanın, ellerinin vücudunda olmasının tadını çıkardı.

Onu tekrar öptü, bu kez dudaklarını onunkilere bastırdı. Endişeyle dilinin ucunu adamın ağzının gezdirdi. Adamın dudakları hemen aralandı ve onu içeri doğru çekmeye başladı.

Kıpırdamadan durdu, görünüşe göre onun liderliği ele almasına izin vermekten memnundu. Onu sabit tuttu, elleri hala sahiplenici bir şekilde

ama adam hareket etmedi. Ağzını nazikçe keşfetmeye devam ederken bir kası bile oynamadı.

Kendine güvenini kazanarak ve biraz daha cesur hissederek uzandı ve parmaklarını adamın saçlarında gezdirmek istedi. Bugün gevşekti ve ensesinde at kuyruğu şeklinde bağlanmamıştı.

Saçları uzun ve ipeksiydi, sadece omuzlarının üst kısmını okşuyordu. Hafif bir dalgalanma vardı, sadece onu asi yapmaya yetecek kadar, ama gerçekten kıvırcık olmaktan uzaktı.

Saç tellerinin parmaklarının arasından kaymasına izin verdi ve sonunda cesaretini toplayıp ellerini adamın göğsüne indirdi. Kasları esnerken ve yuvarlanırken parmaklarının altındaki deri dalgalandı. Geniş omuzları titriyor gibiydi ve nefes alış verişini sakın bir halden daha düzensiz, hızlı bir kesik kesikliğe dönüştü.

Kadın yavaşça geri çekildi ama adam onu tutmaktan vazgeçmedi. Ellerini kızın arkasında tutmaya devam etti ve kızın geri attığı adımı geri aldı.

"Benden faydalanman hoşuma gidiyor," dedi hafif bir sırıtışla. "Canın ne zaman isterse bunu tekrar yapmaktan çekinme."

Yanakları anında kızardı ve başını eğdi.

Kıkırdadı ve tutuşunu bıraktı, parmakları nihayet yanlarına düşmeden önce kalçalarının üzerinde kayıyordu. Sonra bir elini tekrar kaldırdı, bir parmağını çenesinin altına soktu ve başını nazikçe tekrar yukarı doğru itti.

"Sen benimsin," diye tekrarladı. "Oraya varacağız Grace. 'Orası' nerede, henüz tam olarak emin değilim ama oraya birlikte gideceğiz."

Çoktan yok olduğunu düşündüğü cesaretinin her zerresini toplayarak yavaşça başını salladı, az önce dünyayı karşısına almış gibi hissediyordu.

Gözleri vahşi bir ışıkla parlıyordu. Zaferle parlıyorlardı ve gülümsemesi tam bir memnuniyet ifadesiydi. Zorlu bir savaştan galip çıkan birinin bakışıydı bu. Sadece o zor bir fetih olmamıştı.

Aralarında ne olursa olsun. Karşılaştıkları tehlikeler ne olursa olsun. Yarın ne olursa olsun. Bugün, neredeyse sessiz bir anlaşmayla birbirlerine bağlıydılar. Belki de tanışmalarından önce oluşmuş ve onu ölümün eşiğinden döndürdüğünde kesinlikle pekişmiş bir bağ.

Önemli olan şu anda yalnız olmamasıydı. Artık körü körüne koşmuyordu ve korkudan aklını kaçırmıştı. Bir duruş sergilemenin zamanı gelmişti ve bu adam onun yanında olacaktı.

Nasıl kaybedebilir ki?

BÖLÜM 20

"**Ne** yapacağız Rio?" Grace koltuktaki tüneğinden sordu.

Köşeye yerleşmişti, bağdaş kurmuş oturuyordu ve etrafı dolgun yastıklarla çevriliydi. Burası onun yuvasıydı, içine gömüldüğü ve yakın zamanda terk etmek istemediği bir yuva.

Diğerleri belli aralıklarla süzülüyordu. Diego yüzmeye gitmişti ve Grace mayolu adamı oldukça iyi görebiliyordu. Görünüşüne bakılırsa sıkı bir fitness rejimi uyguluyordu. Diğer adamların fizik açısından eksik oldukları düşünülemezdi ama Diego... Ona bakmak çok güzeldi.

Terrence, kas tişörtü ve spor şortuyla Diego'nun peşinden içeri girmişti. Kolları yerine kullandığı kocaman ağaç gövdeleri gözlerini kamaştırmıştı. Kahretsin, kasları kaslıydı. Kasıla kasıla yürümüyordu ve bu doğuştan gelen bir ukalalıktan kaynaklanmıyordu. Hayır, adam o kadar iriydi ki hareket ettiğinde sallanıyordu.

Decker, Alton ve Browning devriyedeydi ya da Diego mutfaktan geçerken öyle söylemişti.

Rio mutfakta durduğu yerden başını kaldırıp kesme tahtasında sebze doğramaya başladı. Bu belalı savaşçının mutfakta dolaşmak gibi ev işlerini yaparken bu kadar rahat görünmesi şaşırtıcıydı. Ve hemen fark ettiği bir şey vardı ki, o da adamın tüm eşyalarına titizlikle bakıyor olmasıydı. İster asılı bir havlu olsun

ya da buzdolabındaki parmak izlerinin silinmesi.

Hiçbir şeyin öylece durmasına izin vermezdi. Dahası, sanki adamlarını beklentilerine göre eğitmiş gibiydi çünkü onlar ağırlıklarını taşıyorlardı. Ekip ona iyi yağlanmış bir makineyi hatırlatıyordu. Pürüzsüz. Kusursuz. Sanki birbirlerinin zihinlerini okuyorlarmış gibi.

Bu düşünce onu gülümsetti. Belki de telepatiye sahip olanlar onlardı. Bu harika olmaz mıydı?

"Grace?"

Gözlerini kırptırdı ve beklentiyle kendisine bakan Rio'ya yeniden odaklandı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, onun adını ilk kez söylememiştir. Kadın onu ve adamlarını analiz ederken, Rio onun dikkatini çekmeye çalışıyordu.

"İşte buradasın," dedi kadın bakışlarını bulduğunda.

Kızardı. "Özür dilerim. Ne dedin sen?"

Eğlenerek başını salladı. "Bana ne yapacağımızı sordun. Ben sadece neyi kastettiğinizi sordum."

Bir an kaşlarını çatı, ne demek istediğini tam olarak hatırlamıyordu. Ama sonra adamlarıyla ilgili gözlemlediklerini ve her şeyin çok sıradan ve gündelik görüldüğü gerçeğini düşününce, amacının bu olduğunu fark etti.

Bir elini salladı ve sanki düşüncelerini ifade ediyormuş gibi odanın içinde bir hareket yaptı. "Ne yapacağımızı soruyordum. Şimdi, yani. Amerika'dan ayrıldık. Buraya geldik. Şimdi ne yapacağız? Shea'yı ne zaman göreceğim? Güvendeyiz dediniz ama ben hiç güvende olacak mıyım? Senin ve ekibinin yaptıklarını ne kadar takdir etsem de -asla unutmayacağım-beni sonsuza kadar burada bir balonun içinde tutamazsın. Senin bir hayatın var. Benim pek bir hayatım yok ama bir gün olsun istiyorum."

Rio tezgâhın etrafında yürüdü. Rio'nun oturduğu yere geleceğini düşündü ama adam sadece sırtını bara yasladı, başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine sokmuş onu inceliyordu.

"Bu iyi bir soru. Henüz tam olarak emin değilim."

Kaşları çatıldı. Söyleyeceğini düşündüğü şey bu değildi. Ama o zaman ona yalan söylememişti. Bir kez bile. Ne kadar acı olursa olsun onu gerçeklerden korumamıştı. Sahte umutlar vermemiş ve sorunların etrafından dolaşmamıştı.

Yastıklardan birini göğsüne bastırdı ve çenesi yastığın sert kenarına dayanana kadar öne eğildi. "Yine mi gidiyoruz?"

Her nasılsa buradan ayrılma düşüncesi endişe seviyesinin hızla yükselmesine neden oldu. Yirmi dört saatten az bir süredir orada olduğunu düşünürsek bu aptalcaydı. Ama burada kendini güvende hissediyordu. Ve uzun zamandır hislerini tanımlamak için kullanabileceği bir kelime olmamıştı. Beş dakikalığına da olsa gardını indirebilmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

Rio başını salladı. "Hayır. En azından henüz değil. Bazı duyumlarım var. Birkaç iyilik isteyeceğim. Şu anda bildiğim tek şey Titan'ın senin peşinde olduğu. Sam'i Shea'nın güvende olduğundan ve her şeye hazırlıklı olduklarından emin olması için uyardım."

Kaşları çatık bir şekilde bir araya geldi. "Sam. O senin patronun, değil mi? KGI'yi yöneten kişi? Nathan'ın ağabeyi değil mi?" Ve sonra tamamen alakasız bir düşünce geldi. Bu düşünce onu şaşırttı ve bir anlığına felç etti.

Rio'ya baktı, parmakları sıkı yumaklar halinde düğümlenmişti. "Shea çoktan evlendi mi? Nathan'la birlikte olduklarını söylemiştin. Onu sevdiğini."

Kız kardeşinin düğününü kaçırmış olma fikri dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Gözyaşlarına boğulmamak için her şeyini ortaya koyması gerekiyordu. Onu tutan tek şey, eğer başlarsa duramayacağını bilmesiydi. Bu bardağı taşıran son damla olacaktı. Shea ile artık tamamen ayrı hayatlar yaşadıklarının bir kanıtı daha.

Rio bu kez Grace'in oturduğu kanepeye doğru ilerledi. Dizlerine kalçasıyla dokunarak hafifçe eğildi. Ellerinden birini tuttu ve parmaklarını nazikçe açtı. Sonra uzandı, elini yanağından yukarı kaydırıp ve sanki gözyaşı olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi başparmağını gözünün köşesinde gezdirdi. Bu hareket onu tekrar yukarı bakmaya ve adamın bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Sensiz evlenmezdi," dedi alçak bir sesle. "Tek sensin. lanet eve geri döndü çünkü orada olduğunu biliyordu, başının belada olduğunu biliyordu ve seni kurtarmak için her şeyi yapardı.

"Kendini suçlu hissediyordu çünkü güvenli bir yerdeydi, etrafı onu önemseyen insanlarla çevriliydi ve sizin nerede olduğunuza dair hiçbir fikri yoktu. Eğer korkmuş ve yalnızsanız. Acı çekiyorsanız ya da tehlikedeymeniz. Sürekli size ulaşmaya çalışırdı. Seni bulmak için ekibime liderlik etmeye gönüllü olduğumda, seni güvende tutmam için bana yalvardı. Tek istediği senin eve dönmen. Onunla birlikte."

Gözleri yaşardı ama acıyla gülümsedi, söz konusu sevdiği insanlar olduğunda Shea'nın ne kadar acımasız olduğunu çok iyi biliyordu. Grace bir yaş büyük olmasına rağmen Shea çok korumacıydı. Ama birçok açıdan Shea daha... Grace hangi kelimeyi aradığından emin değildi. Geçen yıl yaşananlar Shea'yı dramatik bir şekilde değiştirmişti. Artık o tatlı, naif, yumuşak, karıncayı bile incitmeyen kadın . Daha sert ve alaycıydı ve Grace bu değişiklikler yüzünden durmadan endişeleniyordu.

"Bana Nathan ve ailesinden bahset," dedi, sesinde hâlâ acı vardı. Hem de ruhunda. "Ona iyi davranıyorlar mı? O mutlu mu? Onun için en iyisini istiyorum. O çok şey hak ediyor. Ailemiz öldürüldüğünde ona affedilemeyecek şeyler söyledim. Ama o olmasaydı, o evden canlı çıkabileceğimizden şüpheliyim. Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Ve sevilmesini."

Rio kolunu kanepenin arkasına uzattı, kadının omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekerek

omzunun altına yerleşmişti.

"Nathan ona tapıyor. Ben pek bir şey bilmiyorum. Onunla Tennessee'ye döndükten kısa bir süre sonra ayrıldım. Onun ilk endişesi ve önceliği sendin. Oregon'dan ayrılmak istemedi çünkü senin yakınlarda bir yerde olduğundan çok emindi. Ama Nathan onu oradan çıkarmış, çıkarması gerektiği gibi, ve onu güvende tutabileceği bir yere götürmüş.

"Nathan ve dolayısıyla Sam ona bir söz verdi. KGI tarafından yerine getirilen bir söz, seni eve getirmek için ne gerekiyorsa yapacağımıza dair. Sen güvende olana kadar vazgeçmeyeceğimize dair. Görevi ben istedim."

"Neden?" diye fısıldadı.

"Çünkü güvenlik kamerası görüntülerine baktığımda gözlerinde korku olan savunmasız bir kadın gördüm. Ama aynı zamanda savaşçı ve güçlü bir kadın da gördüm. Daha iyi tanımak birini gördüm. Onu ilk gördüğüm andan itibaren benim olduğunu düşündüğüm birini gördüm."

Grace başı dönene kadar nefesini tuttu ve sonra onu dizlerine kadar zayıflatan uzun bir nefesle bıraktı.

"Nathan'a gelince, zor bir dönem geçirdi. Shea'nın ona yardım ettiği bir zaman. Onu kurtardı. İki ay boyunca Afganistan'da esir tutuldu ve sonunda onun yardımıyla kaçabildi. KGI ona ulaşabildi çünkü Shea bilgi almamıza yardım etti. Ama o sağlam biri. O ve Shea'nın iyileşmesi gereken çok şey var ama bunu birlikte yapacaklar. Onları levyyle ayırabileceğinizi sanmıyorum. Ruh eşi kavramı yüksek sesle söylendiğinde biraz sevimsiz kaçıyor ama aralarında var olan bağ için başka bir kelime yok."

"Kulağa sevimsiz gelmiyor," dedi usulca. "Kulağa harika geliyor."

"O emin ellerde, Grace. Yemin ederim. Nathan ona bir şey olmasına asla izin vermez. Onun için ölür. Onun için duvara kadar gitmeye hazır beş ağabeyi var ve bir de Steele'in ekibi ve benim ekibim var. Kime güveneceğim ve kime ailem diyeceğim konusunda oldukça seçiciyimdir ama birine ailem diyecek olsam bu Kelly'ler olurdu."

"Kulağa harika geliyorlar," dedi hüzünle. "Sen onları seveceksin, onlar da seni sevecek."

Bir an kaşlarını çattı çünkü gerçek gibi görünmüyorlardı. Sadece bir sohbet konusuydu ama bir gün... Bir gün kız kardeşini tekrar görecekti ve Shea Nathan'la evlenirse onlar da bir nevi kendi ailesi olacaktı. Bu büyük, koruyucu aileye sahip olma fikri aklının alabileceği bir şey değildi.

Ama kulağa o kadar hoş geliyordu ki, göğsü ağrıyordu.

Ama onun değillerdi. Shea'nındı. Shea'nın Nathan'ı vardı. Grace kız kardeşi için vahşice mutluydu. Ve rahatlamıştı. Ama aynı zamanda kıskanıyordu çünkü Shea'nın sahip olduğu şeylere sahip olmayı o kadar çok istiyordu ki.

Sevgi. Rahatlık. İstikrar. Normal bir hayat. Kahkaha. Çocuklar.

Büyük bir aile. Nefes alabilmek. Gülümsemek. Korkusuz bir hayat.

Gözlerini kapattı, tekrar uzandı, kız kardeşine duyduğu özlem elle tutulur, nefes alan bir varlıktı.

Shea. Lütfen orada ol.

Kısa bir an için zihninde bir yankı duyduğuna yemin etti. Sadece zayıf bir çağrı. Shea'ya çok benziyordu. Sanki Shea onun adını söylüyordu. Ve aynı hızla kayboldu.

Ama bu his devam etti ve Grace zihnine sızan rahatlığı hissederek üzüntüsünün bir kısmını yatıştırdı.

Gözlerini açtığında Rio'nun ona baktığını gördü, bakışları çok yumuşak ve anlayışlıydı.

"Oradaydı," dedi Grace, sesi çatlayarak. "Bir an için onu duyduğuma yemin edebilirim. Belki hayal ettim ama yemin ederim onu hissettim."

Ellerini kollarında ovuşturdu ve sonra sanki sıkıca sarılarak kız kardeşinin kalıcı aurasının solmasını engelleyebilecekmiş gibi kollarını kendi etrafında sardı.

Rio onu kucağına daha da çekerek göğsüne sıkıca bastırdı. Yanağını soluk tişörtüne yasladı, onun sunduğu sıcaklığı ve rahatlığı içine çekti. Adam yanağını onun başının üstüne yasladı.

"Oraya varacaksın Grace. Şimdiden büyük bir gelişme gösteriyorsun. Daha birkaç gün önce ölmesine izin vermem için bana yalvaran o yenilmiş, çökmüş kadına hiç benzemiyorsun. O lanet dağlardan kırık bir kol, kırık kaburgalar ve akıl almaz zihinsel ve fiziksel zorlanmalarla kendi gücünle çıktın. Senin yaptığını yapamayacak adamlarla birlikte görev yaptım, bu yüzden kendini biraz rahat bırak."

Gülümsedi ve sert azarlamayı sırtına hafifçe vurulmuş bir darbe gibi kabul etti. Rio'nun hırçın ve otoriter olmasını seviyordu.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu, konuşmayı tam bir döngüye sokarak.

Rio elini kızın saçlarında gezdirerek saç telleriyle oynadı. "Bekliyoruz."

Onun bakışlarıyla buluşabilmek için ayağa kalktı. "Ne için?" Adam ona ciddiyetle baktı, sözleri her zamanki gibi açıktı.

"Ayrılmak için güvenli olana ya da onlar ellerini gösterene kadar bekleyeceğiz. Ya savaşı onlara getireceğiz ya da onların savaşı bize getirmesine izin vereceğiz. Öyle ya da böyle, savaş yaklaşıyor. Mesele sadece ne zaman ve nerede olacağı."

Grace nefesini içine çekti ve titrememeye çalıştı ama bunu başaramadığını biliyordu.

"Titan bu kadar tehlikeli mi?"

"Titan kurallara göre oynamaz," dedi Rio kesin bir ifadeyle. "Onların dünyasında tek kural kendi koyduklarıdır. Başarısızlık bir seçenek değildir. Onlar yalnızca hedeflerine nasıl ulaşacaklarını bilirler. Bu durumda hedefleri sizsiniz."

Çaresizlik onu kavradı, nefesini ciğerlerinden çekip aldı. "O zaman yapacak ne var? Bu kadar yenilmezlerse onlarla nasıl savaşabiliriz?"

"Yenilemeyeceklerini söylemedim. Sadece ciddi bir tehdit olduklarını söylüyorum. Bunu anlamanızı istiyorum. Bunu bilmenizi. Yaşayın. Nefes alın. Gardınızı bir an bile düşürmeyin."

"Yani onları yenebilir miyiz?"

Umudunu sesinden uzak tutmaya çalıştı çünkü umutsuz görünmek istemiyordu - hissettiği şey bu olsa bile.

Rio ciddi bir ses tonuyla, "Başka seçeneğimiz yok," dedi. "KGI'nın kaynakları var ama biz bölünmüş durumdayız. Shea'yı bırakamayız ve ben de seni bırakmayacağıma eminim. Bu da demek oluyor ki yarımız Titan'ın tamamıyla karşı karşıya gelecek. Ama bilmen gereken bir diğer şey de KGI'ın kaybetmeyeceği. Daha yürekli, kararlı ve cesur başka bir grup adam yok. Her yerde. Biz savaşıyoruz çünkü yaptığımız işe inanırız. Titan savaşıyor çünkü bunun için para alıyorlar."

Karnında kıvrılıp çukurlaşan gerginlik gevşedi ve yavaş yavaş uzaklaştı. Yüzünün sert hatlarına dokunmak için uzandı.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Bir kaşını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Bence sen de oldukça özel birisin."

Sanki nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi tedirgin görünüyordu. Ve kadın ona gerçekten bir şans vermedi. Eğildi, yanağını kavradı ve onu öpebilmek için çevirdi.

Her nasılsa onunlayken daha cesurdu. Kendine daha çok güveniyordu. Onun hakkında söylediği her şeye inanıyordu. Onu bunlara inandırdı. Onu değerli hissettirdi.

Hayatının hiçbir döneminde bir erkekle birlikte olmayı, basit kız fantezilerinin ve seks konusunda biraz daha cüretkâr olan Shea ile kıkırdayarak yaptığı sohbetlerin ötesinde düşünmemişti.

Grace çok çekingendi. Yakınlaşmaktan çok korkuyordu, ancak tekrar taşınma zamanı geldiğinde ailesi tarafından çekiştiriliyordu. Köklere ve bir ilişkiye özlem duyuyordu ama elinden alınacağı korkusuyla bir ilişki kurmaya çalışmaktan ölesiye korkuyordu.

Muhtemelen şimdi de zamanı değildi ama ne zaman kendini kadar güvende hissetmişti ki? Rio onu sadece

fiziksel olarak güvende ve emniyette hissetmek. Bu fiziksel korumadan daha fazlasıydı. Bir şekilde ona kendini bütün hissettiriyordu. Canlı. Canlı.

Ona değer verildiğini hissettirdi.

Yukarı doğru eğildi, ağzını onunkinin üzerine daha fazla bastırdı. Hamleleri yapan kişi olmak heyecan vericiydi. Bu kadar uzun süre tutsak kaldıktan sonra özgürleştiriciydi. Kararları o veriyordu. Kaderinin kontrolü ondaydı. Ve şu anda, dünyadaki her şeyden daha çok istediği şey, bu adam tarafından sevilmekti.

Birkaç saatliğine onun kollarında kaybolmak istedi. Dünyadan saklanmak. Onun vücudunu keşfetmek ve o harika sert ellerin kendi vücudu üzerinde kaymasına izin vermek.

Fantezi o kadar canlıydı ki, damarlarında dolaşan saf zevkten neredeyse inleyecekti.

Rio aniden geri çekilerek onun coşkusunun bir kısmını azalttı. Gözleri parlıyordu ve parmakları çenesinin etrafında sıkıca -acı verici bir şekilde- onu tutarken bakışları kilitlendi.

"Grace," dedi kısık sesle. "Bu durmalı. Tabii... Tabii sen istemiyorsan. Ama bunun nereye varacağını bilmen gerek. Çünkü bana hemen şimdi ve burada tek istediğinin bir öpücük olduğunu söylemezsen, seni yatak odama götüreceğim ve ikimiz de yürüyemeyene kadar seninle sevişeceğim."

"Daha fazlasını istiyorum," diye fısıldadı.

Bunu söylediği anda farklı duygulara kapıldı. Korku. Dehşet. Gerginlik. Ama aynı zamanda cesurca konuştuğu için duyduğu tatmin. Şansını denemek ve reddedilme riskini almak.

Tüm hayatı belirsizlik ve geri durmakla geçmişti. Asla risk almamak. Bir anlığına da olsa güneşe adım atmak ve istediği şeye ulaşmak istemiyordu.

"Ne kadar daha, Grace?" Rio sordu, bakışları o kadar yoğundu ki kızın tenini bir kaynak makinesi gibi yaktı.

"Her şey. Her şeyi. Bana ne verebilirsen. Lütfen Rio. Beni yalvartma. Bu zaten yeterince zor."

Soluğunun altından lanete benzer bir ses çıkardı ve sonra ağzını onunkine öyle yoğun bir öpücükle yapıştırdı ki kadın tükendi. Ağzı onunkini aldı. Bu nazik bir sorgulama değildi. Bu bir sahiplenme damgasıydı. Olacakların bir vaadiydi.

Ağzını çekti, göğsü nefes almak için kabarıyordu. Gözleri parlıyordu ve eli kızın yüzünde titriyordu. "Asla yalvarmayacaksın. Bana değil. Kimseyi değil. Sana ne verirsem

Grace. Sadece neye bulaştığını bildiğinden emin olmak istiyorum."

Dudakları titriyor ve dizleri tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Teni sıcaktan kızarmıştı. Ağrılı ve canlıydı.

"Bana ne istediğini söyle," dedi neredeyse hırlayarak. "Söylediğini duymak istiyorum."

Bu muhtemelen şimdiye kadar yaptığı en cesur, en zor şeydi ama kelimeler hiç tereddüt etmeden geldi. "Benimle sevişmeni istiyorum, Rio."

BÖLÜM 21

Onu omzuna alıp yatak odasına doğru koşmamak için kendini zor tuttu. Yapmak istediğı en son şey onu korkutmaktı.

Yalvarmak mı? Gerçekten onunla sevişmesi için yalvarması gerektiğini mi düşündü?

Dizlerinin üzerine çöküp ona dokunmasına izin vermesi için yalvarmaktan çok da uzak değildi. Ona uzun zamandır mahrum kaldığı şefkati göstermesine izin vermesini.

Nereden başlayacağını bile bilmiyordu, karşısında duran ve sanki ona hayır diyeceğinden korkuyormuş gibi görünen bu güzel, cesur kadın karşısında o kadar bunalmıştı ki. Sırf karşı koyamadığı için onu tekrar öptü. Tatlı, sıcak ve çok yumuşaktı.

Dudaklarının onunkilere karşı uysallaşmasını seviyordu, sanki her şeyi içine çekiyor gibiydi.

anın bir parçası.

Parmakları onunkilere dolanana kadar ellerini vücudundan aşağı indirdi. Sonra bir adım geri çekildi ve onu da kendisiyle birlikte çekti. Bir elini bıraktı ama dönüp yatak odasına doğru ilerlerken diğer elini sıkıca tutmaya devam etti.

Kadın bir an tereddüt etti ve adam neredeyse küfredecekti. Kahretsin, onu kaybetmişti. Fikrini değiştirmişti ve bu o anın sıcaklığıyla yapılmış düşüncesizce bir açıklamadan başka bir şey değildi.

"Peki ya diğerleri?"

Anında rahatlardım. Geri .

"Beni rahatsız etmemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlar. Ben onlara aksini söyleyene kadar kendi bildiklerini yapacaklar."

Onun yüzüne dokundu, elmacık kemiğinin çizgisini usulca okşadı. "Güven bana Grace."

Gözleri ısındı ve mavisi koyulaştı. "Sana güveniyorum."

Elini sıktı ve sonra yatak odasına giden yolun geri kalanına devam etti.

Kapalı kapının ardına geçtiklerinde yaşadıkları gariplik alışılmadıktı. İlişkilerinin çoğu, eğer öyle denebilirse, hızlıydı. Bir gece dışarıda, bir otel odasında biterdi. Genelde ertesi gün görev yerine giderdi.

da herkes gibi stres atmayı severdi ama seksin ya da bir kadının işine karışmasına asla izin vermezdi. Kadın işi olduğunda ne yapması gerekiyordu?

Ve o herhangi bir kadın değildi. Hızlıca orgazm olmak ve sonra yataktan kalkıp savaş botlarını giymek istediği biri değildi.

Acele etmemek, ona hak ettiği ilgiyi göstermek istiyordu. Onun güzel vücudunun her bir santimine dokunmak ve tadına bakmak istiyordu. Ama bundan da öte, onun zihnine girmek ve maruz kaldığı tüm kötülüklerin yerini alacak güzel şeylerle doldurmak istiyordu.

Elini onun elinden çekti ve alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak başka tarafa baktı. Tereddütlü ve sevimli bir şekilde utangaç görünüyordu ve bu, adamın onu kollarına çekip ona dünyaları vaat etme isteği uyandırdı.

"Grace."

Başını kaldırıp baktı, çenesi hafifçe sallanıyordu.

"Seni soyacağım ama bunun sorun olup olmadığını bana söylemen gerekiyor. Kendini dezavantajlı hissetmemen için önce kıyafetlerimi çıkarmamı istersen, bunu yapabilirim. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de yapılmasını sağlayayım."

Kaşları çatıldı ve gerçekten şaşkın görünüyordu. O zaman onun için yapabileceği en iyi şeyin kontrolü ele almak olduğunu fark etti, böylece kendini her zaman güvende hissedecekti.

Bir cevap beklemeden içeri girdi ve ellerini gömleğinin eteklerinin altına kaydırdı. Avuç içleri kadının zayıf karnının üzerinden yukarı doğru kayarak gömleği de beraberinde sürükledi.

"Kollarını kaldır."

Yavaşça kollarını kaldırdı ve adam gömleği başının üzerinden çekti. Bakışları göğüslerinin yumuşak kabarıklığına takıldı. Çok dolgun ve nefisti. Mükemmel derecede kadınsı. Kilo vermekten zayıflamıştı, bu da göğüslerinin küçük bedeninde daha da dolgun görünmesine neden oluyordu. Mükemmel büyüklükteydiler, sadece elini dolduracak kadardı.

Meme uçları da nefis bir pembelikteydi. Meme ucunun etrafı yumuşaktı ve sonra sertleşip dikleşti, büzüştü ve ağzı için yalvardı.

Kendinden utanarak üstünü örtmeye başladı ama adam elini uzatarak onu durdurdu.

"Yapma. Çok güzelsin Grace. Çok güzelsin. Saklayacak hiçbir şeyin yok. Kesinlikle benden değil."

Gülümsemesi dalgalanıyordu ama gözleri parlıyordu. Sanki dünyadaki tek erkek oymuş gibi ona bakıyordu. Sanki çok özel biriymiş gibi.

Pantolonunu karıştırdı ve ayak bileklerinde kıvrılana kadar aşağı doğru itti.

"Yatağın kenarına ," diye yönlendirdi.

Birkaç adım geri atarken ayağı takılmasın diye elini tuttu. Kız kenarda tünediğinde, adam pantolonu çıkardı.

Üzerinde sadece basit bir çift beyaz pamuklu külot vardı, ama onları Victoria's Secret'ın en seksi iç çamaşırları gibi sallıyordu.

Boğuk bir sesle, "Arkana yaslan," dedi.

Yavaşça sırt üstü yatana kadar eğildi, saçları etrafına yayıldı. Bacakları hâlâ yataktan sarkıyor, ayak parmakları yere değiyordu.

Ellerini bacaklarından yukarı kaydırdı, dizlerinden başlayıp kalçalarına doğru ilerledi. Sonra başparmakları

iç çamaşırının bandından tuttu, eğildi ve göbeğinin sıg girintisini öptü.

Titredi ve ürpertici şişlikler derisinin üzerinde ince bir tabaka oluşturdu.

Yavaşça külotu kalçalarının üzerinden geçirdi ve uyluklarının tepesindeki koyu renkli bukleleri ortaya . Külot serbest kalana kadar aşağı kaydırmaya devam etti ve yere bıraktı.

Onun bakışlarını tekrar buldu ve kendisine doğru parlayan keskin kırılmalığı okudu.

"Seni seveceğim Grace. Seni tadacağım, sana dokunacağım ve sana kendini çok iyi hissettireceğim. Ama seni rahatsız eden bir şey yaparsam bana söylemek zorundasın. Bana söz ver."

"Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Önce bir dizini, sonra diğerini öptü. Sonra elini aralarına soktu ve onları birbirinden ayırdı. Uyluklarının iç tarafındaki ipeksi tenin tadını çıkardı. Çok satenimsi. Avuç içleri birleşme noktasına doğru kayıyor, yumuşak kadın teni önünde açık ve parlak bir şekilde uzanana kadar ilerledikçe onu daha da genişletiyordu.

Saygıyla ağzını indirdi, dudaklarını ona değdirmek için can atıyordu. Sadece onun tadını dilinde hissetmek istiyordu.

Yavaşça, başparmaklarının pedlerini kullanarak onu daha da açtı. Kadın kontrolsüzce titredi, bacakları gerildi. Bir süre onu okşadı, yumuşak kıvrımlarını keşfetmekten memnundu.

Klitorisine dokundu, sadece basit bir dokunuş ve ardından daha sert bir okşamayla onu takip etti. Bu kez kalçaları kalktı ve elleri iki yanında yumruk oldu.

Eti gergin bir tomurcuk haline getirdikten sonra dilini üzerinde gezdirdi. Kadın haykırdı ama adam tepkisini kontrol etmek için başını kaldırmadı. Vücudunu saran anlık gerginlikten zevk aldığını anlayabiliyordu.

Şefkatle emdi, dilinin ucunu sinir demetinin üzerinde defalarca gezdirdi, okşadı ve alay etti.

"Rio!"

Daha çok nefesli bir iç çekiş gibiydi. Bir erkeğin egosunu yükselten türden bir sestti. Ona kadının memnun ettiğini söylüyordu. Şu anda düşündüğü başka bir erkek olmadığını.

Aşağı doğru çalıştı, onun tadının ve içine doğru eğilme şeklinin tadını çıkardı. Kızın açıklığını yaladıktan sonra aşağı uzanarak bir parmağını içeri kaydırıldı.

Neredeyse inliyordu. O kadar dardı ki ve içinde sadece parmağı vardı. Onun sikinin etrafında daha ne kadar muhteşem hissedebilirdi ki?

Vücudu pantolonunu indirmesi ve onun sıcaklığının içine girmesi için çılgık atsa da, bunu mahvedemeyeceğini biliyordu. Grace hızlı bir yatıştan daha iyisini hak ediyordu. Ona daha fazlasını vermek istiyordu. Bunun olmasını istiyordu...Şey, cehennem. Özel olmasını istiyordu.

İki dakika uyarısında performans kaygısı gibisi yoktu. Şu anda aleti onu uyarıyordu, eğer kısa süre içinde bitiş çizgisine girmezse her şey bitecekti.

Derin bir nefes çekti, onun kokusunu içine çekti ve neredeyse oracıkta pantolonunun içine boşalıyordu. Lanet olası kıyafetlerini çıkarması gerekiyordu. Derisinden sürünerek çıkmak üzereydi.

Onu tekrar öptü, parmağını geri çekti ve başını kaldırıp ona baktı, yüz ifadesi şaşkındı ve gözleri arzuyla yanıyordu.

"Kılını bile ," diye mırıldanmayı başardı.

Aceleyle soyundu ya da soyunmaya başladı. Kadının boğuk sesi kulaklarına ulaştığında gömleğini yukarı doğru yırtmıştı.

"Hayır, acele etmeyin. Lütfen. İzlemek istiyorum."

Gözlerini kapatıp kendini toparlamak zorunda kaldı. Yaptığı ve söylediği her şey onu etkiliyordu. Bir kadının onu görmek ve ondan zevk almak için bu kadar meraklı ve istekli olduğunu hiç hatırlamıyordu. Vücudunu. Onlar da genellikle en az onun kadar acele ediyorlardı. Bu seksti. Sıcak, terli, hızlı seks.

Eğer istediği olsaydı, bunu bütün gece boyunca sürdürecekti.

Yavaşladı ve tişörtünü göğsüne kadar sıyrarak kendini onun hevesli bakışlarına santim santim açtı. Ve kadın ona sertçe bakıyordu. Sonunda gömleği başından geçirdiğinde bir an için onu kaybetti ama bakışları tekrar ona döndüğünde, gözleriyle onu okşuyordu.

Ondan aldığı zevk tüm dünyanın görmesi için oradaydı. Gözlerinde parlıyordu. Açıkça, özür dilemeden takdir ediyordu. Bu onda eğilip bükülme ya da aynı derecede olgunlaşmamış başka bir erkek duruşu yapma isteği uyandırdı.

"Şimdi de pantolonunu," diye fısıldadı.

İstekte bulunurken, bir dirseğine kadar yükseldi ve diğer eliyle onu tamamen görebilmek için geri itti. Tamamen tatmin olduğundan emin olmak için bir adım geri çekildi, böylece onun her yerini görebilecekti.

Elleri fermuarına gittiğinde, kadının nefesinin hızlı hızlı hıçkırdığını duydu. Striptizin ruhuna girerek, fermuarı açmak ve fermuarı aşağı indirmek için acele etmedi. Onun bakışlarına kilitlenmiş, her tepkisini izlemekten zevk alıyordu. Onun ne kadar etkileyici olduğunun, her düşüncesinin gözlerine nasıl yansıdığının farkında olup olmadığını merak etti.

Fermuar açıkken, başparmaklarını bel bandının etrafında kaydırды, bir an durakladı ve sonra pantolonunu aşağı indirmeye başladı. Aleti serbest kalır kalmaz kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. Bakışları önce adamınkilere, sonra aşağıya, sonra tekrar yukarıya gitti.

Kendini tutamadı. Şimdiye kadarki en ukala sırtışını yaptı.

"Gördüklerini beğendin mi?" diye .

"Nedense seni komando olarak görmedim."

Bir kaşını kaldırdı. "Tüm söyleyeceğin bu mu? Seni küçük alaycı."

Gülümsedi ve sonra kızardı. "Aklımı okuyamadığına sevindim."

Gözleri kısıldı ve ilerledi, siki daha da yukarı doğru kalktı. O kadar sıkı ve şişmişti ki

Hareket etmek bile acı vericiydi. Dikişlerinden ayrılacakmış gibi hissediyordu. Hayatında hiç bu kadar zorlanmamıştı.

Ellerini yatağın üzerine, kalçalarının iki yanına koydu ve ağızları birbirine yaklaşıp nefesini dudaklarında hissedinceye kadar eğildi.

"Bana ne düşündüğünü söyle Grace."

Gözleri tekrar büyüdü ve daha da kızardı. "Anlat bana. Aklından geçen her küçük kirli düşünceyi duymak istiyorum. o aklınla."

Gözbebekleri genişledi, gözleri gece mavisine dönüştü.

"Nasıl uyum sağlayacağımızı merak ediyordum," diye fısıldadı sanki bir sır veriyor.

Gülümsedi ve sonra onu öptü. Sertçe. Geri çekildiğinde hâlâ gülümsüyordu. "Birbirimize uyacağız Grace. Bundan emin olacağım."

BÖLÜM 22

GRACE'in gözleri bir kez daha büyüdü ve sanki kendisi de onay arıyormuş gibi aşağıya baktı. Elini boyunun etrafında kıvırdı ve aşağı yukarı okşayarak büyüklüğünü kendi gözleriyle görmesini sağladı.

"Gördün mü? O kadar da kötü değil," dedi eğlenerek.

Hâlâ ikna olmuş görünmüyordu ama içine girdiğinde hâlâ sikinin büyüklüğü konusunda endişeleniyorsa, o zaman her şeyi yanlış yapıyor demektir diye düşündü.

Başını nazikçe sıktıktan ve yaklaşan orgazmı önlemek için bir süre bekledikten sonra, ellerini omuzlarına koydu ve bir kez daha onu aşağıya doğru yönlendirdi. Bu sefer o mükemmel göğüslerle ziyafet çekmek istiyordu.

Vücudunun bir tarafını yalayıp diğer tarafına geçmek istiyordu. Göğüsleri bir sonraki erkek kadar sevmesine rağmen, kıcını okşamak ve o nefis arka tarafın her kıvrımını ve kabarıklığını keşfetmek için zaman harcamak için can atıyordu. Kıvrımlı bir popo onun için her zaman bir şey ifade ediyordu ve Grace çektiği çileden dolayı zayıflamış olsa da, hâlâ uğruna ölünecek bir kıcı vardı. Onun içine dalarken kıcını avuçlama hayalleri kurmuştu.

Ya da onu arkadan tutarken avuçlamaktan.

Hatta onu anal yoldan becerdiğini bile hayal ediyordu, bu da kendine bir sürü kötü isim takmasına neden oluyordu. O kadar tatlı, nazik ve güzeldi ki, kafasında iğrenç bir porno filminden sahneler canlandırıyor.

Kendini onun bacaklarının arasına yerleştirdi ve vücutunu aşağı indirdi, böylece sonunda ağzını onun gergin meme uçlarına dayayabildi. Aleti kadının amına sürtündü ve ucu kadının karnının yumuşak tenine değecek şekilde vücutlarının arasına girdi.

Hareket etmek zorunda kalmadan göğüslerine ulaşabilmek için kendini eğdi. Onun sikini çevrelemesini hissetmek hoşuna gidiyordu. Altında huzursuzca dönüyordu ve sabırsızlanmaya başladığını biliyordu. Böylece iki kişi oldular.

Sert bir noktayı yaladı, tekrar yaladı ve sonra hafifçe emdi. Parmakları adamın saçlarına daldı ve tutuşunun şiddetiyle onu şaşırttı. Parmakları uzun tellerin etrafında sıkıca kenetlenmiş, eli kafa derisinde yumruk haline gelmişti.

Kahretsin, muhtemelen onu kel bırakacaktı ve gerçekten değildi. Bunu yaparken onun adını haykırdığı sürece hepsini çıkarabilirdi.

"Bunu sevdim," diye nefes aldı.

Adam onun göğsüne gülümsedi, sonra başını kaldırıp bakışlarıyla buluştu. "Ben de beğendim. Çok güzel göğüslerin var Grace. Tüm paketin içi de dışı da çok güzel."

Gözlerinde nem parıldadı ve adam eğilip onu dudaklarından öptü. "Seni ağlatmak için söylemedim. Bu Tanrı vergisi bir gerçek."

Yanağını okşadı, yumuşak parmaklarını çenesindeki pürüzlerin üzerinde gezdirdi. "Bunun için teşekkür ederim. Kaybettiklerimin bir kısmını bana geri verdiğin için."

"Eğer istediğimi yaparsam, hepsini geri alacaksın."

Dudaklarını bir kez daha öptü ve sonra diğer göğsüne doğru eğildi. Onu avucunun içine aldı ve meme ucunun daha da dışarı çıkması için yukarı doğru dolgunlaştırdı. Dişlerini çok dikkatli bir şekilde üzerinde gezdirdi ve tamamen ağzına almadan önce nazikçe ısırđı.

Saçlarını tekrar kavradı ve hareketlerini yönlendirdi. Hafif dokunuşların ardından sert emme hareketlerinin hoşuna gittiğini çabucak keşfetti.

Aletini önce amının dikiş yerlerine, sonra da karnına sürttü ve vücutlarının yakında yapacağı hareketleri taklit etti. Göğsünü her emişinde kadın daha da ıslanıyor ve sikinin etrafında daha da kayganlaşıyordu. Kesinlikle onun tatlı noktasını bulmuştu. Göğüslerine dokunulmasına ve öpülmesine, dili amının içindeyken olduğundan daha hevesli bir şekilde karşılık veriyordu, gerçi bundan da pek hoşlanmamıştı.

"Beni delirtiyorsun," dedi onu tekrar göğsüne doğru çekerken.

Adam kıkırdadı, kız saçlarını daha sıkı kavrayınca yüzünü buruşturdu. Tüm bu sevişme deneyimi konusunda çekingen ve utangaç olabilirdi ama iş neyi sevdiğine geldiğinde hiç tereddüt etmiyordu.

Ağzını göğüslerinde tutmaya devam etti ama bir elini göğüslerinin aşağı kaydırды. Parmaklarını kızın ıslaklığından geçirerek açıklığına doğru kaydırды ve kızın hazır olup olmadığını test etti.

Sıcak ve ıslaktı ve adam parmağının ucuyla girişine ulaşır ulaşmaz, kadın doğrulup inledi.

Evet, hazırды.

İyi bir önlem için onu bir kez daha öptü ve sonra onu yataktan aşağı çekti, böylece arkası tam kenara tünemişti ve onu alması için doğru yükseklikte ve açıda duruyordu.

"Bacaklarını bana dola," diye emretti. Onun rahatsız olmasını istemiyordu ve yatağın kenarına bu kadar yakinken, bacaklarını desteklemezse, onun için çok rahatsız bir yolculuk olacaktı.

Bacaklarını hemen adamın beline doladı ve adam ellerini onun arkasından geçirdi, o gür yanakların avuçlarındaki hissine bayıldı.

Bir elini geri çekti, onu daha iyi hazırlamak için bir parmağını içeri kaydırды ve sonra sikini kavradı ve açıklığına oturttu.

Birkaç santim ileri itti ve kadının sıcaklığı hemen onu sardı. Şişmiş dokuları ona sıkıca sarıldı ve giriş yapmasını zorlaştırdı.

Bu şimdiye kadar yaşadığı en inanılmaz duyguydu.

Ama kararsız görünüyordu, gergindi ve gözleri fal taşı gibiydi.

Geri çekildi ama başını kızın açıklığına zar zor sokabilmişti. Aşağı uzandı ve etini okşadı, alay etti, onu rahatlatmak istedi. Parmaklarına karşı kaygandı ve nazik okşamaya karşılık vererek yukarı doğru eğilmeye başladı.

Bir kez daha, onun açıklığını buldu ve ileri doğru bastırdı ve kadın hemen tekrar gerildi. Kaşları çatıldı ve şaşkınlıkla kırıştı ve o zaman farkına vardı. Hissettiği şoku gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadan anında ondan uzaklaştı.

"Grace?"

Mavi gözleri yaşlarla parlayarak ona baktı. Kendini hasta hissetti. Onu incitmişti. Onu incitmişti ve bu yapmayı düşündüğü en son şeydi.

Kız bakireydi ve adam bunu bilmiyordu. Neredeyse her şeyi çok ileri götürecekti, neredeyse tek bir hamleyle içine girecekti çünkü onun tatlı ateşine gömülmek için çok hevesliydi. Acelesi yüzünden onu parçalayabilirdi.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu kısıp sesle. "Bu kesinlikle daha önce yapmamız gereken bir konuşma."

Kızardı ve utanç gözlerini doldururken başka tarafa bakmaya başladı. Ama adam onun üzerine eğildi, yüzünü çerçeveleyerek onu kendisine bakmaya zorlarken vücudunu onunkine bastırdı.

"Beni yanlış anlama," dedi sertçe. "Bu iğrenme ya da seni istememle ilgili değil. Mesele bunu senin için mümkün olan en iyi deneyim haline getirmem. Başına acı ve tacizden başka bir şey gelmedi. Bu sadece senin ilk seferin değil Grace. Benim de ilk seferim. Bu benim ilk seferim."

ve ikimizin de bu deneyimi güzel bir şey dışında bir şey olarak hatırlamasını istemiyorum."

"Güzelleştiriyorsun," diye fısıldadı. "Beni güzel hissettiriyorsun. Aranıyor. Hiç kimse bana senin hissettirdiğin gibi hissettirmede Rio. Lütfen durma. Sana söylemediğim için özür dilerim. Başından beri dürüst olacak kadar sana güvenmeliydim. Seni çok istiyordum ve bekaretimin aramızda bir tuhaflığa neden olmasını istemedim. Ve belki... belki de hiç deneyimim olmadığını bilseydin beni bu kadar çok istemeyeceğini düşündüm," diye ekledi yüzünü buruşturarak.

Onu istememek mi? Kahretsin, şu anda içindeki ilkel mağara adamı zaferle kükrüyor ve göğsünü lanet olası bir Neandertal gibi dövüyordu. Kadının başka bir sevgilisi olmadığı için çok mutlu olduğu aptalca bir gerçektir. Kendini bir başkasına verecek kadar birini hiç istememişti.

"Aptalca bir düşünceydi," dedi kaşlarını çatarak.

Dudakları sırtarak yukarı doğru kıvrıldı ve gözleri parladı. Ellerini onun yüzüne doğru kaldırdı, onunkiler gibi çerçeveledi ve sonra ağzını onunkine doğru kaldırdı. "O zaman benimle seviş," diye mırıldandı onun ağzına karşı. "Lütfen."

Vücudunu onunkinden aşağı kaydırarak, meme uçlarını dillemek için durakladı. "Seni tekrar şehvetten çıldırtır çıldırtmaz."

"Zaten ," diye nefes nefese kaldı.

Ama sabırla, ağızla, tatlı sözlerle, nazik okşama hareketleriyle ona kur yaptı. Karnından aşağı bir çizgi öptü ve sonra yatağın ucunda diz çöktü, böylece ağız tam uyluklarının arasında gezindi. Bir öpücük. Titreyen bedenine bastırarak basit bir öpücük ve yıldırım çarpmış gibiydi. Adamın dili klitorisinin etrafında dönüp onu acımasızca okşarken, nefes nefese yukarı doğru kalktı.

Dizleri titriyordu. Adam ağızla onunla sevişmeye devam ederken tüm vücudu titriyordu. Kızın ağzını öptü. Tatlı, nazik özür öpücükleri sanki onu incittiği için üzgün olduğunu söylemek ister gibiydi. Sonra geri çekildi ve parmağını onun açıklığına kaydırarak direnci test etti. O

deneysel olarak gerdi ve tüm bu süre boyunca onun yüzünü izledi. Kız yüzünü buruşturduğunda, adam hemen geri çekildi ve ardından acısını dindirmek için ağzını indirdi.

"Rio, lütfen!"

Ayağa kalktı ve onun üzerine çıktı, gözleri ciddiye. "Sana bana asla yalvarmak zorunda kalmayacağını söylemiştim Grace. Hiçbir şey için."

Avuçlarını karnının üzerinden göğüslerine doğru kaydırды ve her ikisini de avuçladı. Sonra uzanıp bir kez daha kalçalarının arasına yerleşirken onun güzel gözlerine baktı.

Başparmağını klitorisnin üzerinde kaydırды ve sonra sabit bir basınçla içine itmeye başladı. Onu öylece parçalamak istemiyordu ama kaçınılmaz olanı geciktirmek ve uzatarak daha fazla acı çekmesine neden olmak da istemiyordu. Amansız baskının altında kaldı ve yumuşak nefesini duydu.

Kadın onun etrafında gerildi. Gözleri büyüdü ve dudakları sessiz bir çığlıkla aralandı ama sonra sanki herhangi bir patlamayı bastırmak istercesine sertçe ısırды. Yutkundu ve kendini kontrol altına almak için yiğitçe çabalarken çenesini sıkты.

Derisinden dışarı çıkmak üzereydi. Kız onun etrafında sıcak ve şişmişti, onu o kadar sıkı kavırıyordu ki zevkten neredeyse hissizleşecekti. Hayatı boyunca hiçbir şeyi bu kadar iyi hissetmemişti.

Ama onun gözlerine baktığında ve cesurca tutmaya çalıştığı gözyaşlarını gördüğünde, göğsündeki ağrı nefes almak acı verene kadar büyüdü.

"Çok üzgünüm bebeğim," diye fısıldadı.

Alnını, yanaklarını, burnunu ve sonra her bir göz kapağını öptü. Tek bir gözyaşının kaçtığı gözünün köşesini öptü ve yalayarak uzaklaştırdı.

"Artık sana zarar vermeyeceğim, yemin ederim."

Çenesini yukarı çevirdi ve ağızla onun ağzını buldu. "Lütfen, durma. Gitme. Bana zarar vermedin. Sadece bir şoktu ve sonra çok bunaltıcıydı. Sadece duygusallaştım."

"Şşşt, tatlım," diye yatıştırdı. "Hiçbir yere gitmiyorum." Yanağındaki bir tutam saç okşadı ve sonra onu tekrar öptü, uzun süre, o kadar şefkatliydi ki içini sızlattı.

Sanki onu terk edecekmiş gibi. O tatmin olana kadar hiçbir yere gitmeyecekti. Cesedini çiğnemedi her şeyi olduğu gibi bırakmazdı.

Aklından o kadar çok soru geçiyordu ki başını döndürüyorlardı. En önemlisi, bu kadın nasıl da kendisiyle sevişen bir erkek olmadan buraya kadar gelebilmişti? Hepsi beyinsiz aptallar mıydı yoksa kadın bilerek mi mesafesini korumuştur? Ve eğer öyleyse, neden o ve neden şimdi?

Bekâretini ona vermiş olmasından çok fazla anlam çıkarmaya çalışmak aptalca ve anlamsızdı. Başkasına değil. Ona. Aldığı için vahşi bir tatmin hissettiği değerli bir hediye bu. Ona verdiği şeye hiç kimse sahip olamayacaktı. Bu sadece onundu.

"Bana bak," dedi. Kız buna uyunca, onu bir kez daha öptü ve tamamen hareketsiz kaldı. Çok erken, çok hızlı hareket etmekten, onu zaten incittiğinden daha fazla incitmekten korkuyordu. "Bunu güzel, yavaş ve kolay bir şekilde yapacağız."

Kadın başını salladı ve adam onun gözlerindeki rahatlamayı gördü.

"Ağzımı tekrar o muhteşem göğüslerine götürebileceğim kadar yükseleceğim. Mümkün olduğunca rahatlamaya çalışmanı istiyorum. Bundan zevk almanı istiyorum. Göğüslerine ve meme uçlarına dokunduğumda hoşuna gitmişti."

Çok kızardı ama başıyla onayladı.

"Daha önce yaptığımda ıslanmıştın. Bu yüzden bunu tekrar yapacağız ve sonra bunu gerçekten yavaş yapacağım ve bunu öğrenene kadar ekstra nazik olacağım, tamam mı?"

Yine gözleri doldu, neredeyse kalbini göğsünden söküp çıkaracaktı. Sonra iki eliyle uzandı ve yüzünü çerçeveledi. Onu nefessiz bırakan vahşi bir öpücüğün içine çekti. Bu öpücük aynı zamanda talihsiz bir sonuç olarak adamın daha da sertleşmesine neden oldu.

Onun büyüklüğüne ve daha önce hiç kimsenin olmadığı bir yerde bir erkeğe sahip olmaya alışırken sanki doğru noktayı çalışıyormuş gibi onun altında seğirdi ve kıpırdandı.

"Bunu bu kadar mükemmel yaptığınız için teşekkür ederim," dedi boğuk bir sesle.

Kadının ifadesi adamın konuşma yetisini elinden aldı. Ağzı açıldı ama öylece kaldı. Mükemmel mi? Adam aklını kaçırmış gibi ona baktı ama kadın sadece gülümsedi ve sonra onu tekrar öptü.

"Bu kadar tatlı ve nazik başka birini hayal edemiyorum. Sen bir muammasın, Rio. Dışarıdan çok sert görünüyorsun ama biliyor musun? Bence içinde kocaman bir tüy yumağı var."

"Fluffball?"

Dehşete kapılmıştı. Fluffball mu? Adamları bunu duyarsa, işi biterdi. Bir milyon yıl geçse bile bunu yaşamasına asla izin vermezlerdi.

Ve sonra diğer takım, Steele'in takımı bunu öğrenirse... Düşünmeye bile değmezdi. Steele önümüzdeki on yıl boyunca onun kışına tekmeyi basacaktı.

Gülümsemesi daha da büyüdü. "Evet, bir tüy yumağı. Tatlı, harika bir tüy yumağı."

"Ah kahretsin."

Güldü ve birkaç dakika önce gösterdiği gözyaşları yerine onun kendisine gülmesine katlanabileceğini düşündü.

"Şimdi hatırladığım kadarıyla göğüslerim hakkında bir şeyler söylemiştin," diye mırıldandı.

Kaşlarını kaldırdı. "Evet, hanımefendi. Bana patronluk taslaman hoşuma gidiyor."

"Öp onları," diye yalvardı usulca. "Dilini, ağzını ve onları emmeni seviyorum. Ne kadar iyi hissettirdiğini açıklayamam bile."

Sözleri kulaklarında ve vücudunda tatlı bir müzik gibi uğuldadı ve derin bir ürperti uyandırdı. Aleti ileri fırladı ve tam özür dileyecekti ki kadın usulca inledi, gözlerini kapadı ve sessiz bir davetle göğüslerini yukarı kaldırdı.

En kötüsünün sona ermiş gibi görünmesinden dolayı rahatlamış olan adam, onu memnun etmekten çok mutluydu. Bir meme ucunu yaladıktan sonra diğerine yöneldi ve ona da aynı muameleyi yaptı.

Isırdı, emdi ve yaladı, kadın altında kıvranana kadar ileri geri gitti. Onun sikinin etrafındaki tüm işi yaptığının farkında olduğundan bile şüpheliydi ve ona gitmemek ve sertleşmemek için onu öldürmesine rağmen kendi hızında yapmasına izin verdi.

Kalçalarını yukarı kaldırmış, onu daha derine çekiyordu, ayak bilekleri adamın sırtının alt kısmında çapraz duruyordu. Kız ona o kadar sıkı sarılmıştı ki, topuklarının kığında bıraktığı izleri günlerce taşıyacağına yemin edebilirdi.

"Rio, lütfen."

"Lütfen ne, bebeğim?"

"Bilmiyorum!" diye feryat etti. "İhtiyacım var..." Gözlerini kapadı ve kalçalarını tekrar dikleştirdi. "Lütfen."

Onun etrafında ıslanmıştı. Kaygan ve sıcaktı ve eskisi kadar rahat değildi. Orgazmına çok yaklaşmıştı ve adam bunu onun için harika bir hale getirmek istiyordu.

"Bana tutun tatlım, tamam mı? Ve seni gitmek istediğin yere götüreceğime güven."

Elleri anında adamın omuzlarına gitti. Tırnakları onun etine battı ve bakışları onunkilere kilitlendi. Güven parlıyordu, en karanlık gecede bir ışık gibi. Bu onu derinden etkiledi. Kadının ona bu kadar çok şey veriyor olması onu alçaltıyordu.

Onu sıkıca kollarının arasına aldı ve yavaş, ölçülü bir itme hareketine başladı. İç çekti ve sonra inledi. Küçük nefesler ve inilti çıkardı. Gürültülü ve kıpır kıpırdı ve adam bunun her dakikasını seviyordu.

"Daha fazla," diye talep etti.

Sırıttı, onun o tatlı ağzını öptü ve sonra içine girmeye başladı, derin, sert, ona ait olduğunu gösterdi.

"Oh evet," nefes aldı. "Oh, bunu ben de seviyorum." "Ben de öyle tatlım, ben de öyle."

Kasları esnedi ve şişkinleşti. Dişlerini birbirine geçirdi, önce onun tatmin olacağına kararlıydı. Gözleri genişledi, vücudu sıkılaştı ve amcığı sikinin etrafında çırpınarak onu daha da delirtti.

"Bırak, tatlım. Onunla git. Karşı koyma. Sadece olmasına izin ver."

Sıvı ipek gibi kayganlaştı, onu çevreledi, tatlılığıyla yıkadı. Ve sonra onun etrafında kasıldığını hissetti.

"Oh lanet olsun. Ben de geliyorum. Seni incitmememe izin verme."

Ona durmaması için kükredi. Adam dalga dalga boşalırken onun adını haykırdı. Birkaç uzun dakika sonra kadın onun altında gevşediğinde hâlâ geliyordu. Kendini onun içine akıtırken tekrar tekrar ona vurdu.

Eğildi, kalçaları hâlâ onun üzerine yerleşirken sarsılıyordu. Tanrım, kadın kendini iyi hissediyordu. Hiç çekmek istemedi. Aleti hâlâ seğiriyor ve meni sızdırıyordu ama kadının derinliklerindeydi ve hayatında hiç bu kadar memnun hissetmemişti.

Nefes alabildiğinden emin olamayana kadar onu kendine çekti, ama ona yaslanmıştı, etrafındaydı, ten tene temas ediyordu ve önemli olan tek şey buydu.

Bir süre sonra, onun uykulu protestosunu görmezden gelerek onları yana yuvarladı. Hareket, onun sıcaklığından dışarı kaymasına neden oldu ve her ikisi de farklı nedenlerden şüphelenmesine rağmen inledi.

O destansı sevişme seansından sonra hassaslaşmış olmalıydı. Hayatında bir cinsel ilişki için bir kadının içinde hiç bu kadar çok zaman geçirmemişti. Ve kadın bakireydi.

Serbest kalırken yere baktı ve sikindeki kan lekesine kaşlarını çatarak baktı. Onu incitmeyi düşünmekten hiç hoşlanmıyordu. Hayatında yeterince acı çekmişti.

"Yan yat," diye mırıldandı kulağının dibinde. "Gidip bir bez getireyim de temizlenelim, sonra istersen uyuyabilirsin."

"Mmm-hmm," diye mırıldandı.

Gülümseyerek yataktan kalktı ve nemli bir bezle temizlenmek için banyoya gitti. Sonra suyu ısınana kadar akıttı, başka bir bezi ıslattı ve sıktı.

Döndüğünde gözleri kapalıydı ama adam yatağa kayar kaymaz bakışları onu buldu.

"Bacaklarını benim için aç," dedi usulca.

Utangaç bir şekilde bacaklarını ayırdı, birini yukarı kaldırdı ve sonra dizini bükerek ayağını diğer bacağına dayadı.

Adam sıcak bezi tenine bastırduğunda iç çekti. Sahip olduğunun kanıtını silmesinde kesinlikle samimi bir şey vardı. Bez, kadının kanı ve adamın menisiyle yapış yapış olmuştu. Uzun bir süre ona baktı ve öneminin farkına vardı.

Kız bakireydi ve adam onun ilkiydi. Ayrıca prezervatif kullanmayı da düşünmemişti. Belki de prezervatif kullanmamaktan daha sorumsuzca olan şey, kullanmamış olmasını umursamamasıydı.

Aklına göre, kız onundu. Sevişmelerinin sonucunda ne olursa olsun, birlikte yüzleşeceklerdi. Tıpkı onları takip eden tehlikelerle yüzleşecekleri gibi.

El bezini bir kenara fırlattı ve onu altına alabilmek için yorganı geri çekti. Yerleştikten sonra yanına tırmandı ve onu vücuduna doğru çekerek başını çenesinin altına sıkıştırdı.

Düşünecek çok şey vardı. Karar verilmesi gereken çok şey. Ama bazı kararlar çoktan verilmişti. Grace Peterson'ı ilk kez gördüğü ve onun kendisine ait olduğuna karar verdiği an gibi.

Onu takip etmişti. Onu korumaya yemin etmişti. Burada onun kollarındaydı, onun kişisel sığınağındaydı.

Onun için bu, acayip bir evlilik teklifine benziyordu.

BÖLÜM 23

GRACE, Rio'nun kollarına sıkıca sarılmış, hafifçe uyukluyordu. Hiçbir zaman tam olarak uyumadı, bunun yerine rüya gibi bir durumda var oldu. Gevşekti, enerjisi tükenmişti, ama aman Tanrım iyi bir şekilde.

Ona karşı iyi hissediyordu. Güçlüydü. Tuğla gibi sert. Sıcak. Ve çok rahatlatıcı. El üstünde tutulduğunu hissediyordu ve bu onun zayıflığıydı.

Birinin, kişisel olmayan bir ilişkinin ötesine geçen türden bir ilgi göstermesini istiyordu.

Yanağını adamın göğsüne sürttü ve iç çekti. "Bu iç çekiş ne için?"

Başını kaldırdığında onun uyanmış olduğunu ve merakla kendisine baktığını gördü. Başını avucunun içine aldı ve dirseğini yastığının altına dayadı, böylece ona olabildiğince yakın dururken onu görebiliyordu.

"Yapılması gereken bu gibi görünüyordu," dedi basitçe.

Yanağına ve ardından saçlarına dokundu, onu incelemeye devam ederken hafifçe okşadı. Sonra başını yana eğdi. "Neden ben?"

Yanaklarına sıcaklık sızdı. Sorusunu kasten yanlış anlamaya çalışmamıştı. Ona karşı ne kadar dürüst olması gerektiğinden tam olarak emin değildi. Vereceği cevap aralarında çok şeyi değiştirebilirdi. Ya da hiçbir şeyi değiştirmeyebilirdi.

"Hayatımın nasıl geçtiğini bilmen gerek," dedi alçak bir sesle. "Sürekli taşınmak. Hiç arkadaşım olmadı. Hiç kimseye güvenmemek. Shea ve benim içime o kadar işlemişt ki bir süre sonra yalnız olmak doğal gelmeye başladı.

"Shea... Shea bu işte benden biraz daha iyiydi. Yani daha çok çabaladı. Normal bir hayat istiyordu ve sanırım başlangıçta bu normalliğe sahip olabileceğini düşünme konusunda daha naifti. İkimiz de içinde bulunduğumuz koşulları inkâr ediyorduk ama o kim ve ne olduğumuz gerçeğini benden daha fazla görmezden geliyordu. Sanırım Shea bunu kabul etmezse var olmadığını düşünüyordu.

"Benim için bu her gün süren bir savaştı. Her zaman insanların acı çektiğini görüyordum. İhtiyaç içinde. Hasta çocukları bilmek. Onlara yardım edebileceğimi bilerek yaşadım. Bir fark yaratabilirdim ama bunu kimseye söyleyemezdin ve eğer onlardan birine ulaşırsam bu sadece benim için değil kız kardeşim de bir keşif anlamına gelirdi."

Rio, "Omuzlarına almak için çok büyük bir sorumluluk," diye mırıldandı.

"Kendimden nefret ettim."

Rio elini kızın yüzünde gezdirdi ve gözleri kızın gözlerine dalarken yanağını kavradı. "Hayır. Kendinden nefret etme." Onu öptü, saçlarını okşarken dudaklarını onunkilere bastırdı. "Tüm dünyadan sorumlu olamazsın. Herkese yardım edemezsin. Bunun sana ne yaptığını biliyorsun. Ölürsen bunun kime ne faydası olur?"

"Bu beni sinirlendiriyor, anlıyor musunuz? Bana gerçekten harika bir hediye verilmiş gibi hissediyorum ama bir dakika, bunu kullanamam çünkü çok fazla gelebilir ve ölebilirim. Bu nasıl bir anlaşma? Ne anlamı var ki? Kullanmamak çok sorumsuzca ve bencilce görünüyor. Yine de kullanırsam, beni ve kız kardeşimi tehlikeye atmış olurum. Ne yaparsam yapayım, sonuç berbat olacak."

Yine gözyaşlarına boğulmak üzereydi ama bir kez daha zayıflığını göstermek yerine, yüzünü yastığa çevirdi ve sonra ona daha da yaklaşarak başını çenesi ile yastık arasına sıkıştırdı.

Rio elini saçlarında gezdirmeye devam etti, parmaklarıyla saç tellerini çekiştirdi. Uzun bir süre sessiz kaldı. Odayı sadece nefes alış verişinin sesi dolduruyordu.

Konuştuğunda alçak sesle, ciddi ama yine de sakindi.

"Bunun cevabını bilmiyorum Grace. Belki de senin amacı henüz açıklanmadı. Belki de yapmanız gereken şey, size bu hediyein neden verildiğini öğreneceğiniz güne kadar hayatta kalmaktır."

Sözleri içine işledi ve kadın hareketsiz kaldı. Yavaşça başını kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Rio omuz silkti. "Ben her şeyin bir amacı olduğuna inananlardanım. Her şeyin bir mevsimi ve cennetin altındaki her amacın bir zamanı vardır."

Adam İncil'den bir bölüm alıntılایınca gözleri büyüdü.

Ona alaycı bir bakış attı. "Ne yani? Benim dindar bir tip olduğumu düşünmüyor musun?"

Buna ne diyeceğı konusunda hiçbir fikri yoktu, bu yüzden sessiz kaldı.

"Demek istediğim şu ki, eski zamanlarda bile en bilge insanlar herkesin bir amacı olduğuna ve güneşin altında her şeyin bir zamanı olduğuna inanırlardı. Bu senin iyileşme zamanın. Güçlenmek için. Ve sonra bir gün amacınızın ortaya çıkacağı zaman gelecektir. Bu bugün, yarın ya da gelecek yıl olmayabilir. Ama ben doğa kazalarına inanmam. Bu yetenek sana verildi. Kız kardeşine de bu yetenek verildi. Bir sebepten dolayı."

Ağız aşağı doğru döndü. "Ama biz doğmadık. Tanrı'nın eseri bile değildik. Soğuk, steril bir laboratuarda, insan popölasyonunda ortaya çıkan özel yetenek örneklerini çoğaltmak istedikleri bir petri kabında tasarlandık. Doğru genleri bir araya getirerek olağüstü bir şey yaratacaklarını umuyorlardı."

Gölümsedi ve parmağını onun dudaklarına dokundurdu. "Bu işte O'nun parmağı olmadığını mı düşünüyorsunuz? Eski usulle dünyaya gelmemiş , amacının daha büyük olmadığı anlamına gelmez. Ya O almaya karar verdiyse?

Kötü bir şeyi iyi hale getirmek mi? Shea'nın Nathan için yaptıklarına bak. Ve Swanny için. Onun sayesinde hayattalar. Değerini asla küçümseme Grace. Ya da amacını. Bu dünyaya gelmenin bir sebebi var. Şimdi burada benimle olmanın da bir sebebi var."

Saçının kalın bir tutamını parmağının etrafında kıvırdı ve hafifçe çekti. "Benim için burada olduğun hiç aklına geldi mi?"

Kaşları yukarı kalktı. Buna ne diyebilirdi ki? Onun yerine geri çevirdi. "Belki de amacın beni kurtarmaktı."

Gülümsedi. "Belki de öyledir. Belki sonunda birbirimizi kurtarırsınız."

"Neden kurtarılmaya ihtiyacın var Rio? Kimsin sen? Rio senin gerçek adın mı?"

Gözlerindeki ışığın bir kısmı söndü ve dudakları düzleşti. Sessizleşti ve parmakları yavaşça kızın saçlarından çekildi. Sonra yüzünü buruşturdu. "Benim gerçek adım Eduardo Bezerra. İşte, sana yaşayan diğer insanların çoğunun bilmediği bir şey söyledim."

Alnı kırıştı. "Eduardo'ya benzemiyorsun. Rio sana yakışıyor. Ama bu ismi nasıl aldın?"

"Orduda genellikle herkesin bir lakabı olur. Babam Amerikalıydı. Annem Brezilyalıydı. Rio de Janeiro'da doğmuşum ama onunla birlikte

Çok gençken Amerika'ya gittim. Liseden hemen sonra orduya katıldım. Black Ops'a girdiğimde zaten Eduardo Bezerra olarak varlığım sona erdi ve onu tanıyan herkese savaşta öldüğü söylendi."

Söylediklerinin ima ettiği şey onu çok etkiledi. Kaşlarını çatı ve onaylamak için ona baktı. "Peki ya ailen? Ailen? Bir kız kardeşin olduğunu söylemiştin. Öldüğün onlara söylenmemiştir herhalde."

Gözlerini acı bürüdü ve sonra yatağın kenarına doğru yuvarlanarak arkasını döndü. Oturdu, çarşafı çekti

ve orada, kenarda, öne doğru eğilmiş, başı aşağıda oturdu.

Kendini açıkta ve savunmasız hissederek beceriksizce dizlerinin üzerine çöktü. Ama onun gözlerindeki bakışta, içinde derin bir akor oluşturan bir şey vardı. Onun acısını hissetmişti. Bir an için sanki zihni o yolu tekrar açmış ve onun zihninin içine bir bakış atmıştı.

İşkence gördüm. Suçluluk duygusu. Çok fazla suçluluk ve üzüntü.

Geçici olarak onun omzuna dokundu. Adam irkildi ve parmaklarının altındaki kaslar sıçrayıp kıvrıldı ama kadın elini çekmedi.

Sonra kollarını ona doladı, başını omzuna koydu ve göğüslerini sırtına bastırarak ona sıkıca sarıldı. Omzundaki topu öptü ve ona sarılarak öylece diz çöktü.

"Her şeyi gördün mü? Seni bir an için kafamın içinde hissettim," dedi acı bir şekilde.

Onu tekrar öptü ve ses tonundaki keskinliği görmezden geldi. "Hayır. Yapabilseydim bile yapmazdım. Yakın olmadığım insanlarla bağlantı kurmam. Bu bir mahremiyet ihlali ve ben asla sizinkine tecavüz etmem."

Elini yukarı kaydırarak göğsünün üzerinde duran ellerinden birini kapattı. "Bu beni yerime koydu sanırım. Kafamın içinde olduğun için sinirleniyorum ama yakın olmadığın insanlarla bağ kurmadığın için bunu yapmayacağını söylemen hoşuma gitmiyor. Sanırım her ikisine de sahip olamam, değil mi?"

Çenesini onun omzuna dayadı ve iç çekti. "Bana sorunun ne olduğunu söyle, Rio. Aklını okumamı ya da düşüncelerini görmemi gerektirecek kadar zor olmak zorunda değil. Tek yapman bana ne olduğunu söylemek. Ailene senin öldüğünü mü söylediler?"

Elini daha sıkı kavradı ve sonra dikkatlice gevşetti. "Evet. O zamanlar genç ve idealisttim. Her şey daha büyük bir iyilik içindi. Ülkeme hizmet etmek için ölmem gerekiyordu. Yapamazdım bağlarım vardı. İhtiyaçları vardı nihai

Asker. Aile yok. Yük yok. Beni geride tutacak hiçbir Şey yok. Grevimden daha öncelikli hiçbir Şey yoktu. Ailemin Rosalina'sı vardı ve ben her Şeyin yolunda gideceğini düşünmüştüm."

Derin bir i çekti ve elini yüzüne sildi, saçlarının arasına sokup ensesinde tuttu, parmak eklemleri tuttuğu için bembeyazdı.

"Bencil, Őan Őöhret peşinde koŐan bir aptaldım."

Grace onun sesindeki kendini kınamayla irkildi. "Peki ya Şimdi? Hayatta olduğunu biliyorlar mı?"

"yle," dedi Rio, o kadar yumuşaktı ki neredeyse duymuyordu. "Ama ben onlar için hâlâ lym."

Grace gözlerini kırpıŐtırdı, onu doğru duyduğundan emin değildi. "Anlamıyorum."

"Bu kısmı biliyorsun. Kız kardeşim kendisi için tamamen yanlış olan bir adamla ilişkiye girdi. Adam yaŐlıydı, kontrolcyd. Birinci dereceden bir piti. Onu ldrd."

Ona daha önce de söylemiş olmasına rağmen, Őiddetin bu kadar geliŐigüzel uygulanmıŐ olması hâlâ içini burkuyordu.

"Orada olmalıydım. Böyle bir Şey asla olmazdı. Babam kalp krizi geçirmişti. Hiç haberim olmadı. Dünyayı kurtarmakla çok meŐguldüm ya da ben öyle sanıyordum. Gerçekte, grinin tonlarında boğuluyordum, o kadar bulanıktı ki içini göremeyeceğiniz bir suda yüzüyordum. Annem Rosalina'nın kocasından korkuyordu ve babamın kötüleŐen sağlığında yapabileceği çok az Şey vardı.

"Görevler arasındaydım ve amacım hakkında Őphelerim vardı. Doğru Şeyi yaptığıma dair Őphelerim vardı. Artık ne yaptığımıza inanmıyordum. Hangi efendiye hizmet ettiğimizden bile emin değildim. Kız kardeşimin evine gittim, niyetim sadece onu görmekti. ocuğu olup olmadığını bile bilmiyordum. Sadece bakmak istedim. Mutlu ve sağlıklı olduğundan emin olmak için. Bulduğum Şey, o kadar kötü dövülmüŐ hamile bir kadındı ki, beni lanet bir hayalet sanarak kollarımda öldü."

Sustu ve eliyle yüzünün bir kısmını kapattı. "İntikam yemini ettim. Yapmayı düşünebildiğim tek şey buydu. Kendimi çok suçlu hissettim. Kendimi sorumlu hissettim. O piç kurusuna yaptıklarının bedelini ödetmek hayattaki tek görevim oldu. Onu takip ettim ve öldürdüm. Pişman değilim. Rosalina'nın acı çektiği gibi o da acı çekti. Ve işim bittiğinde, anneme ve babama gittim ve onlara ne yaptığımı anlattım. Her şeyi."

Grace nefesini tuttu ve ona karşı hareketsiz kaldı. Ona daha sıkı sarıldı çünkü işin bu noktada kötüye gittiğini hissetmişti. Nefesini tuttu, adamın bir sonraki söyleyeceği şeyden korkuyordu.

"Annemin bana bakışını asla unutmayacağım. Büyük bir keder ve hayal kırıklığıyla. Babam sadece yorgun ve gri görünüyordu. Hiçbir oğlunun ailesinin onun ölümünün yasını tutmasına izin vermeyeceğini ve hiçbir oğlunun evine elleri kanlı, intikam kokan bir şekilde gelmeyeceğini söyledi. Sonra da onun gözünde kızını öldüren adamdan daha iyi olmadığını ve oğlunun yıllar önce öldüğünü söyledi."

"Ah, Rio," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm."

"Bunu hak ettim," dedi kasvetli bir sesle.

"Hiç kimse affedilmemeyi hak etmez." "Aileme sırtımı döndüm."

Tartışmadı. Söyleyebileceği çok şey vardı ama sonuçta hiçbir fark yaratmayacaktı. Ve onun anlamsız basmakalıp sözlere ihtiyacı yoktu. Bazı acıların zamanla iyileşmesi gerekirdi. Ve bazı yaraların iyileşmesi diğerlerinden çok daha uzun sürerdi.

Ama onu rahatlatabilirdi. Ona verdiği rahatlığın aynısını. Yataktan kaydı ve sonra onun kucağına tırmandı, kollarını onun boynuna dolayarak bacaklarının üzerine oturdu.

Gözlerini onun gözlerine dikti, kendi bakışları ciddi ve yoğundu. "Anlamalısın Grace. Sana asla sırtımı dönmeyeceğim. Çekip gitmeyeceğim. Seni koruyacağıma yemin ettim ve bu uğurda öleceğim.

sözünden dönmeden önce. Kız kardeşimin ve ailemin başına gelenlerin senin de başına gelmesine asla izin vermeyeceğim."

Elini adamın alnında gezdirdi ve saçlarını itti. Yumuşakça okşadı, dokunuşunun onun için olduğu onun için de rahatlatıcı olmasını umuyordu. "Rosalina'ya gitmeden önce Titan'dan çoktan uzaklaşmış mıydın?"

"Henüz tam olarak karar vermemiştim. Dediğim gibi, görevler arasındaydım. O öldüğünde işi bıraktım ve sonraki yılı o piçi avlayarak geçirdim. Sonra ailemle yüzleştikten sonra artık bunu yapamayacağımı anladım. Geri dönemezdim. Hayatta olduğumu kabul etmeseler de kendimi ihanete uğramış gibi hissettim. Ama o zaman bile KGI'ya onlar için katılmadım. Kendim için katıldım. Çünkü her sabah aynada kendime bakabilmek ve bana bakan kişiyi tanıyabilmek istiyordum. Ve onunla barış içinde olmak istedim."

"Bu yüzden mi peşimden gelme görevini üstlendin?" diye sordu merakla. "Kefaret miydi? Geçmiş telafi etmen gerektiğini mi hissettin?"

Rio kaşlarını çattı ve ifadesi sertleşti. Kadının çenesini avucunun içine aldı ve bakışları yüzünde parlarken onu sıkıca yerinde tuttu.

"Sikeyim hayır. Sen benim suçluluk duygumu yatıştıracak bir nesne değilsin. Böyle mi düşünüyorsun? Çünkü daha fazla yanılamazdın. Seni bulmak için gönüllü oldum çünkü sana baktığımda geleceğimi gördüm. Suratıma patlayan bir el bombası gibiydi. Her şey kafamda bir araya geldi. İstesem de seni bırakıp gidemezdim."

Kadın şaşkınlık içinde ona baktı.

Başparmağını kızın alt dudağına sürttü ve sonra öpmek için öne eğildi. "Bunu anlamayı beklemiyorum. Kahretsin, ben de anlamıyorum. Ama kabul etmeni bekliyorum. Ve beni de. Çünkü tatlım, fark etsen de etmesen de bundan sonra hayatında sürekli var olacağım. Tüm bunlar sona erdiğinde nasıl ve nereye uyum sağlayacağım önemli ama sana şimdiden söylüyorum, gitmeyeceğim."

BÖLÜM 24

Grace'in onun iddiası karşısında bu kadar şaşkın olduğunu görmek Rio'yu eğlendirdi. Ona kendisinin olduğunu ve bu konuda başka seçeneği olmadığını söylemişti. Olmadığından değil. Onun için yeterince iyi değildi ve bunu çok iyi biliyordu. Ondandır çok daha iyi birine ihtiyacı vardı. Daha iyisini hak ediyordu. Ve eğer ona çekip gitmesini söylerse... Nazikçe pes edeceğini söylerse yalan söylemiş olurdu.

Bazı şeyler uğruna savaşmaya değirdi. Grace Peterson da onlardan biriydi.

Ama önlerinde çok uzun bir yol olduğunu da biliyordu. Hem görünen hem de henüz görünmeyen engeller. Kolay olmayacaktı ve bir gecede bitmeyecekti.

Bu durum onu ne kadar eğlendirse de, birisinin onu istemekte bu kadar kararlı olmasına bu kadar şaşırmaması da onu o kadar sinirlendiriyordu. Sanki kız kardeşinden başka hiç kimse onunla ilgilenmemiş gibi davranıyordu.

Onun bu tür düşüncelere sahip olduğu fikri bile göğsünün ağrımasına neden oluyordu. Birinin onun ne kadar harika bir kadın olduğunu takdir etmesinin zamanı gelmişti.

O yumuşak parmaklarıyla yüzüne tekrar dokundu ve adam kendini tutamadı. Ona tepki verdi. Aleti kıpırdadı ve sertleşti. Kucağında oturduğu için bu gerçeği ondan saklayamıyordu. Kahretsin, lanet olası şeyle onun kıcını dürtüyordu.

"Senin yanındayken ne söyleyeceğimi hiç bilemiyorum Rio. Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını düşünüp duruyorum. Hayal gücümün tuhaf bir ürünü olduğunu ve esaret altında uyandığımda tüm bunların harika bir rüya olduğunu düşünüyorum. Böyle şeyler olmaz."

Güldü. "Tatlım, ne dediğini bir dinle. Şüpheli davranıyorsun ve böyle şeylerin olamayacağını söylüyorsun. Olağanüstü yetenekleri olan bir kadından bunun ne kadar saçma geldiğinin farkında mısın? Gerçek hayatta böyle şeyler olmaz diye bağırması gereken benim. Ama gerçek şu ki, oluyor. Bana oluyor. Sana da oluyor. Ben her zaman göreve giderim. Bu yeni bir şey değil. Farklı olan, güvenlik kamerası görüntülerinde bir kadın görerek ve bir şekilde onun hayatının benimkiyle geri dönülmez bir şekilde iç içe geçtiğini bilerek kırımın üstüne düşmek. İşte bu her gün olmayacak türden bir şey. Diğer her şey mi? Tamamen normal."

Onu öptü. Bir an onunla konuşurken, bir an sonra ağzını onunkinin üzerine kapattı ve ağızla onu içine aldı. Adam neredeyse dengesini kaybedip geriye doğru düşüyordu, kadın o kadar şiddetliydi ki. Kollarını onun boynuna doladı, ellerini saçlarının arasına soktu ve bir yumruğunu sıkarak onu olduğu yerde tuttu. Sanki gerçekten bir kasını bile oynatacakmış gibi.

Eğer onu bu şekilde öpmeye devam etmek isterse bütün gece burada oturabilirdi.

Kız geri çekildiğinde neredeyse inliyordu. Kadın adamın yüzünü okşamaya devam etti ve adam mırıldanacak gibi oldu. Tam bir gidiciydi. Tek yapması gerekenin onu biraz okşamak, ona belli bir şekilde bakmak olduğunu ve lanet olası dünyayı ayaklarının altına sereceğini bilip bilmediğini merak ediyordu.

Çılgıncaydı. Hepsi. Hiç bir kadına aşık olmamıştı. Özellikle de birkaç gün içinde. Özellikle de onunla tanışmadan önce.

Ama her şeye rağmen Grace Petersona halde aşık olmuştu.

Kadın adamın kucağından indi ve adam itiraz edemedi dizlerinin üzerine, tam kalçalarının arasına çöktü. Kadın

Parmaklarını ereksiyonun etrafına sardı ve yavaşça aşağı yukarı kaydırđı, daha da sertleşirken hevesle baktı.

Lanet olsun, bu işkence olacaktı. Dünyayı keşfetmek ister gibi baktı. Sanki bir şeyleri kontrol ediyor ve küçük bir deney yapıyordu. Herhangi bir itirazı olduğundan değil, ama bu onun dayanıklılığını test edecekti. Eğer bunu kendini utandırmadan atlatabilirse, bir madalyayı hak edecekti.

"Rio?"

Adı nefes nefese ve tereddütlü ama biraz da heyecanlı çıktı, bu da onu çok . Ama kendini kontrol altında tutmaya zorladı ve sikinin kızın eline sarılmış olduğu ve kızın her hareketiyle onu çıldırttığı gerçeğini düşünmemeye çalıştı.

"Evet, tatlım."

"Bunu nasıl yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Ama isterdim. Yani..."

Çılgınca kızarak sözünü kesti ve başını eğdi. "Bana nasıl yapılacağını gösterebilir misin?"

Bir mil kadar yanılmadıysa, önünde diz çökmüş, elini sikine dolamış, ona nasıl oral seks yapacağını göstermesini istiyordu.

Bir tarafı ona götlük yapmamasını, onu kucağına almasını, bir ziyafet gibi yaymasını ve ağzının onun üzerinde ne kadar iyi hissettirebileceğini göstermesini söylüyordu. Daha bir saat önce bakireyken ve muhtemelen bu deneyim yüzünden hassaslaşmışken onun içine girmesine imkân yoktu.

Diğer taraf, kafasının içinde ona bağırarak taraf, ona tam olarak nasıl hoşlandığını tüm ayrıntılarıyla göstermesini söylüyordu.

Onun için her şeyi belirleyen , kızın mavi gözlerini kocaman açıp yalvarırcasına ona bakması ve "Seni tatmak istiyorum Rio. Tıpkı senin bana yaptığın gibi. Erkeklerin bundan hoşlandığını biliyorum ama ne yapmam ya da nasıl yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok."

İnledi. "Oh evet, bebeğim, biz bunu seviyoruz."

Gölümşedi. "O zaman göster bana."

Elini başının üstünden geçirdi ve sonra parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. Diğer eliyle sikini yavaşça kızın elinden aldı ve sertleşene kadar birkaç kez pompaladı.

"Dizlerinin üzerinde daha yukarı kalk," diye emretti.

Her iki avucunu da adamın kalçalarının üst kısımlarına dayadı ve kendini yukarı doğru itti.

Elini ensesinde gezdirdi, onu rahatlatmak için nazikçe sıktı ve okşadı. Aletini kızın ağzıyla aynı hizaya gelecek şekilde .

"Şimdi aç," dedi nazikçe. "Başını yala. Henüz içine alma. Alay et beni. Alay edilmeye bayılırım. Bunu flört etmek gibi düşün. Bana ne kadar iyi olabileceğinin tadına baktır."

Pembe dili dudağının üzerinden kaydı ve geçici olarak onun sikinin ucuna dokundu. Nefesini sertçe içine çekti ve acı dolu iniltisini geri çağırdı. Lanet olsun, o kadar iyi hissettiriyordu ki, daha ona dokunmamıştı bile.

"Biraz daha," diye teşvik etti.

Başını diliyle daire içine aldı ve sonra alt tarafına biraz daha vurdu. Ah kahretsin ama buna bayılmıştı. En sevdiği yer orasıydı.

Aletini daha sert bir elle kavradı ve geri çekti. Kadın kaşlarını çattı ve o kadar dehşete düşmüş görünüyordu ki, adam kendini tekmeliyordu.

"Yanlış mı yapıyordum?"

"Oh, hayır. Sana ne kadar doğru yaptığını söyleyecektim."

Parmaklarını kaldırdı ve tacın açılı ucunun hemen altındaki sıkıca gerilmiş alt tarafa doğru gezdirdi. "Senin tatlı noktan göğüslerin. Burası benim tatlı noktam. Oraya dokunulmasına bayılırım. Emilme, yalanmak, ne yapmak istersen yap, garanti ederim bayılırım."

"Oh," dedi gülümseyerek.

Saçlarını tuttu ve onu geriye doğru yönlendirdi. "Tekrar aç."

Bu sefer daha fazla inisiyatif aldı. Alaycı bir şekilde önce üstünü, sonra etrafını yaladı ve adamın işaret ettiği bölgeye daha fazla ilgi göstermek için durakladı. Gözlerini kapadı ve bir an için oynamasına izin verdi.

"Şimdi beni daha derine götür. Çok yavaş. Dişlerine dikkat et ve sıkılaştır. Beni içine alırken hafifçe em ama çok sert değil."

Boyunu kadının ağzının içine daha da soktu. Bu sırada bakışları onunkilere kilitlenmişti. Sanki her dokunuşa, her emişe ve dilini onun uzunluğunun üzerinde duygusal bir şekilde her hareket ettirdiğinde verdiği tepkiyi ölçüyormuş gibi onu yakından izledi.

"Yavaş yavaş ilerleyeceğiz. Seni bunaltmak istemiyorum" dedi. "Alištıkça sana daha fazlasını göstereceğim. Şimdilik ritmini bul ve nefes almanın bir yolunu bul. Ben derine indiğimde burnundan içeri çek. Ben geri çekilirken, etrafımda nefes alabilirsin. Bir dakika içinde, beni götürebileceğin kadar derine inmek isteyeceğim. Panik yapmanı istemiyorum. Sürücü koltuğunda sen varsın. Kendini ne kadar rahat hissedersen o kadar çok ya da az alacaksın, tamam mı?"

Başını salladı, dilini ereksiyonun alt tarafına doğru kaydırarak hareket etti.

"Dizlerinin üzerinde biraz daha yüksel, böylece üzerimde olacaksın. Sonra elimi hareket ettireceğim ve sen beni alacaksın. Ben sadece arkama yaslanacağım ve bir süre istediğini yapmana izin vereceğim."

Kız ona endişeli bir bakış attı ama adam ona güven verici bir şekilde gülümsedi. Kızın herhangi bir talimata ihtiyacı yoktu ama kabul etmeliydi ki, kalçalarının arasında neredeyse bakire bir kızın olması ve onu nasıl memnun edeceğine dair her talimatını dinlemesi çok tahrik ediciydi.

Kız, adamın kafasında olduğunu fark etmediği fantezileri ortaya çıkarıyordu.

Kızın eli onunkinin üzerinden kayar kaymaz, adam elini gevşetti ve kızın kontrolü ele almasına izin verdi. Arkasına yaslandı, avuçlarını şiltenin üzerine koyarak kendini desteklerken kadın da onun üzerine çıktı.

"Ağzınla birlikte elini de hareket ettir" dedi. "Beni içine aldığında ve emdiğinde, elini tabana doğru çalıştır. Bıraktığında, elini tekrar yukarı kaldır ve sıkılaştır."

"Bunun gibi mi?" diye sordu masumca.

Sikinin etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı ve sonra yavaşça ağzının içindeki tacı emdi, ama durmadı. Elini aşağıya doğru yuvarladı ve ağzıyla takip etti, hem eliyle hem de ağzıyla baskı uygularken onu derinlere aldı.

Vay anasını.

"Aynen öyle," diye homurdandı.

Onun ereksiyonunun etrafında gülümsediğini hissetti ve sonra sıcak, nemli ağzını onun uzunluğu üzerinde kaydırarak geri çekildi. En üstte durdu ve başını dilinin üzerinde tuttu ve sonra etrafında döndürdü, dibini yaladı ve bir dizi yalama ve kaydırma ile bölgeyi alay etti.

"Çok hızlı çalışıyorsun," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Orgazm olmamak için mücadele ederken tüm çenesi gergin ve dışa doğru çıkıktı.

Ağzını geri çekti ama eliyle onu okşamaya devam etti. Yukarı baktı, dudakları ona gösterdiği ilgiden dolayı şişmişti.

"Tadını seviyorum," dedi tatlı, utangaç bir sesle ve adamın yeniden inlemesine neden oldu. "Çok sertsin ama de tamamen yumuşaksın. Bu çok ilginç."

"İlginç mi?" diye .

"Boşaldığında tadı nasıl oluyor?"

Öksürdü ve tekrar yukarı doğru eğildi. "Hiç tatmadığım için bu soruya cevap veremem."

Güldü. "Gelmek ister misin, yani ağzıma? Yoksa çok mu erken? Erkeklerin seks yaptıktan sonra... bilirsin işte... toparlanmalarının uzun zaman aldığını duymuştum. Kadınların çok daha çabuk orgazm olabildiklerini ve arada çok fazla iyileşme süresine ihtiyaç duymadıklarını okudum."

"Ne halt ediyordun, kütüphaneden konuyla ilgili kitaplar mı karıştırıyordun?"

"Google'da her şeyi bulabilirsin," dedi sırtarak. "Sakıncası var mı?"

Sesine endişeli bir nota karışmıştı ve neredeyse hayır diye bağıracaktı ama kendini kontrol etmeyi başardı. Zar zor.

Akıl mı? Şaka yapıyor olmalıydı. Şu anda zihnini görebilseydi onu şok ederdi, çünkü boşalırken taşaklarının çenesine dayandığı, ağzının içinde o kadar derin olduğu özellikle canlı bir görüntüye tutunuyordu.

Sonunda cevap verdiğinde bile sakın görünmeyi başardı.

"Hiç umurumda değil. Sadece istediğinin bu olduğundan emin olmak istiyorum."

Onu okşamaya devam ederken başını salladı. "Seviyorum. Bu fikir hoşuma gidiyor... Yani kulağa aptalca geliyor ama çok samimi bir yanı var, sence de öyle değil mi?"

Gözlerini kapadı ve sadece başını salladı çünkü bu noktada, eğer böyle devam ederse, boşalmaya başlamadan önce asla ağzına ulaşamayacaktı.

Bir de iyileşme süresi konusunda endişelendiğini düşününce. Aşağılanması mı yoksa eğlenmesi mi gerektiğini bilemiyordu. Seks hakkında pek bir şey bilmediği belliydi ama bunu düzeltmeye ve ilk kez sevişirken mümkün olduğunca çok ön bilgiye sahip olmaya çalışmıştı.

Bu sefer parmaklarını açtı, böylece onu yumruklamadı ve parmak uçlarından tuttu. Sonra en dipten yaladı, dili taşaklarının üzerinde gezindi, alttan en uca kadar. Daha sonra ne yapacağını hayal etmeye fırsat bulamadan, onu derin ve sert bir şekilde emdi.

Boğazının arkasına indi ve tepkisini kontrol edemeyerek otomatik olarak yukarı doğru savruldu.

Onu tekrar kavradı, kendini sabitledi ve sonra yavaşça yukarı doğru çalıştı. Bu sefer alay etmek yerine

eli ve ağızıyla sabit bir ritim tutturdu ve her vuruşta daha da sıkılaştı.

"Taşaklarımı avuçlamak için diğer elini kullan," dedi gergin bir sesle. "Sık ama çok sert değil. Beni emerken onları çalıştır."

Çiğ, kaba dil her ikisi üzerinde de aynı etkiyi yaratmıştı. Grace titredi. Meme uçları sıkılaştı ve onun önünde sallanırken sert, dik noktalar haline geldi. Ağızına prekum sızdı ve ilk başta bunun hayal ettiği şey olmadığına karar verip kefaletle çıkacağından endişelendi.

Bunun yerine yavaşladı ve sanki nasıl sevdiğine karar veriyormuş gibi tadını çıkarıyor . Yavaş emme hareketlerine devam etmeden önce dilini yuvarlayarak sıvının her zerresini yakaladı.

Her iki eli de onun etrafına sarılmıştı, biri taşaklarının etrafındaydı, hafifçe sıkıyor ve masaj yapıyordu, diğeri ise tabanın etrafında gerilmişti, ağızıyla aynı anda yukarı ve aşağı çalışıyordu.

"Daha derine," diye ısrar etti. "Beni derinlere götür, bebeğim. Orada tut beni.

Beni ne kadar derine götürebileceğini gör."

Devr almak ve onu bir şey yapmaya zorlamak istemiyordu. Onun kendi hızını belirlemesine, boş zamanlarında keşfetmesine ve ona doğal gelen şeyleri yapmasına izin vermeyi tercih etti. Onunla birlikte sakso çekmeyi keşfetmek çok seksiydi.

Birçok açıdan sanki ilk kez sevişiyormuş gibi hissediyordu. Ayrıca, kendisini memnun etmekten başka bir şey istemeyen bir kadınla, tam burada, şu anda olduğundan daha iyi bir şey yaşamadığını da söyleyebilirdi.

Çenesi taşaklarına değene ve burnu kasıklarına dayanana kadar emdi. Sonra yutkundu, boğazı onun etrafında kapandı ve adam kontrolünün son kalıntıları da kaybetti.

Kadının içine doğru kamburlaştı, gelmekte olduğuna dair sert bir uyarı bile yapamadı. Ağızına dökülmeye başladı ama kadın emmeye ve hareket etmeye devam etti, görünüşe göre ağızına ani ve güçlü bir şekilde boşalmasından etkilenmemişti.

Parmaklarını saçlarında gezdirmek için uzandı, hareketleri yavaşlarken dokunuşu nazik ve sevgi doluydu. Onun kendisine karşı yutkunduğunu hissetti ve inledi, az önce vermek zorunda olduğu her şeyi aldığını biliyordu.

İçgüdüsel olarak onun artık çok daha hassas olduğunu biliyor gibiydi ve onu çok nazikçe bırakana kadar kavramasını ve emmesini gevşetti. Ereksiyonu yana doğru sarktı, hala yarı dikti ve kadın ona baktı, dudakları hala onun serbest bırakılmasıyla parlıyordu.

"Bu inanılmazdı," dedi kısık sesle. "Teşekkür ." Kızardı ama kocaman gülümsedi, mavi gözleri parlıyordu.

"Buraya gel," diyerek kızın ellerini tuttu ve onu kendine doğru çekti.

Kollarını ona doladı ve yatağa uzandı, böylece kadın yatağın üzerinde onun üstündeydi. Sonra yuvarlandı, böylece kız onun yanına sıkışmıştı, bacakları birbirine dolanmıştı.

"Teşekkür ederim. Çok tatlısın. Daha önce beni senin kadar memnun etmek isteyen bir kadınla karşılaştığımı sanmıyorum."

Çenesini yukarı doğru eğerek ağzını adamın kulağına yaklaştırdı ve sanki çok gizli bir şey söylüyormuş gibi fısıldadı.

"Tadına bayılıyorum. Bir ara tekrar yapabilir miyim?"

Tekrar inledi. Gerçekten ona hayır diyeceğini mi sanıyordu?

BÖLÜM 25

GRACE sarsılarak uyandığında Rio'nun tepesinde belirdiğini gördü, kaşları çatılmıştı. Anında kendine geldi ve uyku katmanlarını göz kırparak sildi. Yüksek pencereden içeri süzülen güneş ışığı odayı sabah güneşiyle usulca aydınlatıyordu.

"Biraz keşif yapmam gerekiyor," dedi ters bir ifadeyle.

Oturur pozisyona geçmek için çabaladı. "Bu ne anlama geliyor? Gitmem gerekiyor mu?"

Bir elini uzattı. "Hayır, hayır. Sen burada kal. Browning burada seninle olacak. Ben Terrence'la dışarı çıkıyorum, Decker, Diego ve Alton da kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için etrafı saracaklar."

"Burada biri mi var?" diye sordu. "Neler oluyor Rio?"

"Belki hiçbir şey, ama işimi şansa bırakmayacağım. Browning az önce nöbetten çıktı ve nehir sınırındaki güney bölgesinde hareketlilik olduğunu bildirdi. Yerlilere söyledi. Dediğim gibi, bir şey olmayabilir, ama kesinlikle kontrol edeceğim."

Dudağını ısırdı ama başını salladı.

"Beni dinle. Kalkmanı, giyinmeni ve her şeye hazırlıklı istiyorum. Ama ben dönene kadar bu odada kalmanı istiyorum. Browning çıkmanı söylemediği sürece. Eğer bir sebepten dolayı seni almak için geri dönememsem ve hareket etmemiz gerekirse, seni kaçış tünellerinden birinden benimle buluşmaya getirecek."

Nabzı şakaklarında hissedene kadar kontrolden çıktı. Yataktan fırladı, ne aradığından bile emin olmadan sağa sola baktı.

Rio ellerini onun omuzlarına koydu ve sonra bakışlarıyla buluşması için onu çevirdi. Başını eğdi ve onu sert ve hızlı bir şekilde öptü.

"Korkma. Sakin olmanı istiyorum. Dolapta kıyafetler var. İhtiyacın olanı al. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Onu son bir kez öptü ve kız daha ona dikkatli olmasını söyleyemeden çekip gitti.

Bu tür bir uyandırma çağrısından sonra gerçekten rahatlaması için hiçbir umut yoktu. Bir gömlek ve beli ipli bir short bulana kadar dolabı karıştırdı. Mükemmel.

Hızlı bir duş alıp almamayı düşünürken kaşlarını çattı. Henüz gitmek için zamanı olmamıştı. Bela bulsa bile bu kadar çabuk bulamazdı, değil mi?

Sonunda risk almaya karar vererek saçlarını ve vücudunu yıkayıp temizleyerek bir rekor kırdı. Havlu aldı, giysilerini giydi ve sonra saçlarını kurutmaya başladı. Saçlarını taradı, çoğunlukla nemli bıraktı ve banyo çekmecesinde bulduğu lastik bantlardan birine geri taktı.

Güzellik yarışmalarını kazanamazdı ama her şeye hazırды.

Sabahının berbat geçtiğini ve rahatlamak için bir yol bulması gerektiğini bildiğinden yatağa tırmandı ve Rio'nun bir gün önce ona gösterdiği egzersizleri yaptı.

Endişesi yavaş yavaş eridi ve odak noktasını buldu. Sakinlik çöktü. Sanki zihni düğümlenmiş bir halattı ve çözülüp gevşeyerek serbest kalmanın yolunu buluyordu.

Çekingen bir şekilde kız kardeşine uzandı, yıllardır kullandığı o tanıdık yola geri dönmenin yolunu bulmaya çalıştı. Yine de değişmişti. Zihni farklıydı. O da farklıydı. Hiçbir şey eskisi gibi değildi ve yolunu yeniden bulmak zorundaydı.

Shea'nın yüzünün görüntüsünü odağının merkezine getirdi ve diğer her şeyin kaybolmasına izin verdi. Aklına kız kardeşinin sesini getirdi. Hafızasında nasıl yankılandığını. Telepatik bağlantıdan gelen sesi.

Sıcaklık üzerine yayıldı, yatıştırıcı ve rahatlatıcı. Kız kardeşinin gülümsemesini tam anlamıyla hissedebiliyordu. Ve sonra en zayıf yankı, o kadar zayıftı ki hayal gördüğünü sandı.

Grace.

Onun adı. Shea onu çağırıyordu.

Tam cevap vermek üzereydi ki kapısı pat diye açıldı ve Browning yüzünde ciddi bir ifadeyle içeri daldı.

"Hadi gidelim. Rio'yla buluşmalıyız."

Kalbi göğsünden gibi çarparak yataktan fırladı, ayaklarını yerdeki ayakkabıların içine soktu ve koridorda ilerlemekte olan Browning'in peşinden koşmaya başladı.

"Ne oldu? Ne oldu?" diye sordu.

"Tüm detaylara sahip değilim. Rio seni dışarı çıkarmamı söyledi ve ben de öyle yapıyorum. Bizimle kuzeybatı köşesinde buluşacak."

Grace kaşlarını çattı. Bu nehirden uzaktaydı. Onun için mi gelmişlerdi? Bu kadar çabuk mu bulunmuştu?

Browning onu daha önce girmedığı bir tünelden geçirdi. Küçük bir mağaraya çıktı, aslında daha çok sarmaşıklar ve kalın yosunlarla kaplı bir uçurumun birkaç metre yukarısında oyulmuş bir delikti.

Önce kendisi düştü, sonra da kıza kendisine doğru atlamasını işaret etti. Düşüşünü engelledi ve sonra elini tutarak onu sık yaprakların arasına doğru çekti.

Uzuvlar ve çalılar yüzüne, göğsüne ve bacaklarına çarptı. Birkaç kez çalılıklara takıldı ve neredeyse düşüyordu. Tökezleyerek Browning'e çarptı, Browning onun bu kadar yavaş hareket etmesine sabırsızlanıyor gibiydi.

Birkaç kez bir şey söyleyecek gibi oldu, ama dudaklarını kapadı ve onu devam etmesi için teşvik etti.

Onu ormanda sürükleyerek geçirdiği bir saat gibi gelen bir sürenin ardından bir açıklığa adım attılar. İleride,

nehir kıyısında bir köye benzeyen bir yer vardı. Browning kuzeybatı demişti ama evin kuzeybatısı nehir değildi.

Yetişmek için çabaladı ve kıyıdan biraz uzakta inşa edilmiş küçük kulübelerden birkaç kişi çıkınca kolunu çekti.

"Browning, oluyor? Burada ne işimiz var?"

Yüzünü buruşturdu ve sonra kızın bileğini yakaladı. O kadar sıkı tutuyordu ki canı acıyordu, ama kız dönüp kaçmaya çalıştığında, adam sadece daha sıkı tutuyordu.

"Üzgünüm Grace," dedi kısık bir sesle. "Bu yapmak zorunda olduğum bir şeydi. Rio, kendisi ve diğerleri dışarı çıksın diye ona yanlış bilgi verdiğim için çok kızacak ama bunu yapmak zorundaydım çünkü başka türlü senin gelmene asla izin vermezdi."

Korku midesini yakıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kadın geri adım atmaya çalıştı ama adam elini bırakmadı. Kadın mücadele etmeye başladı ama adam tabancasını çıkardı. Kıpırdamadan durdu, gördüklerine inanamıyordu. Ne oluyordu? Browning silahı ona doğrulttu.

"Yapma Grace. Lütfen yapma. Sen gerekmedikçe sana zarar vermeyeceğim. Sadece beni dinle, tamam mı? Fazla zamanımız yok."

Tam o sırada genç bir kadın Browning'e doğru koştu ve Grace'in anlamadığı bir şeyler geveledi. Browning diğer kadını susturmak için tabancayı tutan elini kaldırdı ama sonra onu yanına çekti ve diğer eliyle Grace'in bileğini kavrarken bile onu tuttu.

Grace'in kanı dondu ve panik boğazını sıktı. Browning'i sorgulamamıştı. Rio'nun kendisi, eğer isterse Browning'le gitmesini söylemişti. Rio'nun adamlarına güvenmişti çünkü onlar Rio'nun bir uzantısıydı. Yine de Rio ona aynen onun yaptığı gibi yapmasını söylediğinde ne yapması gerekiyordu?

Browning, Grace'i evden çıkarabilmek için Rio ve diğerlerini tuzağa düşürmüştü. Ama neden?

Browning kadına bir şeyler söyledi ve sonra eliyle onu uzaklaştırdı. Sonra dikkatini tekrar Grace'e çevirdi. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

Sesi yalvarır gibiydi ama Grace çok sinirlenmişti. "Bana yalan söylemek, beni bir ormanda sürüklemek ve bana silah doğrultmak yardımımı istemenin yolu değil." Dikkatle bileğine baktı. "Canımı yakıyorsun."

Tutuşunu biraz gevşetti ama kadının gitmesine izin vermedi. Kadının kaçtığı yöne bakmaya devam etti ve bir an sonra gözleri rahatladı. Grace onun bakışlarının yönünü takip ederek kadının kucağında bir bebekle onlara doğru koştuğunu gördü.

Köylülerden birkaçı gevşek bir çember oluşturmıştu ve daha fazlası toplanmış, alçak sesle mırıldanıyordu. Birkaçı bebeği tutan genç kadına sempati dolu bakışlar fırlattı. Diğerleri başlarını salladı ve deli olduğunu ima eden hareketler yaptı.

Kadın Grace'e yaklaşırken yavaşladı. Yüzünde yalvaran bir ifade vardı ve Grace'le kırık dökük bir İngilizceyle konuştu. "Lütfen Mitch'e kızma. Bunu yapması için ona yalvardım. Tek yolu bu. Tek umudumuz sensin."

Grace şaşkınlık içinde Browning'e baktı.

"Mitch benim ilk adım," diye mırıldandı.

"Neler oluyor?" diye sordu yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle. "Ben neden buradayım?"

Sonunda adam bileğini bıraktı ama o zaman köylülerden birkaçının da onun arkasında olduğunu fark etti. Kaçmaya karar verse bile gidecek hiçbir yeri yoktu. Kolunu kavradı, birinin ona neler olduğunu anlatmasını beklerken dalgınca kırmızı izleri ovuşturdu.

Browning genç kadını yanına çekti, kolu sahiplenici bir şekilde beline dolandı. Adamın yüz ifadesinde, Rio'nun ona bakış şeklinden tanıdığı bir sertlik vardı.

"Bu Sumathi, kadını ve çocuğumuz Ana. Ana..." Sesi duygu yüklü bir şekilde kesildi. "O hasta. Ölüyor."

Sumathi tekrar araya girdi. "Lütfen, ona yardım etmelisiniz. Yapacak başka bir şey yok. O çok zayıf. Ona yardım etmek için bir şey yapılmazsa bugün ölecek diye korkuyorum."

Sumathi'nin kollarındaki bebeğe bakarken Grace'in öfkesinin bir kısmı uçup gitti. Zayıf bir bebektir, sağlıklı olduğunu gösteren tombul, pembe görünümlü bebeklere hiç benzemiyordu. Bebek battaniyenin içinde kayıtsızca yatıyordu.

"Onun nesi var?" Grace Browning'e sordu.

"Doktorlar buna gelişememe diyor. Kimse gerçekten bilmiyor. Sadece yemek yemiyor. Hiç gücü yok. Gittikçe eriyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Hastaneye yatırılabilmesi için onu ABD'ye götürmek istedim. Rio'dan yardım isteyecektim. Bana vereceğini biliyordum. Ama kısa bir süre öncesine kadar bunu bilmiyordum ve şimdi bu yolculuğu yapabileceğini sanmıyorum. Sumathi onu buradaki doktorlara götürdü ama onlar onu beslemesini söylediler. Ona özel formüller veriyorlar. Her şeyi denedi, hatta başka bir kadından ona bakmasını bile istedi. Ama o ölüyor."

Sesindeki umutsuzluk öfkesini yumuşattı. Çaresizce bebeğe baktı, denemek zorunda olduğunu biliyordu. Bunun ona ne yapacağını ve başka bir iyileşmeyi sürdüremeyebileceğini biliyordu.

Bunu yapabileceğinden bile emin değildi.

Sesi çatallaştı. Duygu ve korku boğazında düğümlendi. "Bunu yapabileceğimden emin olmadığımı bilmelisin. Tüm bunlar olduğundan beri kız kardeşimle bağlantı kuramadım. İyileşmeye çalışmadım. Artık bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Browning yumuşak bir sesle, "Senden tek istediğim denemen," dedi. "Tüm Sizden tek istediğimiz denemeniz."

Grace etrafındaki meraklı izleyicilere baktı. İçini bir huzursuzluk kapladı. Acaba hepsi Browning'in ondan ne yapmasını istediğini biliyor muydu? Sertçe ona baktı.

Başını iki yana salladı. "Onlara sadece bir doktor olduğunuzu ve bu gibi konularda uzmanlaştığınızı söyledim. Senin neler yapabileceğini bilmiyorlar. Bencil, yalancı bir piç olabilirim ama seni bu şekilde ifşa etmezdim."

"Mahremiyet isteyeceğim," dedi. "O zaman yapacak mısın?"

Sesindeki o anlık umut yıkıcıydı. Sumathi'nin gözleri parladı ve gözyaşları görüş alanını kapladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Sumathi. "Tanrı geri kalan günlerinizde sizi korusun."

Bu kadına son günlerinin gelmiş olabileceğini ve kendi hayatını bu çocuğuyla takas edebileceğini nasıl söyleyecekti? Ama o küçücük hayata bakarken, o kadar zayıf ve güçlkle mücadele ederken, Grace arkasını dönmeyeceğini biliyordu. Ona ne yapmış olursa olsun çekip gidemezdi. Bu çocuk masumdu. Büyümek ve olağanüstü biri olmak için bir şansı hak ediyordu.

Belki de amacı bu çocuğu kurtarmaktı.

"Bu taraftan gel," dedi Browning, onu uzaktaki bir kulübeye doğru yönlendirerek.

"Neden buradalar?" diye sordu Grace. "Neden seninle birlikte ABD'de, onlara bakılabilecek bir yerde değiller?"

Browning içini çekti. "Sumathi'nin hamileliğinden haberim yoktu. Rio ile buradayken görevler arasında tanıştık. Onu bir sonraki görüşümde sadece birkaç dakika görebildim çünkü Rio'nun evini güvenli bir ev olarak kullanarak başka bir göreve katılmıştık. Bu kez onu görmeye geldim çünkü benimle birlikte ABD'ye dönmesini istiyordum. Ona bir ev almak istiyordum, böylece bir aile olabilirdik. Ana'nın çocukluğunu çoktan kaçırdım ve o daha bir bebek. Belki... Belki daha önce burada olsaydım, bir şeyler yapabilirdim. Onu Amerika'daki doktorlara götürebilirdim. Ama artık zamanımız kalmadı ve tek umudumuz sensin."

Grace gözlerini kapattı. Bu tanıdık bir hikâyeydi. Birinin tek umuduydu. Onun olması gereken kimdi?

Kulübeye vardıklarında Grace içeri adım attı ve Browning de arkasından içeri girerek kapıyı kapattı. Sumathi endişeyle bir kenarda durmuş, Ana'yı kucağına almış, umutla Grace'e bakıyordu.

Grace kısık bir sesle, "Bunun bana ne yaptığını biliyorsun," dedi. "Beni burada öylece bırakamazsın. Tamamen çaresiz kalırım."

"Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, seni asla öylece bırakmam. Rio seni nerede bulacağını bilir."

Bu sadece küçük bir teselliydi. Hâlâ korku ve belirsizlik içindeydi. Sonuçlarla savaşıyordu. Önceden olsa tereddüt etmezdi. O kadar tükenmiş, o kadar kırılmıştı ki, kendi hayatı pahasına bu bebeğe hayatını vermeyi gözünü kırpmadan seçebilirdi.

Ama şimdi işler farklıydı. değil miydi?

Birisi onu önemsiyordu. Rio onun hayatının bir parçası olacağını söyledi.

Ama sonra Sumathi'nin gözyaşı dolu yüzüne baktı ve neredeyse siyah derinliklerde parlayan bir annenin sevgisini ve çaresizliğini gördü. Bu bebeği annesinin kollarında ölüme mahkûm ederse kendisiyle nasıl yaşayabilirdi?

Rio'nun kız kardeşini öldüren adamdan daha iyi olamazdı.

"Onu bana getirin," dedi teslimiyetle.

Sumathi aceleyle geldi ve bebeği Grace'in kollarına bıraktı. Grace dizlerinin üzerinde yere çöktü ve bebeği sıcak ve rahat olacak şekilde yerleştirdi.

Çok halsizdi. Sanki mücadeleyi çoktan bırakmış gibiydi.

Grace bir bağlantı bulma umuduyla ona uzandı. Teması bildiği kadar sıcak ve rahatlatıcı hale getirdi. Gözlerini kapatarak önündeki bebekten başka hiçbir şeye odaklanmadı. Çevresini, uzaktaki sesleri, hatta tepesinde beliren endişeli ebeveynleri bile duymazdan geldi.

Patika o kadar zayıftı ki Grace neredeyse kaçırıyordu. Sadece en ufak bir yaşam belirtisi vardı ve bu ufaklık için neredeyse çok geç olduğunu biliyordu.

Yolu hisseder hissetmez, bebeğin ruhunu sarmış gibi görünen zayıflığı, soluk karanlığı uzaklaştırmaya odaklandı. Ölüm onun için gelmişti ve bunu reddetmek Grace'e kalmıştı.

Ölümün kokusu bile yakınlarda geziniyordu. Grace onu içine çekti, tüm karanlığı bebekten uzaklaştırdı, yerine yumuşak bir sıcaklık, cesaret ve son birkaç güne kadar Grace'e çok uzak görünen iyiliği koydu.

Rio'nun ona verdiği güçten yararlandı. Onun ilham verdiği yaşama isteğinden. Ve onu bu çocuğa verdi.

Zayıflık vücudunu istila etti. Bunun ağırlığıyla inledi. Boğucuydu, acımasızca bastırıyordu. Umutsuzluk onu çekiştiriyor, asla geri dönmeyeceğine yemin ettiği bir kara deliğin içine çekiyordu.

Yalpaladı ve Browning'in onu tuttuğunu, yığılırken ona destek olduğunu hissetti. Ama faydasızdı. Grace başını bile kaldıracak güçten yoksundu.

Artık kendisi değil, hayata zar zor tutunan bu minik bebektir. Kopması gerektiğinin farkındaydı ve kadın ile çocuk arasındaki bağı için son gücünü topladı.

Şehvetli bir çığlık havayı böldü ve Sumathi şaşkınlıkla nefesini tuttu. Grace, şimdi tekmeleyen ve sanki o anda beslenmeyi talep ediyormuş gibi kollarını sağa sola savuran bebeğe dalgın dalgın baktı. Rengi daha iyiydi ve artık savaşı ölüm kazanıyormuş gibi görünmüyordu.

Ama Browning'e bakıp yüzünün solgunluğunu ve gözlerindeki dehşeti gördüğünde, ölümün yeni bir kurban bulduğunu anladı.

BÖLÜM 26

Rio ormanda bir yol açarken **ÖFKE** korkunç, siyah bir şeydi ve kontrolden çıkıyordu. Terrence zar zor ayak uydurabiliyordu; Decker, Alton ve Diego da hemen arkalarından geliyordu ama hiç kimse takım liderlerine ayak uyduramıyordu.

Mesaj basitti. Browning Grace'e sahipti ve şimdi Grace'in Rio'ya ihtiyacı vardı. Browning'in sesi telsizden kasvetli ve boyun eğmiş geliyordu. Rio'yu daha önce hiç yaşamadığı bir korku ve ardından güvendiği bir adam tarafından ihanete uğradığı için kara bir öfke sarmıştı. Takımından biri.

Onlar sadece bir takım değildi. Yaşıyorlardı, aynı havayı soluyorlardı, çoğu kişi tarafından açıklanamayan bir bağları vardı. Ve yine de Browning Grace'i almıştı. Onu akıl almaz bir tehlikeye atmıştı. Rio'ya yalan söylemişti. Takım arkadaşlarına yalan söylemişti.

Sırf bu yüzden bile ölmeyi hak etti.

Ama Browning Grace'le uğraşmıştı. Rio'nun kendisine ait olduğunu düşündüğü tek şey. Korumak için ölebileceği bir kadın.

Ellerini Grace'in üzerine koymuştu. Onu korkuttu ve Tanrı bilir başka neler yaptı. Rio'ya ait olana dokunmuştu.

"Rio, dostum, ," diye Terrence. "Biz hikâyenin tamamını öğrenmeden onu öldüreceksin."

Rio sadece ilkinde soğuk soğuk bakacak kadar durakladı, o adama çok güveniyordu ama sonra güvenin bir kemik kadar kolay kırılabileceğini öğrenmekte gecikmedi.

"O ölecek. Buna hiç şüphe yok. Asıl soru, ben o orospu çocuğunu öldürmeden önce ne kadar acı çekeceği."

Diego bir küfür savurdu ve Rio'yu geçmeye çalışarak ileri atıldı. Ama Rio ormanda nehrin güneydoğu kıyısına doğru acımasızca ilerlemeye devam etti. Nabızı bir çekiç gibi damarlarında öfkeyle atıyordu.

Browning ne yapmıştı? Ve neden?

Sayırsız senaryo düşünmüştü. Browning hainlik etmiş ve Grace'i Hancock'un ellerine teslim etmişti. Ama o zaman neden Rio'ya Grace'i nerede bulacağını ve ona ihtiyacı olduğunu söylesin ki?

Kendisini yerleşkesinden nehrin hemen aşağısındaki köyden ayıran sık çalılıkların sonuncusuna doğru ilerledi. Bakışları çevreyi taradı, tüfeği havadaydı ve herhangi bir tehdidi yok etmeye hazırды.

Köylüler dağıldı. Endişe ve korku sesleri yükseldi ve çocuklar hızla ormanın örtüsüne doğru sürüldü. Ama Rio onlara odaklanmamıştı. Bakışları kulübelere birinin dışında duran Browning'i buldu, silahsızdı, yargılanmayı bekliyormuş gibi sert ve dik duruyordu.

Rio ona doğru saldırdı, ama Browning geri çekilmedi. Rio onu yere serdiğinde kendini savunmaya bile çalışmadı.

"Nerede o?" Rio .

Sesi ele geçirilmiş birine aitti. Şeytani öfkesinin ve Grace için duyduğu ezici korkunun bir ürünüydü.

Browning'in gömleğini kavradı ve yüzleri birbirine yaklaşıp kadar onu yukarı doğru çekti.

"İçeride," dedi Browning, sesinde yoğun bir keder vardı.

Rio onu yere bıraktı ve sonra ayağa kalkarak kapıya doğru koştu. Kapıyı çekip açtı ve Grace'in yerde yattığını, genç bir kadının da başında beklediğini gördü. Grace'in karşısında, küçük bir paletin üzerinde battaniyeye sarılmış bir bebek yatıyordu.

"Uzak dur ondan," diye hırladı.

Dizlerinin üzerine çöktü, neredeyse korkmuş kadını iterek yolundan çekecekti. Grace kıpırdamadan yatıyordu, soluk soluğaydı, göğsünün inip kalktığını zar zor görebiliyordu. Nabzını yokladı; çok hafif, düzensiz ve zayıf bir şekilde atıyordu.

Aman Tanrım. O ne yapmıştı?

Kapı açıldığında başını kaldırdı ve Browning'in gözlerindeki suçluluk duygusuna kilitlendi. Terrence Browning'in arkasında duruyordu, yüzü bir öfke maskesiydi.

Terrence, Browning'i açıklıktan itti. "Ona ne yaptığını anlat."

Kadın ayağa fırladı ve Browning'e doğru koştu. Kendini Rio ile onun arasına attı ve sanki onu korumaya çalışıyormuş gibi inatla sarıldı.

Browning nazikçe kadını çözdü ve iterek uzaklaştırdı. "Hayır, Sumathi. Bunun olacağını biliyordun. Bir takas. Kızımın hayatına karşılık benim hayatım. Bu ihanet için beni öldüreceğini biliyordun." Grace'in yattığı yere doğru pişmanlık ve keder dolu bir bakış fırlattı. "Ona zarar vermek istemedim. Başka ne yapacağımı bilemedim."

Rio ayağa kalktı, elleri titriyordu. "Bunu ona sen mi yaptın? Ne yaptığını gördükten sonra bunu ona sen mi yaptırdın?"

Sumathi çenesini yukarı kaldırdı. "Hayır! Onu o yapmadı. Bu onun seçimiydi. Onu buraya o getirdi ama bu onun seçimiydi!"

Browning alçak ve sert bir sesle, "Sumathi, sessiz ol," dedi.

"Kızımızı al ve git. Ailenin kulübesine git ve Bu iş bitene kadar orada kal."

İtiraz etmeye başladı ama Browning onu bir bakışla ve elini kaldırarak susturdu.

Sumathi bebeğin yattığı yere doğru uçtu, uyuyan bebeği kucağına aldı ve Browning'e son bir kez kederli bir bakış atarak kulübeden ayrıldı.

Rio bunların hiçbirine akıl erdiremiyordu. Bilmediği çok şey vardı ama tek düşünebildiği Grace'in birkaç adım ötede yattığı ve kötü, çok kötü bir durumda olduğu gerçeğiydi. Ve tüm bunların merkezinde takım arkadaşı vardı.

Rio, "Kendini açıklamak için otuz saniyen var," diye homurdandı.

Browning Sumathi'nin kaçtığı yönü işaret etti. "O benim kadını ve benim çocuğumu doğurdu. Ana. Ama doğduğundan beri hasta. Hiç kilo almadı. Gün geçtikçe zayıflıyor. Doktorlar gelişemediğini ve şunu yapmamız gerektiğini söylediler ama hiçbir şey işe yaramadı ve ölüyordu."

Browning'in sesindeki hayal kırıklığı arttı ve küçük odada yankılandı.

"Grace'i kurtarma görevini üstlendiğimizde bu bana umut verdi. Neler yapabileceğini duyduktan sonra, Tanrım, o bir mucize diye düşündüm. Kızımı kurtarabilirdi. Ve o zaman onu kurtarmak için her şeyi yapabileceğimi, hatta sana ihanet edebileceğimi anladım."

Rio'nun midesinde iğrenç bir düğüm oluştu. "Onu bunu yapmaya sen mi zorladın? Onu neyle tehdit ettin?"

Browning başını kaldırdı ve gözleri parladı. "Onu tehdit etmedim. Sana yanlış bilgi verdim, böylece şüphe uyandırmadan onu yerleşkeden çıkarabilecektim. Onu buraya getirdim ve sonra nedenini açıkladım. İlk başta korktu ve kafası karıştı. Sonra teslim olmuş gibiydi. Ana'yı görünce reddedemedi. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordum. Tanrım, bunu biliyordum ama umursamadım çünkü onun kızımın tek şansı olduğunu da biliyordum."

Rio'nun diğer adamlarının yüzlerinde farklı duygular vardı. Öfke. İhanet. Ama aynı zamanda anlayış. Ve kararsızlık. Sanki kızını kurtarmak için çaresizce çırpınan bir adam hakkında yargıç ve jüri olmaya karar veremiyorlardı.

Ama Rio ona izin veremezdi. Grace'in ölebileceği anlamına geliyordu. Şu anda ölüyor bile olabilirdi. Browning ekibin güvenini kırmıştı. Hepsine ihanet etmişti. Ona bir daha nasıl güvenebilirlerdi? Amaçlarına ulaşmak için Grace'i feda edebileceğini gösteren Browning'in korumasına nasıl güvenebilirlerdi?

Rio ona öfkelenmek istedi. Onu öldürmek istiyordu. Ama Browning'in gözlerinde o kadar büyük bir teslimiyet varken bu dürtüye boyun eğmeyi kendine yediremedi. Bir adam kendisine ait olanı korumak için çok şey yapabilirdi. Rio niyetini suçlamıyordu ama yöntemine kesinlikle itiraz ediyordu.

Grace'le ilgilenmesi gerektiğini bildiğinden Browning'e arkasını döndü, bu hareketi eski takım arkadaşına artık bakmaması ya da onu tanımaması açısından önemliydi. Eğilip Grace'in gevşek bedenini minderden nazikçe kaldırırken kalbi ağırdı.

Kulübenin kapısına doğru yürürken Diego, Alton, Decker ve Terrence geçmesine izin vermek için kenara çekildiler. Browning kıpırdamadan durdu ve Rio tek kelime etmeden ya da bakmadan onun yanından geçti.

Browning seçimini yapmıştı. Yapmakta haklı bir seçimdi ama Rio yine de bunu affedemezdi. Sevdiği şey Browning'in sevdiği ve değer verdiği şey uğruna feda edilmişken olmazdı.

Şimdi Browning sonuçlarına katlanacaktı. Rio da öyle.

Terrence, Decker, Diego ve Alton sessizce Rio'yu takip ederek kulübeden çıktılar ve Browning'i içeride bıraktılar. Rio güneş ışığına çıktı ve sonra Terrence'ın yetişmesini bekledi.

"Bizi geri götürecek bir tekne olup olmadığına bakın. Geldiğimiz yoldan ormanda zorlu bir yürüyüş yapmak yerine yolculuğun Grace için olabildiğince sorunsuz geçmesini istiyorum."

Cildi güneşte geçirdiği bir ömürden dolayı yıpranmış ve kösele gibi olmuş yaşlı bir adam öne çıktı. Bol, yırtık bir pantolon ve kirli bir tişört giymişti. Ön dişlerinden en az ikisi eksikti ama Rio'ya kasvetli bir şekilde baktı.

"Benim bir teknem var."

Rio sakın bir sesle, "Kadınımın çok ihtiyacı var," dedi. "Tekneni kullanman için sana iyi bir ödeme yapacağım."

Yaşlı adam başını salladı ve bir adım öne çıktı. Avucunu Grace'in alnına koydu ve mırıldandı

sessiz bir büyü. Sonra uzaklaştı ve Rio'ya onu takip etmesini işaret .

Rio, "T, sen benimlesin," dedi. Diğerlerine de "Bizimle evde buluşun. Etrafın güvenli olmasını istiyorum."

Kıyıya çekilmiş başka motorlu tekneler olsa da, tekne küçüktü, sıırıklarla yönlendirilen bir tekneydi. Rio dikkatle tekneye adım attı, Grace'i kollarında sıkıca tutarak yavaşça aşağı inerken ağırlığını merkezde tuttu. Terrence tekneye bindi, ardından yaşlı adam geldi ve genç bir çocuğa gelmesini işaret etti. Çocuk kayığa tırmanarak hızla arkaya doğru ilerledi.

Yaşlı adam ve genç çocuk birlikte çalışarak direkleri yerleştirdiler ve tekneyi akıntıya doğru çektiler. Kıyıya yakın, daha sığ sularda durdular, sıırıklar hızla hareket etti.

"O nasıl?" Terrence alçak bir sesle sordu.

Rio, Grace'in hareketsiz yüzüne baktı. Ona karşı kıpırdamıyordu. Göğsünün yükseldiğini fark etmesini sağlayacak kadar bile hareket etmiyordu. "Bilmiyorum. Bunun için yeterince güçlü değildi Terrence. Bunun için Browning'i öldürebilirim. O zaten çok şey yaşadı. Ondan daha fazlasını yapmasını nasıl isteyebilir? Hayatını bu şekilde riske atmasını?"

Terrence iç çekti ve başka tarafa baktı. İri adam mücadele ediyordu. Rio onu kandırılmayacak kadar iyi tanıyordu.

Rio acımasızca, "Aklından ne geçiyorsa söyle," dedi.

Terrence arkasına baktı. "Yaptığı şeyin yanlış olduğuna hiç şüphe yok. Bu küçük bayana bağlandım. O güçlü biri. O bir savaşçı. Onun tarzını seviyorum. Bir yanımla Browning'in sefil kığını ezerek hamur haline getirmek ve onu timsahlara yem etmek istiyordu."

"Peki ya diğer kısım?"

"Yaptığı şeyi neden yaptığını anladım."

Rio başını salladı. "Bu adil. Sadece bu olsaydı, görmezden gelebilirdim. Ama takıma ihanet etti. Bize karşı geldi. Birlik yerine onursuzluğu seçti. Bunu affedemem."

"Evet, aynı fikirde değilim. Sanırım bunu neden yaptığını anlıyorum."

Rio basitçe, "Yaşamasına izin verdim," dedi. "Kadını ve çocuğuyla hayatını kurmakta özgür. Ama bir daha asla benim için çalışmayacak."

"Bu adil," dedi Terrence. "Bazıları senin kadar anlayışlı olmayabilirdi."

Rio'nun dudağı bir hırıltıya dönüştü. "Ona dokunmaya cüret ettiğı için onu öldürmek istedim. Onu korkuttuğı ve bir anlığına da olsa benden şüphe etmesine neden olduğı için. Çünkü onu benim emrimle götürdü. Ona, eğer isterse onunla gitmesini söyledim. Bunu yapmasını ben söyledim. Ve şimdi onu kurtlara yem ettiğıme inanmak zorunda. Grace için duyduğum endişe öfkemi gölgede bıraktığı için şanslı çünkü onun kanını dökmek istiyordum."

"Buna inanmazdı," dedi Terrence sakın bir sesle. "Ona hangi saçmalığı anlatırsa anlatsın, oraya gittiğinde senin onu asla böyle bir şey yapması için göndermeyeceğini biliyordu."

Rio bakışlarını Grace'e çevirdi ve sonra eğilip dudaklarını Grace'in alnına bastırdı. "Umarım haklısındır, T."

Tekne Rio'nun yerleşkesine giden nehrin kenarındaki rıhtıma yaklaşır yaklaşmaz, yaşlı adam öne doğru eğildi, tekne yeterince yaklaşıp kadar bekledi ve sonra eskimiş tahtanın üzerine atladı ve diğerlerinin inebilmesi için sırtığıyla tekneyi rıhtıma dayadı.

Terrence önce gitti ve Rio'dan Grace'i almak için aşığı uzandı. Rio daha sonra kendini tekneden dışarı attı ve yaşlı adamın yanında durdu.

"Teşekkür . Yardımınız için minnettarım."

Yaşlı adam resmi bir tavırla başını salladı. "Ana benim torunum. Bu kadın onu bana geri verdi. Borcum hâlâ büyük. Yüce Olan yolculuğunda onunla birlikte olsun."

Rio, "O hiçbir yere gitmiyor," diye hırladı.

Yaşlı adam uzun bir süre onu inceledikten sonra dişsiz bir gülümseme takındı. "Hayır, öyle olacağını sanmıyorum."

Kayığa atladı ve çocukla birlikte nehrin yukarısındaki köye dönmek için ana nehir kanalına geri manevra yaptılar.

Rio, Grace hâlâ kucağında olduğu halde girintinin kıyısındaki iskelede bekleyen Terrence' doğru yürüdü. Rio onu dikkatle Terrence'in elinden aldı ve kucakladı. Çenesini Grace'in koyu renk saçlarının üzerine koydu ve ilk güvenlik kapısına giden taş yolu tırmanmaya başladı.

On beş dakika sonra Rio evinden içeri adımını attı, endişesinin bir kısmı buharlaşıp gitmişti. Evindeydi. Kendini en güvende hissettiği yer burasıydı. Grace'i ait olduğu yere geri götürmüştü. Şimdi onun tekrar iyileştiğinden emin olmalıydı.

Grace'i daha bir gün önce seviştiği yatağa yatırdı ve yorganı onun üşümüş teninin üzerine örttü. Onun için ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ne derece hasta olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

İyileştirdiği diğer hastalıklar ve yaralanmalar hakkında söylediklerine bakılırsa, bebeğin rahatsızlığını almış ve kendi rahatsızlığı haline getirmişti. Eğer bebek gelişemiyorsa, bir süre sonra Grace de gelişmek ve hayatta kalmak için mücadele edecekti. Kaybettiği bir savaşa yenik düşmemek için yeterince uzun süre mücadele edecek güce sahip olmasını ummak zorundaydı.

BÖLÜM 27

RIO sonraki iki gün boyunca onun başucundan hiç ayrılmadı. Onunla birlikte oturdu, nöbet ve sıçramalar dışında uyumadı. Ona yemek yedirmeye, su içirmeye çalıştı ama bebekte olduğu gibi hiçbir işe yaramadı. Hayatta kalmak için gereken güç ve iradede yoksundu.

Rio bunun o olmadığını biliyordu. Vazgeçmek isteyen o değildi. Ama sadece zayıflık ve hastalığın kendisiyle değil, çocuğun iradesiyle de savaşmak zorundaydı. Onun nasıl bir cehenneme katlandığını ancak hayal edebilirdi.

Ve bu yüzden her şey boyunca onunla kaldı, bir kez bile yanından ayrılmadı. Gece boyunca ona sarıldı. Gün boyunca onunla oturdu. Onunla konuştu, çoğunlukla saçmaladı, ama bir an bile onu terk ettiğini düşünmemeye kararlıydı. Onunla birlikte savaştığını bilmesine izin vererek bir şekilde ona güç verebilirse, bunu kesinlikle yapacaktı.

Grace'i aldıktan sonraki sabah Sam'i aradı. Kısık sesle Sam'e bir adamlarının eksik olduğunu söyledi. Sam sorduğunda Rio bunun düşmanla çatıştıkları için olmadığını söylemekle yetindi.

Sam, Rio'nun takımını yönetmeyi ona bırakacak kadar akıllıydı. Adamlarını eğitti. Onlara güvendi. Ortaya çıkan sorunlarla o ilgilendi. Rio'nun adamları onu ve sadece onu takip etti. Sam'den ya da KGI'dan emir almadılar. Emirler Rio'dan gelirdi.

Sam, "Size birini göndereceğim," dedi.

Rio kısaca, "Hayır," dedi. "Burada birkaç güne ihtiyacım var ve sonra taşınacağız. Bu da Steele'in görevinden dönmesi için zaman kazandırır, tabii siz onu başka bir şey için programlamadıysanız."

"Hayır, şu anda temiziz. İhtiyacınız olan tüm desteği sağlayabilirim."

"Kaçarken buna ihtiyacım olacak. Sizleri buraya yığarak dikkat çekmek istemiyorum. Harekete geçeceğiz ve ekiplerle farklı bir yerde buluşacağız."

Sam, "Adını söyleyin ve orada insan gücümüz olduğundan emin olayım," dedi.

"Shea'dan haber var mı? Buradan çıktığında Grace'e iyi haberler verebilmek istiyorum."

Uzun bir duraklama oldu.

"Ne oldu Rio? Son konuştuğumuzda Grace daha iyiydi, ya da sen öyle demiştin."

"Daha iyi olacak," dedi Rio, derinlerden gelen bir kararlılıkla. "Başka bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Birkaç dakika daha sessizlik oldu ve sonra Rio acımasızca, "Savaşmak zorundayız, Sam. Bunun başka yolu yok. Titan pes etmeyecek ve sonsuza dek kaçamayız. Mümkün olduğunca çok zaman kazanmaya çalışıyorum çünkü Grace'in işler sarpa sarmadan önce yüzde yüze yakın bir seviyeye gelmesini istiyorum. Ama geliyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Hiçbir özel operasyon özentisi grup bizi alt edemeyecek," diye homurdandı Sam.

Rio Sam'in küstahlığına güldü. Titan bir özel operasyon özentisi olmaktan çok uzaktı ama Rio, Sam'in savurduğu hakareten hoşlanmıştı.

"Şimdi bana Shea'dan bahset ki Grace geldiğinde ona bir şeyler verebileyim."

"Şu anda ne senden ne de benden memnun değil," dedi Sam kuru bir sesle. "Ona aradığını söylediğimde hemen kız kardeşiyle konuşmak istedi. Ona bunun mümkün olmadığını çünkü nerede olduğunu tam olarak bilmediğimi söyledim."

liderlik görevimdeki en sevdiğim anlardan biri değildi."

Rio kıkırdadı. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

"Ama o iyi. Grace'e söyle, Grace'in kendisinden çok daha iyi durumda. Nathan ona çok iyi bakıyor. Grace'le yeniden bağlantı kurmak için yanıp tutuşuyor ve kendisini birden fazla kez yola yakın hissettiğini iletmemi istedi. Grace'in denemeye devam etmesini istedi."

Rio kasvetli bir sesle, "Yapacağım," dedi. "Grace çabalıyor. O yolu yeniden açamamış olması onu incitiyor. Shea'yla tekrar konuşabilirsen, ona söyle... Bak, Grace'in Shea'nın tüm yaşadıklarını görmesini istemediğini biliyorum. Ama Grace'in onun yardımına ihtiyacı var. Bunu söylememi istemezdi. Shea'yı bu işe bulaştırmamı istemezdi ama şu anda elimden geleni . Durumu iyi değil Sam," dedi açıkça. "Eğer Shea bir şekilde ona ulaşabilirse, bence bu çok büyük bir fark yaratır. İhtiyacım var... Onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Orada ne oldu Rio?"

Rio bir an tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Güvendiğim biri Grace'in yapabildiklerinden faydalandı. Onu hayır diyemeyeceği bir pozisyona soktu ve başka birini iyileştirecek durumda değildi. Onu bulduğumda neredeyse ölüyordu ve şimdi burada ölümle yaşam arasında gidip geliyor, ona yardım edemeyeceğim bir savaş veriyor."

"Onu önemsiyorsun. Görevin gerektirdiğinden çok daha fazlasını."

Rio sessizleşti, Sam'in farkına vardığını kabul etmeyi reddetti.

"Bu göreve o şekilde atladığında bunu anlamalıydım," diye mırıldandı Sam. "İşler iyi gitmediği için üzgünüm dostum. Hemen Shea'yla konuşacağım. Bilmek isteyecektir. Nathan bu konuda mutlu olmayacaktır ama Shea'ya kız kardeşine yardım edemeyeceğini de söyleyemez. Özellikle de Swanny kaçırları sırasında yaralandığında Grace Nathan ve Swanny'ye yardım etmişken."

Rio kısık bir sesle, "Minnettarım, Sam," dedi. Bir şey istemekten nefret ederdi ama Grace için gururunu bir kenara bırakmıştı. Onu geri almak için her şeyi yapardı. "İrtibatta olacağım."

"Bana zamanını söyle Rio. Sen gittiğinde herkesi yerine yerleştireceğim."

"Kırk sekiz saat içinde sizinle irtibata geçeceğim. Umarım o zamana kadar buradaki durum daha iyi hale gelmiş olur."

"Bekliyor olacağım," dedi Sam. "Hepimiz ."

Rio aramayı sonlandırdı ve sonra Grace'in yatakta sessiz ve hareketsiz yattığı yere döndü. Kenara oturdu ve yüzünü görebilmek için vücudunu ona doğru eğdi. Ona dokunmak için uzandı, teninin soğukluğu ve yüzünün solgunluğu ve yarı saydamlığı karşısında irkildi.

Rio onun hiç de öyle olmadığını bilse de çok savunmasız ve kırılgan görünüyordu. En güçlü savaşçıların cesaretine ve direncine sahipti. Daha önce hiç böyle bir şeye tanık olmamıştı.

"Bana geri dön Grace," diye fısıldadı. "Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Burada güvendesin. Sadece bana geri dön. Savaş bununla bebeğim. Bir kez daha savaş. Seni seven insanlara geri dön."

GRACE öleceğini biliyordu ve bu onu çok kızdırıyordu. Vücudu bunu kabullenmişti, sanki çoktan ölmüş ve beyni mesajı almamış gibi yatıyordu.

Sanki yeterince dayanmış ve sonunda kapanmış gibiydi. Doğal iyileşme yeteneği normalde olduğu gibi tepki vermiyordu.

Ölümün karanlık gölgeleri ona yapışmış, onu rahatsız edici kucaklarıyla sarmıştı. Ne kadar uzun süre böyle sürüklenirse, o karanlık yerde var olana kadar karanlık o kadar çok içeri girdi. Işıksız bir dünya. Nihai karanlık odaydı, gece lambası olmayan yatak odası. Korkutucu ve bunaltıcıydı ve bu durum ne kadar uzun sürerse, o da o kadar

olmak istediğini bildiği yerden daha da uzağa sürükleniyor gibiydi.

Kendini kurtardığı çocuktan ayırmak zordu. Artık birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini bilmiyordu.

Çok yorgundu. Kendini bırakıp çok daha rahat bir yere sürüklenmek çok kolay olurdu. Gölgeler ona fısıldadı. Onu nazikçe çağırdı, ruhunu yatıştıran yumuşak bir ninni.

Ama ne zaman pes edeceğini düşünse, görünmeyen bir güç tarafından geri çekiliyordu. Şu anki halinden çok daha güçlü bir irade.

Rahatsız ediciydi. Stark. İnatçı. Yine de oraya doğru yöneldi çünkü olması gereken yerin orası olduğunu hissetti. Diğer karanlık, sessiz yere değil.

Ve sonra, karanlıkta, nazik bir varlık. Bir parça güneş ışığı. Vücudunu istila eden kemik derinliğindeki soğğun bir kısmının yerini alan bir sıcaklık çaldı üzerine.

Grace.

Adını duyunca kıpırdandı. Cevap vermeye çalıştı ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Bekledi, adını tekrar duymak istiyordu ama etrafına sessizlik çöktü ve soğuk tekrar içeri girdi.

Hayır! Ağlamak istedi. Sadece bir anlığına, gerçek rahatlığı tatmıştı. Sıcaklığı ve nezaketi hissetmişti. Sevgiyi hissetmişti ve bunun onun için olduğunu, onu hedeflediğini, birinin onun için savaştığını biliyordu.

Grace, lanet olsun. Sakın pes etme. Beni duyup duymadığın hakkında hiçbir fikrim yok. Doğru mu yapıyorum bilmiyorum ama sakın beni bırakma.

Kaşlarını çattı çünkü bu tamamen farklı biriydi. İki yöne doğru çekilmek kafasını karıştırıyordu ama ikisi de aynı yerden çağırıyordu. İki farklı insan savaşıyordu... Onun için.

Grace. Dışarıda olduğunu ve şu anda bana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ben buradayım. Seni seviyorum. Lütfen savaş.

Shea.

Uzun zaman sonra kız kardeşinin sesini duymak Grace'i harap etti. Kalbi paramparça oldu. Onu ruhuna kadar soydu. Gözyaşları yanaklarında ıslaktı. Soğuk tenine değen sıcak gözyaşları.

Onu duyabiliyor musun, Grace? Shea seninle mi konuşuyor? Ağlıyorsun, bebeğim. En azından birimizi duyabildiğini biliyorum. Bununla savaş. Seni geri istiyoruz. Savaş, Grace. Sakın pes etme. Sen bundan daha güçlüsün. Seni yenebilecek hiçbir şey yok. Beni duyuyor musun? Kendi iraden dışında hiçbir şey seni yenemez.

Rio'ya.

Grace, lütfen konuş benimle. Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle. için de her zaman çok güçlü oldun. Şimdi güçlü olanın ben olmama izin ver. Bırak sana yardım edeyim.

Shea?

Kız kardeşine ulaşmak için her şeyini ortaya koydu. Korku onu felç etmişti çünkü yeniden bağlantı kuramazsa, yanıt veremezse bu onu mahvedecekti.

Grace! Seni duyuyorum. Seni duyuyorum, Grace. Zar zor. Sesin çok zayıf geliyor, ama güçleneceksin. Konuş benimle. Sakın bırakma. Neye ihtiyacın olduğunu söyle.

Beni görmeni istemedim.

Kız kardeşine gönderdiği mesajda gözyaşları güçlüydü. Tüm dünyadaki en iyi arkadaşına. Sevdığı ve onu koşulsuz seven tek kişi.

Oh, Grace. Seni ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun? Ne kadar sevildiğini? İkimiz de birbirimizi korumaya o kadar odaklanmışız ki güçlü olduğumuzda en iyi olduğumuzu Birlikteyken. Yan yana. Artık birbirimizi dışlamak yok. Beni duyuyor musun? Şu itibaren, dünyaya karşı sen ve ben varız.

Grace küçük kız kardeşinin sözlerindeki vahşete gülümsedi. Sıcaklık zihnine ve kalbine yayılıyordu. Güneş ışığı karanlığın yerini alıyor, inatla yapışan ve henüz vazgeçmek istemeyen gölgeleri kovalıyordu.

Çok yorgunum, Shea. Çok üşüyorum. Hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Pes etmek istemiyorum ama savaştığım gücüm kaldı mı bilmiyorum.

Ve sonra başka bir varlık hissetti. Sıcak ama farklı. Çok güçlü ve ezici. Onu her açıdan kuşattı. Onu yukarı kaldırıyor, çaresizce ihtiyaç duyduğu gücü ona veriyordu.

Ben buradayım. Buradayız. Onu orada seninle hissedebiliyorum. Sen de hissedebiliyor musun? Senin aracılığıyla onu hissedebiliyorum ve o güçlü Grace. İkinize de yetecek kadar güçlü. Ona yaslan. Bize yaslan.

Rio'ya.

Tek bir kelime gönderdi, onu ruhunun en derin yerinden serbest bıraktı. Gecenin içinde bir çılgıktı bu, şafağın vaadiyle kovalanan.

Buradayım Grace. Tam buradayım, bebeğim. Gitmene izin vermeyeceğim. İhtiyacın olanı al. Çok uzun zamandır yalnızdın. Hiç kimseye yaslanmadın. Bu sefer yardım isteyecek kadar güçlü ol.

Rahatlığın her zerresini içine çekti. Karanlıktan korunmak için ışığı kucaklayarak içine çekti. Kendisini seven iki insanın sunduğu umuda ve sevgiye sınırsız sarıldı.

Sıcaklık vücudunun her yerine yayıldı. Her kasına yayılan bir elektrik akımıydı bu; vücudunu hastalığın, deliliğin ve umudunu kaybetmenin kalıcı etkilerinden kurtarıyordu.

Burada olmana çok sevindim.

Mesajı hem Rio'ya hem de Shea'ya göndererek aradaki boşluğu doldurdu ve üçü arasında geri dönülmez bir yol oluşturdu.

Gitmeme izin verme. Gitmek istemiyorum.

Bu sefer sesler daha güçlüydü. Zihninde daha yüksek. Çok yakın.

Kimse gitmene izin vermiyor, tatlım.

Ben buradayım Grace. Her zaman buradayım. Her zaman seninleyim, dedi Shea şiddetle.

Ve sonra acı ve umutsuzluğun bir kısmı kaybolmaya başladı. İnsanların acılarını ve duygularını alıp kendi bedeninde özümseme yeteneğine sahip olan Shea tarafından emildi. Tıpkı Nathan işkence gördüğünde ona yaptığı gibi. Tıpkı o zamandan beri pek çok kez yaptığı gibi. Bu yüzden Shea'nın bilmesini istememişti. Grace'in acısının ve umutsuzluğunun derinliklerini görmesini istememişti.

Hayır! Shea, kes şunu! Sakın bunu almaya cüret etme. Burada olman yeterli. Yapma bunu. Beni duyuyor musun? Benim için buna katlanma. Yeterince şey yaşadın.

Hayal kırıklığı gözyaşları gözlerini yaktı. İsteddiği bu değildi.

Bırak sana yardım etsin, Grace.

Rio'nun komutası güçlüydü. Zorlayıcıydı. Sert ve inatçıydı. Onu sıkı sıkı tutuyordu ve bırakmıyordu, sanki onun bir parçasını esir almış gibiydi.

Bunu asla hissetmesini istemiyorum, Grace .

Ona destek olacak insanlar var. Nathan yanında. Yalnız değil. Ve şimdi sen de yalnız değilsin. Bu kadar inatçı olma. Bize yaslan. Bize izin ver. Kendin katlanacak kadar güçlenene kadar senin yerine katlanmamıza izin ver.

Shea'yla olan bağlantısı sayesinde içine daha fazla sıcaklık ve sevgi aktı. Grace kız kardeşi tarafından sarmalandığını, sıkıca tutulduğunu ve sanki teselliye ihtiyacı olan bir çocukmuş gibi ileri geri sallandığını hissetti.

Kız kardeşine yapıştı, ona sarıldı, aralarındaki bağın kopacağından korktuğu için bırakmaya korktu. Shea onun alnına nazik bir öpücük kondurdu ve yüzündeki saçları düzeltti.

Şimdi uyu, Grace. Dinlen ki vücudun iyileşebilsin, böylece uyandığında güçlü ve kendin olabilesin. Sonra bir başkasının öpücüğünü hissetti. Daha samimi. Sevgi dolu. Bir aşğın öpücüğü. Sıcak bir okşama. Nazik bir dokunuş. Kolları Shea'ninkilerin yerini aldı, onu kucağına çekti. Güçlü. Koruyucu. Onunla tüm karanlık arasında bir bariyer.

Geçti artık Grace. . İyi olacaksın.
Şimdi uyu ve uyandığında burada olacağımı bil.

BÖLÜM 28

Grace gözlerini açtığında nerede olduğundan tam olarak emin değildi. Tavan netleştii ve sonra yüksek pencereyi ve Rio ile seviştikleri yatak odasına dolan yumuşak ışığı gördü.

Sonra yalnız olmadığının farkına vardı. Yalnız olmamakla kalmıyor, Rio sanki onu dünyadan koruyormuş gibi etrafına sarılmıştı. Bacağı onunkinin üzerine atılmıştı. Kolu sahiplenici bir Çekilde kızın orta kısmına uzanmıştı ve diğer kolu da kızın bağıının altındaydı, böylece kız onun yanına yatmıştı. Ve kadın tamamen çıplaktı.

Gülümsedi. Geri dönmüştü. Hayattaydı. Bunu başarmıştı.

Yeni doğmuş bir kedi yavrusu kadar güçsüz olduğuna şüphe yoktu. Kendini ıslak bir erişte gibi gevşek hissediyordu ve zihni pelte gibiydi. Ama yenilenmiş bir gücü vardı. Daha önce sahip olmadığı bir güç ve Shea ile arasındaki bağı kopardığından beri hissetmediğı bir farkındalık.

Shea! Kız kardeşinin zihnindeki varlığının farkındaydı. Her zaman oradaydı, tıpkı daha önce olduğu gibi. Gözlerinde yaşlar birikti ve dudaklarını ısırđı, seslenmekten korktu, Shea ile yeniden bağlantı kurabildiğini sadece rüyasında gördüğünden korktu.

Buradayım Grace.

Kız kardeşinin sakın sesi ruhuna neşe saçtı.

Her şeyi hayal ettiğimden endişeleniyordum. Burada olduğun için çok mutluyum. Seni çok özledim.

Ben de seni özledim Grace. Seni seviyorum. Çok uzun zaman oldu. Artık birlikte olabiliriz. Her şey farklı. Bir hayatımız olabilir. Artık sensiz olmak istemiyorum. Bunun için bir sebep yok. Nathan ve ailesi seni güvende tutacaklarına söz verdiler. Ve şimdi senin Rio'n var. Bana onun hakkında her şeyi anlatmak zorunda olduğunu biliyorsun.

Grace gözyaşlarının arasından gülümsedi. Mutlu gözyaşları. Her şeyi paylaştıkları eski günlerdeki gibi.

Anlaştık. Bana Nathan hakkında her şeyi anlatır anlatmaz.

Shea'nın cevap gülümsemesini hissetti.

Daha güçlü olduğunda konuşuruz Grace. Şu anda sadece iyileşmeye odaklanmanı istiyorum.

Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum.

İletişim sona ermiş olsa da Grace hâlâ kız kardeşinin varlığını hissedebiliyordu. Kalıcı olarak gidene kadar onun yanında olmasını ne kadar özlediğini fark etmemişti.

"Shea ile güzel bir sohbet yaptınız mı?"

Döndüğünde Rio'nun uyanık olduğunu ve sessizce onu izlediğini fark etti. Gülümsedi. "Evet. Geri döndüğüne inanamıyorum. Onunla bir daha asla telepatik olarak konuşamayacağımı sanıyordum."

Rio onu öptü, dudakları onunkilerin üzerinde nazik ve sevgi doluydu. Ağzını çektiğinde bile uzun süre orada kaldı. Alnı onunkine yaslandı ve çenesini avucunun içine aldı.

"Geri döndüğüne sevindim," dedi. "Beni korkuttun Grace. Seni kaybettiğimi sandım."

"Kendimi kaybettiğimi düşündüm," dedi dürüstçe.

Rio hafifçe geri çekildi ama çenesini tutmaya devam ederek bakışlarıyla buluşması için eğildi. "Bunu neden yaptın?"

İç çekti ve gözlerini kapattı. "Düşündüğünüz buysa ölmek istemedim. Neredeyse reddediyordum çünkü

öleceğimden korkuyordum."

Rio'nun yüzü sertleşti ve gözleri soğudu. "Browning seni tehdit etmediğini söyledi. Tehdit etti mi? Sana zarar verdi mi?"

Rio'nun takım arkadaşına ne yaptığını sadece hayal edebiliyordu. Bilmek istediğinden emin değildi. Başını iki yana salladı ve parmaklarının yüzündeki sert izini hissetti. Bu rahatlatıcıydı. Onun dokunuşunda güç vardı. Ve sahiplenme. Onu kendisine ait gördüğüne dair açık bir mesaj.

"Bence korkmuştu. Ve boyun eğmişti. Sanki yaptıklarının sonuçlarını biliyor gibiydi. Öfkeleneneğini biliyordu. Ben de çok kızmıştım. Ama bunu neden yaptığını da anladım. Benim çocuğum olsaydı ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapamasaydım nasıl hissedeceğimi hayal edebiliyorum. Ona yardım edebilecek herkese yalan söyler, hile yapar, çalar, tehdit eder ya da kaçırdım, anlıyor musun?"

"Bu yüzden mi yaptın? Anladığın için mi?"

Alnını adamın dudaklarına yasladı ve adamın ağzının tenindeki sıcaklığından hoşlandı. "Bunu yaptım çünkü onu gördüğümde ölmek üzere olduğunu biliyordum. Daha fazla dayanamayacağını biliyordum. Ölüm etrafını sarmıştı ve ona yardım etmezsem ölümünden sorumlu olacağımı biliyordum ve Browning ve Sumathi'nin gözlerinin içine bakıp kızlarına yardım etmeyeceğimi söyleyemezdim çünkü sonunda yaşamak için bir neden bulmuşken ölmekten korkuyordum."

Eli hâlâ kızın saçındaydı. Göz göze gelmeleri için onu geri çekti. "Senin sebebin ne Grace?"

Bu kadar basit bir sorunun içinde o kadar çok şey vardı ki. Umut vardı. Merak vardı. Biraz da korku. Farkında değil miydi? Fark etmediğini tahmin ediyordu. Her şey çok hızlı gelişmişti. Duyguları hakkında o kadar da açık sözlü olmamıştı. Ne hissettiğinden bile emin değildi.

Tüm dünyası alt üst olmuştu. Son bir yıldır neredeyse hiç var olmamıştı ve yine de her şeyin ortasında, hayatı harabeye dönmüşken bu adam çıkagelmışti.

Ona meydan okumuş, zorbalık etmiş ve başka bir karşı hiç hissetmediği kadar sevildiğini hissettirmişti. O

bırakmasına izin vermemişti.

Neden? İlk seferinde onda ne görmüştü de onu bulmaya bu kadar kararlıydı?

Yüzüne dokundu, çenesinin sertliğini okşadı. Tıraş olmamıştı ve kirli sakalları parmaklarının üzerinde kıl gibi duruyordu.

Cehennem gibi görünüyordu.

"Ne zamandır uyuyorum?" diye fısıldadı.

Kızın sorudan kaçınması üzerine gözleri kısıldı. Ama henüz doğru kelimeleri bulamamıştı.

"Üç gün."

Ağız dehşet içinde açıldı. "Üç gün mü?" Adam acımasızca başını salladı.

"Peki ya bebek?" diye sordu tereddütle.

Dudakları inceldi. "Bilmiyorum. İyi olduğunu varsayıyorum."

Browning'i ve ona ne yapıldığını sormak istedi.

Rio iç çekti. "Ne düşünüyorsun?"

Alt dudağını dişledi. "Browning hakkında. Ve ailesi. Onu sen mi öldürdün?"

"Peki ya yaptıysam? O piç bunu hak etti."

Mutsuz bir şekilde kaşlarını çattı. "O sadece kızını koruyordu."

"Evet, bana ait olanı riske atarak ve ekibine ihanet ederek."

"Neden kızgın olduğunu anlayabiliyorum."

"Gerçekten mi, Grace? Neden kızgın olduğumu anlayabiliyor musun? Çok öfkeliydim. Anlamıyorsun, değil mi? Benim olanı aldı. Benim için önemli olan şeyi aldı ve seni kullandı. Seni öldürebilirdi. Ve neden kızgın olduğumu anlıyorsun."

"Sana ihanet etti," diye fısıldadı.

Rio dirseğinin üzerinde doğruldu, gözleri alev alev yanıyordu. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok, lanet olsun! Anlamıyor musun? Seni seviyorum ve o senin hayatını emmeye çalıştı. Evet, bana ihanet etti ama onu öldürmek istedim çünkü neredeyse seni benden alıyordu."

Yutkundu, ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Adam ona başka bir fırsat vermedi. Elini ensesine doğru kaydırđı ve onu öpücüğüyle buluşturmak için çekti. Bu oldu şiddetli ve Sahiplenici. O keçe markalı ve işaretlendi. Onu bütünüyle yutuyormuş gibi öptü, onu yutuyor ve kendi içine çekiyordu.

Onu tamamen sırt üstü çevirdi ve sonra üzerine çıktı, sıcak ve sert bir şekilde içine girdi. Kadının bedenine doğru kayarak onları birbirine kenetledi ve sonra gözleri duygularla yanarak ona baktı.

"Şimdi anladın mı Grace? Sen benimsin. Daha önce hiçbir kadın için böyle hissetmemiştim ve bunun beni bu kadar delirtmesinden hoşlanmıyorum."

Gülümsedi ve iç çekerek onu daha da içine aldı.

"Bunu bu kadar komik bulmana sevindim," diye homurdandı.

Gülümsemesi daha da büyüdü. Kollarını adamın boynuna doladı ve onu bir öpücüğün içine çekti.

"Benim de senin için deli olduğumu söylesem daha mı iyi olur?" diye fısıldadı.

"Belki."

"Ya da seni çok sevdiğimden emin olduğumu mu?"

"İşte şimdi bir yerlere varıyoruz," diye homurdandı.

Onun yanağını okşadı. Bacaklarını ona doladı, daha da yakın olmasını istiyordu. İçten dışa yanan o sıcaklığı bulmak istiyordu.

"Ya da ölmek istedikten sonra yaşama isteğı bulmamın nedeninin sen olduğunu mu?"

Gözleri karardı ve onun üzerinde hareketsiz kaldı. Uzun bir süre boyunca sanki kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi ona baktı.

Adam hâlâ kadının içine gömülüydü. Kadın onun etrafında sımsıkı duruyordu ve adam henüz hareket etmemiş olmasına rağmen daha da şişmiş görünüyordu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi kısık sesle. "Hiç kimse için önemli olmadım. Bu şekilde değil. Kimse bana güvenmedi

duygusal olarak üzerimde. Liderlik ve güç için bana güveniyorlar. Disiplin ve kararlılık. Kimse bana ben olduğum için ihtiyaç duymadı. Sadece ne olduğum için."

"" diye fısıldadı. "Sana ihtiyacım var Rio. Beni sen kurtardın. Kız kardeşimden başka hiç kimse için önemli değildim. Hiç kimse beni ya da bana ne olacağını umursamadı. Ta ki sana kadar. Senin için sadece özel yetenekleri olan biri değildim. Gerçek beni gördün ve onu önemsedin. Dünya için ya da tanıdığın biri için ne yapabileceğimi değil. İçime baktın ve beni gördün."

Alnını onunkine değene kadar indirdi. "Söyle. Kelimeleri söyle Grace. Onları sadece duymak istemiyorum. Onları duymaya ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Gülümsedi, şefkat kalbini dolduruyordu. "Seni seviyorum Rio."

Burun delikleri alevlendi ve çenesi sanki kontrolünü ve soğukkanlılığını korumak için savaşıyormuş gibi gerildi. Koyu renk gözlerinde öyle bir kırılma vardı ki, o anda tüm gücüne ve kararlılığına, ona karşı ne kadar koruyucu ve sahiplenici olduğuna rağmen, aynı şeylere onun da ihtiyacı olduğunu fark etti.

"Ben de seni seviyorum Grace Peterson."

Geri çekildi ve sonra tekrar ileri itti, bu sefer daha nazikçe ve onu ilk aldığı anda sergilediği acelecilik olmadan.

Dudaklarını öptü, sonra yanaklarına doğru ilerledi ve sırayla her öptü. Sonra burnunu, göz kapaklarını ve her bir şakağını öptü. Tüm bu süre boyunca nazikçe itmeye devam etti, iddiasını yeniden ortaya koyarken içeri ve dışarı kayıyordu.

Ellerini yavaşça kadının vücudunda gezdirdi, sonra da altından geçirerek arkasını kavradı. Onu yerinde tuttu, daha derine inerken onu itiş gücü için konumlandırdı.

"Kendini bir daha asla böyle riske atma," diye uyardı. "Herkesi kurtaramazsın ve bir kişiyi daha kurtarabilesin diye seni kaybetmeyeceğim. Belki bencilce bir davranış ama gerçekten umurumda değil."

Ses tonunun sertliğine gülümsedi çünkü altında bir korku katmanı vardı. Onun için duyduğu korku. Onu kaybedeceği korkusu. Orgazminin ilk dalgaları onu sararken onu tekrar öptü.

Ona tutundu, çapasına, onu ölümün pençesinden birden fazla kez kurtarmış olan kişiye. Onu koruyacaktı. Ona mutlak bir inancı vardı. Nasıl inanmasıındı ki? Onun için ölümle yüzleşmiş ve kazanmıştı.

BÖLÜM 29

"Rapor edecek iyi bir şeyin olsa iyi olur," diye hırladı Farnsworth telefonda. "Sana ödediğim parayla Grace Peterson'ı haftalar önce bana getirmen gerekirdi."

"Tehditlere iyi yanıt vermem, Bay Farnsworth. Bunu hatırlasanız iyi edersiniz."

Farnsworth, Hancock'un sesindeki buz gibi ima karşısında dondu kaldı. Bu adamın korkutmasından nefret ediyordu. Ve adam sadece gözünü korkutmuyordu. Onu dehşete düşürmüştü ve bu onu çok kızdırmıştı çünkü o kimseden korkmazdı. İnsanlar ondan korkardı.

Titan'ın başındaki bu adam hariç. Farnsworth, Hancock'un korktuğu bir adamın hayatta olmadığından emindi.

"Eee? Yerini tespit mi?"

Hancock basitçe, "Evet," dedi. "Söylentilere göre Belize Nehri'ndeki bir köyde bir çocuğu iyileştirmiş ve bu onu neredeyse öldürüyormuş. Şu anki durumu hakkında hiçbir şey bilinmiyor ama yerini tespit ettim. Oradaki bağlantım onu yakında götürceklerini söylüyor. Eğer sabırlı olursam, bana gelecekler."

Farnsworth vahşice küfretti. "Bir dakika daha beklemeyi göze alamam. Ya bu küçük aptal diğer çocuğu iyileştirmeye çalışırken kendini öldürseydi? Eğer birini iyileştirirken ölecekse, bu benim kızım olacak."

"Sabırsızlığınızı anlıyorum," dedi Hancock yumuşak bir ses tonuyla. "Ama sabırsızlık sana istediğin şeyi daha hızlı getirmeyecek. Beni bir iş yapmam için tuttunuz. Şimdiye kadar hiçbir görevde başarısız olmadım. hakkında düşün bu ne zaman sen yayınlıyorsun boş tehditler

Çünkü şimdiki tartışmanıza devam ederseniz bir sonraki görevim sizin peşinizden gelmek olacak."

"Sadece onu buraya getir. Zamanım tükeniyor. Fiyatını iki katına çıkaracağım. Neye mal olacağı umurumda değil. Sahip olduğum her şeyi alabilirsin çünkü kızım ölürse zaten hiçbir şeyim kalmaz."

"Kızınıza olan bağlılığınız takdire şayan ve Grace Peterson'ı kızınızın yatağına zamanında teslim edeceğimi zaten söylemiştim. Kaçamayacak. Onu koruyan adamı çok iyi tanıyorum. Nasıl düşündüğünü biliyorum. Bir sonraki hamlesini biliyorum. Bilmeliyim. Bildiğim her şeyi bana o öğretti."

Hat kesildi ve Farnsworth telefonu odanın öbür ucuna fırlattı. Bu paralı askerin kendisini önemsiz ve güçsüz hissetmesine neden olmasından nefret ediyordu. Sanki tüm kartlar Hancock'un elindeydi ve o da bunu biliyordu.

Zaman tükenmek üzereydi. Doktor bugün onu tekrar görmüş ve Farnsworth'un yüzüne asık bir ifadeyle bakıp başını sallamıştı. Fazla zamanı kalmamıştı. Gittikçe zayıflıyordu. Vücudu artık kanserle savaşıyordu. Sinsiydi, endişe verici bir hızla büyüyor ve çoğalıyordu. Yapılacak hiçbir şey yoktu.

Günleri, belki haftaları vardı ama daha fazlası yoktu. Bu gece ya da gelecek hafta ölebilirdi. Onu çoktan ölmüş bulacağından korktuğu için yatak odasına girmeye korkuyordu.

Sandalyesine yığıldı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü ve kızının hastalığını öğrendiğinden beri ilk kez ağladı.

BÖLÜM 30

RIO onu yatak odasından çıkarıp oturma odasına taşıırken Grace, "**RIO**, ben yürüyebilecek durumdayım," diye itiraz etti.

Adam onu görmezden geldi ve kadın iç çekti, gerçi adamın onu taşımasına aldırımıyordu. Hâlâ bu adamın kendisine bu kadar değer verdiğini bilmenin yeni ve parlak heyecanını yaşıyordu. Bu biraz korkutucuydu ama yine de ilk aşkını yaşayan bir genç kız gibi başını döndürüyordu.

Bu balonun patlamasından ölesiye korkuyordu. Bir hayal dünyasında yaşamıyorlardı. Her şey güllük gülistanlık değildi. Gerçeklikten geçici bir kopuşla kendilerine küçük bir yer açmışlardı ama gerçek dünya bir yırtıcı gibi onları bekliyordu. Dişlerini gıcırdatan, şeytani. Onu takip edenler pes etmemişti. Ve vazgeçmeyeceklerdi.

Yakında o sert, soğuk gerçekliğe, insanların öldüğü, insanların insanlığı düşünmediği bir yere geri döneceklerdi. Kafese kapatılacak, kullanılacak, gösteri zamanı geldiğinde dışarı çıkarılan ve sonra soğuk, kişiliksiz hapisanesine geri itilen bir maymuna eşdeğer olacaktı.

"Grace."

Rio'nun sabırsız sesi onun hüzünlü düşüncelerini böldü ve onun adını ilk kez söylemediğini fark etti. Gözlerini kırıştırdı, Rio'nun onu çoktan kanepeye yatırdığını ve bir süredir dikkatini çekmeye çalıştığını da fark etti.

"O kafanın içinde neler oluyor?"

Kaşları derin çatılmış, dudakları sert bir çizgi haline gelmişti. Kızın ifadesinden hiç hoşlanmadığı belliydi ya da belki de kızın düşüncelerinin karanlığı ona da bulaşmıştı. Endişeli ve biraz da kızgın görünüyordu.

Ağzını isyanla kapattı, büyük bir engel olmak istemiyordu. Zaten onun düşündüğü her şeyi bilmiyormuş gibi davranmıyordu. Bu, her gün birlikte yaşadığı bir gerçektir. Onun sızlanmalarıyla endişesini artırmasına ihtiyacı yoktu.

İç çekti. "Cidden iletişim üzerinde çalışmamız gerekecek. Sana ne düşündüğünü sorduğumda bu suskunluk beni çıldırtıyor. Ben sonuç odaklı bir adamım. Sorduğumda hayır denmesine alışık değilim."

Sırıttı. "Sanırım her şeyin bir ilki vardır."

Ona kara bir kaş çattı.

"Ben senin adamlarından ya da emrindekilerden biri değilim," dedi homurdanarak. "Bana emir verilmesini pek hoş karşılamıyorum. İçimdeki asi yüzünden. Shea bana sürekli patronluk taslamaya çalışırdı, özellikle de güvenlik nedeniyle ayrılıp yollarımızı ayırdıktan sonra. Bunun ne kadar işe yaradığını gördük."

Rio çenesini yukarı kaldırarak göz göze gelmelerini sağladı. "Bana tereddüt etmeden itaat etmeni beklediğim tek zaman, hayatının tehlikede olduğu ve bir savaş durumunda olduğumuz zamandır. Geri kalan zamanlarda istediğin gibi tartışmakta tamamen özgürsün. Ama sana şimdiden söyleyeyim, eğer sana bir şey yapmanı söylersem ve sen tereddüt edersen, kışını bronzlaştırırım. Sırf güzel olduğun ve kışına aşık olduğum için benden bedava izin alamazsın."

Bir kıkırdama kaçtı ve bir elini ağzına kapattı. "Şimdi bana bir dakika önce neden bu kadar endişeli görüldüğünü söylemek ister misin? Bunun benim zorba kibirli boyun eğmenle bir ilgisi . Ben tam olarak

"Neden endişelendiğinizi bilmesem de sizi rahatlatabilirim."

Kalbi yumuşadı ve yanağına dokunmak için uzandı. "Endişelenmemi istememeni seviyorum ama bu olay bitene kadar, güvende olduğumdan ve normal bir hayat sürebileceğimden emin olana kadar endişeleneceğim. Çünkü artık endişelenmem gereken sadece kendim ve Shea yok. Sen ve adamların da var. Shea'nın yeni ailesi ve sevdikleri. Hepiniz bu işin içindesiniz ve bu kadar çok insan için bu kadar büyük bir tehlikeden sorumlu olmaktan nefret ediyorum."

Adam itiraz etmeye başladı ama kadın parmağını dudaklarına götürerek onu susturdu. "Sen sordun ve ben sadece dürüst oluyorum. Şu anda zamanın durduğu bir tür balonun içinde ve çok yakında, her an, benim varlığım olan acımasız gerçekliğe geri döneceğimizi biliyorum. Ve bundan nefret ediyorum. Korkuyorum. Endişeden hasta oluyorum. Önceden ölmeye hazırdım. Pes etmiştim. Bana ne olacağı umurumda değildi çünkü özgür olmayı hayal bile edemiyordum ve her gün kullanılan bir tutsak olarak yaşamaya devam etmektense ölmeyi tercih ederdim.

"Ama şimdi benim için önemli olan insanlar var. Değer verdiğim insanlar. Ve onların benim için ölmelerini istemiyorum. Benim için fedakarlık yapmalarını istemiyorum. Bu yüzden geçici bir ertelemeyi, beni seven bir adamla normal bir yaşam hayalini kaybetmekten korkuyorum. Çünkü yarın her şeyin sona erebileceğini biliyorum."

Rio yüzünü iki eliyle , gözleri de ifadesi kadar sertti. "Sana yalan söylemeyeceğim Grace. Ne olacağını bilmiyorum. Sana herhangi bir garanti vermeyeceğim ve seni herhangi bir tehditten koruyabileceğimizi ya da bir daha hiçbir şeyin sana zarar vermeyeceğini söylemeyeceğim. Bunu yapamam. Neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorum. Ama sana söz verebileceğim şey, nefes aldığım sürece seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Son nefesime kadar, her zaman seninle seni tehdit eden şey arasında olacağım.

Ve eğer, Tanrı korusun, benden alınırsan, seni geri almak için cehenneme giderim."

Onu kendine çekti, şiddetle öptü, duygularının derinliğinin fiziksel ve duygusal olarak ortaya dökülmesine izin verdi. Aralarındaki yolu açarak ona sadece bedeniyle değil, zihniyle de beyanının kendisi için ne anlama geldiğini gösterdi. Bu gururlu savaşçının, hayatını onu güvende tutmaya adanmış olması, aklının alabileceğinden çok daha fazlaydı.

Hak etmiyordu. Onun kadar cesur değildi. Onun cesaretinin dörtte birine sahip değildi. Dünyadaki onca kadın arasından neden onu seçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama seçtiği için vahşice mutluydu ve Tanrı adına, onu asla bırakmayacaktı.

Rio gözleri öfkeyle parlayarak kendini geri çekti.

"Saçmalık." Kız gözlerini kırıştırdı ve sonra gözleri büyüdü.

"Hak etmek mi? Sen bana layık değil misin? Sende benim cesaretim ya da yiğitliğim yok mu? Bu hayatımda duyduğum en büyük saçmalık."

Ağzı açık kaldı. Evet, bağlantıyı açmıştı ama onun her düşüncesini bilmesinin sonuçlarını hesaba katmamıştı.

"Sana bir şey söyleyeyim Grace. Ben sana layık değilim. Yaptığım şeyleri biliyor musun? En büyük günahın ne? Ömür boyu acı ve sefaletle yüzleşmek ve başkalarının sefaletinin sonsuz bir döngüde sana yüklenmesi yerine pes etmeyi istemek mi? İsteyerek ya da istemeyerek yaptığınız şeylere bir bakın. İnsanlara hayatlarında yeni bir sayfa açtınız. Aksi takdirde şu anda ölmüş olacak bir çocuğu kurtardınız ve bunu yapmak için kendi hayatınızı riske attınız çünkü kendi ölümünüz anlamına gelse bile hayır diyemeyecek kadar yumuşak bir kalbe sahipsiniz.

"Yaptığım şeyler, verdiğim kararlar hakkında hiçbir fikrin yok. Hayatımın çoğu, ışığın çoktan kaçtığı gri alanlarda geçti. Hep gölgelerde. Şüpheli davalar. Ben bir paralı askerim Grace. Hangi

Biri bana yeterince para verirse, o işi yaparım anlamına gelir.

"Aldığım bazı işleri bilmek bile istemezsin. Yumuşak kalbin yaptığım bazı şeylere ve verdiğim kararlara ağlardı. Hepsi yüce iyilik adına. Siktir et onu. Kimin iyiliği? Soru hep budur. Birileri her zaman fayda sağlar ve birileri her zaman acı çeker. Herkesin mutlu, güvende ya da memnun olmasının bir yolu yok. Bazıları için bir azizim, bazıları içinse şeytanın ta kendisi. Her şey kendinizi madalyonun hangi tarafında bulduğunuza bağlı. Bu yüzden bana benim cesaretime ya da yürekliliğime sahip olmadığın saçmalıklarını anlatma çünkü bu sadece beni kızdırır. Sende olan şey bende asla olmayacak. İliklerime kadar işleyen bir iyilik. Başkaları için sarsılmaz inançlar ve empati. Senin bir ruhun var Grace. Kendimin ölmesine ve aileme artık var olmadığının söylenmesine izin verdiğimde ben de ruhumu kaybettim. Kız kardeşim kollarımda öldüğünde ruhumu kaybettim çünkü onu korumak için orada değildim."

Grace onu bir öpücükle susturdu. Adamın yüzünü kavradı ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırarak aç bir şekilde ağzından beslendi. İkisi de dillerindeki hafif tuzun tadını alana kadar gözyaşları yanaklarından özgürce aktı.

"Dur, sadece dur," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Kendini bu şekilde görmene dayanamıyorum."

Yavaşça çekildi, ayağa kalkarken gözleri kasvetliydi. Tutkuyla söylediği her şeye inanıyordu. Ve o bundan nefret ediyordu.

Onun kaçmasına izin vermek istemeyerek kanepede öne doğru kaydı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama adam buna izin vermedi ve bu yüzden onu önünde dizlerinin üzerine çökene kadar geri çekti, yüzleri sadece birkaç santim ayrıydı.

İki eliyle yüzünü okşadı, çenesini ve elmacık kemiklerini yumuşattı, ruhandan yayılan acıyı ve kendini kınamayı biraz olsun hafifletmek için çılgınca çabaladı.

"Sana baktığımda ne gördüğümü bilmek ister misin?" dedi boğazındaki düğümün etrafında.

Adam gözlerini kaçırmaya çalıştı ama kadın kararlı bir şekilde yüzünü çevirdi ve bakışlarından kaçmasına izin vermedi.

"Ben onurlu bir adam görüyorum. İnandığı bir amaç uğruna her şeyini feda eden bir adam. Seçtiği yolun artık yakın durduğu ilkelerle uyuşmadığını fark ettikten sonra çekip giden ve kendini koruyucu, kurtarıcı, lider ve evet, kahraman olarak yeniden yaratan bir adam görüyorum. Bu etiketi sevmeyebilirsin Rio, ama sen bir kahramansın. Sen benim kahramanımsın. Sen benim kurtarıcım ve koruyucumsun. Sen olmasaydın başka kim benim için gelirdi? Gitmeme izin vermeyip benim için başka kim savaşırdı?"

"Hepimiz hata yaparız, Rio. Bir erkeğin işareti bu hataları nasıl telafi ettiğidir ve sen kefaretinin fazlasıyla ödedin."

Alnını onunkine yasladı ve bir süre sessizce oturdular, odadaki tek ses nefes alıp vermeleriydi.

"Seninle bir anlaşma yapalım," diye mırıldandı. "Sen benim sevgime layık olduğunu asla sorgulamazsan, ben de sana ve sevgine layık olmadığımı düşünmeyeceğim. Anlaştık mı?"

Rio gülümsedi. Onu uzun ve tatlı öptü, dilleri düello ediyor ve alay ediyordu. Hafif dokunuşlar. Sevgi dolu dokunuşlar. Elleri kızın yüzündeydi, tıpkı onunkiler gibi. Tutuyorlardı. Dokunuyordu. Okşayarak.

"Anlaştık," dedi boğuk bir sesle. "Şimdi ben sana yiyecek bir şeyler hazırlarken burada oturmanı istiyorum. İleride olacaklar için gücünü yeniden kazanmalısın. Diğerleri de bize katılacak çünkü yola çıkışımızı planlamamız gerekiyor."

İrkilmemeye çalıştı. Bunun, gerçeklikten bu pastoral kaçışın sona ermesi gerektiğini biliyordu. Ama bu pişmanlığını ya da tüm dünyasının değişebileceğini ve bir gün gibi kısa bir sürede her şeyini kaybedebileceğini bilmesini engellemiyordu.

BÖLÜM 31

GRACE, Rio'nun ekip üyeleri tarafından büyük bir coşkuyla karşılandı. Rio hamburger kızartırken hepsi mutfaktaki barda oturmak üzere toplandı. Birkaç dakika boyunca onu durumu, nasıl hissettiği ve iyi olup olmayacağı konusunda sorguya çektiler.

Gülümseyerek onlara iyi olacağına dair güvence verdi.

Rio bir süre Grace'in üzerine titremelerine izin verdikten sonra çekildiklerini açıklayarak tüm şakalaşmalara etkili bir şekilde son verdi.

Adamlar hemen iş konuşmaya başladılar.

"Plan nedir?" Terrence sordu.

Rio sobanın üzerinde durmuş, büyük bir ciddiyetle takımına bakıyordu. "Yaklaştıklarını hissediyorum. Bu içgüdüsel bir his ve işi şansa bırakmak istemiyorum. Buraya gelmemin asıl sebebi Grace'e iyileşmesi için zaman tanımaktı. Titan'la karşılaşmak istediğim yer burası değil. Bazı avantajları var. Burası bizim evimiz. Arazinin yapısını biliyoruz. Ancak gerekli insan gücüne sahip değiliz ve Sam Steele'i gönderirse ya da KGI'nın tamamı buraya akın ederse, Titan zaten nerede olduğumuzu bilmiyorsa, o noktada kesinlikle bileceklerdir."

"Mantıklı," diye kabul etti Diego.

"Ayrıca bir adamımız eksik," dedi Alton acımasızca.

"etmez," dedi Decker. "İşi "

"Biz iyiyiz," dedi Rio kesin bir ifadeyle. "Ama o kadar da iyi değiliz. Titan gibi bir gruba karşı alabileceğimiz tüm insan gücüne ihtiyacımız olacak. Dövüşe sadece birkaç iyi adamla gelmeyeceklerinden emin olabilirsiniz. En iyileriyle gelecekler ve kazanmak için gelecekler. İşte bu yüzden Sam'le buluşmaya gidiyoruz. Bu sefer elimizdeki her şeyi istiyor."

Grace'in kaşları şaşkınlıkla bir araya geldi. Bir elini şakağına masaj yapmak için kaldırdı çünkü tüm bu olanlar onu çıldırtıyordu. Rio sanki lanet olası bir savaş falan planlayacaklarmış gibi konuşuyordu. Üç kadar sayınca herkes ateş etmeye başlayacaktı. Bu tür şeyler. Kulağa çılgınca geliyordu.

"Anlamıyorum," dedi. "Çok organize bir şeymiş gibi konuşuyorsunuz. Bunun ne zaman ve nerede olacağını nasıl bileceğiz? Yani, gerçekten bir yer seçip birbirinizi vurmaya mı başlayacaksınız?"

Korkuyu sesinden uzak tutamıyordu. İsteddiği en son şey insanların onun yüzünden ölmesiydi.

Rio'ya döndü, yüzünde yalvaran bir ifade vardı ama diğerlerinin duymasını istemediği için telepati kullandı.

Hadi gidelim, Rio. Sadece sen ve ben. Neden bizi asla bulamayacakları bir yere gidemiyoruz? Neden bu kadar çok insanı dahil etmek zorundayız? Benim için ölmelerini istemiyorum. Kimsenin ölmesini istemiyorum.

Rio spatulayı kullanarak son hamburgeri de tavadan aldı, sonra bir kenara koydu ve barın etrafından dolaşarak Grace'in oturduğu yere geldi. Yüzünü çerçeveleyip ona baktı, gözleri yoğun ve içtendi.

"Bu sadece seni ilgilendirmiyor tatlım. Eğer öyle olsaydı, önerdiğin şey en iyi seçenek olabilirdi. Ama bu Shea'yı ve vekaleten KGI'daki herkesi ilgilendiriyor çünkü artık sen de kız kardeşin de bizim bir parçamızsınız. Biz kavgadan kaçmayız. KGI'nın amacı bu değil. KGI aileyle ilgilidir. Bu, bizim için en önemli olan şeyleri korumakla ilgilidir. Kimsenin bize zarar vermesine izin vermemektir.

Bizim olanı al. Sen ve Shea artık bizimsiniz ve sizi son nefesimize kadar koruyacağız."

"Bu düpedüz dürüstlük," diye gürledi Terrence. Diego, Decker ve Alton başlarıyla onayladılar.

Grace Rio'nun ellerini sıktı ama birini tutarak kucağına indirdi. Bu rahatlatıcıydı. Ona dokunabilmek bile onu hayal edebileceğinden çok daha fazla sakinleştirmişti.

"Korkuyorum," diye itiraf etti. "Sadece korkmuyorum. Dehşete düştüm. Geçen yıl boyunca hayatımı günü güne yaşadım, önüme bakmadım, bir yarınım olup olmadığını asla bilmedim. Ama şimdi... Geleceğe bakıyorum. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok istediğim bir gelecek bu. Ve şimdi hayalini kurduğum o parlak gelecek için birinin hayatını takas etmekten ölesiye korkuyorum."

Diego uzun bir süre ona baktı. "Eğer saygımı ve hayranlığımı kazanmamış olsaydın, şimdi kazanmış olurdun. Birinin hayatına kendi hayallerinden daha fazla değer verdiğini kabul edebilenler bencil olmayan insanlardır. Ama şöyle bir şey var, belki bunu zaten biliyorsunuzdur. Kimse bizi bu görevi almaya zorlamadı. Rio bizim liderimiz, evet, ve onu takip ediyoruz. Ama bunu istediğimiz için yapıyoruz. İsteddiğimiz zaman bırakıp gidebiliriz. Kimse bize sahip değil. Sadakatimizi körü körüne göstermeyiz. Kazanılır ve o ve KGI bizimkini kazandı. Ve şimdi siz de kazandınız. Bu yüzden bizden birinin sizin için hiçbir şeyi feda etmesini istememeniz takdire şayan olsa da, çenenizi kapatıp bununla başa çıkmanızı tercih ederiz çünkü bundan geri adım atmayacağız."

Decker sırttı ve Alton Diego'nun sırtına bir tokat attı. Terrence bile güldü.

Alton gülerek, "Biliyorsunuz, Diego'nun her zaman söyleyecek çok şeyi olmuyor, ama söylediğinde de genellikle epik bir şey oluyor," dedi.

Grace ona döndüğünde Rio gülümsüyordu, onların tepkisi karşısında tamamen şaşkına dönmüştü.

"Gördün mü?" dedi. "Sen de bizden birisin Grace. Hiçbirimizi tek başına savaşmaya bırakmayız ve seni de yüzüstü bırakmayacağımızdan emin olabilirsin. O yüzden buna alış. Bizden kurtulamayacaksın ve benden de kurtulamayacağın kesin."

Rahatlama, hafif ve kabarcıklı, kalbini ve ruhunu sular altında bıraktı. Gülümsedi, Rio'nun barda oturan tüm adamlarına göz gezdirirken gülümsemesi gittikçe büyüdü.

"Peki ne zaman gidiyoruz?" diye sordu.

RIO o öğleden sonra Sam'i aradı. Grace'e dinlenmesi için daha fazla zaman vermek istedi ve bunu yapmasını sağlamak için onu yatağa yatırdı. Ama içgüdüleri hemen harekete geçmeleri gerektiğini haykırıyordu. Grace'in tamamen toparlanmasını bekleyecek birkaç günleri yoktu.

Cesareti ve kararlılığıyla dağlardan çıkmayı başarmıştı. Aslında yürüyen bir ceset gibiydi. Eğer bunu yapabildiyse, ileride olacaklarla da başa çıkabilirdi.

"Plan şu," dedi Sam. "Virginia'daki uçak pistinde buluşacağız. İki jeti de Kodiak'a götüreceğiz ve sonra tekneyle Afognak Adası'na geçeceğiz. Eğer gelirlerse haberimiz olur. Kendi şartlarımızda, kendi bölgemizde savaşıyoruz."

"Peki ya ailen?" Rio huysuzca sordu.

"Onları Fort Campbell'da sıkı koruma altında tutuyorum. Akli başında hiç kimse bir ABD askeri üssünde saldırı düzenleyemez. Onlar için düşünebildiğim en güvenli yer orası. Shea da geride kalacak. Grace'i ona göndermeyi düşünebilirsiniz."

Grace'in güvenliğini kendisinden başka birine emanet etmek her ne kadar prensiplerine aykırı olsa da, aslında bunun onun için en güvenli, en emniyetli yer olduğunu da biliyordu. Bundan hoşlanmayacaktı ama ona bu konuda başka bir seçenek de bırakmayacaktı. Ayrıca, kız kardeşiyle yeniden bir araya gelmeyi onun önüne koyacaktı ve o zaman onunla tartışması çok daha zor olacaktı.

Rio, "O halde bunu iyi göstermeliyiz," dedi. "Titan'ı Afognak Adası'na çekeceksek, Grace'in bizimle olduğunu düşündüklerinden emin olmalıyız. Aksi takdirde bu anlamsız bir çaba olur; arkalarına yaslanıp zaman kollayacak ve biz gardımızı düşürdüğümüzde saldıracaklardır."

"Evet, biliyorum. Bunu zaten düşünmüştüm. P.J.'i Grace'in dublörü yapacağız. Benzer bir yapısı, benzer bir rengi var. Savaş botlarını çıkarmak ve silahlarını kaybetmek onu öldürecek ama işini yapacak."

"Peki Grace'i Virginia'dan Campbell Kalesi'ne güvenli bir şekilde nasıl götürmeyi planlıyorsunuz?" Rio sordu.

"Bir iyilik isteyeceğim ve Fort Campbell'dan bir pilotun bize eşlik etmesini sağlayacağım, böylece Grace'i Shea ile buluşması için üsse geri uçurabilecek."

Rio açıkça, "Bu yeterli değil," dedi. "Bu basit bir eskort değil. Titan'la karşılaşarlarsa bir ordu pilotu yeterli olmayacaktır."

Sam bir an durakladı. "Ne istiyorsun o zaman?"

"Onunla birlikte en az iki adam daha istiyorum. Polis de olmasın. Zaten bir adam eksikim var ama Steele'in ekibi ve KGI'nın geri kalanı gidiyorsa, ekibimden iki kişiyi Grace'le gitmeleri için ayırabilirim. Kendim dışında ona güvenebileceğim tek kişiler onlar. Terrence ve Diego onunla gidecek. Ona bir şey olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederler."

"Pekala," dedi Sam. "O zaman yapacağımız şey bu. Yarın saat 16:00'ya kadar Virginia'ya varabilir misin?"

Rio acımasızca, "Orada olacağız," dedi.

ADAM Resnick, bir bıçağın soğuk kayışını boynunda hissedene kadar evinde kimsenin olduğunu bilmiyordu. Elleri bilgisayarının klavyesinde dondu ve bıçağın etine daha fazla batmasını sağlayacak hiçbir şey yapmak istemeyerek tamamen hareketsiz kaldı.

Kan çoktan kabarmış ve derisinden aşağı damlamaya başlamıştı. Kokusunu alabiliyordu.

Titremeyecek kadar disiplinliydi ama bu nabzının kafasının içinde patlamak üzere olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Çok iyi," diye mırıldandı adam kulağının arkasından. "Çoğu insan paniğe kapılır, sonra da kendi aptallıkları yüzünden boğazları kesilir ve ölürlər."

"Ne istiyorsun?" Resnick elleri hâlâ yerinde kilitli bir şekilde sordu.

"Anladığım kadarıyla KGI ile oldukça yakın bir ilişkiniz var. Bilgiye ihtiyacım var. Yakında bir hamle yapacaklar ve ben de tabii ki onların önünü kesmek istiyorum."

"Kim?"

Bıçak boynunu daha da ısırды ve Resnick acıya karşı dişlerini sıktı.

"Oyun oynamayalım. Sen benim kim olduğumu biliyorsun. Ben de senin kim olduğunu biliyorum. Arka cebinde KGI olduğunu biliyorum ve istediğim bilgiye sahip olduğunu da biliyorum."

Resnick'in dudağı tiksintiyle kıvrıldı ama dilini tuttu. Bu yüzsüz adamı kızdırmak sadece boğazının kesilmesine neden olurdu.

Sonra bıçak gitti ve bir tabancanın sert ucu başının arkasına saplandı.

"Ayağa kalk. Yavaşça. Ani hareket yok. Arkadaşım bilgisayarlar konusunda biraz ustadır. Onu seviyorlar, görüyorsunuz. Ona her zaman bilmek istediğı şeyi söylerler. Seninkinin KGI hakkında bilmemiz gereken her şeyi içereceğini hissediyorum."

Resnick çıkış yolu olmadığını bilerek gözlerini kapadı. Ölebilirdi ama yine de bilgisayarına erişimleri olacaktı ve Titan'ın elinde en iyi sistemi hackleyebilecek biri olacaktı. Sıradan bir bilgisayar uzmanının Resnick'in dosyalarına girme şansı yoktu ama Titan'ın da maaş bordrosunda sıradan biri yoktu.

Yavaşça ayağa kalktı, ellerini görülebilecekleri bir yere kaldırdı. Bir el koluna dolandı ve onu yana çekti. Sandalyenin ayağına takılıp tökezledi ve sonra masadan uzağı bakacak şekilde durması söylenmeden önce kendini düzeltti.

"Ellerini başının arkasına koy, parmaklarını birbirine geçir. Nefes aldığını bile duymasam iyi olur yoksa ölürsün."

O zaten ölü bir adamdı. Bu basit bir gerçektir ve bunu hiçbir duygu hissetmeden kabul etti. Çoktan ölmüş olmalıydı. O işaretilenmiş bir adamdı ve Titan tarafından değil, kendi

Shea ve Grace Peterson'a ve vekaleten KGI'ya yardım ettiği için hükümete teşekkür etti.

Yıllarca uykuda kaldıktan sonra yeniden başlatılan gizli araştırmanın tepesini uçurmuştu. Şu anda bile, ordunun ve ABD hükümetinin üst kademelerinde, olağanüstü güçlere sahip iki kadının yaratılmasının arkasındaki grubun kim ve ne olduğuna dair bir soruşturma devam ediyordu.

Ve Resnick artık çok fazla şey bildiği için ölmeyi bekliyordu.

Gözlerini kapadı ve klavyesindeki parmak tıkırtılarını dinledi. Adamlar konuşmadılar, sözlü iletişim kurmadılar, ta ki yeni gelen "Buldum" diyene kadar.

"Hizmetiniz için teşekkür ederim Bay Resnick," dedi bıçağı boğazına dayayan kişi.

Ardından tek bir patlama sesi geldi, bir susturucunun kusursuz sesi. Acı Resnick'in sırtından göğsüne doğru ilerledi. Dizleri büküldü ve öne doğru eğildi, acı süpersonik bir hızla vücudunu yırttı.

Kan sıcaktı, kokusu mide bulandırıcıydı ve altında birikerek halının içine işledi.

Bir an sonra acı azaldı, yerini tamamen uyuşukluk aldı. Nefes alamıyordu. Her denediğinde boğazından tuhaf bir guruldama sesi çıkıyor ve kanın metalik tadı diline sızıyordu.

Yuvarlanmaya, hareket etmeye çalıştı ama elini halıda kaydırmak bile akıl almaz bir güç gerektiriyordu.

Telefona. Telefona gitmesi gerekiyordu. Sam'i uyarmalıydı.

BÖLÜM 32

Uçak KGI'nın sahibi olduğu ve bakımını üstlendiği özel piste indiğinde **RIO** Grace'i hafifçe silkeleyerek uyandırdı. Grace'den ayrı kalmaktan korkuyordu, özellikle de ona geri dönüp dönemeyeceği konusunda hiçbir fikri yokken. Ama önemli olan onun güvende olmasıydı ve Titan nihai olarak ortaya çıktığında onun yakınında olmasını istemiyordu.

Grace doğruldu, uykulu gözlerini ovuşturdu ve sonra Rio'ya baktı, nerede olduklarını anlayınca yüz hatlarını keder kapladı.

"bakma," dedi gülümsemeye zorlayarak. "Sen farkına bile varmadan senin için dönmüş olacağım. Ve sen de Shea'yı göreceksin."

Grace başını salladı. "Evet, onu görmek için sabırsızlanıyorum ama senin gitmeni istemiyorum Rio. Bu kadar uzakta olacağın ve neler olduğunu bilemeyeceğim için üzülüyorum."

Uçak hangarın yakınında durduğunda ağzını onunkine değdirdi. "Bileceksin. Aramızda mesafelerin koparamayacağı bir bağ var. Hâlâ birlikte olacağız."

Sonra gülümsedi ve onun elini sıktı. "Seni seviyorum, biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Bunu yapacağız Grace. Git kız kardeşini gör ve benim için iyileş, tamam mı? Döndüğümde tam gücünde olmanı istiyorum."

Rio ayağa kalktı ve Alton ile Decker'a kendisini takip etmelerini işaret etti. Grace de ayağa kalktı ama Rio elini onun omzuna koydu ve nazikçe onu geri itti.

"İnmenizi istemiyorum," dedi. "Terrence ve Diego uçağa yakıt ikmali yapılana kadar sizinle kalacaklar ve hemen kalkacaksınız. Campbell Kalesi'ne iniş izniniz var. Sam sizi Kentucky'ye götürecek bir askeri pilot getirdi."

Kapak açılıp basamaklar kapıya doğru itilirken gözlerinde panik parladı. Rio son bir kez eğildi, onu sertçe öptü ve sonra geri çekildi, uçaktan inerken arkasına bakmadı. Eğer arkasına bakarsa, yürüyüp gidemeyecekti.

KGI'nın geri kalanı asfaltın üzerinde duruyordu. Etkileyici bir manzaraydı. Sam ve kardeşleri Garrett, Donovan, Ethan, Nathan ve Joe, en yeni acemileri Swanny ile birlikte Steele ve ekibinin yanında duruyordu. Dolphin, Renshaw ve Baker ekip liderlerinin bir yanında, Cole ise KGI'nın tek kadın üyesi olan P.J. Rutherford'un yanında duruyordu.

P.J. sivil kıyafetler içindeydi ama bu durumdan pek memnun görünmüyordu. Saçları Grace'inki gibi dağınıktı. Kot pantolon, tişört ve basit tenis ayakkabıları giymişti.

Onu görür görmez ona doğru yürüdü. Yaklaştığında dişlerini gülümseyerek gösterdi ve bu dişlerin arkasından konuştu.

"Merhaba tatlım. Duyduğuma göre Alaska'yı becermek için bir aşığın inzivasına çekiliyormuşuz."

Rio kıkırdadı. "Ve ne kadar güzel görüldüğünü söyleyebilir miyim, P.J." "Ben Grace, salak. Herhangi bir hatayı göze alamayız, o yüzden doğru."

Rio, P.J.'nin ötesine, Sam'in Garrett'ın yanında durduğu yere baktı. "Yola çıkmaya hazır mıyız?" Durdukları süre uzadıkça Rio'nun huzursuzluğu da artıyordu. Midesinden çığlıklar yükseliyor, ensesindeki tüyler diken diken olup diken diken oluyordu.

Bu resimde kesinlikle yanlış olan bir şeyler vardı.

Tam bir uyarıda bulunacaktı ki, bir silah namlusu başının arkasına dayandı. Çevresinde, jetlere yakıt ikmali yapan adamların otomatik tüfeklerini çekip toplanan grubun üzerine doğrulttuklarını gördü.

Tepki anlıktı. Steele ve ekibi çanta ve malzeme yığınının arkasına daldı. Sam ve kardeşleri dağıldı, bazıları yere düştü, diğerleri uçaklardan birinin arkasına saklandı. Her yönden silah sesleri geliyordu.

Hancock P.J.'yi saçından tutup geri çekti. Sonra yan gözle Rio'ya baktı. "O kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun Rio?"

"Buna gerçekten bir cevap mı istiyorsun?" Rio hırladı.

"Aptalca bir şey yapmayın," diye Hancock. "Bu olabilir İstedğin kadar kanlı ya da medeni olsun" Rio, "Onu alamayacaksın," diye homurdandı.

Sam çömeldiği bir varilin arkasından, "Buradan asla canlı çıkamayacaksın," diye karşılık verdi.

Dolphin yana çekildi, tüfeğini kaldırdı ve Hancock'a nişan aldı. Bir el ateş edildi ve Dolphin birkaç metre geriye savruldu. Yere sertçe çarptı.

"Orospu çocuğu!" Dolphin bağırdı. "Kahretsin, vuruldum! Lanet olsun!"

"Onu geri götürün," diye bağırdı Steele. "Onu hemen dışarı çıkarın!"

Cole gömleğinin arkasından yakaladı ve siper almak için sürükledi.

"Saat altı keskin nişancı var!" Garrett bağırdı.

"Ve dokuz ve öğlen ve üç," diye seslendi Hancock sakince. "Etrafınız tamamen sarıldı. Evet, birbirimizi cehenneme kadar vurabiliriz ama sonunda hepiniz ölmüş olacaksınız ve ben yine de kızı alacağım. Ben ölürsem, kız yine de teslim edilecek. Görev tamamlandı. Belki Rio size haber vermemiştir ama Titan görevini tamamlamakta asla başarısız olmaz."

"Bir avuç çılgın orospu çocuğu," diye hırladı Donovan.

"Peki bunun nasıl olmasını istiyorsun?" Hancock bağırdı. "Grace, beni duyabildiğini biliyorum. İstedğin bu mu? Hepsinin bir hiç uğruna ölmesini mi istiyorsun? Benimle gelersen, daha fazla kan dökülmesine gerek kalmayacak. Görevim bütün bu adamları öldürmek değil. Benim görevim, nasıl başarırsam başarayım seni buraya getirmek. Yani, her şey sana bağlı. Bunu kolay yoldan yapabiliriz. Ya da zor yoldan yaparız."

"Siktir git!" Rio hırladı. "Grace, sakın yapma, duydun mu beni? Gözüm görmesin seni."

Uçağın içinde Grace o kadar çok sarsıldı ki onu koruyan Terrence'ı da sarsmayı başardı. Silah sesi duyulduğu anda Terrence ve Diego onu koltuğun üzerinden çekip altlarına sokmuşlardı. Bir sıra koltuğun arkasına çömelmişlerdi, onları siper olarak kullanıyorlardı, tüfekleri havadaydı ve kapı girişine doğrultulmuştu.

Kapı ardına kadar açıktı. Olan biten her şeyi tek tek duyabiliyordu. KGI üyelerinden birinin vurulduğunu biliyordu. Şu anda ölmüş bile olabilir.

Zihnini açtı, tüm gücünü ve enerjisini uzanmak için harcadı, çevresindekileri çekmek için ağını geniş bir alana yaydı. Anında sayısız adrenalin, öfke, korku ve sakın bir güvence bombardımanına tutuldu. İşte. Sakin olana yeniden odaklandı. Hareketi dikte eden oydu. Ona meydan okuyan oydu. Sessizce gel ya da sonuçlarına katlan.

Dikkatle ona odaklandı. Zihni büyüleyici bir düzensizlikti. İnsandan çok makineydi. Bir amacı vardı ve bu amaca ulaşmak için tek başına kararlıydı. Ama gördüğü şey, şüphe duymadan bildiği şey, hedefiyle arasında duran son kişiyi de öldürme konusunda son derece ciddi olduğuydu.

Bunu yaparken ölebilirdi ve bu sonuçla barışıktı. Ama havaalanını bir savaş alanına çevirecek ve başarısına yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldıracaktı.

Terrence'ı itti, içindeki panik keskin ve öfkeli bir şekilde yükseliyordu. Diego döndü, yüzünde öfke ve kararlılık maskesi vardı.

"Tanrı aşkına, Rio'nun seni düşmanın eline bırakacağını mı sanıyorsun? Ne yaptığını bir düşün Grace. Delirecek. Kendini öldürtecek. İstediyin bu mu?"

Zoraki bir sakinlikle, "Nasıl olsa öldürülecek," dedi. Terrence ve Diego'yu bunun bir cinayet olduğuna ikna etmesi şarttı.

tek seçenektir. Bu onların tek seçeneğiydi. "Kafasının içini gördüm Diego. Anlamıyorsun. Onu gördüm. Nasıl düşündüğünü biliyorum. Kararlılığını gördüm. Ne kadar çarpık olursa olsun, onur duygusu var. Onun tek amacı beni almak. Bunu nasıl yapmak zorunda olursa olsun. Oradaki her bir insanın öldürülmesi emrini vermeye kesinlikle hazır."

"Bize hiç kredi vermiyorsun," diye hırladı Terrence.

Kendini koltuğa doğru iterek onu tekrar itti. "Bunun krediyle bir ilgisi yok. Size söylemeye çalıştığım şey, onun ölmeye tamamen istekli olduğu. Bu onun için önemli değil çünkü arkasında görevi tamamlayacak adamları var. Etrafımızı saran keskin nişancıları var. Adamlarınızdan birini vurdular bile. Kaç tanesini daha feda etmek istiyorsun?"

"O normal değil. Tehditler işe yaramaz. KGI'nin karşılık vermeye başlaması umurunda değil. Karşı koymaları umurunda değil. Yoluna çıkan herkesi biçecek. Sonunda kazanacak mıyız? Belki de. Ama ne ? Kaç aile kocasını, babasını, oğlunu, kardeşini kaybedecek? Bir kişi bu kadar ölüme değer mi? Hayır. Değmez. Ve düşünmediğiniz, fark etmediğiniz şey, beni öldürmeye niyetleri olmadığı. Beni yapabileceklerim için istiyorlar. Bu da sana, Rio'ya ve KGI'a zaman kazandırıyor. Karşı koymanın ne yeri ne de zamanı. Avantaj onlarda."

"Orospu çocuğu," diye küfretti Diego. "Lanet olsun Grace. O orospu çocuğunun pençelerine düşmene izin veremeyiz. Sana daha önce ne yaptıklarını hatırlamıyor musun?"

"Hayatta kaldım," dedi sakince. "Daha önce de hayatta kaldım. Bunu tekrar yapacağım. Ayrıca, şu anda yaşamak için çok daha fazla sebebim var. Eğer pes edip pes edeceğimi düşünüyorsanız, başka bir şey düşünün. Ben gidiyorum, ama sizlerden de kışınızı kaldırıp iş daha da kötüye gitmeden gelip beni kurtarmanızı bekliyorum. Tek yaptığım bize biraz zaman kazandırmak."

Terrence ona sertçe baktı, gözlerinde saygı ve hayranlık parlıyordu. "Sizden daha taşaklı başka bir kadın tanımadım, Bayan Grace."

Zorla bir kahkaha attı. "Teşekkürler. Sanırım."

Yavaşça yukarı doğru itti ve bu sefer gitmesine izin verdiler. Diego onun elini tuttu ve o da dönüp ona baktı.

"Bu yaptığınız çok cesurca bir şey. Bunu asla unutmayacağım ve kimsenin de unutmamasını sağlayacağım. Tanrı ile git Grace ve şeytanın kendisi gibi savaş."

Belli belirsiz gülümsedi ve sonra başını Terrence'a doğru çevirdi. "Tabancanı bana ver."

Ona garip bir şekilde baktı ama tereddüt etmedi. Ayak bileğindeki kılıfından daha küçük bir dokuz milimetre çıkardı ve ona uzattı. Parmaklarını dipçiğin etrafında kaydırdı, fişek yatağına bir mermi sürdü ve emniyeti kapattı.

Sonra derin bir nefes aldı ve kapağa doğru itilmiş olan platforma adım attı.

"Buradayım," dedi sakince.

"Lanet olsun Grace, uçağa geri dön!"

Rio'nun öfkeli sesi irkilmesine neden oldu. Kısa bir mesafe ötede, ona benzetilmiş başka bir kadının yanında duruyordu. Kadının saçları onu esir tutan adamın yumruğuna sıkıca dolanmış, adam da Rio'nun kafasının arkasına bir silah dayamıştı.

Bir adım attı, bakışları Rio'nun arkasındaki adamla birleşti. Sonra durakladı, adamın bakışlarından asla geri adım atmadı.

"Söz vermeni istiyorum. Seninle gelirim, başka kimse zarar görmez. Senin hakkında çok şey biliyorum, Hancock. Zihninin içini gördüm. Nasıl çalıştığını biliyorum. Belki söyleyeceklerimin ne anlama geldiğini anlarsın."

Tüm alan sessizleşti, onun sözlerindeki güç tarafından esir alındı.

Yanında gevşekçe tuttuğu silahını kaldırdı ama kimseye doğrultmadı. Hancock'un adamlarının saflarında çılgınca bir telaş vardı ve Hancock ona ateş etmemeleri için sert bir emir verdi. Hayır, onu vurmayacaklardı. Bu onun lehine olan bir durumdu. Onlardan birini haklayabilirdi.

Ŗu anda dışarıda olsa yine de onu vurmazlardı. O izlerken diğer herkesi katlederlerdi.

Bunun yerine silahı kendi řakaęına doęrultana kadar kaldırmaya devam etti. Her iki taraftan da bir dizi soluma, kűfűr ve ne oluyoruz sesleri hızla yükseldi.

"Ne halt ediyorsun sen?" Rio mırıldandı. "Silahını indir ve o uçağa geri dön."

"İşte anlaşma, Hancock," dedi, tıpkı biraz ۆnce kullandığı gibi kibirli bir sesle. "Sadece sen ve ben kalana kadar herkesin gitmesine izin vereceksin."

"Peki ya ?"

Sesinde gerćek bir tehditten çok merak vardı. Onun yaklaşmasına hazırlıksız yakalandığı belliydi. Belki de onun ağlamasını, çığlık atmasını ya da Terrence ve Diego'nun arkasına saklanmasını bekliyordu.

"Eęer yapmazsan, o zaman kendimi vururum ve sen de berbat bir gűrev başarısızlığı yaşarsın."

Rio'nun inkűr kűkremesi yankılandı ve dięer tűm haykırıřlar ve řařkınlık űnlemleriyle karıřtı.

Hancock gűlűmsedi. "Blűf yapıyorsun ve sen delisin. Burada kimse sana inanmıyor. Bűtűn kartlar benim elimde Grace. Senin elinde hiçbir řey yok."

Bakıřları daha da soęuklařtı. Adam gerćekten irkilene ve kısa bir sűre için gűzlerini kaırana kadar baktı.

"Gerćekten mi?" dedi soęukkanlılıkla. "Zihnini gűrdűm, Hancock. Amacına ulařmak için bu insanları katlettięin konusunda doęruyu sűyledięini biliyorum. ۆlűműnűn senin için anlamsız olduęunu da biliyorum. Ne kadar çarpık olursa olsun senin onur anlayıřın, gűrevin her řeyden ۆnce geldięidir. Her řeyin űstűnde. Hayatın uestűnde. Kendininkinden bile. ۆlmen umurunda deęil űnkű dięerlerinden biri beni teslim edecek ve gűrevi tamamlayacak. Ama tahmin et ne oldu? Benim de çok ciddi olduęumu gűrmen için seni zihnime sokmak uestereyim. Yapmak istedięim en son řey, maruz kaldığım sonsuz iřkenceye geri dűnmek. Ama deęer insanları kurtaracaksa yaparım. Eęer onları ۆldűrűrsen.

Zaten uğruna yaşanacak bir şey kalmadı ve seni en çok istediğin şeyden mahrum etmek bana büyük bir zevk verir."

İlk kez yüzünde bir belirsizlik ifadesi belirdi. Kendini ona açtı ve birkaç dakika önce ona doğru izlediği yola yoğun bir şekilde odaklandı. Adamın kararsızlığını ve garip bir şekilde ona duyduğu hayranlığı gördü. Diğerlerinin hayatları için ayağa kalkıp pazarlık yapmasına isteksizce saygı duyuyordu.

Sonra gözlerini kapadı ve onun kendi kararlılığını hissetmesine izin verdi. Uzun zamandır üzerine çökmüş olan çaresizliği ve umutsuzluğu hissetmesine izin verdi. Geçmişi ve kaç kez ölmek istediğini görmesine izin verdi. Ve sonra ona soğuk kararlılığını gösterdi. O şeytani orospu çocuğunun kazanmasına izin vermeden önce kendi elleriyle ölme kararını. Tamamen ciddi olduğunun farkına vardığında yaşadığı şoku hissetti.

Ondaki hızlı değişimi, taleplerini kabul etmek için duyduğu ani aceleyi hissetti. En son isteyeceği şey onun kendini öldürmesiydi çünkü o zaman başarısız olacaktı ve başarısızlığı en büyük onursuzluk olarak görüyordu.

Ayrıca, bu onursuzluğun utancıyla yüzleşmeden önce kendi hayatına son vereceğini kabul ettiğini de gördü.

Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle ona baktı. "Görünüşe göre ikimiz de ölmek istiyoruz ama farklı nedenlerle."

"Geri çekilin," diye bağırdı Hancock. Sonra Rio'yu ileri itti ve arkasındaki diğer adamlar da silahlarını KGI üyelerine doğrultarak dağıldılar.

Kızma Rio, dedi zihninde nazikçe.

Neden yaptın? Bunu neden yaptın?

Sesi sarsılmış ve kırılmıştı, umutsuzluk içini parçalıyordu. Başarısızlık duyguları, onu koruyamaması. Diğerleri için kendini feda edeceğini. Bu onu öfkeliendiriyordu ama yine de onun cesareti karşısında dehşete düşmüştü. Ve sonunda, sonunda bu saygıyı hak ettiğini hissetti. Bir duruş sergilemişti. Artık bir kurban değildi.

Çünkü tek yolu bu. Hepinizin bir hiç uğruna ölmesine izin vermeyeceğim. Her iki şekilde de beni alacak. Öürsen bana yardım edemezsin. Beni bulmak sana bağlı olacak. Beni bekletme, Rio. Bu sefer ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Hayatta kalacaksın, dedi sert bir şekilde. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yap. Benim için hayatta kal. Senin için geleceğim. Bu lanet dünyada beni senden uzak tutabilecek hiçbir güç yok. Ne gerekiyorsa yap. Ne istiyorlarsa yap. Ve benim için hayatta kal. İkimiz için de yaşa, bebeğim. Çünkü senin için geliyorum ve gerekirse cehenneme giderim.

Seni seviyorum.

Tanrım, Grace, ben de seni seviyorum. Hem de çok.

Gittiklerinden emin ol. . Seni öldürecekler. Onun zihnini gördüm, Rio. Ne seni ne de başkasını umursuyor. Tek umursadığı emirleri yerine getirmek.

Rio, Hancock'un emrini yankılayarak, "Geri çekilin," diye bağırdı. Sonra dönüp Grace'in kaderini elinde tutan adama sertçe baktı. "Bu oyunu nasıl oynayacağız, Hancock?"

"Adamlarına uçaktan inmelerini söyle. Bunu biz alacağız. Yakıt ikmali yapıldı bile. Grace o uçakta olduğu sürece, onu düşürmek için hiçbir şey yapamazsınız."

Rio başıyla onayladıktan sonra Terrence ve Diego'ya seslendi. Bir an sonra Grace'in hemen üzerinde belirdiler ve Grace onların geçebilmesi için yana doğru hareket etti.

Grace'in elindeki silah hiç tereddüt etmedi. Silahı sıkıca şakağına dayamıştı, Rio'nun hafızasına sonsuza dek kazınacak bir görüntüydü bu. Bu onu ölümüne korkutmuştu çünkü Grace'in kararlılığını o da görmüştü. Onun cesaretine ve cüretkârlığına o kadar hayran kalmıştı ki zar zor nefes alabiliyordu.

Hancock P.J.'in saçlarını bıraktı ve onu ileri doğru itti. Tökezledi ve dizlerinin üzerine çöktü ama sonra yavaşça kendini topladı ve ellerini yanlarından uzattı.

"Herkes hangara," diye emretti Hancock. "Sürpriz yapmayın yoksa ateş emri veririm. Her zaman son kalan adamı oynamanın havalı olacağını düşünmüşümdür."

Deli orospu çocuğu. Her zaman hastalıklı bir piç olmuştu ama hiç bu kadar deli olmamıştı. Belki de Titan'ı terk etmeseydi Rio da böyle olacaktı. Belki de Grace'i kurtların önüne atan o olacaktı. Bu bilgi acı veriyordu. Eskiden böyle biriydi. Görev her şeyin üstündeydi. Vicdanı yoktu. Doğru ya da yanlış duygusu yok. Sadece direktiflerinin ne olduğunu biliyordu. Doğru ya da yanlış onların karar vereceği bir şey değildi.

Sam adamlarına geri çekilmelerini işaret etti. Cole ve Steele Dolphin'i hangara doğru sürüklediler. Ağır kanaması vardı ve Rio'nun kalbi sıkıştı. Bu yüzden bir adamını bile kaybetmek istememişti. Aptallık etmişti.

Hancock adamlarına, "Diğer uçakları devre dışı bırakın," diye seslendi. "Onlarla havalanamayacaklarından emin olun."

Sonra Hancock Grace'le yüzleşmek için döndü ve Rio'nun tek yapabildiği onun arkasından atılmamaktı.

"Evet, Grace? Şimdi silahı bana vermek ister misin?" "Siktir git," diye hırladı.

Rio'nun ağzının kenarları yarım bir gülümsemeyle kalktı. Çok vahşiydi.

Hancock ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam, senin yönteminle yapacağız. Bana ne istediğini söyle."

"İstediğim şey ile sahip olabileceğim şey farklı şeyler," diye tersledi. "Şu anda ne istediğimi gerçekten bilmek istemiyorsun."

"O zaman bana bir sonraki hamlenin ne olduğunu söyle. Top senin sahada." "Adamlarınızın hepsinin gitmesini istiyorum. Eğer onlar o zaman onları hemen oraya götür. Beş dakikanız var yoksa pisti beynimle süslerim."

Rio yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapattı. Sakin ol, Grace. Ödümü koparıyorsun.

Onun azarlamasını duymazdan geldi ve Hancock'a en iğrenç böcekmiş gibi bakmaya devam etti. "Onları harekete geçirin. Bütün gün bekleyemeyiz. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı olan yaralı bir adamları var."

Hancock pistteki adamları uçağa binmeleri için yönlendirdi. Grace hızla aşağı inip uzaklaştı, böylece silahı elinden alacak kadar yaklaşamayacaklardı. Rio kabul etmek zorundaydı, bunu takdire şayan bir hız ve sağduyuyla düşünmüştü. Onlara hiç fırsat vermiyordu. Anlaşmadan caymalarına fırsat vermiyordu.

Son adam da gemiye bindiğinde, sadece o ve Hancock karşı karşıya kaldığında Grace, "Şimdi de sen," dedi.

"uçığa binmem."

Silahı yavaşça indirdi ve sonra Hancock'a doğru uzattı. Rio binlerce kez öldü. Terrence, Grace'in peşinden gideceğini biliyormuş gibi iri kollarını onun etrafına sardı.

"Ne yaptığını biliyor," dedi Terrence sessizce. "Çok iyi bir kadının var Rio."

Sakin hareket etme Rio. keskin nişancıları var. En az yarım düzine. Onları geri çekip bilmeme imkan yok ama bahse girerim çekmemiştir. hangardan çıkmanın bir yolunu bulmalısın.

Bunu bize bırak. Sen sadece onun dediğini yap ve onlara seni incitmeleri için bir sebep verme.

Seni seviyorum, Rio. Birlikte geçirdiğimiz zamanın hiçbirinden pişman değilim. Başıma gelenlerle ilgili tek bir şeyi bile değıştirmezdım çünkü bizi kısa bir süreliğine de olsa bir araya getirdi. Teşekkür ederim.

Kulağa çok fazla veda ediyormuş gibi geliyordu ve buna dayanamıyordu. Zihni o kadar büyük bir keder ve öfkeyle doluydu ki karşılık bile veremiyordu.

Muhtemelen seninle iletişim kurmamı imkânsız hale getirecektir. Telepatik olduğumu biliyor ve bilgi aktarmamı istemeyecektir. Sessiz kalırsam panik yapmayın. Yapabildiğim zaman, size her şeyi söyleyeceğim.

Hancock silahı Grace'in elinden yavaşça alıp uçağa giden merdivenleri tırmanmasını işaret ederken Rio gözlerini kapadı.

Kapı kapandı ve Rio bir an için Grace'e giden yolda bir korku dalgası hissetti. Ve sonra, tahmin ettiği gibi, ani bir acı hissi duydu ve ardından zihnine karanlık çöktü.

Uçak hemen taksi yapmaya başladı ve kısa bir süre sonra pistten hızla aşağı inerek, kanatlardan gelen ışıklar bulutlu gökyüzünde zar zor görünene kadar uzakta havalandı.

BÖLÜM 33

STEELE, P.J.'in tüfeğini ona doğru fırlattı. Tüfeği ustalıklı yakaladı, fişek yatağını kontrol etti ve Grace gibi davranmak için giydiği yumuşak sarı tişörtün üzerine kamuflajlı bir tişört geçirmek için kenara koydu.

"Üzerimde sarıya hiç dayanamıyorum," diye mırıldandı. "Beni bitkin gösteriyor."

Steele, "P.J. ve Cole, şu lanet olası keskin nişancıları bulup hale getirmenizi istiyorum," diye bağırdı. "Renshaw, Baker ve ben ateşlerini çekmeye çalışacağız. Ateş onları haklayın." Rio hangara doğru dalışa geçti, tam o sırada uzaktan bir silah sesi duyuldu. Kurşun betondan sekerek bir metre kadar uzağa gitti. Yere düştüğü yerden kaya parçaları fırlıyordu. "İyi misin?" Ethan Kelly onun kulağına bağırdı.

Etrafı Kelly'ler tarafından sarılmıştı ve hepsi de onu hangarın içine doğru çekerek tehlikeden uzaklaştırıyordu. İçinin acıdığını hissetti. Sırt üstü yuvarlandı ve kendisine bakan yüzlere baktı.

"Grace," diye mırıldandı. "O piçin uzağa gitmesine izin veremeyiz."

Nathan Kelly Rio'nun yanında diz çökerken Sam, Garrett ve Donovan durmadan küfürler savuran Dolphin'le ilgilenmek için acele ettiler.

"Shea da onun dışarı çıktığını hissetti," dedi Nathan sessizce. "Shea onunla kalmaya çalışacak ama bu Shea'yı çok yorar. Grace gibi değil. Grace'in kontrolüne sahip değil ya da

Odaklan. Ama denemeye devam edecek. Sana denemeye devam etmeni söylememi istedi."

Joe ve Nathan Rio'yu ayağa kaldırmak için uzandılar.

"Bir tane buldum," dedi P.J.. "Orospu çocuğu topsuz ve soprano söylüyor."

"Tanrım, bu kadın çok kötü," diye mırıldandı

Joe. Renshaw kendini beğenmiş bir tavırla, "İşte bizim kız," diye karşılık verdi.

"Kapa çeneni ve işini yap," diye bağırdı Steele. "Yaralı bir adamımız var ve onu kaybetmeyeceğim. Onu dün hastaneye götürmeliyiz."

"İki kişi vuruldu," diye seslendi Cole uzak köşedeki pozisyonundan. Metal binadaki küçük bir deliğin yanına yerleşmiş ve tüfeğinin namlusunu açıklıktan içeri sokmuştu. Görüşünü engellemeden dürbünü için yeterince yer vardı.

P.J., "Sanki benden daha iyisini yapıyorsun," diye mırıldandı. "Üç numara düştü. Ah kahretsin, dört tane var. Saat yedi yönünde, Cole, hızlı hareket et. Kıçını çivileyin."

Cole ateş etti ve ardından adamının düştüğünü belirtmek için dört parmağını havaya kaldırdı.

"Ben sayınca," dedi Steele. "Renshaw, sen sağımı al. Baker, sen benim solumdasın. Jete doğru koş ve siper al. P.J., Cole, hazır olun. Bunu iyi değerlendirin. İkiniz yüzünden kıcımdan vurulmayacağım."

"sana," diye tersledi P.J.. "Henüz hedefimi ıskalamadım."

Steele saydı ve adamlarıyla birlikte eğilip yuvarlanarak kaçmaya başladı. Etraftaki ormanlık alandan silah sesleri yükseldi ve P.J. ile Cole ateş etmekte gecikmedi.

"İki tane var," diye seslendi

P.J.. "Cole?" "Bir tane. Başka göremiyorum."

Swanny kapıya doğru yaklaştı ve sessizce etrafı kolaçan etti. Uzakta, Steele ve iki adamı sırtlarını jetin yan tarafına dönmüş, silahlarını kaldırmış bir şekilde haber bekliyorlardı.

Swanny, Ethan ve Joe'ya işaret etti. "İkinci raunda geçelim ve bakalım yemi yutacaklar mı? Eğer dışarıda başka

Orada, P.J. onları alacak."

"Bunu duydum, pislik," diye tersledi Cole.

Swanny sırttı ve P.J. ona bir öpücük verdi. "Gidelim," dedi Swanny.

Ethan ve Joe birbirlerine eğlenen bakışlar fırlattılar. "Ne zamandan beri burada emirleri o veriyor? Bu operasyonun çömezi o," diye yakındı Joe.

Yine de Ethan'la birlikte eğilip uçağa doğru koşmaya başladılar. Ormandan tek bir el bile ateş edilmemişti, bu da keskin nişancıların akıllandığını ve mevzilerini terk etmediklerini, hiç kalmadığını ya da geri çekilip kaçmaya karar verdiklerini gösteriyordu.

Rio tüm bu kaosun ortasında kalbi uyuşmuş bir halde duruyordu. Nefesleri göğsünde donmuştu. Karanlık zihnini dolduruyordu. Grace gitmişti. Hancock onu almıştı. Onlara nasıl bu kadar çabuk ulaşabilmişti? Onlar daha harekete geçmeden nasıl tahmin edebilmişti? Nereye gittiklerini nasıl bilebilirdi?

Hiçbiri mantıklı değildi.

Tabii lanet olası bir sızıntı yoksa. Browning'den önce, KGI organizasyonundan herhangi birinin bir takım arkadaşını satabileceğini düşünen herkesin ağzını burnunu kırırdı. Ama şimdi o kadar emin değildi.

Sam ayağa kalktı, yüz ifadesi asıktı. "Dolphin için bir helikopter gelecek ve bizi en yakın hastaneye götürecektir. İlk önceliğimiz ona yardım ulaştırmak. Sonra yeniden toparlanmalı, seçeneklerimizi değerlendirmeli ve bir sonraki hamlemizi belirlemeliyiz."

"İlk önceliğimiz Grace," diye hırladı Rio.

Sam elini kaldırdı. "Anlıyorum dostum. Ama elimde bir adam var. Grace'i öldürmeyecekler. En azından şimdilik. Zamanları olmadı. Eğer onu stabilize edemezsek Dolphin ölecek. O önce gelir."

Rio gözlerini kapadı çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu. Önce takım. Asla bir adamı yarı yolda bırakma. Bu, her şeye olduğu gibi buna da şiddetle sarıldıkları bir slogandı. Ama lanet olsun, bu

Grace hayatına girdiği andan itibaren onun için her Şey değişmişti.

Hiçbir Şey, hiç kimse onun kadar paramparça olamazdı ve eğer ona bir Şey olursa, adamın işi biterdi.

"P.J., Cole, dağılmanızı istiyorum. Bölgede keşif yapın. Gelen helikopter için güvenli olduğundan emin olun. Tahmini varış süresi on beş dakika, bu yüzden hızlı olmalısınız. Rio, adamlarının yardımına ihtiyacım var," dedi Sam.

Terrence, Diego ve Decker tüfeklerini kaptı, hemen ardından Alton geldi ve Garrett Dolphin'in yanından ayrılıp silahını aldı. Altı adam P.J. ve Cole'u arka kapıdan çıkıp karanlığa doğru takip etti.

Rio aceleyle Dolphin'in yattığı yere gitti. Kan tüm göğsünü ıslatmıŐtı. Kurşun belli bir açıyla girmiş ve elik yeleğin altından geçmişti. Lanet olsun. Berbat durumdaydı ve sıkışmış bir domuz gibi kanıyordu.

"Bana yle bakma," diye hırladı Dolphin.

Rio hâlâ bilincinin yerinde olduğuna bile inanamıyordu.

"Ve lanet karına benden uzak durmasını söyle. Bunu tek başıma yapabilirim. Onun düşmesinden sorumlu olmayacağım."

Rio doğru duymadığından emin bir Şekilde Dolphin'e baktı. "Ne oluyor lan? Sen neden bahsediyorsun Dolphin? Aklını mı kaçırdın sen? Saçmalamayı kes."

"O burada," diye haykırdı Dolphin. "Onu hissedebiliyorum. Bir Şeyleri tamir ediyor. Berbat durumdayım, dostum. Nefes alamıyorum. Onunla dövüŐmeye çalıştım ve bana lanet bir bebek olmayı bırakıp bir erkek gibi kabullenmemi söyledi."

Rio , keskin ve sondalı bir ok gibi aralarındaki bağın tam kalbine nişan . Lanet olsun Grace, kes Şunu! Beni duyuyor musun? Bu durumu kontrol altına aldık. Gücünü korumalısın çünkü sana ne hakkında hiçbir fikrin yok.

Cevabı zayıftı, zar zor seçilebiliyordu, sanki bilinci tam yerinde deđilmiŐ gibiydi.

Benim yüzümden ölmesine izin veremezdim.

Rio acımasızca küfretti. Yumruğunu sıktı, bir şeyleri yok etmek istiyordu.

"Kendine sakla, dostum. Sana sakın olmanı söylememi istedi. Beni hastaneye götürene kadar sadece yara bandı yapıyor. Aslında daha fazlasını yapamadığı için özür diledi. Orospu çocuğu."

Dolphin, Grace'in yardımı konusunda Rio'dan daha mutlu değildi. Ama Rio, Grace'in diğer adamdan ayrıldığı anı da biliyordu. Adamın rengi soldu ve güçsüzce betonun üzerine yığıldı. Gücü tükeniyor gibiydi ama en azından kan öksürmüyordu ve nefesleri düzgün ve güçlüydü.

"Orospu çocuğu olacağım," diye mırıldandı Donovan. "Gördüğüm en lanet şey."

Donovan kanamayı durdurmak için özenle basınçlı bir bandaj üzerinde çalışıyordu. Dirseklerine kadar parlak kırmızı kan içindeydi. Gömleğinin her yerindeydi. Yerin her tarafındaydı. Ama şimdi yavaş yavaş sızmaya başlamıştı.

"Helikopterin sesini duyuyorum," diye bağırdı Steele pistten.

Diğerleri Dolphin'in siperin arkasına taşınabilmesi için iniş pistine kadar sıkı bir hat oluşturarak çabaladı. Helikopter iner inmez Donovan, Garrett ve Sam Dolphin'i yukarı kaldırdı ve onu bekleyen sedyeye doğru koşturdu.

Donovan diğer sağlık görevlisiyle birlikte helikoptere bindi ve helikopter hemen havalanarak uzaktaki ağaçların üzerinden vızıldayarak geçti.

Birkaç dakika sonra, bir dizi SUV kükreyerek piste indi.

"Bu süvari olacak," dedi Sam. "Sıraya girin ve buradan defolup !"

Rio onları kimin almaya geldiğini ya da Sam'in bunu nasıl bu kadar hızlı ayarladığını sorgulamadı ama Sam'in özellikle orduda çok fazla bağlantısı vardı. Sadece uzaklaştıkları için minnettardı, böylece yeniden toplanıp Grace'i nerede bulacaklarına karar verebilirlerdi.

Ona tekrar uzandı, iyi olduğuna dair güvenceye ihtiyacı vardı.

İyi misin, tatlım? Seni nereye götürdüklerini biliyor musun?

Sadece belli belirsiz bir fısıltı duydum. Bana ilaç ama olduğundan daha güçlüymüş gibi davranmak çünkü hala işlev görebildiğimi bilmelerini istemiyorum. Kafama vurduğu için bir süre baygın kaldım. Henüz hiçbir şey bilmiyorum. Benimle iletişime geçme. Bağımıza ihanet etmek istemem. Zamanı geldiğinde sana ulaşacağım.

Seni seviyorum, dedi şiddetle. Senin için geleceğim, Grace. Seni asla bırakmayacağım. Şimdi dinlen ve seni bu durumdan bil.

Onun sevgi ve güven dolu cevap gülümsemesini hissetti. Güven. Bu ona bir çekiç gibi indi. Adamın gerçekten de onun için geleceğine ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağına dair mutlak bir inancı vardı.

BÖLÜM 34

Sam sert bir sesle, "**RIO**, bunu duymak isteyeceksin," dedi. Rio diğerleriyle birlikte hastanenin bekleme odasında pozisyon aldığı yere döndü. Dolphin yarım saat önce ameliyata alınmıştı ve muhtemelen uzun bir süre bekleyeceklerdi.

Garrett kardeşinin yanında duruyordu ve Steele de Sam'in diğer tarafındaydı.

"Resnick bugün erken saatlerde evinde vuruldu." Rio'nun kaşları kalktı. "Öldü mü?"

Sam başını salladı. "Durumu kritik. Kyle Phillips tarafından bulundu. Bana haber veren oydu. O ve ekibi sürekli tetikte çünkü Resnick'in hala bir hedef olduğundan ve birilerinin o savunmasızken işi bitirmek isteyeceğinden korkuyorlar."

"Peki bunun burada olanlarla ne ilgisi var?" Rio sabırsızlıkla sordu.

"Çünkü Resnick'in iletişim kurmaya çalıştığı son kişi bendim ve Phillips Resnick'i bulduğunda, bilgisayar dosyalarında KGI ile ilgili her şey açıktı. Uçtuğumuz hava alanı ve güvenli evlerimizin çoğunun yerleri de dahil. Phillips klavyeden Resnick'e ait olmayan parmak izleri aldı ve bu izleri araştırdığında Özel Kuvvetler'in ölmüş eski bir üyesine ait çıktı. Oldukça tesadüfi, değil mi?"

"Kahretsin," diye yemin etti Rio. "Ona ulaştılar. Titan ona ulaşmış ve bizi nerede bulacaklarını bu şekilde öğrenmişler. Orospu çocuğu Sam, Resnick neden böyle bir bilgiye sahip?"

Sam'in gözleri kısıldı. "Kızgın olduğunu biliyorum ama geri çekilmen gerek Rio. Resnick için bir sürü lanet iş yapıyoruz. Güvenli evlerden bugün kullandığımız uçak pistine kadar bu tesislerin yarısının parasını o ödedi. Geçmişte ona güvenmemek için hiçbir nedenimiz yoktu. Yakın zamana kadar bize bu kararımızı gözden geçirmemiz için bir neden vermemişti."

Rio at kuyruğundan çözölen saç tellerini kulaklarının arkasına itti ve bir nefes verdi.

Garrett alçak sesle, "Bence Resnick ve Phillips'i görmeye gitmeliyiz," dedi. "Resnick gelirse, Grace'in yerini bulmamıza yardımcı olacak bir şeyler söyleyebilir."

Rio'nun burun delikleri alevlendi. "Ne kadar uzakta? Nerede o?"

"Bir saat uzaklıkta. Oraya daha çabuk varabiliriz," dedi Sam. "Diğerlerine neler olduğunu anlatayım. Dolphin için koruma istiyorum ama aynı zamanda Resnick'ten bize yardımcı olacak bir bilgi alırsak emirlere hazır olmalarını istiyorum."

Rio sessizce, "Teşekkür ederim," dedi. "Bunu kişiselleştirdiğimi biliyorum. O sadece bir görev değil Sam. O benim hayatım."

Sam belli belirsiz gülömsedi. "Her görev kişiseldir, Rio. Sadece bazıları diğerlerinden daha kişiseldir."

Sam omzuna bir tokat attı ve Steele'le konuşmak için uzaklaştı. Nathan Rio'nun arkasından geldi ve onu yana doğru itti.

"Ne oldu? Shea Grace'den bir şey duydu mu?" Rio endişeyle sordu.

Nathan başını salladı. "Bak, sadece sana bir şey söylemek, daha doğrusu açıklamak istedim. Shea kaçıırıldığında çok zor oldu. Çok daha zordu çünkü Grace gibi yeteneklerine odaklanamıyordu. Ayrıca telepatik olarak iletişim kurmaya çalışmasını dayanılmaz hale getiren ve ona akıl almaz acılar çektiren bir şeyle onu uyuşturmışlardı. Bir avantajımız var.

Çünkü Grace akıllıdır. Çivi gibi sert. O bir savaşçı. Ve seninle konuşabilir. Shea ile konuşabiliyor. Kiminle konuşması gerekiyorsa onunla konuşabiliyor, bu da bize daha fazla şey veriyor.

"Durumun kontrolünü ele aldı ve birçok açıdan kararları o veriyor çünkü onu canlı istediklerini biliyor. Bize aktaracak bir bilgi bulur bulmaz ondan haber alacağınızı biliyorum. Shea uzun bağlantıyı sürdürmekte zorlanıyor. Bu onu zayıflatıyor ve bu piçlerin elinde yaşadıklarından sonra hala iyileşme sürecinde. Ama Grace'in ihtiyacı olan her şeyi yapmaya hazır ve istekli, bu kendini savunmasız hale getirmek anlamına gelse bile."

Rio elini Nathan'ın koluna koydu. "Sağ ol dostum. Bunu takdir ediyorum. Shea'ya onu takdir ettiğimi söyle. Ayrıca ona kız kardeşini geri getireceğimi de söylemeni istiyorum. Neye mal umurumda değil. Grace'ten benden önce haber alırsa, bunu bilmek istiyorum. Sam ve Garrett'la birlikte bir ipucu bulmaya gidiyorum ama bir şey duyar duymaz bana haber ver ve Shea'ya da aynısını yapacağımı söyle."

Nathan başını salladı. "Onlar özel Rio, ama bunu sen de biliyorsun. Shea ve Grace çok özeller ve başlarına gelenleri hak etmiyorlar. Sadece normal bir hayatları olsun istiyorlar ve hayatımın geri kalanını alsa da Shea için bunu gerçekleştireceğim."

Rio, "Aynı gibi görünüyor," diye mırıldandı.

Odanın diğer ucundan Sam'le göz göze geldi ve Sam, Rio'ya kaçma vaktinin geldiğini bildirmek için başparmağını omzunun üzerinden salladı.

"Sonra görüşürüz, Nathan."

Nathan uzaklaşırken Rio'nun sırtına bir tokat attı. "İyi şanslar dostum. Arkanı kolladığınızı biliyorsunuz."

RIO hastanelerden nefret ederdi. Soğuk ve steril kokusundan nefret ederdi. Her zaman hastanelerin ölüm koktuğunu düşünürdü. Sam onları yoğun bakım kanadına götürüp

Söyledikleri birilerini çok etkilemiş olmalı, çünkü üç adamın da tartışmadan geçmesine izin verdiler.

Resnick'in odasının olduğu yere vardıklarında, Kyle Phillips kapının önünde nöbet tutuyordu.

"Değişiklik var mı?" Sam genç denizciye sordu.

"Evet, efendim. Biraz. Kısa bir süreliğine geldi. Adını söyleyip durdu. Son derece tedirgindi. Sizi uyarmak istedim."

"Onu görmek için oraya gitmem gerek," dedi Sam. "Bir kadının hayatı buna bağlı."

Phillips sadece bir an tereddüt ettikten sonra kapıyı açtı ve Resnick'in başucunda duran adamlarından birine seslendi.

Diğer denizci Phillips'in yerini aldıktan sonra Phillips Sam, Garrett ve Rio'ya içeri girmelerini işaret etti.

Bu kadar çok hastane ekipmanının mekanik sesleri, aksi halde sessiz olan odada yüksekti. Rio'yu ürkütüyordu. Bir an önce dışarı çıkmak istiyordu. Grace'e ulaşmak istiyordu. Bu işin bitmesini istiyordu.

Sam yatağın başında durdu ve Resnick'in kulağına yakın konuşabilmek için kendini alçalttı. "Adam, benim, Sam. Buradayım. Seninle konuşmam gerek. Grace'in hayatı tehlikede."

Bir an için Resnick'ten yanıt gelmedi, sonra hafifçe kıpırdandı. Gözlerini kırpıştırarak açtı ve Sam'e yarı tanıyormuş gibi halsiz bir bakış attı.

"Titan," diye homurdandı.

Rio sabırsızlıkla kaynıyordu. "Onun Titan olduğunu biliyoruz."

Sam, Rio'yu susturmak için kaşlarını çattı ve sonra dikkatini Resnick'e verdi.

Resnick Sam'in gömleğini kavramak için elini kaldırmaya çalıştı. Sam, Resnick'in elini yakaladı ve kendini fazla zorlamaması için tuttu.

"Vurulduğumda elimde olan bir ipucunu arıyordum. Gordon Farnsworth'a bir bak. Kirli biri ama çok para ödüyor.

meşruiyet için para. Neredeyse güneşin altındaki her şeye parmağını sokmuş durumda. Politikaya. Askeri. Diğer ülkeleri finanse ediyor. Uyuşturucu. Silah kaçakçılığı. Yapmadığı pek bir şey yok. Herkesin listesinde ama sümük gibi kurnaz ve henüz kimse onu bir boka bulaştıramadı. Titan'a erişimi olan ve onların hizmetlerini satın alabilecek biri."

Sam kaşlarını çattı. "Grace'i neden istesin ki? Para için mi? Onu en yüksek teklifi verene satmak için mi?"

Resnick yavaşça başını salladı ve sonra boğulur gibi bir ses çıkardı. Sesi soluğu kesildi ve Rio bir an için onu kaybettiklerini sandı. Resnick'in onlara ne söyleyebileceğini öğrenmek için çaresizce öne eğildi.

"Bir kızı var," diye mırıldandı Resnick. "Söylentilere göre kız çok hastaymış ve adam onu kurtarmak için çırpınıyormuş. Dünyadaki tüm para ona bir tedavi satın alamaz. O denedi. Sevdiği tek şey o. Onu yarı insan yapan tek şey. Onun tek zayıflığı. Ona karşı kullanılabilecek tek şey."

Rio doğruldu, yüzü gerildi, burun delikleri açıldı. Piç kurusu Grace'i herhangi bir araştırma programı için istemiyordu. Onu ordu ve savaşta askerler için ne anlama geleceği de istemiyordu. Onu kızını kurtarmak için istiyordu.

"Bulun onu," diye fısıldadı Resnick. "Eğer Grace'in peşindeyse, sahip olduğum her şey üzerine bahse girerim ki, kızını kurtarabilecek tek kişi o olduğu için onu istiyordur."

Garrett öne doğru itti. "Nerede olduğunu biliyor musun, Adam?

bir bilginiz var mı?"

Resnick yastığa gömüldü ve uzun bir süre sessiz kaldı, göğsü hava değişimiyle zar zor hareket ediyordu. Phillips onlara gergin bir bakış attı.

"Belki de artık gitmelisiniz. Onu bu kadar zorladığımızı bilse hemşire küplere binerdi."

Rio eğilerek Resnick'in yüzüne birkaç santim yaklaştı. "Onu önemsiyorsun. Hem onu hem de Shea'yı önemsiyorsun. Onları korumaya çalıştın. Shea'nın Nathan'ı var, ama şimdi Grace

beni yakaladı. Onu geri alacağım, Resnick. Tüm dünyayı tersine çevirmem gerekse bile, onu geri alacağım. Şimdi bize yardım et, lanet olsun. Ne olursa. Bize bir başlangıç noktası ver. Bir şeyler biliyor olmalısın. Sen lanet olası bir gizli bilgi kütüphanesisin."

Resnick'in gözleri, daha fazla açacak gücü yokmuş gibi dar yarıklara açıldı.

"Akdeniz'de, Yunanistan kıyılarının hemen açıklarında bir adası olduğu söyleniyor. Yerel ekonomiye cömert davranıyor ve Yunanistan'ın şu anda içinde bulunduğu ekonomik durum göz önüne alındığında, parası çok fazla sadakat satın aldı. Onun kim ve ne olduğunu bilseler bile, tüm adaya iş sağladığı ve ekonomiyi ayakta tuttuğu için ondan asla vazgeçmeyecekler.

"Dünyanın dört bir yanından doktorlar getirtti ve hepsi de ona aynı şeyi söyledi. Hiç umut yokmuş ve zamanı kalmamış. Böyle bir haber onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacak kadar çaresiz bırakmış olmalı."

Resnick durakladı ve nefes almak için çabaladı. Yüzü gergindi ve büyük bir acı içinde olduğu belliydi. Phillips sorgulamaya son vermek istercesine bir kez daha öne çıktı ama Resnick güçlkle kaldırdığı eliyle onu durdurdu.

"En dikkat çekici olanı, CIA'in Farnsworth ile Titan'ı yönettiğine inandıkları kişi arasındaki telefon konuşmasını dinlemiş olması."

"Hancock," diye mırıldandı Rio. "Lanet olası Hancock."

Sam elini Resnick'in koluna koydu. "Teşekkür , Adam."

Resnick gözlerini Rio'ya dikti. "Onu geri getir. Kardeşim olarak gördüğüm kadınla tanışmayı çok istiyorum."

Rio yutkundu ve başını salladı. "Başarısızlık bir seçenek değil."

Resnick sessizce, "Ne yazık ki Titan'ın sloganı da bu," dedi.

"Evet, biliyorum," dedi Rio sakince. "Bu kelimeyi onlar için icat eden benim."

BÖLÜM 35

"Erkek arkadaşın Rio ile iletişim kurmaya çalışırsan onu öldürteceğinin farkındasın."

"Siktir git," dedi Grace uçaktaki koltukta oturduğu yerden kabaca. Pistten Hancock'un Rio'nun grubundan devraldığı küçük jetle uçmuşlardı ama bir saat sonra inmişler ve daha büyük bir jete binerek hemen havalanmışlardı. Nereye gittikleri hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu ve korku hissetmeyecek kadar da kızgındı. Yine de.

Hancock güldü. "Sende ne bulduğunu görebiliyorum. Bence birbirinize çok uygunsunuz. Rio'yu küçük, zarif bir fareyle hayal bile edemiyorum. Onu canlı canlı yedi."

Grace esniyormuş gibi yaptı. "Rio'nun aşk hayatı hakkındaki analizlerinle ilgilenmiyorum. Beni nereye ve neden götürdüğünü bilmek istiyorum."

Hancock onu görmezden geldi ve el cihazlarından birini kontrol etmeden önce pencereden dışarı baktı. "Yakında iniş yapacağız."

"Yakında mı? Yakında dediğin altı saat önce olurdu. Uzun zamandır bu uçaktayız."

"Ne kadar da şikâyetçisin. Amacına hizmet ettikten sonra seni hayatta tutmak zorunda kalacak olan eli ısırma," dedi tehlikeli derecede yumuşak bir sesle.

Bu ince tehdit tüylerini diken diken etti.

Pencereye doğru baktı ama Hancock pencereyi kapatarak görüşünü engelledi. Tek bildiği gün ışığı olduğuydu.

ve büyük bir su kütlesinin üzerindeydiler.

Henüz paniğe kapılmadı. Rio'ya iletmek üzere bilgi toplamak için bolca zamanı vardı. Shea zihninde sessiz bir varlıktı. Rio da öyle. Henüz soğukkanlılığını kaybetmemesinin tek nedeni buydu.

İkisi de onunla konuşmaya çalışmamıştı. Kendisi temas kurana kadar patikayı kullanmamalarını isterken çok kesin konuşmuştu. Rio'yu tanıyan biri olarak, sabırsızlığı onu ele geçirmeden ve kafasının içinde bağırarak ona iyi olup olmadığını sormadan önce sadece bir süre beklerdi.

Garip bir şekilde, bu düşünce onu rahatlattı. Önemseyen birinin olması güzeldi.

Uçak keskin alçalışına devam etti ve sonra iniş takımlarının iniş sesini duydu. İçgüdüsel olarak kendini destekledi ve uçak yere inene kadar gerildi.

Şimdi korku göğsünde sürekli bir gümbürtü başlatmıştı. Onu yutmaya çalıştı ama korku onu boğdu, havasını kesti.

Buraya kadarmış. Hancock onu her nereye götürüyorsa, buradaydılar ve cehennem onları bekliyordu.

Grace, lanet olsun, korkunu hissedebiliyorum. Bana neler olduğunu anlat. Neredesin? Bulunduğun yer hakkında bir şey söyleyebilir misin?

Rio'nun sesi zihnine üfledi ve onu boğmakla tehdit eden korkunun bir kısmını alıp götürdü.

Daha yeni . Henüz başka bir şey bilmiyorum.

Mesajında sakin olmaya zorladı ve Shea'yı da dahil ettiğinden emin oldu. İkisinin de onun histerik olmasına ihtiyacı yoktu. Kaderini bilmedikleri, onu neyin beklediğini ya da nerede olduğunu bilmedikleri için yeterince çaresiz hissediyorlardı.

Müsait olduğumda size daha fazlasını anlatacağım. Lütfen sabırlı olun. Beni izliyor ve sizinle ne zaman iletişim kurduğumu biliyor. Bilincimi kaybetmemeliyim yoksa size asla bilgi veremem.

Seni incittiği için o orospu çocuğunu öldüreceğim, diye öfkelendi Rio.

Ama Grace onu susturarak yüzüne yumuşak bir ifade vermeye zorladı. Duygusuz. Dokunulmaz. Bu adama korkusunu göstermeyecekti. Ne kadar dehşete düştüğünü kimseye göstermeyecekti. Kurban olmayı bırakmıştı ve Tanrı adına, ölmeyi dilemekten de vazgeçmişti. Yaşamak istiyordu. Yaşayacaktı. Rio'ya hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacağına dair söz vermişti ve bu sözünden dönmeyecekti.

Hancock dehşet içinde onu yukarı doğru çekerek kollarını arkadan büktü ve bileklerini kelepçeledi. Ardından, gemiden inebilmeleri için kapak açılmadan önce aceleyle gözlerini bağladı.

Duygularını kontrol altında tutmaya dikkat ediyordu çünkü bunlar Rio'yu tekrar kızdıracak ve Shea zaten olduğundan daha fazla endişelenecekti.

Hancock'un adamları uçaktan indikten sonra Hancock onun kolunu şaşırtıcı derecede nazik bir şekilde tutarak merdivenlere doğru yönlendirdi.

"Adımına dikkat et," diye emretti. "İlk gelen. Yanımda kal ve acele etme."

Grace iğrenç bir şekilde, "Laboratuvar faresinin performansını sergileyemeden boynunu kırması iyi olmaz," dedi.

"Eğer boynunu kırarsan, paramı alamam."

"Umarım lanet kanlı paran boğazında kalır."

Kıkırdadı. "Başka bir durumda senden hoşlanabilirdim Grace. Ama açıkçası bu görevi aldığımdan beri başıma bela olmaktan başka bir şey yapmadın ve seni arkamda görmekten mutlu olacağım."

"Hislerimiz tamamen karşılıklı," diye hırladı.

Kendini bir arabanın arkasına itilmiş halde buldu. Rahattı. Pahalı deri. Hatta pahalı kokuyordu. Sürüşü de yumuşaktı. Daha önce yakalandığında bindirildiği çeşitli araçların aksine.

"Kimin için çalışıyorsun?" diye sordu usulca. "Yakında onunla tanışacaksın."

Onu. Onlar değil. Tek bir kişi. Bu vahiyden ne anlam bilmiyordu.

Bunun geçen seferki gibi hükümet ya da bir laboratuvar olduğunu sanmıyorum Rio. Endişesini mesajından uzak tutmaya çalıştı. Farklı bir hissi var. Pek bir şey söylenmedi ama az önce bir uçaktan indim ve seni Virginia'da bıraktığımızdan beri bir uaktayım. Kimin için çalıştığını sorduğumda Hancock sadece "o" dedi. "Onlar" değil. Yüzü olmayan bir grup değil. "O" dedi. Ama gözlerim bağlı olduğu için hiçbir şey göremiyorum!

Yoldayız, tatlım. Endişelenmeni istemiyorum, tamam mı? Zaman kazanmak için oyalanmanı istiyorum. Ne yapman gerekiyorsa yap ama onları kızdırma. Eğer seçeneklerin boyun eğmek ya da sana zarar vermeleri ise, o zaman senden istediklerini yap. Anlıyor musun? Ne olursa olsun, bebeğim, sen ve ben bununla birlikte başa çıkacağız. Her zaman yanında olacağım. Bir daha asla yalnız olmayacaksın.

Hancock'un gözbağının arkasını göremeyeceğini bildiği için gözlerini kapattı. Rio'nun ona ne söylediğini çok iyi biliyordu. Ne kadar kötü olursa olsun. Ne yapması istenirse istensin. Ona ne yapılırsa yapılsın. Onun pes etmesini ve ölmeyi seçmesini istemiyordu. Yaşamasını istiyordu.

Burada bekliyor olacağım. Benim için geleceğini biliyorum Rio.

Güveninin, inancının, mutlak inancının her zerresini bu adama döktü. Onu seviyordu. Bundan hiç şüphesi yoktu. Kendisi ya da geçmişteki seçimleri hakkında ne düşünürse düşünsün, o onurlu bir adamdı. Onu tekrar eve getirmek için her şeyi yapacağından hiç şüphesi yoktu. Evine, ona.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre sonra araba durdu ve kapılar açıldı. Herkesin hareketlerinde bir aciliyet vardı. Emirler, tanımadığı bir aksanla, yapmacık bir İngilizceyle veriliyordu.

Hancock onu kabaca arabadan çekti ve ileri doğru itti. Tenis ayakkabıları altlarındaki çakıl taşlarını tırdattı ve sonra neredeyse tökezliyordu.

pürüzsüz kaldırım. Hancock onu düzeltti ve fokurdayan su sesini geçerek ilerlemeye devam etti. Bir çeşme mi?

Hava ılıktı. Hatta sıcaktı. Güneşin doğrudan ışınlarını kollarında hissedebiliyordu. Havada ağır bir tuz kokusu vardı ve bir meltem eserek deniz hissini beraberinde getiriyordu. Suyu yakındılar.

Binanın ya da evin ya da her ne haltsa onun içine adım attıkları anda hava çok daha serindi. Hancock sonunda durmadan önce bir dizi koridordan geçti.

Önündeki kapının açıldığını duydu ve içgüdüsel olarak geri adım atarak Hancock'a çarptı.

"Bu o mu? O mu?" diye sordu bir adam, korkunun bir kez daha omurgasından aşağı süzülmesine neden olan bir sesle. Adamın sesinde bir şeyler vardı. Çaresizlik kokuyordu. Soğuk, sert ve kararlıydı. Şeytani.

Nabızı hızlandı ve elleri hâlâ bileklerini çevreleyen kelepçelerin içinde titremeye başladı.

Hancock eşit bir ses tonuyla, "Bu o," dedi.

Kendini öne doğru çekilirken buldu ve ardından kapı arkasından çarptı. Birden gözlerindeki bağ çözüldü ve çevresine uyum sağlamak için hızla gözlerini kırpmaya başladı.

Büyük bir çalışma odasında ya da ofisteydi. Bir kütüphane görünümündeydi ama arka tarafta büyük bir yönetici masası vardı. Sağ tarafta, günün sıcaklığına rağmen yanmakta olan büyük bir şömine vardı.

Olabildiğince hızlı bir şekilde alabildiği kadar çok şey aldı. Sola baktı, bir pencere umuyordu, nerede olduğuna dair bir işaret umuyordu ama pencere olmadığını fark edince hayal kırıklığına uğradı. Burası daha çok bir canavarın sinsice dolaştığı karanlık bir mağaraya benziyordu.

Sonra önündeki adama odaklandı, adam da en az onun kadar sert bir şekilde ona bakıyordu. Sadece sesiyle bile onu bu kadar korkutan biri için, görünüşü aldatıcı derecede yumuşaktı.

Orta boyluydu. Belki kırklı yaşların sonundaydı. Belli ki biraz gururluydu, çünkü büyük ölçüde kullandığı şekillendirici ürünler sayesinde kafasında yerinde olmayan tek bir saç teli bile yoktu.

Pahalı kıyafetler giyerdi. Elmas kol düğmeleri. Boynunda gösterişli bir altın zincir asılıydı ve bir kulağına elmas bir küpe takmıştı.

Muhtemelen çoğu gün kibirli görünürdü ama ifadesinde o kadar rahatlama vardı ki Grace'i şaşkına çevirdi. Onu gördüğü için mutlu görünüyordu.

"Kelepçeleri çıkarın," diye emretti adam. "Kaybedecek zamanımız yok. Onun hemen yukarı çıkmasını istiyorum."

Hancock kelepçeleri hızla çözdü ve Grace ellerini önüne doğru çekti, karşısındaki adama dikkatle bakarken bileklerini ovuşturdu.

"Sen kimsin ve ben neden buradayım?" diye sordu.

"Benim kim olduğum önemli değil. Önemli olan kızımın çok hasta olması ve sizin onu iyileştirecek olmanız."

BÖLÜM 36

GRACE onun sesini bastıran mutlak umutsuzluk karşısında şaşkına döndü. Yeteneklerinin kullanılmasını beklemediğinden değildi. Sadece bunu beklemiyordu. Görevdeki bir adam. Tek bir görev.

Teyit almak ya da belki de onu başka ne için kullanmak istediğini öğrenmek için adamın zihnine uzandı. Grace yine bir tür deney miydi? Kızı bir kobay mıydı ve Grace başarılı olursa, o zaman bir devlet kurumuna mı teslim edilecekti? En yüksek teklifi verene mi satılacaktı?

Bulduğu şey onu şok etti. Gordon Farnsworth iyi bir adam değildi. Kanını donduran şeyler gördü. Acımasızlıklarla, kan dökmekle, amaçlarına ulaşmak için ihtiyaç duyduğu herkesi satmakla dolu bir hayat sürmüştü. Özür dilemiyordu ve yaptığı seçimlerden dolayı hiç pişmanlık duymuyordu.

Ama aynı zamanda tek kızı ölmek üzere olan ve onun sağlığını ve mutluluğunu satın alamadığı için hayal kırıklığına uğrayan kederli bir baba gördü. Muazzam servetine rağmen en çok istediği şeye sahip olamamak onun için acı bir gerçektir.

Kızının hayatı.

Sorusunun cevabını bilmesine rağmen, yine de zaman kazanmak, bir sonraki hamlesini planlamak ve bir şekilde kendini imkansız bir durumdan kurtarmak için sordu.

"Onun nesi var?"

"Kanser," diye ısırdı. "Özellikle invaziv, agresif bir kanser türü. Nadir görüldüğü söyleniyor. Doktorların hepsinin buna verdiği bir isim var. Sadece kızımın hayatını yavaş yavaş emdiğini biliyorum. Yeterince zararsız bir yerde başladı, ancak tedavi edilemeden önce karaciğerine ve oradan da kemiklerine yayıldı. Kanserle delik deşik oldu. Vücudunun hastalık tarafından kuşatılmamış tek bir parçası bile yok. Akciğerlerinde ve hayatta kalabilmesi için zaman zaman solunum cihazına bağlanması gerekiyor. Hastalık beynine de sıçramış durumda ve zaman zaman komada yatıyor, çevresinden habersiz."

Yüzü çirkinleşerek Grace'e doğru ilerledi ve Grace bu adamın dünyanın geri kalanı için ne olduğunu ilk kez gördü. Soğuk, kötü, şeytanın ta kendisi.

"Onu iyileştireceksin. Yeteneklerini biliyorum. Seni buraya getirmeden önce söylenenleri yapabileceğinden emin oldum. Kızımı ona zarar verecek birine emanet edemem."

Grace yutkundu ve Rio'ya basit bir mesaj gönderdi.

Gordon Farnsworth.

Rio sessizdi ama Grace'in şu anki durumunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor olmalıydı. Shea zihninde kıpırdandı ama aynı zamanda sessiz kaldı, sürekli bir destek oldu.

Grace soğukkanlılıkla, "Öyle görünüyor ki Bay Farnsworth, bütün kartlar benim elimde," dedi.

"Hiçbir şey tutmuyorsun!"

Onu kendine doğru çekti, elleri gömleğine dolandı ve yüzleri birbirinden birkaç santim uzaklaştı. Tükürüğü, patlamasının etkisiyle kızın yanağına çarptı.

"Ya kızımı iyileştirirsin ya da seni doğduğuna pişman ederim."

Yenilenmiş bir güçle bileklerine uzandı ve aşağı doğru çekerek kendini onun dokunuşundan ayırdı. Bu onu iğrendirdi. Adamın tüm varlığı kötülük ve ölüm kokusuyla titreşiyordu. Bu koku onu neredeyse boğuyordu.

"Bunun için çok geç kaldın," dedi alçak bir sesle. "Birçok kez ölmeyi diledim. Tehditlerin benim için hiçbir anlamı yok. Kızınızın hayatı sizin için ne kadar değerli?"

Belli ki bunu beklemiyordu. Bir adım geri çekildi, gözleri öfke ve şaşkınlıkla kısılmıştı. Söyleyecek söz bulamıyor gibiydi ama sonra bakışlarını tekrar onunkilere dikti ve kendini toparlamak için gözle görülür bir çaba sarf etti.

"Para mı? İstedğin şey para mı? Bir çocuğun hayatını kurtarmak için yeteneğini mi satacaksın?"

Sözlerindeki yargılama ve kınama onu kızdırmıştı. Tehlikeli bir şekilde. Sakin kalmak zorundaydı. Kendi volkanik öfkesinin patlamasına izin veremezdi.

"Sana getirilmem için yaptığın onca şeyden sonra, kızına dokunabilecek nitelikte olduğumdan emin olmak için yaptığın deneyler sonucunda bana çektirdiğin sayısız acı ve ıstırap dolu günlerden sonra, seninle pazarlık yapacağım için bana bu kadar kutsallık atfederek üzerime gelmeye cüret mi ediyorsun?"

Alaycı bir kahkaha attı.

"Kartların hiçbiri sizin elinizde değil Bay Farnsworth ve eğer elinizde olduğunu düşünüyorsanız, egonuz kadar yanılıyorsunuz demektir. Öldürün beni. Hadi öldür. Sana meydan okuyorum. O zaman kızını kim kurtaracak? Bana işkence et. Günlerce beni her şeye boyun eğecek kadar çaresiz bırakmaya çalış. Kızının o günleri yok. Ama umurumda değil. Bana daha önce yapılmamış bir şey yapamazsın. Zaten katlandığımdan daha fazlasına katlanmam mümkün değil. Kibriniz ve küstahlığınız size her şeye kadir ve güçlü olduğunuzu söylerken, kızınızın bir sonraki saat ya da bir sonraki gün ölebileceğini unutmayın. Sonra da orada kendini beğenmiş bir ahmak gibi durup benim ahlakımı sorgulamaya kalkıyorsun. Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda mı sanıyorsun, seni değersiz, pislik yiyen solucan?"

Hancock kıkırdadı, bu da Farnsworth'u daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramadı.

"O haklı, Farnsworth," dedi Hancock eğlenerek. "İsteklerini yerine getirmezsem kendini öldürmekle tehdit ettiğini söylemiş miydim? Onun zihnini gördüm. Seni temin ederim blöf yapmıyor. Sadece sana inat kendi beynini uçuracak kadar deli."

Farnsworth Grace ve Hancock'un arasına baktı, burun deliklerini açarak hava emdi. Sonra gözle görülür bir şekilde kendini topladı ve arkasını dönerek masasına doğru yürüdü. Geri döndü, şimdi daha sakindi ve hesaplanmış bir parıltıyla Grace'e baktı.

"Pekala, Bayan Peterson. Ne istiyorsunuz? Para mı? Kızımın hayatı karşılığında sahip olduğum her şeye sahip olabilirsiniz. Sizi en çılgın hayallerinizin ötesinde zengin yapacağım."

"Ne hayal ettiğim hakkında hiçbir fikrin yok," dedi acı acı. "O zaman söyle bana. Ne istiyorsun?"

"Barış."

Farnsworth'un kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı.

"Bir hayat istiyorum. Özgür olmak istiyorum. Sizin türünüzün sahip şeylere sahip olmak istiyorum. Her lanet dakika omzumun üzerinden bakmaktan kurtulmak istiyorum, çünkü bazı pislikler beni bir deney faresi gibi kullanmak istiyor. Özgürlüğümü istiyorum ve kızınızı iyileştirdiğimde beni takip etmeyi bırakacağınızın garantisini istiyorum. Titan'ı geri çekeceksiniz ve dahası, güvende olduğumdan emin olsanız iyi edersiniz, çünkü eğer olmazsam?"

Gözleri öfkeyle kısıldı. "Beni tehdit etmeye cüret mi ediyorsun?"

Grace ona sakince baktı. Söyleyeceği şeye inanmasına ihtiyacı vardı. Ve dürüst olmak gerekirse bunu yapamayacağını kim söyleyebilirdi ki? Daha önce hiç denemediği kesindi. Yapabildikleri düşünüldüğünde, bunun tam tersini yapması da ihtimal dışı değildi.

"Ya bana istediğim her şeyi verirsin ya da kızının canını alırım."

Bembeyaz oldu. Çenesi sıkıştı ve nutku tutulmuş gibiydi.

Grace sakın bir ses tonuyla, "Yeteneğimin nasıl çalıştığını açıklamama izin verin," dedi. "Etkilenen kişiden bir hastalık veya yaralanma emiyorum. Onlardan alıyorum ve kendim yapıyorum. Onlar mutlu ve iyileşmiş olarak ayrılırlar. Ben onların yüzünden sakat kalıyorum ve sonra kendimi iyileştirmek için zaman ayırmak zorunda kalıyorum. Ama tıpkı hastalığı ya da sakatlığı aldığım gibi, bağlandığım kişiye hayatımı, kendi hayatımı verdiğim gibi mi? Ben de onların ruhunu, hayatını, ruhunun ta kendisini alabilirim. Ve onun yanında durmak zorunda değilim, bu yüzden benden saklanabileceğinizi düşünüyorsanız, onu asla bulamayacağım bir yere götürebileceğinizi düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz. Ona bir kez bağlandığımda, onu her yerde bulabilirim ve o çok değer verdiğin şeyi alırım."

Farnsworth ona baktı, sanki zihninin içini görmeye çalışıyordu. Doğruyu söyleyip söylemediğini değerlendiriyordu. Kız onun bakışlarına gözünü kırpmadan karşılık verdi. Sonra Farnsworth yol göstermesi için Hancock'a baktı. Hancock omuz silkti ve ağzının köşesi bir sırtışla yukarı kalktı.

"Kendine bir açmaz bulduğunu söyleyebilirim, Farnsworth. Bazı çevrelerde buna şah mat denebilir. Sanırım seni taşaklarından yakaladı."

"Ve sen burada durup kendi hayatımı ve geleceğimi gerçekten umursadığım için öfkelenirken, kızın yukarıda ölüyor," dedi. "Bu yüzden çok hızlı bir şekilde bir anlaşmaya varmamızı öneririm. Ya da belki egonuz kızınızın hayatından daha değerlidir."

Farnsworth bembeyaz kesildi ve ellerini masasının cilalı yüzeyine vurarak eğildi. İlk kez onun sesindeki inanca kesinlikle inanmıştı.

"Hiçbir şey yok. Benim için Elizabeth'ten daha önemli bir şey yok. Benim kötü bir adam olduğumu düşünüyorsunuz, Bayan Peterson. Haklısınız. Ben birinci dereceden bir piçim. Ama kızımı seviyorum ve onu kurtarmak için her şeyi yaparım. O yüzden bana şartlarınızı söyleyin. İşbirliğinizi kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Rio'yu burada istiyorum," dedi sakince. Zihnini, Rio'ya giden o yolu açtı, böylece Rio ne olduğunu görecekti ve duyacaktı

şöyle diyordu. "İyileştikten sonra savunmasızım. Sözünden dönmek senin için kolay olurdu. Hiçbir başvurum olmaz."

"Kendimi bir paralı askere teslim edeceğimi mi sanıyorsun? Kaç tane hükümet ve hükümet dışı kurumun peşimde olduğunun farkında mısın? Sen aklını kaçırmışsın."

"Sen umurumda bile değilsin," dedi sakın bir ses tonuyla. "Benim umurumda olan buradan çıkıp gidebilmek. Sana olan güvensizliğimi mazur gör ama verdiğin söz benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sana kızını her an öldürebileceğimi söyledim, bu da istediğini elde ettikten sonra beni öldürmen için sana daha fazla teşvik sağlıyor."

Rio'nun kıpırdadığını, öfkesini ve kendisi için duyduğu korkuyu hissetti. Onu kışkırttığı, bu kadar acımasızca pazarlık yaptığı ve az önce Farnsworth'ü yapabildiği için suçladığı şeyi riske attığı için duyduğu öfke.

"İkimiz de aynı şeyleri istiyoruz, Bay Farnsworth. Sizi bir daha görmek gibi bir arzum yok. Bana bencil diyebilirsiniz ama normal bir hayata sahip olmak, işlediğiniz suçların cezasını çektiğinizi görmekten daha çok ilgimi çekiyor. Rio'yu burada istiyorum. Ekibinin buraya gelmesine izin verilmesini istiyorum. Onlar benim korumam. Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getireceğinin garantisi. Ve iyileşmeyi tamamladığımda, benimle birlikte buradan çıkacak çünkü kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki, beni , öldürmeye çalışırsanız, kızınızı da yanımda götürürüm."

Farnsworth'ün beti benzi attı. Bir elini saçlarının arasına soktu ve kusursuzca şekillendirilmiş saç tellerini karıştırdı. Sonra elini çekti. "Onları buraya getirmek çok uzun sürecek!"

Gülümsedi. "Oh, bence muhtemelen düşündüğünden daha yakınlar. Senin için öğreneyim mi?"

Rio, sana ihtiyacım var. Zaman kazanıyordum ama boşa harcayacak zamanım yok. Sen gelmeden kızı ölürse, kontrolden çıkar. Beni öldürür. Seni öldürecek. Şu anda onu kontrol altında tutan tek şey

kızı ölecek. Eğer bu olursa, artık onun için hiçbir şeyin önemi kalmayacaktır.

Yoldayız, Grace. İyi iş çıkardın, bebeğim. Ödümü kopardın ama iyi iş çıkardın. Çok vahşisin. İş oraya varırsa kızını da yanında götüreceğine beni bile ikna ettin.

Sen bana onun kim olduğunu söylemeden önce bile bir ipucumuz vardı. Şimdi havadayız. Ona anakaraya ineceğimizi ve helikopterle adaya gideceğimizi söyle. Diğerleri tekneyle gelecek ama bunu bilmesine gerek yok. Üç saat, Grace. Bize üç saat daha kazandır ve orada olalım.

Tekrar Farnsworth'a baktı. "Üç saat. Rio ve ekibi buraya bir helikopter indirecek. O gelene kadar hiçbir şey yapmayacağım."

Farnsworth gözlerini kapadı. "Sen... En azından gidip onu görecek misin? Onunla kalacak mısın? Dayanması için bir nedene ihtiyacı var. Umut etmek için bir neden. Adamlarıma geri çekilme emri vereceğim. Rio'nuz ve ekibi iniş izni alacak ve geldikleri anda size eşlik edecekler."

"Peki ya sonra?" diye sordu usulca.

"Geldikleri gibi gidebilirsiniz. Size söz veriyorum."

Onun zihnine ulaştı ama sadece samimiyet buldu. Aldatmaya dair hiçbir ipucu yoktu. Kızının iyi ve sağlıklı olmasına çok odaklanmıştı. Elizabeth'in tekrar normal küçük bir kız olması anlamına gelecekse, onu seve seve bırakırdı.

"O zaman beni ona götür," dedi Grace .

Hancock otomatik olarak Grace'in kolunu tuttu ve Grace onu çekmeye çalıştı ama Hancock onu bırakmadı.

Farnsworth'e dikkatle baktı. "Gelmek zorunda mı?"

"Sizin kendi koşullarınız var. Benim de var. O, anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdiğinden emin olmak için orada."

"Bunu yapmak için bana dokunması gerekmiyor," diye tersledi.

Farnsworth, Hancock'a onu bırakmasını işaret etti. Hancock'un bakışları soğuk ve okunamazdı. Tıpkı zihni gibi. Düşünceleri üzerinde takdire şayan bir kontrolü vardı. Grace ne zaman onu tekrar okumaya çalışsa, boşluğu gördü. Sanki o kadar odaklanmış ve disiplinliydi ki, asıl amacı dışında her şeyi göz ardı edebiliyordu. Bunu daha önce de düşünmüş ve aksini görmemişti; adam insandan çok makineydi ve bu onu çok ürkütüyordu.

Adamın bakışlarında kızgınlık ve sinirlilik gördüğünü sandı, sanki Farnsworth'tan emir almaktan nefret ediyormuş gibiydi. Ama düşünceleri yüz ifadesini hiçbir şekilde yansıtmıyordu.

Adam onun kolunu bıraktı ama bu onun hoşuna gidecek kadar hızlı değildi. Dizini taşaklarına geçirmek ve o zaman piçin insandan çok makine olup olmadığını görmek için can atıyordu.

Farnsworth Grace'in önünde yürüdü ve onu Hancock'la arasında sıkıştırdı. Dolambaçlı bir merdivenden çıktılar ve ikinci kata çıktıklarında koridorun sonuna kadar gittiler.

Farnsworth kapıyı açtığı anda, onun gözlerinde aniden beliren korkuyu görebiliyordu. Sanki en kötüsünü duymaktan korkuyormuş gibi tüm vücudu gerilmişti.

Grace'in hâlâ göremediği küçük kızın başucunda, kulağında stetoskop olan bir adam başını kaldırdı. Diğer tarafta bir hemşire ya da en azından kızın yanında oturan biri olduğu anlaşılıyordu.

Farnsworth alçak ve kararlı bir sesle, "Çık dışarı," dedi.

"Ama bakıma ihtiyacı var," diye itiraz etti doktor stetoskobu indirip boynundan sarkıtarak. "Şu anda yalnız bırakılmamalı."

"Defol. Dışarı." Farnsworth her kelimeyi o kadar tehditkâr bir şekilde telaffuz etti ki doktorun rengi soldu ve yataktan uzaklaştı. "Sizi anakaraya için bekleyen bir helikopter var. Gidebilirsiniz." Kadına eliyle işaret etti. "Sen de."

Aceleyle odadan çıktılar, doktor Grace'in yanından geçerken "zavallı kız" diye mırıldandı.

Farnsworth hemen Elizabeth'in yatağının yanına gitti ve diz çöktü. Elini alnına götürdü ve saçlarını nazikçe okşadı.

"Elizabeth, tatlım, seni tanıştırmak istediğim biri var. Sana yardım etmek için burada."

Merakla yaklaşan Grace sonunda yatakta yatan minik, kırılgan kızı görebildi. Bir porselen bebek kadar narin görünüyordu. Babasına hiç benzemiyordu. Babası esmer ve uğursuzken -o kendini beğenmiş ikinci el araba satıcısı görüntüsüne sahipti- Elizabeth sarışın ve solgundu.

Elizabeth gözlerini açmak için mücadele etti ve sonra belli belirsiz babasına odaklandı. "Baba," diye fısıldadı.

Farnsworth boğuk bir sesle, "Buradayım bebeğim," dedi.

"Hep bunu söylüyorsun. Birinin bana yardım edeceğini. Ama asla etmezler."

"Bu sefer farklı. O özel biri. Onun adı Grace. Size yardım edeceğine söz verdi."

Elizabeth bu konuyu ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Grace. Bu ismi sevdim. Belki de onu Tanrı göndermiştir. Herkesin lütfi ihtiyacı vardır."

Grace'in kalbi sıkışmıştı. Bu çocuğu bu kadar soğukkanlı bir şekilde tehdit etmek, kim olduğuna ve kim olduğuna dair her şeye aykırıydı ama kendini kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordu. Şimdi bile yüz hatlarını çelikleştirmiş, olabildiğince vurdumduymaz olmaya çalışıyordu çünkü Farnsworth'ün kalbini bu güzel, cesur küçük kıza çoktan kaptırdığını bilmesini istemiyordu.

İzin beklemeden ilerledi. Yatağın karşı tarafındaki sandalyeyi çekip Elizabeth'in başının hemen yanına yerleştirdi.

"Merhaba Elizabeth," dedi alçak ve yatıştırıcı bir sesle. "Benim adım Grace ve insanları iyileştiririm."

Elizabeth yavaşça döndü, bakışlarını Grace'e odakladığında gözleri zayıf ve donuktu. "Yani Tanrı'nın yaptığı gibi mi?"

Grace gülümsedi. "Hayır. Tanrı gibi değil. Bana bu yeteneği verdiği inaniyorum ama bununla ne yapacağımı her zaman bilemiyorum. Bilge biri bir keresinde bana belki de amacımın henüz açığa çıkmadığını söylemişti. Ama öğreniyorum ve hastalığını ortadan kaldırmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Elizabeth ciddiyetle başını salladı. "Babamı tekrar gülümsetmek istiyorum. Çok üzgün. Ölmek ve onu yalnız bırakmak istemiyorum. Bana ihtiyacı var."

Farnsworth boğulur gibi bir ses çıkardı ve aniden ayağa kalkarak arkasını dönüp diğer tarafa baktı.

Grace elini Elizabeth'in elinin içine soktu ve hafifçe sıktı. "Biraz daha dayanabilir misin? Bazı insanların buraya gelmesini bekliyorum. Birini iyileştirmek çok fazla enerji gerektiriyor ve sonrasında bana yardım etmelerine ihtiyacım var."

Elizabeth kaşlarını çattı. "İyi olacak mısın? Baban sana yardım edebilir, değil mi baba?" Babasına doğru döndü.

Farnsworth yavaşça döndü, bariz sıkıntısına rağmen gülümsemeye çalışıyordu. "Elbette yardım edeceğim, tatlım.

Her şeyin dair ona söz verdim. Senden tek istediğim daha iyi olmaktır."

Grace, Elizabeth'in zayıflamış zihnine daldı ve çocuğun kısacık hayatında katlandığı her şeye ilk elden tanıklık ederken neredeyse ağlayacaktı. Ama aynı zamanda Elizabeth'in katıksız kararlılığı karşısında da dehşete düşmüştü. Onun irade gücü. Hâlâ hayatta olmasının tek nedeni buydu, çünkü vücudu çoktan pes etmişti.

Çocuğun moralini yükseltmek umuduyla patikadan olabildiğince çok umut ve sıcaklık geçirdi.

Elizabeth şaşkınlıkla Grace'e bakarken gözleri büyüdü. "Bunu nasıl yaptın? Seni hissettim. Kafamın içinde yani. Harikaydı. Sihir gibiydi."

Grace gülümsedi. "Sanırım bu bir bakıma sihir. Kimse bunu neden ya da nasıl yaptığımı bilmiyor."

Farnsworth huysuzca, "Yemek yemelisin," dedi.

Grace önce onun kızıyla konuştuğunu sandı ama adam doğrudan Grace'e bakıyordu.

"Gücünüze ihtiyacınız olacak. Saatlerdir bir şey yediğini sanmıyorum."

Grace Elizabeth'e döndü. "Ne dersin? Bir şeyler yemek ister misin? Belki ikimiz de olacaklar için gücümüzü korumalıyız."

Grace, Elizabeth'in zihninde bir kıpırdanma hissetti. Küçük bir umut ışığı. Çocuk umut etmekten korkuyordu. Pek çok kez hayal kırıklığına uğradığı için kaderine uzun zaman önce boyun eğmişti. Babası için rol yapmaya devam etmişti çünkü onun ne kadar üzüleceğini biliyordu ama mucizelere inanmayı çoktan bırakmıştı.

Umudunuzu asla kaybetmeyin. Bazen tek şey budur.

Elizabeth'in gülümsemesi genişledi, Grace'in sessiz iletişimine karşılık olarak sözsüz bir şekilde başını sallarken gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Sonra babasına döndü. "Biraz çorba istiyorum. Biraz alabilir miyim?"

Farnsworth sarsılmış bir sesle, "Elbette yapabilirsin," dedi. "İkiniz için de bir şeyler hazırlatacağım. Dayanmanı istiyorum bebeğim. Sadece biraz daha dayan, sonra her şeyin yoluna gireceğine söz veriyorum."

37. BÖLÜM

HANCOCK elini bir an için kulağına götürdü ve ardından, "Helikopter iniyor," dedi.

Grace başını kaldırdı ve kalbi boğazına kaçtı. Birdenbire sadece yemeği eline aldığı için minnettar oldu çünkü midesi sıkı bir top haline geldi.

Elizabeth başını baktı, parmakları çorbasını içmek için kullandığı kaşığın etrafında sıkıca kıvrılmıştı. Bakışlarında o kadar çok umut ve korku vardı ki Grace'in kollarını ona sarıp kucaklamak istemesine neden oldu.

Farnsworth telaşla ayağa fırladı ve Hancock diğer adamı durdurmak için elini uzatana kadar kapıya doğru ilerledi.

"Adamlarım durumu halledecek."

Farnsworth, "Adamlarına onları hemen buraya getirmelerini söyle," diye hırladı. "Kızım yeterince bekledi."

Hancock, Farnsworth'e ürpertici bir bakış fırlattı ve bu bakış Farnsworth'ün duruşundaki kavgacı tavrın bir kısmını anında yok etti.

Grace ayağa kalktı, parmakları iki yanında yumruk olmuştu. Beklentiyle kapıya baktı ve bitmek bilmeyen bir bekleyişten sonra Rio göründü.

Bakışları hemen Grace'i buldu ve ilerlemeye başlayacaktı ama Grace ona uzandı.

Yapma. Ona senin için bir görevden fazlası olduğuma inanması için bir sebep verme. Tıpkı Hancock'un Farnsworth için olduğu gibi. Ona sana ya da bana karşı kullanabileceği bir şey verme.

Sen iyi misin?

Zihnindeki kelimeleri mırıldanırken bile rahatladı, odanın etrafına göz gezdirdi, bakışları soğuktu ve olası bir tehdidi algılamış gibiydi. Sonunda Hancock'ta karar kıldı ve dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

"Eski bir dostu selamlamanın yolu bu mu?" Hancock alay etti.

Farnsworth'un bakışları şüpheyile daraldı. "Birbirinizi tanıyor musunuz? Burada neler oluyor?"

"gerektirecek bir şey yok. Sadece eski bir tanışıklığı tazeliyorum," dedi Hancock yumuşak bir sesle.

Rio'nun ekibi teker teker odaya girdi. Elizabeth yastığına büzüldü ve Grace uzanıp onun elini tuttu.

"Sorun yok," diye yatıştırdı. "Burada kimse sana zarar vermeyecek." Kısa süre sonra oda erkeklerle doldu. Sert savaşçılar. Silahlı.

İfadeleri, karşı tarafı tartıyormuş gibi sertti. Hancock, "İşte böyle olacak," diye söze başladı.

Ama Grace elini Elizabeth'in elinden çekip cesaretle öne çıktı ve Hancock'un gözlerinin içine baktı.

"Hayır, burada kararları sen vermiyorsun. Bu iş böyle olacak. Herkesin dışarı çıkmasını istiyorum."

Rio'nun ani protestosunu hissetti, ama onu hızlı bir zihinsel azarlamayla .

"Bu küçük kızın bir grup iri yarı Neandertal tarafından korkutulmasına izin vermeyeceğim. Hepiniz koridorda bekleyebilirsiniz."

"Kızımı terk etmeyeceğim," dedi Farnsworth sıkıca. "Elbette hayır," diye mırıldandı Grace.

Sonra Rio'ya baktı. "Silahlı olmadığından emin ol. Sadece üzerinde beni tehdit edecek bir şey yoksa kalabilir."

"Kendini herhangi bir şeye karşı nasıl savunabilirsin ki?" Rio bağırdı. "Savunmasız kalacaksın. Seni çıplak ellerinden başka bir şeyle öldüremez."

Elizabeth bir alarm sesi çıkardı ve sonra soru dolu gözlerle babasına baktı.

"Onunla aramızda bir anlaşma var," dedi Grace sakinçe. "Öldürmeye çalışmasının sonuçlarının çok iyi farkında."

Ben."

Farnsworth bembeyaz kesildi ama başını salladı. "Tek istediğim kızımın tekrar iyi olması. Sonrasında ne olacağı benim için çok önemli değil. Kendisinin ve ona eşlik eden herkesin adadan zarar görmeden ayrılacağına dair ona garanti verdim."

Rio daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama bunun yerine Grace'e baktı.

Seni seviyorum. Bu ifadedeki sertlik Grace'e bundan sonrası için ihtiyacı olan gücü verdi. Beni bırakmaya cüret etme. .

Ben de seni seviyorum. Güven bana.

Biliyorum, tatlım. . Eğer , bu lanet yeri baştan aşağı yıkardım. Endişelenmeni istemiyorum. Tüm KGI ekibi burada. İşler bu noktaya gelirse savaşmadan pes etmeyeceğiz.

Grace dikkatle Farnsworth'a baktı. "Değerli vaktimizi boşa harcıyoruz."

Farnsworth tepki olarak sarsıldı ve sonra emri verdi. "Herkes dışarı."

Hancock, Rio ilk hamleyi yapana kadar bekledi ve Rio ile ekibi Hancock'un adamları tarafından kuşatılmış olarak odadan çekildiğinde, Hancock son bir kez dönerek odadan çıktı. Ama baktığı Farnsworth değildi. Grace'e baktı. Bakışları yoğun ve Grace bunun kendisinin algılayamadığı bir anlamı olduğundan emindi.

Herkes gittikten sonra Farnsworth kapıyı kapattı ve Grace'e dönerek aceleyle yatağa doğru ilerledi. "Acele et lütfen. Neye ihtiyacın varsa bana söyle."

"İhtiyacım olan şey şuraya oturman," dedi ve sakince pencerenin yanındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Ve sakın müdahale etme. Ne gördüğün, ne duyduğun, ne olduğu umurumda değil. Karışmayın."

Farnsworth yatağın üzerine eğildi, zayıf kızını kollarının arasına aldı ve alnına bir öpücük kondurdu. "I

Seni seviyorum, küçüğüm. Baban seni seviyor. Bunu her zaman bilmeni istiyorum."

Elizabeth belli belirsiz gülümsedi. "Ben de seni seviyorum. Şimdi git de Grace bana yardım etsin. Yardım edeceğine söz verdi ve ben ona güveniyorum."

Kızının sözleriyle irkilmiş görünüyordu ama geri çekilerek koltuğun en ucundaki yerini aldı.

Grace derin bir nefes aldıktan sonra Elizabeth'in yanındaki yatağa yerleşti, iki elini de avuçlarının içine aldı ve gülümsemesine olabildiğince güven aşılama çalıştı. Yapmak üzere olduğu şeyden korkuyordu. Bunun çok fazla olabileceğini biliyordu. Çocuk çok ileri gitmişti. Çok fazla kanser vardı. Belki ikisi de ölecekti. Ama en azından Grace deneyecekti. Uğruna yaşayacağı çok şey vardı ve eğer başarısız olursa Rio'nun ve tüm adamlarının hayatını kaybedeceğini biliyordu.

"Gözlerini kapat," dedi Grace yumuşak bir sesle. "Ve iyice konsantre olmanı istiyorum. Beni hissedeceksin. Karşı koyma. Ama benim için yapmanı istediğim şey daha iyi olmaya, bu hastalıkla savaşmaya ve iyileşmeye odaklanman. Sen ne kadar güçlü olursan, ben de o kadar güçlü olabilirim."

Elizabeth başıyla onayladı ve Grace'in ellerini sıktı. Çocuğun Grace'e güven vermek için gösterdiği bariz çaba karşısında Grace gülümsedi.

Grace bir nefes daha çekti, gözlerini kapattı ve sonra tüm zihinsel enerjisini Elizabeth'le arasındaki yola odakladı.

Elizabeth'in vücudunu yiyip bitiren kanserin büyüklüğü karşısında neredeyse irkilecekti. Kanser her yerdeydi. Bu çocuğun neden bu kadar uzun yaşadığının tıbbi bir açıklaması yoktu. Tamamen irade gücüyle dayanmıştı.

Grace onu kendi bedenine çekerek uzaklaştırdı ve her geçen saniye zayıfladığını hissetti. Ama sonra Elizabeth'in kendi demir iradesi ona katıldı.

En karanlık tünelde bir ışıktı. Fırtınalı bir gecenin ardından gelen şafak. Güç. Umut. Sevgi. Sadece gençlerin sunduğu direnç. Elizabeth'in ruhu da en az onun kadar güçlüydü.

olacak. Ruhu pes etmemişti. Bu kızla ilgili hiçbir şey yenilgi sinyali vermiyordu.

Birbirleriyle kaynaştıklarında iradeleri güçlendi, ışık daha da güçlendi. Ortak kararlılıklarının sıcaklığı ve gücü Grace'e çok ihtiyaç duyduğu desteği verdi.

Grace sarktı, kendini dik tutmaya, odaklanmaya ve Elizabeth'in hayatı için verdiği savaşı kaybetmemeye çabaladı. Ve sonra minik kollar onu sardı, tuttu ve destekledi.

Kulağına bir fısıltı. ". Yapabileceğini biliyorum. Teşekkür ederim."

Grace son karanlığa, inatla asılı duran o çirkin gölgelere uzandı ve son gücüyle onları çekip kendi bedenine aldı. Öne, yastıkların üzerine düştü ve Elizabeth'in alarm çığlığını duydu. Babasına yardım etmesi için yalvarışını.

Farnsworth'un elleri onun omuzlarını kavradı ve yan dönene kadar onu çevirdi. Kızıyla onun arasına bakarken yüzü asıktı ama umut doluydu.

Elizabeth dizlerinin üzerine çöktü ve endişeyle Grace'e baktı.

"Ona yardım et, baba. Yardıma ihtiyacı var!"

Farnsworth'un gözleri kızına bakarken yaşlarla doldu, pembe, sağlıklı görünüyordu, gözleri uzun zamandır eksik olan canlılıkla doluydu.

"Elizabeth," diye fısıldadı.

Bir an için Grace'i bıraktı ve kızını kollarının arasına aldı. Onu kendine bastırırken boğuk hıçkırıklar patlak verdi.

"Bebeğim. Benim bebeğim."

Elizabeth kendini uzaklaştırdı ve ona güven verici bir gülümseme sunmaya çalışan Grace'e tekrar baktı. Zayıftı, evet, ama aciz değildi. Bunun için Elizabeth'e teşekkür etmeliydi. Güçlü olan Elizabeth'in yaşama arzusu o kadar güçlüydü ki Grace'e iyileşme sürecinde yardımcı olmuştu.

Grace'e gücünü ödünç vermişti, böylece Grace her şeyi tek başına omuzlamamıştı.

"Baba, yardıma ihtiyacı var. Git getir onları. Ona yardım edebilirler.

Gidebileceklerine söz vermişsiniz."

Farnsworth bir an için bile olsa onu terk etmeye isteksiz görünüyordu ama yataktan uzaklaştı ve sonra kapıya doğru yürüdü.

RIO kapının önünde volta atıyordu. Salon askerlerle doluydu. Paralı askerler. Ortam gergindi. Titan silahlarını Rio'nun ekibine doğrultmuş, sanki bir hamle yapmaları için onlara meydan okuyordu. Herhangi bir hamle. Tetik çekmeye çok hevesli görünüyorlardı.

Rio sadece KGI'nın geri kalanının helikopterin inişinden sonra kıyıya ulaşmış ve yerlerini almış olmalarını umuyordu. Her şey bir anda cehenneme dönebilirdi ve kesinlikle desteksiz kalmak istemiyordu.

Kapı açıldı ve koridordaki gerilim yükseldi. Farnsworth dışarı çıktı, Hancock'la yüzleşirken sırtı Rio'ya dönüktü.

"Tamamdır. Yine de yardıma ihtiyacı var. Çok zayıf. Bırakın onu alıp gitsinler. Onlara adadan güvenli geçiş sözü verdim."

Hancock silahını çekti, Farnsworth'a doğrulttu ve ateş etti.

Rio içgüdüsel olarak yana sıçradı ve kendi silahını çekti. Koridor bir anda kaosa dönüştü. Bir el daha ateş edildi ve Rio'nun göğsünden acı çığlıkları yükseldi.

"Ateşi kesin!" Hancock kükredi. "Lanet olsun! Ateş emrini ben vermedim!" Öfkeyle döndü ve bir el daha ateş ederek Rio'ya ateş eden adamı yere serdi.

Sonra silahını havaya kaldırdı ve ekip üyelerinin her biri Rio'nun ekibini koruyarak hareket etmelerini engelledi.

Rio yere yığıldı, göğsünden akan kan bir nehir gibi yere akıyordu. " çocuğu! Hancock, sen

Aptal herif! Burada ne halt etmeye çalışıyorsun?"

Hancock adamın öldüğünden emin olmak istercesine Farnsworth'un cesedini dürtükledi ve sonra Rio'nun yanına çömeldi. Yüz ifadesi acımasızdı.

"Her şeyin canı cehenneme, Rio. Bunun olmaması gerekiyordu. Bu planlı bir manevraydı ve lanet olası adamlarımdan biri paniğe kapılıp tetiği çekti."

"Baba!"

Tiz bir çığlık koridorda yankılandı. Elizabeth koşarak babasına ulaşmaya çalıştı ama Terrence onu kucaklayıp geniş göğsüne bastırdı ve dehşet verici manzaradan korudu.

Hancock, "Siktirin gidin," diye bağırdı. "Bu lanet alanı boşaltın." Sonra Rio'ya, "Ekibinin geri kalanının burada olduğunu çok iyi biliyorum. Eğer buranın kan gölüne dönmesini istemiyorsan, bir an önce onlarla başa çıksan iyi olur. KGI ile bir ilgimiz yok. Siz sadece ikincil zarardınız."

"Diego," diye seslendi Rio, sesi her nefeste biraz daha azalıyordu. Orospu çocuğu, acıyordu. "Haber . çekilin. Sam'le buluş Ona neler olduğunu anlat. Tanrı aşkına, onlara ateş açılmadıkça ateş etmemelerini söyle."

Cam gibi gözlerle Hancock'a baktı. "Bu konuda bana doğruyu söylemeniz iyi edersiniz. Aksi takdirde, hiçbirinizin bu adadan canlı çıkamayacağını garanti edebilirim."

Hancock başını salladı.

"Grace'e söyle..." Nefes nefese kalmış, ciğerlerine hava alamadığı için sinirlenmişti. "Grace'e onu sevdiğimi söyle."

"Rio!"

Grace Hancock'u kenara itmeye çalıştı ama neredeyse düşüyordu. Hancock uzanıp onu nazikçe kavrayarak sabitledi.

"Artık çok geç," dedi Hancock hışımla.

Korku ve panik Grace'e çarptı. Dizlerinin üzerine çöktü, tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. "Hayır!"

Uzanıp ellerini Rio'nun boynunun hemen altındaki yaranın üzerine koydu. Kan her yerdeydi. Adamın giysilerini, ellerini ıslatıyor, yere sızıyordu.

Hancock onu uzaklaştırmaya çalışınca kadın öfkeyle Hancock'un üzerine yürüdü. "Ne yapabileceğimi biliyorsun. Kahretsin, bırak gideyim. Onu kurtarmak zorundayım. Onu bu şekilde bırakamam!"

Hancock onun gözlerinin içine sertçe baktı. "Bunu yapamazsın Grace. Çok zayıfsın ve bu ölümcül bir yara. Onu kurtarmanın imkânı yok. Gitmen gerek."

"Siktir git!" diye bağırdı. "Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok." "Seni öldürecek," diye hırladı.

"Sence umurumda mı? Onu kurtarmak için hiçbir şey yapmadığımı bilerek yaşayabileceğimi mi sanıyorsun? Benim için öldüğünü bilerek yaşamak istediğimi mi sanıyorsun? Çekil yolumdan. Bana yardım etmeyeceksen, git. Diğerleriyle git. Ama yolumdan çekil."

Hancock içini çekti ve sonra yavaşça Grace'in kolundaki tutuşunu bıraktı. Grace Rio'nun göğsüne kapandı ona sıkıca sarıldı.

Beni bırakma, Rio.

Kırık dökük kelimeler ruhunun derinliklerinden döküldü.

Grace.

Sanki zar zor gibi hafif bir kıpırtı vardı.

Sakin bunu yapmaya cüret etme. Çık dışarı. Terrence'a git. O seni sağ salim çıkarır. Çok zayıfsın, bebeğim. Yapma bunu. Sana yalvarıyorum.

Onun yalvarışlarına aldırmadı. Sahip olduğu son güçle onun zihnine saldırdı. Adamın itirazlarını bastırdı, adam onunla savaşmak isterken kendini tuttu. Hiçbir şey, hiç kimse onu kurtarmasına engel olamazdı.

O onundu, lanet olsun ve onu öldürse bile yaşayacaktı.

Derinlere uzandı, sahip olduğunu hiç bilmediği rezervler buldu. Çaresizlik ve bu adama duyduğu aşk, ona sahip olduğunu asla hayal edemeyeceği bir güç verdi.

Çekti, içine çekti ve bunu yaptıkça daha fazla acı içinde çatırdadı, parçalandı, binlerce bıçak gibi onu kesti.

Nefes aldı, irkildi. Bağırıldığını sandı ama emin olamadı. Sadece ona odaklanmıştı. Kan akışını durdurmaya. Onu zamanında kurtaramazsa kesinlikle öldürecek olan korkunç yarayı iyileştirmeye.

Kan kokusu çok güçlüydü. O kadar güçlüydü ki öğürdü. O zaman fark etti ki bu onun kanı değildi. Onun kanıydı. Dilinin üzerindeydi. Boynundan aşağı sızıyordu.

Adamın yarası ellerinin altında kapanırken, kadınıninki de açılarak etinde bir delik açtı.

Gözleri karardı. Nefes almak zordu. Nefes almak çok zordu.

Hiç böyle bir acı hissetmemişti.

Elizabeth'in hastalığını emerek zaten çok zayıf ve güçsüz olan vücudu sınırına ulaşmıştı. Artık o bile kendine yardım edemiyordu.

Koridordan gelen ayak seslerinin belli belirsiz farkındaydı. Uzaktan gelen silah sesleri. Bağırışlar. Havlayan emirler.

Azalan son gücüyle Rio'nun göğsündeki yarayı kapattı. Sonra son bir kez kekeleyerek nefes verdi ve sessizce onun yanına yere yığıldı.

BÖLÜM 38

RIO kocaman, yutkunarak bir nefes aldı, sanki biri kalbine defibrilasyon yapmış da ölümden dönmüş gibi sarsılarak kendine geldi. Eli otomatik olarak göğsünün üst kısmına, boğazına çok yakın olan korkunç yaraya gitti. Ama hiçbir şey bulamadı. Açık bir delik yoktu.

Eli kan lekesi içinde kaldı. Bunu hayal etmemişti. Ama yine de acı gitmişti. Nefes alabiliyordu. Sanki hiç olmamış gibiydi.

Ve sonra Grace'in kırık yalvarışlarını hatırladı. Onu kurtarmak için çaresizliğini. Ve onu kurtarmaya çalışmaması için yalvarışını.

Yuvarlandı ve hemen onun yanında yatan gevşek bedeniyle temas etti. Yara -onun yarası- kadının göğsündeydi. Et açıktı ve kan hiç bitmeyecekmiş gibi akıyordu.

"Grace."

Zar zor bir fısıltı olarak çıktı.

"Grace!"

Dizlerinin üzerine çöktü, elleriyle yarayı kapatarak umutsuzca kan akışını durdurmaya çalıştı. Panik içinde etrafına bakındı. Ne yapacağını, onu nasıl kurtaracağını bilmiyordu.

Hancock yanına sokuldu ve Rio, Grace'e dokunmasını bile istemediği için ona doğru hamle yaptı. Hancock onu geri püskürttü ve ardından kalın bir havluyu Grace'in yarasına bastırarak sıkıca bastırdı.

"Terrence!" Rio bağırdı. "Diego! Biri yardım etsin! Lanet olsun, yardıma ihtiyacım var! Onu buradan çıkarmalıyız!"

Grace'e döndü, yüzünün solgunluğuna ve hiç hareket etmemesine dikkat etti.

"Tanrım, Grace," dedi, sesi tamamen çatallaşmıştı. "Hayır, hayır, bebeğim. Neden? Tanrım, neden?"

Gerisi acı dolu bir inilti halinde çıktı. Hancock hâlâ Grace'in yarasına sıkıca bastırırken Rio onu kollarının arasına aldı, gözyaşları yanaklarından serbestçe süzülürken ileri geri sallanıyordu.

O biliyordu. Bunun ona neye mal olduğunu biliyordu. Hava değişimi hisset. Burnundan ya da ağzından nefes almadığını hissedebiliyordu. Yüzünü onun saçlarına gömdü ve ağladı çünkü bu dünyada onun için en önemli olan tek şeyi kaybetmişti.

Onu iyileştirecek kadar güçlü değildi. Ölümcül bir yara değil. Bu yüzden yaptığı fedakârlığın farkında olarak onun yerine bu yarayı almıştı.

Onun şakağını öptü, gözyaşları saçlarını ıslattı. Saç tellerini nazikçe güzel yüzünden geriye doğru itti. Yanağını okşadı, parmaklarını hareketsiz dudaklarında gezdirdi.

"Seni seviyorum," dedi kırık bir sesle. "Beni bırakma Grace. Lütfen beni yalnız bırakma."

Koridorda ayak sesleri. Diego, Donovan tarafından yakından takip edildi. Donovan Hancock'u kenara itti ve hızla yarayı kapatmaya çalıştı.

Rio'ya pişmanlık ve teslimiyet dolu kısa bir bakış attı. "Durum kötü dostum. Hemen harekete geçmeliyiz. Chopper bekliyor. Tek umudumuz onu bir hastaneye götürmek, böylece doğal iyileşme yeteneğinin devreye girmesine yetecek kadar uzun süre stabil kalabilir."

Donovan konuşurken bir yandan da nabzını yokladı. Parmakları bir an için kadının boynunda kaldı ve sonra küfretti.

"Onu yere bırak Rio," diye bağırdı.

Rio ona uyararak yere yatırdı. Donovan onun üzerine çıkıp elleriyle göğsünü sıkıştırmaya başladığında kalbi duracak gibi oldu.

Donovan, "Yaraya basınç uygulayın," diye emretti. "Hava yolunun kapalı olduğundan emin olun." Sonra Diego'ya. "Ona ağızdan ağıza verin. Onu geri götürmeliyiz."

Donovan onun göğsünü pompaladı ve sonra bakışlarını koridora doğru kaldırdı. "Lanet olası ilaç paketi nerede? Dün bir seruma ihtiyacım vardı!"

Koridorda daha fazla ayak sesi vardı ama Rio'nun gördüğü, odaklanabildiği tek şey Grace ve onun yaşam mücadelesiydi.

Tıpkı kızın ona yaptığı gibi, o da kızın zihnine girdi.

Lanet olsun, Grace. Bu şekilde dışarı çıkma. Dayan. Bunu yenebilirsin.

Pişmanlık yok.

Donovan, Diego'ya durması için bağırdığı sırada fısıltı zihninde silikleşmişti.

"Nabzım atıyor. Zayıf, zar zor var, ama lanet olsun, bir tane var. Bana şu lanet serumu getirin de gidelim!"

Yine olsa yine yaparım. Asla pişman olmam.

Rio yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. Dayan, tatlım. Lütfen. Benim için. Sakın pes etme. Acıyor.

Bu basit kelime kalbini paramparça etti. Gözyaşları gözlerini yaktı ve yanaklarından aşağı asit izleri bıraktı.

Garrett ve Nathan çantayı Donovan'ın yanına bıraktı ve Nathan serumu takmak için çabaladı. Donovan hiç vakit kaybetmedi. İğneyi doğrudan şah damarına soktu, bantladı ve Garrett'a torbayı yukarıda tutmasını söyledi.

Nathan'dan başka bir düzenek aldı ve kolundaki bir damarı bulup iğneyi batırdı. İğneyi geri çekti, kateteri yerinde tuttu, hızla bantladı ve diğer torbayı Nathan'a fırlattı.

Donovan sert bir ses tonuyla, "Ortada büyük bir kavga var, bu yüzden elimizi çabuk tutmalıyız," dedi.

Hancock ayağa kalktı, tüfeğini aldı ve Donovan'a dik dik baktı. "Adamlarım ve ben bunu aldık. Farnsworth'un güvenliği şaka gibi. Çıkışınızı koruyacağız."

Donovan Grace'i kaldırırken Nathan ve Garrett serum torbalarını onun üzerinde tutuyordu. Rio, Hancock'a çarparak onu duvara yapıştırdı. "Yapman gereken bir sürü açıklama var, seni orospu çocuğu."

Hancock belli belirsiz gülümsedi. "Birbirimizi tekrar göreceğiz, Rio. Buna emin olabilirsiniz."

Rio onu itti ve sonra koridorda ilerledi, Garrett'in etrafından dolanırken tüfeğini kaldırıp önden gitti. Önce onu geçmeden hiçbir şey ve hiç kimse Grace'e dokunamazdı.

Helikopter pistine açılan kapıya geldiklerinde eğilip koştular ve Grace'i helikopterin zeminine kaydırıp onunla birlikte helikoptere bindiler.

"Sam kendisinin ve diğerlerinin çıkışımızı koruyacağını ve buradaki işlerle ilgileneneğini söyledi. Grace'in icabına bakmamızı ve bize yetişeceklerini söyledi," diye bağırdı Garrett.

Nathan kokpite tırmandı ve birkaç dakika içinde helikopter yükseldi ve suyun üzerinde anakaraya doğru alçaktan ve hızlı bir şekilde uçtu.

Donovan Grace'in üzerinde geziniyordu ama onu sıkıca kavrayan Rio'ydu.

Başaracaksın, bebeğim. Sakın bırakma. Sakın bırakma. Bunu benim için yap. Sana ihtiyacım var Grace. Sana ihtiyacım var.

Garrett, "Umarım Yunanca konuşan birini beceririm," diye mırıldandı. "Bunu açıklamak zor olabilir."

"İdare edebilirim," dedi Diego. "Diller benim . Ayrıca silah başlı başına evrensel bir dil sayılır." "Lanet olsun," diye onayladı Garrett. Sonra dönüp arkadaşına baktı Kardeşim. "Ve sakın karıma benim dilimle ilgili bir şey söyleme."

"Nathan, bana tahmini varış süresini söyle," diye bağırdı Donovan. "Benim yamalı bohça işime zar zor dayanıyor. Beş dakika önce orada olmamız gerekiyor."

"O sürtüğü uçabileceği kadar sert itiyorum," diye bağırdı Nathan.

Yirmi uzun dakika sonra Nathan helikopteri hastanenin otoparkının tam ortasına indirdi. Bu kez Rio Grace'i kollarına alırken Donovan yaraya baskı uyguladı ve Garrett ile Diego girişe doğru koşarken çantaları tuttu.

Ciddi şekilde yaralandığı belli olan bir kadın, her erkeğin paketlenmiş olması ve Diego'nun kırılmış Yunancası bir araya gelince, Rio'nun acil servis versiyonu olduğunu varsaydığı küçük bir alana hızla girdiler. Grace'in hayatını bir avuç beceriksiz şarlatana emanet umuyordu.

Sağlık ekibi hızla çalışarak kontrolü ele aldı ama Rio geri adım atmakta isteksizdi. Bir noktada hemşirelerden biri onu sadece "yolumdan çekil" olarak yorumlanabilecek sert bir bakışla itti.

Doktorlardan biri, Diego'ya dönen Rio'yu hedef alarak Yunanca bir şeyler söyledi. "Ne diyor lan bu?"

"Onu hemen ameliyata almaları gerektiğini söylüyor. Yaşayacağından şüphe ediyor. Şansının az olduğunu ama onu kurtarmak için elinden geleni yapacağını bilmenizi istiyor."

"Siktir et," diye hırladı Rio. "Ona elinden gelenin yeterince iyi olmadığını söyle. Ya onu kurtaracak ya da kışına tekme yiyecek."

Diego Rio'ya alaycı bir bakış attı ve sonra doktorla konuşmak için döndü. Mesaj yeterince iletilmiş olmalıydı çünkü doktorun rengi soldu ve personeline emirler yağdırmaya başladı.

Birkaç dakika sonra Grace, Rio, Donovan ve diğerlerinin yanından tekerlekli sandalyeyle geçirildi. Rio orada öylece durmuş, sanki hayatı gitmiş gibi hissediyordu. Bunun onu son görüşü olabileceği düşüncesiyle kalbi sıkıştıyordu. Kırık, kanlı, ölüm kadar solgun.

Donovan bir elini onun omzuna vurdu. "Hadi gel. Gidip bekleme odasına el koyalım ve oradakilerin ödünü koparalım, böylece biraz mahremiyetimiz olur. Sam'e haber vermeliyiz ki bizi nerede bulacağını bilsin ve kayıp vermediğimizden emin olsun."

Rio başını salladı ve çekilmesine izin verdi. Nathan onun yanına geldi ve alçak sesle, "Shea da onun için savaşıyor, dostum. Senin de öyle olduğunu biliyorum. Grace hayatta kalmayı başarır. Bunu da atlatacaktır."

"Yapmak zorunda," dedi Rio, ruhuna karanlık sızarken. "Onsuz kendimi kaybederim."

BÖLÜM 39

RIO bekleme odasının köşesinde düşünceli bir şekilde durmuş, uzaktan denizi gören pencereden dışarı bakıyordu. Hava karanlık ve yağmurlu olmalıydı, gökyüzü gök gürültülü bulutlarla doluydu, ama kesinlikle güzel bir Akdeniz günüydü. Kusursuz, parlak mavi gökyüzü, elmas gibi göz kamaştıran ve güneşte göz kırpan su.

Etrafında, oda KGI üyelerinin düzenli bir akışıyla dolmuştu. Çoğu onu kara kara düşünmesi için yalnız bıraktı. Terrence odanın diğer ucunda Elizabeth'in yanına oturmuş, hıçkırarak ağlayan kızla yatıştırıcı bir tonda konuşuyordu.

Rio ona bir şey söylemeli. Teselli etmeliydi. O tam bir piç değildi. Ama ona ne söyleyebilirdi ki? Bu çocuğun Grace sayesinde yaşadığını ve Grace'in her an elinden alınabileceğini bildiği için çok acımasızdı ve canı yanıyordu.

Odada yankılanan konuşma uğultusu aniden durdu. Rio'nun ensesindeki tüyler diken diken oldu ve Hancock'un kapının girişinde durduğunu görmek için döndü, hâlâ üniformasını giyyordu, kan -Grace'in kanı- hâlâ gömleğine ve ellerine bulaşmıştı.

Hancock ilerlemeye başladı ve Rio'dan güvenli bir mesafede durdu. Hancock'un tavrına her zaman eşlik eden doğuştan gelen ukalalık olmadan Rio'ya ihtiyatla baktı.

"Grace?" diye sordu.

Rio kısaca, "Ameliyatta," dedi. "Bir haber yok. Bize pek umut vermediler."

"Benimle bir yürüyüşe çık. Açıklamak istediğim çok şey var."

"İhtiyaç" dememişti, çünkü Hancock hiçbir zaman bir şey yapma ihtiyacı hissetmeyen . Eğer bir şeyi bilmenizi istiyorsa, size söylerdi. Ama asla bir şey teklif etmek zorunda hissetmezdi.

Rio'nun bakışları aşağıya doğru kaydı ve Hancock yumuşak bir kahkaha attı. "Seni öldürmek gibi bir niyetim olsaydı, çoktan ölmüş olurdun dostum. Silahsızım, ki bu da çok şey ifade ediyor, çünkü buraya beni kışımından iştahıma kadar kesmeye hazır bir düzineden fazla adamla girdim."

Rio kendisine ve Hancock'a en yakın olan Nathan'a baktı. "Biz koridorun sonunda olacağız. Grace'den haber alırsanız hemen beni çağırın."

"Yaparım dostum," diye karşılık verdi Nathan.

Rio, Hancock'u salona kadar takip etti ve uzun koridorun sonunda ironik bir şekilde küçük bir şapele girdi. Hancock kapının girişinde bir an durdu, haç işareti yaptı ve sonra içeri geçti.

Rio da durakladı ve elini cebine atarak annesinin bir zamanlar ona verdiği tespihi aldı. İşaret yaptı ve sonra boncukları öpüp bir dua fısıldadı.

"Ben iyi bir adam değilim. Pek çok açıdan layık değilim. Ama Grace iyi olan her şeydir. O sizlerden biri. Pek çokları için bir hediye. O benim ışığım ve umudum. Lütfen onu almayın. Ona ve onun hediyesine layık olduğumu kanıtlamak için elimden geleni yapacağım. Sadece lütfen onu bana geri getir."

Kiliseye doğru yürüdü ve Hancock'un yanındaki ön sıraya yerleşti. Bir an için hiçbir şey konuşulmadı. Sonra Hancock Rio'ya döndü.

"Grace asla hedef değildi. O sadece bir amaç için bir araçtı."

Rio'nun dudakları gerildi. "Hedef o değildi ama yine de neredeyse onu öldürtüyordun. Hatta onu öldürebilirdin."

Hancock duygusuz bir ses tonuyla devam etti. "Farnsworth birincil hedefti ve her zaman da öyle oldu. Kaypak, kurnaz bir piçti ve biri ona yaklaştığında altıncı hissi her zaman ürkütücüydü ve ortadan kaybolma numarası yapardı. Yaşayan en paranoyak piçlerden biri olmasının da yardımı oldu. Kimseye güvenmezdi. Ama bir zayıflığı vardı."

Rio, "Onun kızı," diye mırıldandı.

Hancock başını salladı. "O çok hastalandığında, Farnsworth dikkatsizleşti. Onu kurtarmak için her şeyi yapardı ama kimse ona en çok istediği şeyi veremezdi. Hükümetteki bağlantısı, hükümetin de yakından ilgilendiği Grace Peterson hakkında bilgi sızdırdığından emin oldu."

"Yani Grace'i onun önünde lanet bir havuç gibi sallandırdın."

"Temel olarak, evet. Sorun Farnsworth'un yüz yüze toplantı yapmamasıydı. Eğer yapsaydı, Titan'ı işe aldığında bu basit bir mesele olurdu. O zaman ona ulaşabilirdim ve Grace bu işe hiç karışmazdı. Ama yaklaşmamızın tek yolu Grace'i ona teslim etmemizdi. Bunu yapabilmek için de ona sahip olmamız gerekiyordu."

Rio başını salladı. "O zaman neden ilk seferinde gitmemize izin verdin?"

Hancock uzaklara, küçük kürsünün arkasında ortalanmış haça doğru baktı. "Çünkü sana borçluydum. Sen benim hayatımı kurtardın. Tamamen onursuz değilim. Grace'in cehennemi yaşadığını biliyordum. Onu bu haliyle Farnsworth'a götürürsem bir halta yaramayacağını biliyordum. Ona zaman kazandırmak istedim çünkü kızını iyileştirmenin onu öldüreceğini biliyordum ve eğer başaramazsa zaten ölmüş olacaktı çünkü öfkesinden onu öldürecekti."

"Farnsworth'u kim istedi?" Rio açık açık sordu. "Bugünlerde kimin için çalışıyorsun? Son duyduğumda Titan'ın varlığı gayri resmi olarak bile sona ermişti."

Hancock'un dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Size söylenen her şeye inanmayın. Ülkeme ya da onu büyük yapan ilkelere olan inancımı tamamen kaybetmedim. Farnsworth ölmeyi hak eden kötü bir orospu çocuğuydu. Kaybedilen pek çok Amerikan hayatından sorumluydu. Askeri hayatlar. Ülkeleri için en büyük fedakarlığı yapan kadın ve erkeklerin. Onuru yoktu. Prensipleri yoktu. Bazıları aynı şeyi sizin ve benim için de söyleyebilir, ancak bunun doğru olmadığını biliyoruz. Yaptığımız ve yapmakta olduğumuz şeyler her zaman doğru ve dürüst değildir, ancak bunlar gerekli şeylerdir ve daha büyük bir iyilik içindir. Buna inanmayı bıraktığım gün öleceğim gündür çünkü artık iyiliğin yeri olmadığına inandığım bir dünyada yaşamak istemiyorum."

Sessiz ve tutkulu sözler Rio'nun ruhunu derinden etkiledi. Sanki yıllar öncesine, Hancock'la birlikte çok sıkı savaştıkları zamana geri götürülmüş gibiydi. Bir amaç uğruna. Çünkü yaptıkları şeye inanıyorlardı.

"Şimdi ne olacak?" Rio usulca sordu. "Titan var mı? Artık kendi varlığın mısın?"

"Biz . Her zaman oradayız. Nadiren görülürüz. Ama hep oradayız. Birbirimize çok benziyoruz, biliyorsun. Titan. KGI. Dünyayı farklı gözlerle görüyoruz. İnandığımız şeyler için savaşıyoruz. Kimsenin yapmak istemediği ya da yapamayacağı işleri yaparız. Bazıları bize şeytan diyor. Diğerleri bize kahraman diyor. Ama önemli olan kendimize ne dediğimizdir, sizce de öyle değil mi?"

Tamamen çarpık, saçma bir şekilde, Hancock mükemmel bir anlam ifade ediyordu.

"Ne olursa olsun, özür dilerim. Senin ya da Grace'in zarar görmesini asla istemedim. Ateş eden ben değildim ama adamlarımdan biri ateş etti. Benim eğittiğim bir adamdan. Yani bu benim sorumluluğum. Düşünmeden tepki verdi, her seferinde ölümüne sebep olacak bir hata. Ona bir örnek verdim ama bu sevdiğin kadının adamlarımdan birinin yaptığı bir hata yüzünden hayatı için savaştığı gerçeğini değiştirmez."

Rio başını salladı. Buna söylenecek fazla bir şey yoktu. Adam bunu hayatıyla ödemişti. Rio'nun yapabileceği başka ne vardı?

Öfke ve nefretin şu anda kalbinde yeri yoktu. Odak noktası Grace olmalıydı. Grace'e olan sevgisi. Ve hayatı için verdiği mücadeleyi kazanacağına olan mutlak inancı.

"Peki ya şimdi?" Rio sordu. " ne olacak? Farnsworth öldü. Grace ve Shea hâlâ avlanmaya devam edecek. Burada oturup bütün gün medenice konuşabiliriz ama benim olanı almak için geldiğini görürsem seni hiç pişmanlık duymadan öldürürüm."

Hancock gülümsedi. "Eğer yapmasaydın senin hakkında daha az düşünürdüm." Sonra ayıldı. "Raporum şu bilgileri içerecek. Farnsworth ortadan kaldırıldı. Mal varlığına hükümet tarafından el konulacak. Birçok kişi kutlama yapacak. Raporda Grace Peterson'ın Elizabeth Farnsworth'u iyileştirme çabası sonucunda ne yazık ki öldüğü de yer alacak."

Rio nefesini içine çekti ve Grace'in Farnsworth'un kızını kurtarmaya çalışırken "ölmüş" olmasının ne anlama geleceğini düşünürken Hancock'a baktı. Özgürlük.

"Bu, onu tamamen başka biri yapman ve hükümetin radarından uzak durman gerektiği anlamına geliyor. Eminim onu o lanet olası orman ininde saklamakta bir sorun yaşamazsınız. Ve eminim ki KGI'nın sahip olduğu bağlantılarla yeni bir kimlik edinmek basit bir mesele olacaktır."

Umut, Rio'nun göğsünde şiddetli bir vuruş başlattı. Bir hayat. Normal bir hayat. Grace'in hayal ettiği her şey. Korkudan uzak. Her zaman omzunun üzerinden bakmaktan. Dünyanın geri kalanı için ölü olacaktı. Onun tarafından seviyecek ve sonsuza dek el üstünde tutulacaktı.

"Peki ya kız kardeşi Shea?"

"Grace olmadan, onun değeri azalır. Shea'ya olan hevesi azaltmak için elimden geleni yapacağım ama hiçbir şeyi garanti edemem. KGI'nın onu güvende tutacağından hiç şüphem yok."

Rio alçak bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Bu adama bunu söylemek zordu. Ama Hancock telafi etmeye çalışıyordu. Grace'i kurtarmaya çalışmıştı. Görevi başarmak için ne gerekiyorsa yapmıştı ve bir ömür önce olsa Rio bu azmi ve tek fikirli kararlılığı alkışlardı. Buna hayran olurdu. Hayran kalır mıydı?

böyle olmayı arzuladım. Makine, insan değil. Her şeyin üstünde daha büyük iyilik.

Hancock ayağa kalkıp uzaklaşmaya başladı ve Rio hiç şüphesiz Hancock'u bir daha görmeyeceğini biliyordu. Hancock istemediği sürece. Gölgelelerin içinde kaybolacaktı. Griye batmış bir hayata geri dönecekti. Grace bir renk, sevgi ve anlayış patlamasıyla içeri girmeden önce Rio'nun kendisinin de içinde bulunduğu gri bir dünya.

"Elizabeth ne olacak?" Rio arkasından seslendi. "Raporunuzda onun hakkında ne yazacak?"

Hancock durakladı ve arkasını döndü. "Ne yazmasını istersiniz?"

Rio tereddüt etti ve Grace ona hayatını geri vermeden önce ölüme çok yaklaşmış olan o masum küçük kızı düşündü. Bakışlarını tekrar Hancock'a çevirdi. "Söyle onlara... Onun da öldüğünü söyle. Grace onu kurtaramadı."

Hancock başını salladı. "Grace'e söyle... Ona çok iyi bir kadın olduğunu söyle. Farnsworth'u taşaklarından yakaladı. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Oldukça vahşi biri."

"Ona söyleyeceğim," dedi Rio, ilk umut dalgasının omuzlarından süzüldüğünü hissederek.

Hancock kapı aralığından kaybolmadan önce " yolculuklar," dedi.

Rio boş havada, "İyi yolculuklar," diye mırıldandı.

Rio aceleyle bekleme odasına döndü, Grace'den haber olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Üç saattir ameliyattaydı ve ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Kapının eşiğine geldiği anda hiçbir şey söylemediğini anladı. Nathan başını kaldırdı ve sessizce başını salladı. Rio hayal kırıklığını bastırdı ve nefesini üfledi, omuzları yorgunluk ve endişeyle çökmüştü.

Elizabeth Terrence'in yanında oturuyordu. Terrence olan dağın yanındaki küçük kızın resmi, başka durumlarda eğlenceli olabilirdi. Ama o zaman Elizabeth

başını kaldırdı ve Rio'nun bakışlarını yakaladı. Etkileyici kahverengi gözlerini hüzün kaplamıştı.

Sonra Rio'yu şaşırtarak Terrence'in onu sardığı battaniyeyi itti ve ayağa kalktı. Rio'ya doğru yürüdü, yüzü ciddi, gözleri hüzünlüydü. Onun önünde durdu ve bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı.

"Babamın iyi bir adam olmadığını biliyorum. Grace'e yaptıkları için üzgünüm. O çok iyi bir insan. Güneş ışığı ve sevginin bir araya gelmesi gibi."

Lanet olsun, Rio'nun gözleri yine yaşarmadı.

Yavaşça uzandı ve elini kendi elinin içine soktu. "Gel otur ve benimle konuş, Elizabeth."

Onu diğerlerinden uzak bir köşeye kadar takip etti. Adam oturdu ve kadın ne yapacağını ya da ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi beceriksizce durdu. Ona baktığında kalbi kırıldı, çünkü tüm dünyası paramparça cesur olmak için çok çabalıyordu.

"Buraya gel," dedi usulca.

Adam kollarını uzattı ve kız isteyerek adamın kucağına gitti. Onu kucakladı ve sonra dizlerinin üzerine kaldırdı.

"Haklısın. Baban çok iyi bir adam değildi." Ona yalan söylemezdi. Elizabeth aptal değildi. Babasının ne olduğunu biliyordu. "Ama seni çok severdi. Sevgi insana her türlü şeyi yaptırır. Seni kurtarmak için her şeyi yapardı çünkü seni o kadar çok seviyordu."

Ciddiyetle başını salladı. "Pek çok kez daha iyi olmayı diledim. Bir mucize olması için dua edip durdum çünkü onun iyi olmasını istiyordum. Tanrı'nın beni iyileştirmesi ve babamla birlikte bir yere gidip her şeye yeniden başlayabilmemiz için dua ederdim. I-"

Dudağını ısırdı ama Rio hâlâ tüm ağzının titrediğini görebiliyordu.

"Sen ne?" diye nazikçe sordu.

"Eskiden benim hasta olmamın yaptığı tüm kötü şeyler için onun cezası olduğunu düşünürdüm," diye fısıldadı.

Rio ona sıkıca sarıldı, kalbi bu çocuğun uzun süredir taşıdığı yük için parçalanıyordu. O sadece bir bebektir. Yaşından büyüktü.

"Oh, tatlım, hayır. Bu işler böyle yürümez. Baban seçimler yaptı. Tanrı onun yaptığı seçimler için seni cezalandırmaz. Sen baban için bir hediyeydın. O seni çok sevdi. İyi insanların başına her zaman kötü şeyler gelir. Berbat bir şey. Her zaman mantıklı değildir. Ama Grace'e bak. Yapabilecekleri için onu isteyen insanlar tarafından korkunç muamele gördü. O baştan sona iyi biri. Ama çok acı çekti. Bu adil değil ama hayatın çoğu adil değil. Önemli olan nasıl yaşadığınızdır. Yoldaki tümseklerle nasıl başa çıktığınızdır."

"Artık kimsem yok," dedi sessizce. "Annemin kim olduğunu hiç bilmedim. Sanırım babam beni bebekken ondan almış. Bana ne olacak Rio?"

Şefkatle gülümsedi ve kızın alnındaki saçları sildi. "Senin fikrini almayı çok istediğim bir fikrim var." Alnı kırıştı ve soru dolu gözlerle ona baktı. "Ne dersin, sen ve ben aşağıya inelim ve Yiyecek bir şeyler bul ve senin için hazırladığım teklif üzerinde konuşalım."

Gözleri bir an için parladı ama sonra söndü ve sanki her an birinin içeri girmesini bekliyormuş gibi kapıya doğru baktı.

"Grace ne olacak? Onu bırakmak istemiyorum."

"Eğer burada değilsek Terrence doktor gelir gelmez bizi arayacak. O zaman olabildiğince hızlı bir şekilde geri döneceğiz ki uyandığında orada olabilelim. Anlaştık mı?"

Elizabeth gülümsedi ve başını aşağı yukarı salladı. "Anlaştık."

BÖLÜM 40

GRACE sonsuz bir bulanıklık denizinde mücadele etti, gölgeler uzanıp sarmaşıklar gibi etrafını sarıyor gibiydi. Yaklaşan karanlığı savuşturdu, bunun yerine her geçen gün daha da sönükleşen uzaktaki ışığın sıcaklığının tadını çıkarmak istedi.

Ölmediğini biliyordu ama aynı zamanda ölmekte olduğunu da biliyordu. İşte bu kadar. Yaşam ve ölüm arasındaki destansı savaş. Her şey kulağa çok şiirsel geliyordu ama açıkçası berbattı ve ölmenin şiirsel bir yanı yoktu.

Rio mu?

Zihninde küçük bir fısıltıydı bu. Onu dışarı itecek gücü olduğundan emin değildi ama hayatta ve iyi olduğuna, başarısız olmadığına dair bir onaya çaresizce ihtiyacı vardı. Ve onun varlığının rahatlığına ihtiyacı vardı çünkü zihni korkutucu derecede boştu. Çok karanlık, çorak ve soğuktu.

Buradayım bebeğim. Tam . Her zaman seninle. Sadece aç Gözlerin, Grace. Ben buradayım. Gözlerini aç ve bana bak.

Kaşları çatıldı ve burnu buruştu. Her şeyi çok kolaymış gibi anlatmıştı. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yaşamla ölüm arasında bir yerdeydi ve yine de tek yapması gereken gözlerini açmakmış gibi gösteriyordu.

Tüm vücudu ağırlaşmıştı. Anlaması yavaştı, ama her geçen an, bir şeylerin farkına varıyordu

Daha fazla. Üşüyordu çünkü bulunduğu yer buzluk gibiydi. Karanlıktı çünkü gözlerini açamıyor gibiydi.

Sessiz, karanlık dünyasında bir sürü sert ses vardı. Garip bip sesleri. Bir vınlama sesi. Uzak uğultular, konuşma gibi ama yakın değil.

Grace, ben buradayım. Bize geri dön. Sadece gözlerini aç. Çok uzun zamandır uyuyorsun. Artık güvendesin. Seni seven insanlarla birliktesin.

Shea.

Sıcaklık yayıldı ve kemiklere kadar işleyen soğğun bir kısmının yerini aldı. Rio ve Shea onu sevgiyle kucakladılar. Kollarına sarılmıştı, destekleniyordu. Seviliyordu.

Denedi. Gözlerini açmayı gerçekten denedi ama sanki biri onları kapatmış gibiydi. Hayal kırıklığının bir kısmının Rio ve Shea'ya giden patikadan aşağı dökülmesine izin verdi.

Sorun yok tatlım, Rio yatıştırdı. Oraya varacaksın. Kendini fazla zorlama. Rahatla. Hayal edebileceğin en mutlu düşünceyi düşün. Sonra gözlerini aç ki onu görebilesin.

Bu kolaydı. Dünyada en çok istediği şey onu görmektir. Hayatta olduğunu bilmek. Burada, onun yanında olduğunu bilmek.

Gözlerini açmak için duyduğu şaşmaz arzu dışında her şeyi bir kenara itti. Bir mezardaki taşı geri yuvarlamak gibiydi. Ağırdı. Hantal. Hayatında hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti.

Kirpikleri dalgalandı.

Heyecan vücudunu sarmıştı ve bunun Rio'nun heyecanı olduğunu fark etti.

İşte , Grace. Yapabilirsin. Yapıyorsun zaten. Sadece biraz daha.

Göz kapaklarını sonuna kadar açmak için tüm iradesini kullanması gerekti. Bir an için görebildiği tek şey kocaman bir bulanıklıktı.

Ama sonra görüşü açıldı ve ilk gördüğü şey Rio'nun ona doğru eğilmiş, gözleri neşeye dolu olduğuydu. Rio

O kadar büyük gülümsüyordu ki yanakları çukurlaşmıştı. Onun gamzeleri olduğunu hiç bilmiyordu.

Saçları omuzlarından sarkıyor, bir kısmı yüzüne doğru düşüyordu. Koyu kahverengi gözlerinden nem akıyordu ve alnına dokunmak için kaldırdığı eli titriyordu.

"Merhaba," dedi usulca.

Gülümsemeye çalıştı ve o zaman bir şeylerin çok yanlış gittiğini fark etti. Ağzını hareket ettiremiyordu. Boğazında bir tüp vardı. Panikledi, uzandı, çekip çıkarmaya çalıştı. Sonra öğürdü.

Rio onun iki elini de tuttu ve sıkıca kavradı, bir yandan da omzunun üzerinden yardım için bağıırıyordu.

Ne konuştuklarının sadece belli belirsiz farkındaydı. Rio'dan birkaç kelime duydu. Uyanmıştı. Solunum tüpü olduğunu fark etmişti. Belki de onların düşündüğünden daha bilinçliydi. Ya da belki de onlar beklemeden önce kendine gelmişti.

Sonra hemşire Rio'ya tüpü çıkarabilmeleri için onu sakinleştirmekten bahsetti ama doktorun emrini beklemeleri gerekiyordu. Kendi başına yeterli nefes alabildiğinden emin olmaları gerekiyormuş.

İtiraz etmeye çalıştı ama o lanet tüpün etrafında konuşamıyordu. Çıkan tek şey boğuk bir sestti.

Rio ona döndü, hâlâ ellerini sıkıca tutuyordu. Dudaklarını onun alnına koydu.

Sakin olmanı istiyorum Grace. Bu sadece bir solunum tüpü. Komadaydın ve ilk başta kendi başına nefes alamıyordun. Onu çıkaracaklar. Her şey yoluna girecek.

Ve birden dünyası bulanıklaştı. Bu onu da panikletti.

Rio!

Sorun yok. Tüpün çıkarılabilmesi için seni sakinleştiriyorlar. Onu çekip çıkarmanı istemiyorlar.

Daha fazla hasar. Tekrar uyandığında burada olacağım.
Yemin ederim.

Tekrar uyandığında gözleri hemen açıldı. Göz kapaklarını aralamak için hiç mücadele etmedi. Kendini daha güçlü hissediyordu. Damarlarından akan rahatlama, başını döndürene kadar devam etti. O aptal hastane yatağından sürünerek çıkmak ve çift yumruk atmak istedi.

O buradaydı. Hayattaydı. .

Başını kaldırdı ve hemen Rio'yu aramaya başladı. Onu hiçbir yerde göremeyince kaşlarını çattı. Anlaşıldı. Sonunda paniklemiş, çıldırmış bir budaladan başka bir şey olmuştu ve o burada bile değildi.

Shea?

Tepki anında geldi. Kız kardeşinin rahatladığını hissedebiliyordu.

Grace, uyandın. Daha güçlüsün. Bunu hissedebiliyorum. Şimdiden çok daha iyisin.

Orada olduğun için teşekkürler. Her için. Bunu sensiz yapamazdım.

Artık bitti, Grace. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Düşünüm için gelmelisin.

Düşün mü?

Grace, Shea'nın güzel gülümsemesini, mutlak neşesini hissetti ve bu Grace'i ruhunun derinliklerine kadar ısıttı.

Nathan ve ben, ağabeyi ve nişanlısıyla aynı zamanda evleneceğiz. Onların bu kadar uzun süre beklemelerinin sebebi bizdik, bu yüzden bunu birlikte yapmamız biraz uygun oldu.

Bu harika, Shea. Senin adına çok sevindim. Ve tabii orada olacağım. Hiçbir şey beni uzak tutamaz. Şimdi git. Bağlantıyı uzun süre sürdüremeyeceğini biliyorum. Sonra konuşuruz. Şu anda izini gereken bir adam var.

Shea'nın kahkahası, kız kardeşi konuşmayı terk ettikten sonra da Grace'in zihninden silinmedi.

Tam Rio'ya nerede olduğunu sormak için bir talep gönderecekti ki kapısı açıldı ve Rio'nun kafasını içeri uzattığını gördü.

Kadının uyandığını ve kendisine doğru baktığını görünce gözleri sevinç ve rahatlamaıyla parladı.

"Hey sen."

Gülümsedi. "Hey sen. ?"

"Seni görmesi için birini getirdim. Buna hazır olduğundan emin olmak istedim. O sadece sen uyurken seni gözetlemek istedi."

Grace'in kaşları çatıldı ve sonra Rio içeri doğru yürüdü. Elizabeth onun arkasından geldi, elini tutuyordu, yüzünde utangaç bir gülümseme vardı. Grace'in uyandığını görür görmez yüzü aydınlandı. Rio'nun elini bıraktı ve yatağa doğru koştu.

"Dikkat et!" Rio bir saniye bile geç kalmadan uyardı.

Elizabeth yatağa atlayacağı sırada ayağa kalktı ve heyecandan titreyerek yatağın yanında durdu.

Sonra gülümsemesi kaşlarını çatmasına dönüştü. "Senin için çok endişelendim. Bize öleceğini söylediler."

Grace gülümsedi ve ona sarılmak için kolunu kaldırdı. Elizabeth'in zorlanmasına gerek kalmadı ve hemen Grace'in yanına sokuldu.

"Yanılıyorlardı," dedi Grace. "Şimdi ölmek için yaşayacağım çok şey var."

O konuşurken bakışları Rio'nunkileri buldu ve Rio'nun sıcak bakışları yüzünü hafifçe okşadı.

Yatağın diğer tarafına doğru yürüdü, bir sandalye çekti ve oturdu. Elizabeth'i tutmakla meşgul olmayan serbest elini tuttu ve parmaklarını önce elinin arkasında, sonra da avucunda gezdirdi, sanki Elizabeth'in burada ve hayatta olduğuna dair kendine güvence verircesine tekrar tekrar.

"Nasıl hissediyorsun?"

Bir an için düşündü, zihinsel olarak vücudunu gözden geçirdi, neyin acıyıp neyin acımadığını test etti.

"Yorgunum," dedi sonunda. "Zihinsel olarak yorgunum. Sanki tükenmiş gibiyim, anlıyor musun? Zihinsel yorgunluk daha ezici

fiziksel acıdan daha fazla."

"Bu anlaşılabilir bir şey," dedi nazikçe. "Çok şey yaşadın. Hâlâ akıl sağlığının yerinde olması şaşırtıcı."

Elizabeth Grace'in yanına daha sıkı sokuldu ve başını Grace'in omzuna koydu. Minik eli Grace'in karnında gezindi ve Grace'e sıkıca sarıldı.

Grace bir anda çok şey kazanıp kaybeden küçük kıza gizlice bir bakış attı. Sanki o da sınırına ulaşmış ve artık dinlenecek kadar güvende hissediyormuş gibi gözleri kapanmaya başlamıştı.

Grace gülümsedi ve Elizabeth'in saçlarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Elizabeth'in uyuduğundan emin olunca Rio'ya döndü, bakışları endişeliydi.

"Ona ne olacak? Kimsesi yok."

Rio gülümsedi ve ellerini Elizabeth'inkilerin üzerinde birleştirmek için kaydıldı. "O bize sahip."

Bir an için cevabı kafasına dank etmedi ama dank ettiğinde göz kapakları yaşardı ve görüşü bulanıklaşırken gözlerini öfkeyle kırıştırdı.

"Ve sen de benimlesin," dedi öne doğru eğilip dudaklarını onun dudaklarına değdirirken. "Burada isteyebileceğim her şeye sahibim."

BÖLÜM 41

Bir yıldan uzun bir süredir kız kardeşini ilk kez kız kardeşinin düğün gününde görecektir olması Grace için tam bir hayal kırıklığıydı. Hastaneden taburcu olur olmaz gelmek istemişti ama Rio onu ve Elizabeth'i hemen bir yere kapatmış ve Grace'in birkaç hafta boyunca yemek yemek ve dinlenmekten başka bir şey yapmaması konusunda ısrar etmişti.

Bu onu hayal kırıklığına uğratmış olsa da, iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı. Elizabeth'in de öyle. Babasının nasıl bir adam olduğunu bildiği halde hâlâ onun için yas tutuyor ve tüm bu iğrenç olayda kendi payına düşen suçluluk duygusuyla baş etmeye çalışıyordu.

Güzel zaman geçirmişlerdi. Sadece üçü. Rio ikisine de çok iyi davranmıştı. Rio'nun onlara karşı ne kadar nazik ve anlayışlı olduğunu ve onları nasıl gülünç bir şekilde şımarttığını düşündükçe hâlâ gözleri doluyordu.

Rio'nun huysuz, çivi gibi sert, belalı paralı asker dış görünüşünün altında altın kalpli ve bir mil genişliğinde yumuşak bir noktaya sahip bir adam vardı.

Rio arabayı Kelly yerleşkesine sürdü ve Grace yerleşkenin büyüklüğüne ve tüm güvenlik önlemleriyle askeri bir üsse benzemesine hayret . Ama kız kardeşinin aracı karşılamak için koştuğunu görünce etrafındaki her şeyi çabucak unuttu.

"Dur!" diye bağırdı Rio'ya.

Rio fren yaptı ve o tamamen durmadan önce Grace SUV'den inmiş ve olabildiğince hızlı koşmaya başlamıştı

kız kardeşiyle tanışmak için.

Yarı yolda karşılaştılar ve Shea kollarını Grace'e doladı. Shea ikisinden daha küçüktü ama yine de Grace'i içine çekti, Grace'in üç katı büyüklüğündeymiş gibi sıktı.

Grace sarılmasına karşılık verdi, . Sadece .

Gözyaşları Grace'in yanaklarından serbestçe süzüldü. "Seni seviyorum," diye boğuldu. "Birlikte olduğumuza inanamıyorum. Burada olduğumuza."

Shea'nın boğuk hıçkırıkları Grace'in omzunda kayboldu. İki kız kardeş güneşin altında durdular, sarıldılar, güldüler, ağladılar ve sonra biraz daha sarıldılar.

Etraflarında, çifte düğün için hazır bulunan Kelly'ler toplandı. Kelly'lerin eşleri ve müstakbel eşleri burnunu çekip gözlerini silerken onlar hoşgörüyü gülümsediler.

Rio arabadan inip cipin kaputuna yaslandı ve kız kardeşlerin bir araya gelişini izlerken gülümsedi. Elizabeth onun yanına sokuldu ve kolunu ona doladı.

Elizabeth, "Birbirlerini çok özlemiş olmalılar," dedi.

Rio usulca, "Evet, öyle," dedi. "Çok uzun zamandır ayrıydılar."

Birkaç dakika sonra ayrıldılar ve elleriyle birbirlerinin yüzlerini sildiler. Sonunda gülerek pes ettiler.

Shea, Grace'i çeğiştirirken, "Haydi, tanışmanı istediğim o kadar çok insan var ki," dedi.

Grace dönüp Rio ve Elizabeth'e baktı. "Biz iyiyiz," diye mırıldandı. "Siz gidin. Biz ."

Shea, Grace'i diğerlerinin kısa bir mesafe ötede toplandığı yere doğru sürükledi. Grace'i ileri doğru iterken gülümsüyordu.

"Grace, seni ailemle tanıştırmak istiyorum."

Grace, kendisinin diğerlerinin ailesine dahil edilmesi karşısında neredeyse yeniden gözyaşlarına boğulacaktı.

"Bu Rachel, Ethan'ın karısı."

Yumuşak kahverengi gözlü güzel esmer, Grace'e şiddetle sarıldı. "Ailemize hoş geldin Grace."

"Bu da Sam'in eşi Sophie ve kızları Charlotte."

Sophie, kalçasında yürümeye başlayan bir çocukla öne çıktı ve Grace'e genişçe gülümsedi. "Sonunda seninle tanışmak harika Grace. Burada ve güvende olduğun için çok mutluyuz. Shea senin için çok endişelendi."

Grace gülümseyerek karşılık verdi, duygudan boğazı ağrıyordu.

"Bu Sarah, Garrett'in nişanlısı ve benim düğün arkadaşım. Nathan ve ben düğün planlarına sürekli müdahale ediyorduk, bu yüzden şu anda bu işi halletmekten mutlu olduklarını biliyorum."

Sarah güldü ve Shea'nın koluna bir yumruk attı. "Herkes ait olduğu yerde, evinde olduğuna göre düğün çok daha özel olacak. Sen de dahil Grace."

Sarah ona sıkıca sarıldı ve sonra geri çekildi.

Sonra Shea onu Kelly kardeşlerin her birine götürdü, hepsiyle tanışmış ya da görmüştü ama Shea onları kamuflajsız oldukları ve insanlara ateş etmedikleri zaman tanıtmakta ısrar etti.

Sonuna geldiğinde, gülümsemeleri güneş kadar sıcak olan yaşlı bir çift vardı.

"Ve bu iki insan dünyanın en harika insanları," diye nefes aldı Shea. "Sizi Marlene ve Frank Kelly ile tanıştırmak istiyorum. Ya da sık sık anıldıkları gibi Anne ve Baba Kelly. Tüm o Kelly çocuklarını onlar doğurdu, ayrıca yol boyunca birkaç başıboş çocuk daha aldılar." Yan taraftaki iki adamı işaret etti. "Bunlar Sean ve Swanny, Marlene'in evlat edindiği iki kişi."

Marlene Grace'e sarılırken, "Zavalılık," dedi. "Çok şey yaşadın ve şimdi de bu. Bu aile herkesi bunaltmaya yeter. Ama ailemize hoş geldin. Senin . Artık bizden birisin. Tıpkı Rio gibi, gerçi o da bu düşünce karşısında irkilirdi. O da en az benim doğurduklarım kadar benim oğlum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Grace.

Marlene onu bırakır bırakmaz, Frank onu kocaman bir kucakla sardı. Etrafı bu kadar insanla çevriliyken hiç bu kadar sevildiğini hissetmemişti. Aile. Aklını başından almıştı.

Frank'in diğer yanında, öne doğru çektiği genç bir kadın duruyordu. "Bu Rusty. O da bir Kelly. Erkek sürüsünün tek Kelly kardeşi."

Rusty'nin yüzü aydınlandı ve Grace, Frank'in onu tanıştırma şekli karşısında gözlerinin yaşlarla dolduğuna yemin edebilirdi.

"UT'ye gidiyor," dedi Marlene gururla gülümseyerek. "Kaosa hoş geldin," dedi Rusty Grace'e sarılırken.

"Burası oldukça çılgın ve bunaltıcı bir yer." Sonra etrafını saran ailesine bakarken bakışları yumuşadı. "Ama bu çılgınlığın en iyi türü."

"Hepimiz içeri girelim," diye önerdi Marlene. "Hazırlanmamız gereken bir düğün var. Eminim Grace yolculuktan yorulmuştur ve bir duş alıp bir şeyler yemek istiyordur. Sadece birkaç saatimiz kaldı kızlar. Çubuğa binseniz iyi olur."

Herkes kahkahalara boğuldu ve ardından koro halinde "yes ma'ams" sesleri yükseldi.

"**NATHAN**, Rio, ikinizi de biraz görmem gerek," diye mırıldandı Sam.

Kadınlar tören için giyinirken Sam'in oturma odasında birlikte konuşmakta olan Rio ve Nathan, Sam'e doğru döndüler.

Rio kaşlarını çattı. "Ne ?"

Onları uzaklaştırdı ve uzaktaki göle bakan ahşap güverteye çıktılar.

"Resnick gelmek istedi. Ona hayır dedim."

"Ne oluyor be? Hâlâ hastanede olması gerekmiyor mu?" Nathan sordu.

Sam omuz silkti. "Muhtemelen, ama bence savunmasız olduğu yerde kalmaktan daha çok korkuyordu. Kendisini herhangi bir suikast girişiminden koruyabilmek için dışarı çıkma riskini almayı tercih etti."

"Ona Grace'den bahsetmedin."

Bu bir soru olarak ortaya çıkmadı. Rio bunu şiddetle, her şeyden çok bir talep olarak söyledi.

"Ona Hancock'un raporuna ne yazdığını söyledim. Öldüğünü," dedi Sam sessizce. "İşte bu yüzden onun buraya gelmesine izin veremezdim. Eğer Shea ile temasa geçerse, Grace'in hayatta olduğunu söylememeli. Ona güvenmediğimden değil -tam olarak güvenmiyorum- ama Grace söz konusu olduğunda herhangi bir sızıntı istemiyorum ve senin de istemediğini biliyorum Rio."

Rio, "Lanet olsun, hayır," diye homurdandı.

"Grace'in öldüğünü söylediğimde yıkıldı. Kendini sorumlu hissediyor. Küçüklüklerinden beri onları korumaya çalıştı. Uzun zamandır onların biyolojik kardeşi ya da en azından üvey kardeşi olduğundan şüpheleniyordu. Muhtemelen Grace ve Shea öz kardeş bile değiller, hatta belki üvey kardeş bile değiller."

"Onlar için fark etmez," dedi Nathan sessizce.

"Evet, biliyorum. Ama ikinize de söylemek istedim. Rio, törenden hemen sonra Grace'i dışarı çıkarman gerekecek. Resnick'in hayır cevabını kabul etmeme riskini almak istemiyorum."

Rio başını salladı.

Sam Rio'yu omzundan dürttü. "Ve hey, dostum, ne olursa olsun, senin zavallı kışını kurtardığı için çok mutluyum."

Rio belli belirsiz gülümsedi, çünkü hâlâ karnına soğuk bir yumruk inmeden onun yaptıklarını düşünemiyordu. Onu kaybetme düşüncesi, haftalar sonra bile onu ter içinde bırakıyordu.

Eve yeniden girdiklerinde, Marlene kollarını sallayarak oturma odasına daldı. "Pekâlâ millet, bu gösteriyi yola koyalım. Herkes yerini alsın. Dışarı çıkın. Kış kış."

Adamların hepsi güldü ve sonra homurdanarak ama iyi huylu bir şekilde dışarıya kaçtı.

Törenin yapıldığı alan Sam'in ve Garrett'in evlerinin arasında olmasına rağmen, açıkta kalan taraflara devasa, kurşun geçirmez cam bariyerler dikilmişti.

Biri göle, diğeri ise Savaş Odası olarak anılan binaya bakıyor.

Kimse bunun morallerini bozmasına izin vermedi. Aile o kadar çok şey yaşamıştı ki kimse güvenliği hafife almıyordu. Marlene, kurşun geçirmez bariyerlerin bir ucundan diğer ucuna kadar çiçeklerle donatılması konusunda ısrar etmişti. Tepeden tırnağa çiçekli sarmaşıklarla kaplı bir tente vardı ve evden vaizin beklediği kemerli yola kadar sıra sıra sandalyeler dizilmişti.

Rio Grace'i arka sıraya götürdü ve açık yolun yanına oturatarak Grace'i diğer tarafına yerleştirdi. Düğün iki gelinin de refakatçisi olmayacak kadar küçüktü ama hemen Elizabeth'in üzerine atladılar, utangaç küçük kızı aralarına kabul ettiler ve bu vesileyle çiçekçi kız olması gerektiğini ilan ettiler. Elizabeth o kadar heyecanlanmıştı ki koridorda dans edercesine yürümüş, giderken gül yaprakları ve hanımeli serpmişti.

Nathan ve Garrett bekledi at ve son ve Elizabeth yanlarındaki yerini alırken hoşgörülle gülümsedi. O zaman Shea ve Sarahyapılmış onların yol doğruonların Gelecekteki kocaları, en karanlık geceyi aydınlatacak kadar büyük gülümsemeleri. Rio her şeyi içine çekerek etrafına baktı. Grace'in elini sıktı, kalbi o kadar sevgi doluydu ki

Söylemek istediği şeyi söyleyemedi.

"Bunu bir gün yapabileceğimizi düşünüyor musun?" diye fısıldadı.

Başını yana eğdi ve tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Olabilir," diye geçiştirdi. Neredeyse gergin görünüyordu. "Eğer olsaydım, ne derdin?"

Gülümsedi. "Varsayımsal olarak konuşursak, eğer bana, ne bileyim, evlenme teklif etseydin, muhtemelen bunu bir süre düşünmek zorunda kalırdım, ama bunların hepsi varsayımsal olduğu için, tam olarak ne yapacağımı bilmek zor."

Kaşlarını çattı. "Bana işkence etmeyi , değil mi? Sana evlenme teklif çok iyi biliyorsun."

Etrafına baktı. Kelly ailesinin tüm sevgisine, koşulsuz sevgisine ve desteğine. "Bunu istiyorum," dedi kısık bir sesle. "Onların sahip olduğu şeyi istiyorum. Aile olmamızı istiyorum Grace. Sen, ben ve Elizabeth. Nathan ve Shea. Çocuklarımızın birlikte oynayarak büyümesini istiyorum. Bana bir şey olursa, sırtını onlara dayayabileceğini bilmek istiyorum. "İstediğim şeyin çok fazla olduğunu biliyorum. Çok şeyden vazgeçersin. Sana, Elizabeth'e ve sahip olduğumuz diğer çocuklara karşı her zaman aşırı korumacı olacağım. Gerçek bir hapishane olan Belize'deki evimde izole bir şekilde yaşayacağız. Farklı bir insan olmak zorundasın ve istediğin zaman ziyaret için kız kardeşine gidemeyeceksin. Ama kimse seni daha çok sevemez. Hayatımın geri kalanını

Seni her nefesimde seviyor ve ."

Grace'in güzel mavi gözleri yaşlarla doldu. Yüzüne dokunmak için uzandı ve sonra onu öpmek için eğildi, etraflarında olup bitenleri ya da kız kardeşinin evlenmek üzere olduğunu umursamadan.

"Evet, seninle evleneceğim, Eduardo Bezerra. Ve kimse seni benden daha çok sevemez."

"Bunu zaten biliyorum," dedi hışımla. "Benim için neredeyse ölüyordun ve bunu asla unutacağımı sanma."

"Ama aynı zamanda bana yaşamak için bir neden de verdin," dedi sakın bir sesle. "En kötü anımda yanıma geldin ve pes etmeme izin vermedin. Beni kurtardın Rio. Beni daha güçlü yaptın."

O da onu uzun ve tatlı bir şekilde öptü. "Seni seviyorum Grace. Elizabeth'i zaten seviyorum. Sanki o gibi hissediyorum. Ama ileride ona birkaç kardeş daha vermek isteyeceğim."

Grace gülümsedi. "Bu hoşuma giderdi. Bence bebek bezi değiştirmede çok iyi olursun."

Sonra sırtıttı. "Emin ol yaparım."

MAYA BANKS'IN YENİ Kİ ROMANININ ÖZEL BİR ÖN
GÖSTERİMİ İÇİN SAYFAYI ÇEVİRİN

GRİNİN GÖLGELERİ

BERKLEY SENSATION'DAN ÇOK YAKINDA!

P.J. RUTHERFORD sandalyesini geriye çekti ve çizmesini önündeki masanın üstüne fırlattı. Hasır kovboy şapkasını gözleri zorlukla görünecek şekilde düzeltti ve dumanla dolu odanın üzerinden uzak duvar boyunca kurulan orkestraya baktı.

Garson kız bir şişe birayı P.J.'in botunun yanındaki masaya vurdu ve sonra dikkatini flört ettiği ve sohbet ettiği erkek müşterilere ayırarak hızla uzaklaştı.

P.J. konuşkan biri değildi. Buraya geldiği onca zaman boyunca hiç kimseyle konuşmamıştı. Aslında düzenli biri olduğu söylenemezdi ama yine de tüm düzensizliğine rağmen öyleydi.

Burası onun görevler arasında gevşemek için kullandığı yeri. Çoğu kişi burayı dinlenme ve rahatlama yeri olarak görmezdi ama P.J. için birkaç bira içmek, biraz pasif içicilik yapmak, kötü cover şarkılar dinlemekten sağır olmak ve birkaç bar kavgası izlemek işe yarıyordu.

Gitarist özellikle kötü bir akor çaldığında yüzünü buruşturdu ve mikrofon cızırdadığında dişlerini birbirine geçirdi. Bu adamlar amatördü. Muhtemelen ilk canlı konserleriydi, bu da eve yarı sağır döneceği ve baş ağrısı için ibuprofen alacağı anlamına geliyordu.

Ama akşamı jet lag ile dairesinde tek başına geçirmekten daha iyiydi. Gerçi bunun jet lag sayılabileceğinden bile emin değildi. Üç gündür uykusuzdu, yani aslında istediği zaman uyuyabilirdi ama son görevin yarattığı adrenalinden dolayı hâlâ sersemlemişti.

Paslanmış bir yaydan daha sıkı sarılmıştı ve bu gece kaslarında hiç esneklik yoktu.

Kelly yerleşkesinde çifte düğünle tamamlanan büyük mutlu lapa festivali ve yeterince gerçek

Aşk, bebekler ve onu yeşillendiren saçmalıklar yardımcı olmamıştı.

Konu romantizm olduğunda alaycı biri olduğundan değil. Onun aşk romanları vardı ve onları ve onları okuduğu için ona bok atan herkesi şiddetle korurdu.

Ancak bazen Kelly klanı, tüm bu koşulsuz sevgi ve desteğin katıksız tatlılığı içinde biraz zorba olabiliyordu. Hiç kimse sinirlenip kavga çıkarmadı mı?

İşte bunu görmek için gerçek para öderdi.

Gerçek şu ki, kendini yerinde hissetmiyordu, bu yüzden kendi ekibine bağlı kalmayı tercih ediyor, Steele'in Sam ya da Garrett Kelly'den emir almasına izin veriyor ve ekip liderini takip ediyordu. Steele'in tüm bu mutlu şamataya karıştığı gün, tüfeğini kapatıp işi bıraktığı gündü.

Steele'den hoşlanıyordu. Steele ile nerede durduğunu biliyordu. Her zaman. Hiçbir şeyi şekerle kaplamazdı. Eğer çuvallarsan, seni çağırırdı. İşinizi yaptıysanız, özel bir övgü almazdınız. Onun deyimiyle, lanet işini yaptığın için değil.

Coletraine tam bir baş belası olsa da ekibini seviyordu. Ama o sevimli bir baş belasıydı ve zararsızdı. Ayrıca şaka yapmak ve kızdırmak için mükemmel bir hedefti. Kolaydı. Çok kolay. Onun sayamayacağı kadar çok kez yemi yutmuştu.

O daha iyi bir nişancıydı. Bunu tevazu göstermeden biliyordu. Ama bu, keskin nişancı görevi söz konusu olduğunda Cole ile aralarında sağlıklı bir rekabet oluşmasına engel olmamıştı.

İkisini de zorluyor, işlerinde daha iyi olmalarını sağlıyor ve aralarındaki ilişkiyi rahat ve sıradan hale getiriyordu. Tam da onun sevdiği gibi.

Mevcut şarkı sona erdi ve birasına uzanırken bile rahat bir nefes aldı. Sürpriz bir şekilde bir el ve şişeyi ondan aldı, tam o sırada sandalyesinin hemen yanında bir çift çizme ayak - büyük çizme ayaklar - belirdi.

O botları tanıyordu. Cole'un burada ne işi vardı?

Kaşlarını çatarak başını kaldırdı ve hemen uzağında tuttuğu biraya uzandı.

Cole, "Sizinle burada tanışmak ne güzel," diye .

"Ayaklarımı indirtme bana," diye homurdandı. "Rahattım. Burası benim alanım. Git kendininkini bul."

yerine , birasını tekrar önüne koydu ve hiç vakit kaybetmeden yanına gelen garsona elini uzattı.

Cole göz kırparak, "Elinde ne varsa bana getir, şekerim," dedi.

Garson kız bu sahte cazibeye kapılınca P.J. gözlerini devirdi. Cole'un göze hoş görüldüğü kesindi. Çamurlu sarı saçlar, yeni uzamış bir keçi sakalı, ki P.J. kabul etmek zorundaydı, ona çok yakışıyordu. Mavi gözleri bir an çok acımasız, bir an sonra ise parıldayan ve kaygısız olabiliyordu.

O bir baş belasıydı, bunu ona hiç söylemedi. Onu birkaç kademe aşağıda tutmak onun amaçlarına uygundu. Egosunun ona patlamasını istemezdi. Ne de olsa onunla çalışmak zorundaydı.

"Burada ne halt ediyorsun Coletraine?" diye sordu garson gittikten sonra. "Burası tam olarak senin mahallen değil."

Omuz silkti. "Bir adam gelip takım arkadaşını kontrol edemez mi?"

Bakışları daraldı. "Elbette. Dolphin, Baker ve Renshaw var ve Steele'i her zaman arayabilirsin. Eminim şirkete bayılacaktır."

"Belki de sen sadece ," dedi sırtarak.

"Şanslıyım," diye mırıldandı.

Ama adam tüm cazibesini ona yönelttiğinde karnında uçuşan tuhaf kelebekleri kontrol edemiyordu. Lanet olası bir kız gibi davranıyordu.

Garson kız geri döndü ve Cole şişesini kaldırıp uzun bir yudum aldıktan sonra tekrar masaya bıraktı. Arkasında grup kulak tırmalayan bir şarkı daha çalmaya başlamıştı ve Cole gözle görülür bir şekilde irkildi.

"Lanet olsun, Rutherford. Bundan daha zevkli olduğunu sanırdım. Bu bok çukurunda ne işin var senin? Evde biraz dinleniyor olman gerekmiyor mu? Üç gündür uyumadın mı?"

Ona doğru kötücül bir bakış fırlattı. "Ben sana aynı soruyu sorabilirim. En azından yatağımın birkaç blok ötesindeyim. Son baktığımda hâlâ Tennessee eyaletinde yaşıyordun. Denver'dan çok uzakta."

"Belki de arkadaşlığını seviyorumdur."

P.J. .

Uzun bir süre sessizce biralarını yudumladılar, müzik çınladı ve havayı daha fazla duman doldurdu. Barın köşelerindeki iki kız yüksek bir basamağa çıkıp yavaşça striptiz yapmaya başlayınca Cole'un gözleri aniden açıldı.

"Rutherford, sen lezbiyen misin?"

Birasını yudumlarken boğuldu ve sonra öne doğru oturarak ayaklarının masadan yere düşmesine izin verdi. Adamın gözlerinin içine bakabilmek için şapkasını geriye doğru eğdi.

"Bu ne biçim bir soru böyle?"

Ona sakinleştirici bir bakış attı. "Striptiz kulübündesin. Başka ne düşünebilirim ki?"

"Sen bir aptalsın."

Ona sahte bir yaralı bakışı attı. "Hadi, P.J. Bana bir kemik at. Bana lezbiyen olmadığını söyle. Ya da en azından beni nazikçe ez."

"Boş zamanlarımı mahvediyorsun."

"Eğer bu bir kesinti ise, doğru düzgün yapalım. Shot yapmak ister misin? Yoksa seni masanın altında içmemden mi korkuyorsun?"

Kaşları yukarı kalktı. "Az önce bana meydan okumadın."

Ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Sanırım yaptım. İlk tur benden."

"Bu senin fikrin olduğu için hepsi senden sorumlu."

"Tamam, ama sanırım üçü geçemezsin."

"Falan . Bir sürü laf duyuyorum ama icraat yok."

Cole tekrar elini kaldırdı ve garson kız masaya doğru yürüdü.

"Bize birkaç shot ayarlayabilir misin?" P.J.'ye döndü:

"Tekilaya karşı bir şeyin var mı?"

"Sadece kötü tekilaya karşı bir şeyim var. Beni ucuza kapatma Cole. İyi mal alsan iyi edersin."

Cole, "Bayanı duydunuz," diye . "Bize elinizdeki en iyi tekiladan bir setup verin."

Garson kız kuşkuyla görünüyordu ama başıyla onayladı ve bara doğru yöneldi.

P.J. kirpiklerinin altından onu inceledi. İlk baştaki kızgınlığına rağmen Cole ilgisini çekiyordu. Burada ne işi vardı? Ve neden? Onun kendisiyle flört ettiğine yemin edebilirdi ve garip olan şey, bunun oldukça lezzetli bir his olmasıydı.

Cole gibi bir adamın sevişmek için uzağa bakmasına gerek yok. Denver'a kadar onca yolu sadece bir parça kış için gelmiş olamaz.

Garson kız elinde on shot bardağı olan uzun bir tahta taşıyarak geri döndü. Masaya koydu, Cole'un kredi kartını aldı ve sonra ikisine de "Buyurun" der gibi baktı.

Cole bir bardak aldı, P.J.'ye uzattı ve sonra kendisi için bir tane daha aldı. Sonra kadeh kaldırdı.

"Bir başka başarılı göreve."

P.J. buna içebilirdi. Kadın kadehini P.J.'nin kadehine dayadı ve sonra ikisi de içkilerini yudumladılar.

Ateş boğazını yakarken neredeyse öksürüyordu. Biradan daha sert bir şey içmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu sert içkileri bir süre önce

S.W.A.T. ve onun birimden ayrılmasının ardından yaşananlar.

Bardağını bir gümbürtüyle masaya indirdi ve meydan okurcasına Cole'a baktı. Cole karşılığında sırttı ve sonra bir bardak daha aldı. Cole kendi bardağını almak için öne doğru eğildi ama bu sefer ikisi de kadehleri biraz daha yavaş devirdi.

Müzik daha da yükseliyor ve duman daha da yoğunlaşıyor gibiydi. Gözleri sulandı, tekiladan mı yoksa dumandan mı emin değildi. Cole bir konuda haklıydı. Burası eve döndüğü ilk akşamı geçirmek için berbat bir yerdi.

"Beş tekimizi bitirip benim evime gitmeye ne dersin?" dedi fikrini değiştiremeden.

Adam hafifçe kaşlarını çattı ve kızın kalbi sıkıştı. Onu hiç doğru okuyamamıştı ve şimdi kendini büyük bir aptal durumuna düşürecek. Adam konuştuğunda çoktan daveti sıradan bir kayıtsızlıkla geçiştirmeye hazırlanıyordu.

"Eğer senin evine döneceksek, ikimizden birinin artık içkiyi bırakması gerekiyor. Bize bir şişe getirmeme ve orada bitirmemize ne dersin?"

Göğsünde kabardığını bile fark etmediği bir rahatlama iç çekişi yaptı.

"Sen şişeyi al. Seninle otoparkta buluşuruz. Beni evime kadar takip edebilirsin."

COLE bara gitti, barmene işaret etti ve birkaç dakika sonra bir şişe ve iki shot bardağıyla ayrıldı. İkisine de ihtiyacı olduğundan ya da istediğinden değil, ama iyi görünmesini sağlayacaktı.

P.J.'söz verdiği gibi orada olup olmayacağını ya da çekip gitmiş olup merak ederek otoparka doğru yürüdü. Çok sert biriydi. Yakınlaşmak zor. Herhangi bir bilgi almak zordu. dan. O biliyordu sonraki için hiçbir şey hakkında özel hayatı. Asla ağzından kaçırmaz ve ipucu vermezdi. Bir görevdeyken tek bir noktaya odaklanırdı. Ve görev sona erdiğinde, her zaman ilk böceklenen o olurdu.

Dışarı. Onun için çene çalmak ya da sosyalleşmek yok.

Onun bu mekânda keşfetmek çok şaşırtıcı olmuştu. Onun insanlardan nefret ettiğini ve onların istila ettiği bir yerde takılmak için asla kendi yolundan çıkmayacağını tahmin ederdi.

Gitmeden önce sırt çantasına GPS çipini yerleştirdiği için zerre kadar suçluluk hissetmiyordu. O lanet şeyi her yere yanında taşıyordu ve onu barın otoparkına kadar götürmüştü.

Şaşırtıcı bir şekilde cipinin yanında duruyordu, yüzünde soğuk bir ifadeyle arkasına yaslanmıştı. Ona bakarken gözleri okunmuyordu.

Şişeyi kaldırdı ve ona doğru bir sırtış fırlattı.

O da yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi ve başparmağını omzunun üzerinden attı. "Beni takip edin ve ayak uydurmaya çalışın."

Arsız küçük düve. Her şeyi bir meydan okuma ya da cesaret işi haline getirmek zorundaydı. Yine de sorun değildi. Kolay olsaydı buna değmezdi.

Kamyonetine tırmandı ve onu kaybetmediğinden emin olmak için hızla arkasından otoyola doğru manevra yaptı. Bir mil sonra sağa dönerek yetmişli yıllardan kalma gibi görünen bir apartman kompleksine girdi. Temizdi ve sessiz görünüyordu ama Cole karanlık olmasından ve güvenlik kapısı olmamasından hoşlanmamıştı.

İşi tamamen güvenlik ve koruma olan bir kadın nasıl böyle bir yerde yaşayabilirdi?

Arabasını onun yanındaki park yerine çekti ve dışarı kayd. Kadın çoktan kaldırımında onu bekliyordu ve adam ona yetişemeden dönüp patikadan ön kapıya doğru yürüdü.

Yüzünü buruşturarak etrafı inceledi ve kadın kapıyı açtığı anda kaşlarını daha da çattı çünkü kapı basit bir tekmeyle bile dayanmıyordu. İçeri girdi ve kadın kapıyı kapatıp emniyete alırken durakladı. Biri gerçekten içeri girmek istiyorsa bunun bir yararı olmazdı.

Adamın durduğu yere geri döndüğünde, ellerine bakarken kaşlarını çattı.

"Tekilayı unuttun." "Ben hiçbir şey unutmadım."

Kız tepki veremeden, adam onu kapısına yasladı, vücudu iyice yaklaştı ve ölmek üzere olduğu şeyi yaptı

onu ilk gördüğü günden beri bunu yapmak istiyordu.
Onu öptü.

MAYA BANKS'IN ÖN İZLEMESİ İÇİN SAYFAYI ÇEVİRİN
YENİ NOVELLA

SÜRGÜN EDİLDİ

BERKLEY HEAT'TEN AĞUSTOS 2012'DE ÇIKACAK
CHERISHED'TE YER ALACAK!

Seni çağırđım bir zaman olacak, Talia. Gelmeni bekleyeceğim. O zamana kadar, burada sana ihtiyaç var. Tekrar güçlü ve sağlıklı olana kadar annenin yanında kal.

Talia Montforte uzun zaman önce söylediği sözler zihninden geçerken ürperdi. Prens bu sözleri gerçekten söyleyip söylemediğini merak ettiği zamanlar olsa da, bu sözleri asla unutmamıştı. Cevabını sadece bir hafta önce kraliyet çağrısı geldiğinde almıştı.

şimdi, özel jetin penceresinden dışarı bakarken, yaklařtıķa ada daha da büyüyordu. Neredeyse oradaydı ve Prens Alexander "Xander" Carrera o adada bir yerlerde bekliyordu. Onu bekliyordu.

Endişe midesini kemiriyordu. Uzun, siyah saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru savurdu ve ilk kez tokayla tutturması gerektiğini düşünmedi. Ama talimatları açıktı. Ne giyeceği. Saçını nasıl şekillendireceği. Her şey harfiyen çağrıda belirtilmişti.

Ve Tanrım, ne kadar da uzun sürmüştü. Yanakları hâlâ ayrıntıların sıcaklığıyla uğulduyordu. Sorular. Tıbbi muayene. Kraliyet mührünü taşıyan haberci annesinin evinde belirlediği anda tüm dünyası altüst olmuştu.

Mesajda zamanın geldiği söyleniyordu. Talia'nın annesi için bakım sağlanacaktı ama Talia'nın hemen gelmesi gerekiyordu.

Son yıllar ülkesi için çalkantılı yıllar olmuştu. Xander'ın babası suikaste uğramıştı. Talia kraliyet ailesi için en kötüsünden korkmuştu ama sağ salim kurtuldukları haberi sız mıştı.

İsyen hâlâ devam ediyordu ve tahtı gasp edenlerin devrilmesi ve kraliyet ailesinin geri dönmesi için hâlâ umut vardı. lke bekledi. Talia

sürgüneyken yanına çağrılacağını hiç beklemeden beklemişti.

Kendini teslim ettiğı hayati terk etmek zor olmuştu. Sadece başlangıçta, işlerin planladığı gibi gitmeyeceğine dair bir pişmanlık fısıltısı bile duymuştu. Üniversiteye gitmek istemişti. Dünyayı gezmek. Sonunda ülkesine dönüp İspanya açıklarındaki küçük ada ülkesinin büyüyen endüstrisine ve ekonomisine katkıda bulunmak.

Bunun yerine annesine kanser teşhisi konmuş ve artan masrafları karşılayamayınca Talia üniversiteyi bırakmış ve bulabildiğı her işi yapmaya başlamıştı. Ta ki Prens Alexander'ın ya da ona ısrarla hitap ettiğı şekliyle Xander'ın deniz kenarındaki küçük kulübesine geldiğı güne kadar.

Annesinin Fransa'da, Talia'nın annesinin yakalandığı kanser türünün tedavisinde uzmanlaşmış bir merkeze nakledilmesi için emir vermişti. Daha sonra Talia'nın Paris'teki üniversiteye gitmesi için ısrar etmişti. Onu hem annesinin bakımının yapıldığı yere hem de okuduğı okula yakın bir apartman dairesine yerleştirdi. Hatta ona aylık bir harçlık vermiş ve tüm yaşam masraflarının ödenmesini sağlamıştı.

Peki neden?

Hâlâ nedenini bilmiyordu.

Ona söylediğı tek şey, bir gün onu çağıracağı ve hemen gelmesi gerektiğiydi. Elbette kabul etmişti. Hangi insan kabul etmezdi ki? Annesinin ölümüyle yüzleştğinde, annesinin sağlığını güvence altına alabilmek ve üniversiteye gitme hayalini gerçekleştirebilmek için bu söz çok fazla görünmemişti.

Şimdi emin değildi, çünkü prensle yaptığı pazarlıkta neyi takas ettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Uçak yere inerken başını salladı. Oh, biliyordu. Ya da en azından şimdi çok iyi bir fikri vardı. Ve bu

Önemli değil çünkü aynı durumla tekrar karşılaşsa, hiç tereddüt etmeden bir kez daha yapardı.

Onun gururu. Vücudunu. Ruhu. Bunların hiçbiri annesi için feda edilemeyecek kadar değerli şeyler değildi.

Ve eğer dürüst olmak gerekirse, bu istek ilgisini çekmişti.

Mektup kısa ve . Ama ardından gelenler, prensin ondan tam olarak ne beklediğini anlamasını sağlamıştı.

Metres. Sevgili. Cariye. Fahişe mi?

Üzerine hangi kelimeyi koyarsa koysun, hiçbir şey onun bu ada sığınağındaki varlığının katı gerçekliğini değiştirmiyordu.

O bir oyuncaktı. Bir şeydi. Onun eğlencesi içindi, onun eğlencesi. Onun arzusu. Onun hevesi.

Uçak durdu ve pencereden dışarı baktığında gördüğü tek şey Karayipler'in pırıl pırıl sularıydı.

"Emniyet kemerinizi çıkarabilir ve benimle gelebilirsiniz, Bayan Montforte."

Titreyen parmaklarıyla bağlarını çözdü ve koridorda durup kendisine yardım etmeyi bekleyen ağırbaşlı görünümlü, kır saçlı adama baktı. El çantasını bir güvenlik battaniyesiymiş gibi kavradı ve yavaşça ayağa kalktı.

Uçağın dışındaki platforma adım attığında, parlak güneş ışığı çantasının cebine tıktırdığı güneş gözlüklerine uzanmasına neden oldu. Bir an durakladı ve çevresini seyre daldı. Uzakta su parıldıyordu ve etrafındaki engebeli arazi, merkeze ve batıya doğru dağlık, doğuya doğru ise daha düzdü. Gökyüzü de suyun kendisi kadar parlaktı ve tek bir beyaz puf bile mükemmel mavi tabakayı gölgelemiyordu.

Bir el dirseğine dokundu ve geçici yeni evini sessizce değerlendirirken irkildi. Altı ay. Altı ay boyunca bu yerde yaşamayı kabul etmişti. Prens ne olmasını istiyorsa o olmayı.

Paris'te onu arabadan çıkarıp uçağa bindiren adam şimdi merdivenlerden inip az ötede park etmiş siyah bir Mercedes'e doğru ilerlemesine yardım ediyordu.

Prens Alex'in hediyesi olan ipek eteğin kırısklıklarını düzeltti - hayır, ona Xander olarak hitap etmesi gerektiğini hatırlamalıydı. Bu konuda çok kesin konuşmuştu. Ona yepyeni bir gardırop satın almıştı ve giyeceği bedenleri tam olarak nasıl seçtiği şaşırtıcıydı. İç çamaşırlarından ayakkabılarına kadar her şeyi.

İç çamaşırları ölmek üzereydi. Son derece seksi ve bir o kadar da kadınsıydı. Bunları giymek onda hem zevkle mırıldanma hem de baştan çıkarıcı bir kadın gibi kükrete isteği uyandırdı. Tüm bunların neye mal olduğunu düşünmek bile istemiyordu. Muhtemelen annesinin tedavi masraflarını iki katına çıkaracaktı.

"Ekselansları bekliyor," dedi adam onu arabanın arka koltuğuna uzatırken.

Ön tarafta, koyu renk güneş gözlükleri takan başka bir adam dikiz aynasından ona baktı.

"Hazır mısınız, bayan?"

Başını salladı ve ardından kapı kapandı ve araba hemen küçük jetten uzaklaştı.

Kabaca asfaltlanmış bir yola girdiler ama yol ilerledikçe daha da düzgünleşti. Merakla etrafına baktı, sakinlerini merak ediyordu. Eğer bir kasaba varsa. Uçakla gelirken hiçbir şey görememişti. Her türlü insan faaliyetinden ürkütücü derecede yoksun görünüyordu ama doğanın canlılığından yoksun olmadığı da kesindi.

Yemyeşil. Pırıl pırıl kumlar. Engebeli dağlar. Uçak alçalırken bir şelale bile görmüştü.

Yol bir virajın etrafında kıvrıldı ve sonra adanın doğu ucundaki bir noktaya çıktı. Öne doğru eğildi ve yaklaştıklarında sanki sihirle açılmış gibi açılan heybetli kapıları gördü.

İçeri girmeye devam ettiler ve o heybetli kapıların ardında var olan özel cenneti görünce usulca soludu.

Araziyi tarif edecek kelime bulamıyorum. Kusursuzca işlenmiş. Çiçekler, o kadar çoktu ki renk patlaması gözlerini şok etmişti. Bitkiler, yapraklar. Meyve ağaçları. Palmiyeler. Çiçekli sarmaşıklar ve çalılar.

Ve tüm bunların arasında, geniş girişinin önünde devasa bir su özelliği olan saray gibi bir villa vardı. Buna tam olarak fıskiye diyemezdi. Tek bir fıskiye değil, karmaşık şekilde tasarlanmış devasa bir dizi fıskiye idi. Villanın kendi özel şelalesi ve vahası gibi .

Araba durduğunda, onu neredeyse felç eden ani bir sinirle sarsıldı. En azından taktığı güneş gözlüğünün gözlerini saklamasına şükrederek döndüğünde uzun boylu bir adamın arabaya doğru yürüdüğünü gördü. Sürücü arabadan inip kapıyı açarken, adam da elini arabanın koluna uzattı.

"Bayan Montforte," dedi yumuşak bir sesle. "Ekselansları size evine hoş geldiniz diyor."

Xander, onu pistten alması için gönderdiği arabadan zarif bir şekilde inen Talia'ya bakarken, "Demek geldi," diye mırıldandı.

"Yapacağından şüphe mi ediyordun?" Garon kuru bir sesle sordu.

Sebastien koluna girip onu villaya götürürken Xander'ın bakışları Talia'nın üzerinden hiç ayrılmadı.

"Bir kadının aklından geçenleri kim bilebilir?" dedi Xander. "Sözünden döneceğine dair hiçbir şüphe görmedim, ama benim beklentilerimle karşılaştığında, onun konumundaki herhangi bir kadının ikinci kez düşüneceğini varsaymak mantıklı olur."

Garon'un dudakları eğlenerek kıpırdadı. "Gerçekten de öyle."

"Hâlâ bakire," dedi Xander, sesindeki memnuniyeti engelleyemeyerek.

"Bu seni memnun eder."

Xander buyurgan bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki öyle. Tek olmayabilirim ama ilk olacağım kesin."

"Bazıları onu maruz bırakmayı planladığınız şeyin bir masum için biraz fazla olduğunu iddia edebilir."

Xander artık Talia'yı göremiyordu. Sebastien ona villanın önüne kadar eşlik etmişti ve onu oturma odasında bekliyordu. gitmek için sabırsızlanıyordu ama hevesli görünmek gelmezdi.

Bunun kendi şartlarında olmasını istiyordu. Bu anın gelmesi için ne kadar beklediğini asla bilemeyecekti. O artık onun olmuştu.

Xander hiç öfkelenmeden, "İkiyüzlünün tekisin," dedi. "Onu sikmek için en az benim kadar can atıyorsun."

Garon'un dudağı bir kez daha kalktı. Ağzının köşesindeki hafif kavis, çoğu gün gülümsemeye en çok yaklaştığı andı.

"Masumlara karşı senin duyduğun zevki duymuyorum."

"Onunla işim bittiğinde o kadar da masum olmayacak," diye mırıldandı Xavier. "Ayrıca, bakirelere karşı bir eğilimim yok. Sadece bir bakire. O. Konu Talia olduğunda çok sahiplenici olduğumu fark ettim."

Garon bir homurdandı. "Ve yine de onu en güvendiğiniz adamlarınızla paylaşacaksınız."

Xander omuz silkti. "Ben buyum. Yaptığım şey bu. Bir kere bile şikayet ettiğini duymadım."

Garon bir an bu konuyu düşünür gibi oldu ve sonra ifadesi daha da ciddileşti. "Hayır, şikâyet etmedim. Ama söz konusu kadın senin için hiçbir zaman önemli biri olmadı. Belli ki Talia öyle. Ne yaptığını bir düşün Xander. Seks sekstir. Kink, kinktir. İyi vakit geçirmeyi ve güzel bir kadını ben de herkes kadar severim. Ama işin içine duygular karıştı diye güvenimi ya da dostluğumu kaybetmek istemem."

"O zaman seninkilerin yapmamasını sağla."

Sebastien kütüphaneye girdiğinde Garon başını iki yana salladı. Başını saygıyla Xander'a doğru eğdi. "Talia istediğin gibi aşağıda bekliyor."

"Söyle bana Sebastien, onu güzel buluyor musun?"

Sebastien bir kaşını kaldırdı ve sonra gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Sorunuzun ne anlama geldiğinden emin değilim, Majesteleri. Elbette çok güzel bir kadın. Zaman ona fazlasıyla nazik davrandı. Artık on sekiz yaşında bir kız değil, yirmi iki yaşında güzel bir kadın."

Garon, Sebastien'in oldukça saygısız hitabı karşısında kahkahalarını bastırdı. "Ekselansları" sadece alay etmek için söylenmişti. Xander'ın güvenlik ekibi uzun yıllardır Xander'ın yanında çalışan adamlardan oluşuyordu. Prens için çalışmadan önce bile üniversiteye birlikte gitmişlerdi. Dostlukları, güvenleri ve sadakatleri tartışılmazdı. Garon, Sebastien ve Nico, ülkesindeki huzursuzluk döneminde Xander'ın tek arkadaşları olmuşlardı ve karşılığında Xander'ın dolaylı olarak güvendiği tek insanlar onlardı.

Garon, "Bazıları yirmi ikisinin hâlâ bir kız çocuğu olduğunu iddia edebilir," dedi. "Bakir. El değmemiş. Son dört yılını dünyanın en sofistike şehirlerinden birinde geçirmiş bir kadın için çok dünyadan habersiz görünüyor."

"Xander'ın pis bir ihtiyar olduğunu mu ima etmeye çalışıyorsun?" Sebastien dudak büktü.

Xander kıkırdadı ve Garon yine o yarım gülümsemeyi yaptı.

Xander, "Sanırım benim umutsuz bir hedonist olduğum iyice anlaşıldı," dedi. "Asıl soru bunu kabul edip edemeyeceği."

Sebastien ayıldı ve Garon ile Xander'a baktı. "O zaman bu bir sınav mı? Bir test mi?"

Bu şekilde söyleyince kulağa soğuk ve klinik geliyordu. Hayır, Talia'ya karşı hissettiklerinin hiçbirisi soğuk sayılamazdı.

"Belki?" dedi hafifçe, arkadaşlarının belirsizliğinin ya da kararsızlığının derinliğini görmelerini istemiyordu. "Belki de bu... yaşam tarzının... ihtiyacım olan şey mi yoksa geçmişte sadece istediğim ve zevk aldığım bir şey mi olduğunu görmek için kendimi de test ediyordumdur."

Garon kuru bir sesle, "Bunu senin için berbat etmemeye çalışacağız," dedi.

Xander bir kaşını kaldırdı. "olmadığına emin ol. O şımartılacak ve şımartılacak. Her ihtiyacı ve kaprisi karşılanacak. O benim, bizim, bu konuda hiç kuşkunuz olmasın. Şekillendirilecek ve öğretilecek. Çekincesiz boyun eğecek. Ama karşılığında benim istediğim prenses gibi davranılacak ve saygı görecektir."

"Güzel bir kadını becermek," dedi Sebastien alaycı bir tavırla. "Ne kadar angarya. Bence zam istemeliyiz."

Xander'ın bakışları keskinleşti. "Onu sikmeyeceksin Bastien. Ona tapacak ve başka hiçbir kadına tattırmadığın kadar zevk alacaksın."

Sebastien memnuniyet ve beklenti dolu tembel bir sesle, "Bununla hiç sorunum yok," dedi.

Xander saatini kontrol etti. "Onu yeterince beklettik. Git Nico'yu bul. Onunla birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum ve sonra üçünüzün de ortaya çıkmasını bekleyeceğim."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.